

இலங்கையிற்
தொல்லியலாய்வுகளும்
தீராவிடக் கலாசாரமும்

ஜி. தனபாக்கியம் எம். ஏ.

உறுதிபாட்டு
18.09.1988

100

Prof. V. SIVASAMY
UNIVERSITY OF JAFFNA

11508. S.C

Prof. V. SIVASAMY
UNIVERSITY OF JAFFNA

UNIVERSITY OF CHENNAI
LIBRARY
1200 4 DIVISION
CHENNAI - 600 009

இலங்கையிற்
தொல்லியலாய்வுகளும்
திராவிடக் கலாசாரமும்

11508.5c

திருமதி தனபாக்கியம் குணபாலசிங்கம்
B. A. Hons (Cey.), M. A. (Madras)

மட்டக்களப்பு - 1988

முதற்பதிப்பு: வைகாசி 1988.

பதிப்புரிமை: தனபாக்கியம் குணபாலசிங்கம்.

விலை: ரூ. 60.

அச்சப் பதிப்பு :

சென் ஹோசப் கத்தோலிக்க அச்சகம்,
மட்டக்களப்பு.

உள்ளடக்கம்

முன்னுரை	பக். v
அணிந்துரை	பக். vii
இயல்: 1.	
இலங்கையின் சுவையான வரலாற்றுப் பின்னணியில் மறைந்திருக்கும் சரிதங்கள், தொல்லியற் தடயங்கள், பழம்பெயர்கள், பட்டினங்கள், துறை முகங்கள்.	பக். 1
இயல்: 2.	
இலங்கையில் ஆதிதிராவிடக் குடிகள் எடுத்த இடுகாடுகளின் சிறப்பியல்புகள்.	பக். 70
இயல்: 3.	
இலங்கையிற் திராவிட இந்துக் கட்டிடக்கலையின் தோற்றமும், வளர்ச்சி நிலைகளும்.	பக். 88
இயல்: 4.	
இலங்கையிற் திராவிட இந்துக் கட்டிடக்கலையின் தோற்ற வளர்ச்சிகளிற் தமிழகத்துப் பின்னணிகள்.	பக். 127
இயல்: 5.	
ஏழ்பனைநாட்டின் (இலங்கையின்) இரு பிராந்தியப் பிரிவுகளும், அவை வளர்த்த கலாசாரங்களும்.	பக். 143
இயல்: 6.	
இலங்கையிற் தமிழர் வளர்த்த பௌத்தம்.	பக். 166
இயல்: 7.	
தொல்லியலாய்வுகளும் திராவுடக்கலாசாரமும்.	பக். 210
இயல்: 8.	
இலங்கையில் முஸ்லீம் மக்களின் கலாசாரத்தின் தோற்ற நிலைப்பாடுகளும், வளர்ச்சி நிலைகளும்.	பக். 228
பிற்சேர்க்கை.	பக். 240
வரையடங்கள்.	பக். 243

சென்னை நகராட்சி நிர்வாகப் பரிசீலனைக் குழு

1	சென்னை நகராட்சி நிர்வாகப் பரிசீலனைக் குழு	1
10	சென்னை நகராட்சி நிர்வாகப் பரிசீலனைக் குழு	10
28	சென்னை நகராட்சி நிர்வாகப் பரிசீலனைக் குழு	28
127	சென்னை நகராட்சி நிர்வாகப் பரிசீலனைக் குழு	127
143	சென்னை நகராட்சி நிர்வாகப் பரிசீலனைக் குழு	143
166	சென்னை நகராட்சி நிர்வாகப் பரிசீலனைக் குழு	166
210	சென்னை நகராட்சி நிர்வாகப் பரிசீலனைக் குழு	210
238	சென்னை நகராட்சி நிர்வாகப் பரிசீலனைக் குழு	238
240	சென்னை நகராட்சி நிர்வாகப் பரிசீலனைக் குழு	240
243	சென்னை நகராட்சி நிர்வாகப் பரிசீலனைக் குழு	243

முன்னுரை

இலங்கைவாழ் தமிழ் மக்களின் பூர்வீக வரலாற்றினை, இதுவரை இடம்பெற்ற தொல்லியலாய்வுகளின் முடிபுகளைத் துணைக்கொண்டு எழுதவேண்டுமென்ற அவாவினைச் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளே எனக்கேற்படுத்தின. உண்மையில் இலங்கையில் இந்துதிராவிடக் கட்டிடக் கலையின் தோற்ற, வளர்ச்சிகளை ஆய்வு செய்யுமுகமாகப் பல நூலநிலையங்களில் விடயங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டிருந்தகாலே, ஆதிதிராவிடர்பற்றிய பல சுவையான வரலாற்றுக் கூறுகள் எனக்குக் கிடைக்கலாயின. ஏற்கனவே சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தொல்லியற் துறையில் முதுகலைமாணிப் (M. A.) பட்டத்திற்காக வாசித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் தமிழகத்துத் தொல்லியலாய்வுகள், அவற்றின் முடிபுகள்பற்றி எனக்கேற்பட்டிருந்த அறிவு, மற்றும் நான் அங்கு நிகழ்த்திய ஆய்வுப்பயணங்களினால் ஏற்பட்டிருந்த அனுபவங்கள் என்பனவே இவ்வரலாற்றுக் கூறுகளை ஆயவேண்டுமென்று தூண்டிக்கொண்டிருந்தன. அதனோடு இலங்கைத் தொல்லியற் துறைத் (வித்தியாலங்கார வளாகம்) தமிழ் மாணவர்களுக்கு விரிவுரைகள் நிகழ்த்துவதற்காக, இலங்கையில் இடம்பெற்ற தொல்லியலாய்வுகள் பற்றியும், முடிபுகள்பற்றியும் தேடி, ஆயவேண்டிய சந்தர்ப்பங்களும் எனக்கேற்பட்டிருந்தன. இத்தகைய பல்வகைக் காரணங்களும் ஒருங்குசேர்ந்தே இந்நூலை முழுமுடிவுபெறச் செய்தன எனில் மிகையாகாது.

இவ்வாறு எனக்குக்கிடைத்த ஆதாரங்கள் யாவும், இந்நூலின் எட்டு இயல்களையும் ஒரு மையத்தையே நோக்கிச் சூழலவைத்துள்ளன என்பதனை வாசகர்கள் உணர்ந்துகொள்வார்கள். மேலும் இலங்கைத் தமிழரின் பாரம்பரிய வரலாற்றினை ஆய்வதற்குப் போதிய ஆதாரங்கள் எமக்கிருக்கின்றன என்பதனையும், அவற்றைத் தேடிக்கண்டுபிடிக்க நான் முயற்சி எடுத்திருக்கின்றேன் என்பதனையும் அவர்கள் உணர்வார்கள் என நினைக்கின்றேன். மேலும் இந்நூலிற் குறிப்பிட்டுள்ள ஆதாரங்களை யதார்த்தபூர்வமாக அமைத்துக்காட்டுவதற்குரியவகையிற் போதிய வரைபடங்கள் அல்லது நிழற்படங்களை இணைக்க முடியாதவாறு எனக்கிருக்கின்ற பல சிரமங்கள்பற்றியும் நான் மனம் வருந்துவதை வாசகர்கள் புரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கின்றேன்.

யாம் அணிந்துரை கேட்டபொழுது மனமுவந்து அணிந்துரை வழங்கிய ஆயர் வணக்கத்திற்குரிய மட்டு, திருகோணமலை அவர்களுக்கு நன்றியுடையவளாக இருக்கின்றேன். மேலும் இந்நூலை எழுதிமுடித்தகாலே, எம் ஆதாரங்களையும் முடிபுகளையும் அச்சிலேற்றி, இலங்கைவாழ் தமிழ் மக்களின் பூர்வ வரலாற்றினை ஆய்வதில் இதுவரை இருந்த கஷ்டங்களை அகற்றவேண்டுமென்ற விருப்புடையவராய் அணிந்துரைஒன்றினை நல்கிய மகாவித்துவான் எப். எக். சி. நடராசா அவர்களுக்கும், பல இன்னல்கள் மத்தியில் இந்நூலை அச்சேற்றித்தந்த கத்தோலிக்கத் திருச்சபை அச்சகத்தாருக்கும் என் நன்றியைத் தாழ்மையுடன் தெரிவிக்கின்றேன்.

ஜி. தனபாக்கியம்.

ஆசியுரை

இலங்கையிற் தொல்லியலாய்வுகளும் திராவிடக் கலாசாரமும் என்ற நூலினை வாசித்து உண்மையில் இன்புற்றேன். அழகு தமிழ் பொருள் நிறைவு; அறிவு ஆக்கம் தருகின்ற செறிவு. இதிகாசம், வரலாறு, தொல்லியல், கல்வெட்டுக்கள் இவற்றின் பெறுபேராக நூல் ஆக்கம் பெற்றிருப்பது நோக்கி பெரு மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

ஒவ்வொரு இயல்தோறும் அடிக்குறிப்புகளும், ஆராய்ந்து முடிவுகட்டிய உசாத்துணை நூல்கள்பற்றிய விபரங்களும் பட்டியலாக உள்ளன. ஆங்கில நூல்களையும் தமிழ் நூல்களையும் தன் ஆய்வுக்குத் துணையாகப் பயன்படுத்தியுள்ளமை, இந்நூலாசிரியரின் ஆய்வுத் திறனையும், அயராத உழைப்பினையும் எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. அத்துடன் உண்மை வரலாற்றை ஆதாரங்களுடன் எடுத்து விளக்குவதில் நூலாசிரியருக்கு உள்ள திறமை பாராட்டப்படத்தக்கதாகும்.

பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களாகிய புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, பத்துப்பாட்டு முதலிய நூல்களில் இருந்து பல ஆதாரங்கள் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இது பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் இந்நூலாசிரியருக்கு உள்ள பயிற்சியையும், அறிவையும் எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. அத்துடன் தமிழ் இலக்கியத் துறையில், இந்நூலாசிரியருக்கு உள்ள ஈடுபாடும் புலப்படுகின்றது.

மகாவம்சம், இராசாவலிய, சூளவம்சம் என்றின்றோரன்ன இதிகாச நூல்களில் மேற்கோள்களும் இந்நூலில் பொருத்தமான இடத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. இதனால் இந்நூல் ஒரு சிறந்த வரலாற்று ஆய்வு நூல் என இனங்காண முடிகிறது.

இலங்கை, இந்தியா, இங்கிலாந்து என்ற நாடுகளிலிருந்து வெளிவந்த சஞ்சிகைகள் நூலில் ஆங்காங்கு எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றன.

சங்க இலக்கியங்கள், இதிகாச நூல்கள், சஞ்சிகைகள் ஆதாரபூர்வமுடைய நூலாக இந்நூலில் மிளிர்கின்றது. எனவே இந்நூல் பலருக்கும் பயனுடைய நூலாக அமையும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

நன்னூல், தொன்னூல் என்பன தமிழ் இலக்கண நூல்கள். இஃதோர் வரலாற்று நூல். இந்நூல் ஒரு பொன்னூலாக விளங்குமென்று ஆசியுரை கூறுகின்றேன். இந்நூலை அனைவரும் படித்து, இன்புற்று பயன்பெறுவாராக.

இந்நூலை ஆக்கியோருக்கும், இந்நூல் வெளிவர உதவியவர்களுக்கும் என் பாராட்டுதல்களும், வாழ்த்துக்களும் உரித்தாகுக.

+ Kingsley Lamp Kar

திருமலை - மட்டுநகர் ஆயர்.

மட்டக்களப்பு ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மிஷன் தலைவர்
ஸ்ரீமத் சுவாமி ஜீவானந்த அவர்கள் அளித்த
ஆசியுரை

மனித சமுதாயத்தை நெறிப்படுத்தி உண்மை ஞானத்தையூட்டும் சாதனங்களில் ஒன்றாக நல்ல நூல்கள் அமைகின்றன. நல்ல நூல்களே நல்ல ஆசான்கள். அவை படிப்பவர் மனதைப் பண்புறச் செய்கின்றன.

நல்ல நூல்களை ஆக்கி மக்களின் கைகளிலே தவழச் செய்வதற்குக் கடின ஆராய்வுடன் கூடிய உழைப்பும், அதிகளவு பணச்செலவும் தேவைப்படுகின்றது. நூல்களை வெளிக்கொணரும் அச்சக்கூடங்கள் அதிகரித்துள்ளபோதிலும், செலவினம் விஸ்வரூபம் எடுத்துள்ள இன்றைய நிலையில் “இலங்கையிற் தொல்லியலாய்வுகளும் திராவிடக் கலாசாரமும்” என்னும் பெயரில் ஒரு நூல் தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்துக்கு அளிக்கப்படுகின்றது.

இந்நூலினுள் நுழைந்து நுகரும்போது இதனுட் பொதிந்து கிடக்கும் அறிவுக்கருவூலம் பிரமிக்கத் தக்கதாகவுள்ளது. இத்தகைய ஒரு உயரிய நூலைத்தந்த நூலின் ஆசிரியை திருமதி தனபாக்கியம் குணபாலசிங்கம் எம். ஏ. அவர்களை அவர்களது நூலுடன் சேர்த்து நல்லாசிகூறி வாழ்த்திப் போற்றுகின்றேன். நூலின் விலையான ரூபா 60/-ஐ விட உள்ளடக்கம் பெறுமதிமிக்கது என்பதைப் படிப்பவர்கள் உணர்ந்துகொள்ள முடியும்.

தமிழ்மொழியைத் தாய்மொழியாகக்கொண்ட ஒவ்வொருவரும், இவ்வரும்பெரும் பொக்கிஷமான நூலைப் படித்துப் பயன்பெறுவதோடு, பிற்காலச் சந்ததிக்கும் கையளிக்கவேண்டுமென்பது எனது அவா.

தமிழர் சமயம், வரலாறு, கலை, பண்பாடு என்னும் இன்றோன்னவற்றை, அவற்றின் வளர்ச்சிப் படிமுறையைப் படம்பிடித்துக் காட்டும்பாங்கில் ஆசிரியர் இந்த நூலை எழுதியுள்ளனர். திரை மறைவிற் கிடந்த பல திராவிடப்

பண்பாட்டு உண்மைகளை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவந்து விட்ட நூலாசிரியரின் துணிச்சலைப் பாராட்டாமலிருக்க வியலாது. தமிழர் எனப்படும் திராவிடரின் தோற்றம், அவர்களின் சமய கலாசாரத்தின் தொடக்கம் இன்ன காலத்தது என்று அறுதியிட்டு உறுதியாகக் கூறமுடியாத ஒன்றாகும். இருந்தபோதிலும் தமிழர்களது பூர்விகம் அனாதியானது என்பது வெளிப்படை.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்டது இராமாயண இதிகாச காலம். திராவிட - தமிழர் வரலாறும் இலங்கையின் வரலாற்றோடு பொருந்திவருவதை இந்நூல் துலாம்பரப்படுத்துவதைக் காணமுடிகின்றது.

“இராவணன் மேலது நீறு...” என்று கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாராற் தேவாரத் திருப்பதிகத்துள் வைத்துச் சிறப்பித்துப் பாடப்பட்ட இராவணன், - திராவிடன், - தமிழன் - சிவபக்தியுள்ள அரசன் என்று கூறப்படுகின்றது. நுவரெலியாவுக்குப் பக்கத்தில் ஓங்கி உயர்ந்து அடர்ந்த காடாகக் காட்சியளிக்கும் மலை அவனது இராசதானியாக அமைந்த இடம் என்றும், அவன் சீதையைச் சிறைவைத்த இடம் அருகிலுள்ள “சீத்தளலிய” பூங்கா என்றும் கூறப்படுவதெல்லாம் எம்மால் நினைவுகூரத்தக்கன.

இவ்வாறாக எம்மனைவரையும் பழைய காலத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் இந்நூலைப் புத்துணர்ச்சிக்கும், அறிவு விருத்திக்கும், ஆராய்ச்சி விருத்திக்கும், சமுதாய அபிவிருத்திக்கும் ஒரு திறவுகோல் என்றால் மிகையாகாது.

சுவாமி ஜீவானந்தர்

இராமகிருஷ்ண மிஷன்,
மட்டக்களப்பு,
28-07-1988.

அணிந்துரை

மகாவித்துவான் F. X. C. நடராசா.

“இலங்கையிற் தொல்லியலாய்வுகளும் திராவிடக் கலாசாரமும்” என்று பொருள்படும் நூலினைக் கண்ணுற்றபோது பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். தொல்லாய்வுகளின் பேரூக நல்லாய்வுகளை நெறிப்படுத்தி எட்டு இயல்களாக வகுத்து நூலினை இனிது முற்றுப்பெறச் செய்துள்ளார். திருமதி ஜி. தனபாக்கியம் அவர்கள் தமது முதிர்ச்சிபெற்ற நல்லறிவின் சாயலாக நூலினை நடாத்திச் சென்றிருக்கிறார்.

திருமதி ஜி. தனபாக்கியம் அவர்களின் ஆற்றல்களை நாம் அறிதல்வேண்டும். சங்கத மொழியிற் சிறப்புப் பட்டதாரி. முதலாம் வகுப்பிற் சித்தியடைந்தபடியாலும் கல்வியறிவிற் சிறந்தவரானபடியாலும் சங்கதமொழி விரிவுரையாளராக இலங்கையிலுள்ள பல்கலைக் கழகங்களில் நியமனம் பெற்றார்.

பின்னர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற் சேர்ந்து படித்துத் தொல்லியற் துறையில் முதுகலைமாணிப் (M. A.) பட்டத்தையும் பெற்றுள்ளார். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகங்களிலும் தொல்லியற் துறையிற் விரிவுரை நிகழ்த்தியுள்ளார்.

புராணங்கள், சரித்திரங்கள் நல்ல உண்மைகளையும் பொதிந்துள்ளன என்பதனை நாம் உள்ளத்தில் நிலைநிறுத்துதல்வேண்டும். அடிப்படையிலுள்ள உண்மைகளை உய்த்துணருதல்வேண்டும். திரிசங்கு சுவர்க்கம் யாவரும் அறிந்ததே. அதனுள் மறைத்து வைத்திருக்கும் உண்மையினை நாம் அறிய முயலுதல்வேண்டும். ஞாயிறு பூமி இவற்றின் கவர்ச்சி மையம் இந்தத் திரிசங்கு சுவர்க்கத்தில் மறைத்து இயம்பப்பட்டிருக்கிறது.

உண்மைபில் இலங்கைச் சரித்திரம் இதிகாசம் ஆக விளங்குகின்றது. இந்த இதிகாசம் எவ்வளவு உண்மைகளை மறைத்து வைத்திருக்கின்றது என்பதனை நுழைமாண் நுண்புலன்களைக் கொண்டு நுணுகி ஆராய்தல் சிறப்புடைத்து.

மறைத்துவைத்த விடயங்கள், தொல்லியற் தடயங்கள் பழைய இடப்பெயர் வரலாறுகள், துறைமுகப் பட்டினங்கள் இவற்றின் ஆதாரபூர்வங்களைக்கொண்டு நுணுகி ஆராய்ந்து நெறிப்படுத்துகின்றார் நூலாசிரியர்.

மக்கள் மரணமானால் அவர்களின் சடலத்தை மண்ணிற் புதைப்பார்கள், சுடுவார்கள். மண்ணிற் புதைத்தல் நடைபெறுமிடம் இடுகாடு எனப்படும்: சுடுமிடம் சுடுகாடு. இடுகாடு பழைய பழக்கம். சுடுகாடு புதிய பழக்கம். இலங்கையிலே வாழ்ந்த ஆதித் திராவிடக் குடிகளின் இடுகாட்டுமுறைகள் ஆராயப்பட்டுச் சிறப்பியல்களை ஆசிரியர் தமது நூலில் நன்கு இயம்புகின்றனர்.

இலங்கையில் பழைய காலந்தொட்டுத் திராவிடர்கள் வாழ்ந்துவந்தார்கள். இவர்கள் சமயாசாரத்தாற் சைவர்கள். வழிபாடுமிக்கவர்கள். கோயில்கள் பல எடுத்தனர். இந்துக் கட்டிடக் கலையிற் தேர்ச்சிபெற்று விளங்கினார்கள். கட்டிடக் கலையின் தோற்றமும், வளர்ச்சியும், அவற்றின் நிலைபேறும் ஆராயப்பட்டமை நூலை மேன்மையுறச் செய்கின்றது.

தமிழகத்திலும் கோயில்கள் தோன்றின. இந்துக் கட்டிடக் கலை வளர்ச்சியுற்றது. இந்தப் பின்னணியில் இலங்கையின் கட்டிடக்கலை எவ்வளவு தூரம் முன்னேறியதென்று தெட்டத் தெளிவாக்கியுள்ளமை பாராட்டுதற்குரியது.

இலங்கை ஆதியிலிருந்தே இரு பிராந்தியங்களாக, இரு வெவ்வேறு கலாசாரங்களை வளர்த்துவந்துள்ளது என்பது ஆதாரபூர்வமாக நிறுவப்பட்டுள்ளது.

தொல்லியல் ஆய்வுகளும் திராவிடக் கலாசாரமும் என்ற தலைப்பில் வெகு விமரிசையாக நூலினை வளர்க்கின்றார் ஆசிரியர். இதனைப் படித்தல் சால்புடைத்து.

இலங்கையில் இன்னோர் சமூகம் தோன்றலாயிற்று. காலா காலத்தில் முசிலிம் மக்கள் தோற்றமளித்தனர். இவர்கள் மதத்தாற் பிரிவுபட்டவர்கள். இவர்கள் கலாசாரமும் மதத்தோடு இணைந்தும், பிணைந்தும் வளரலாயிற்று. இது நூலின் விளங்க வைக்கப்பட்டுண்டு. சமயாசாரத்திற்குத்தக வளர்ந்துவந்த முசிலிம் கலாசாரம், அதன்தோற்றம், நிலைபாடுகள், வளர்ச்சிப் பதிவுகள் கிரம முறைப்படியும் காரணகாரிய முறைப்படியும் தெளிவுறுத்தப்படுகின்றன.

விடுபட்ட விடயங்கள் பிற்சேர்க்கையாக வரையப்பட்டிருக்கிறன. முக்குணவசத்தால் தொட்டகுறை விட்டகுறை தொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

வரைபடங்களும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை நூலுக்கு அலங்காரம் ஆகின்றன. இவ்வண்ணம் புத்தம்புதிய மெருகுடன் காலத்திற்கு ஏற்றமுறையில், பழைய விடயங்களிற் புதிய பார்வையுடன், வேறு நூல்களில் இயம்பப்படாத அருத்தத்துடன் ஆதித் திராவிடர்களின் தோற்றம், வளர்ச்சி, நாகரிகம் இவை எடுத்தோதப்படுகின்றன. இவை நூலினை வளம்படுத்துகின்றன.

யாவர்க்கும் நூல் ஏற்புடைத்தாகும். வாசித்து வனப்பும், வளமும் பெறுவீர்களாக.

F. X. C நூலாசா.

இலங்கையின் சுவையான வரலாற்றுப்
பின்னணியில் மறைந்திருக்கும்

**மண்படைச் சரிதங்கள்,
தொல்லியற் தடயங்கள்,
பழம்பெயர்கள், பட்டினங்கள்,
துறையுக்கங்கள்.**

மண்படைச் சரிதங்கள்,
தொல்லியற் தடயங்கள்.

ஒரு நாட்டின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தைய நிகழ்ச்சிகளை விஞ்ஞான ரீதியில் ஆய்ந்து காட்டுவது தொல்லியல் ஆய்வுகள் ஆகும். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலத்தில் மண்ணிற்கடியிற் பதிவு செய்யப்பட்ட ஆதி மனிதனின் வரலாற்றின் பெரும் பகுதியைத் தொல்லியலாய்வாளர்கள் விஞ்ஞான விதிமுறைகளை வைத்து ஆராய முற்பட்டார்கள். இதன் முதன் முயற்சியாகக் கற்பாறைகளிலும், ஆற்றங்கரைகளிலும் மண்டிக் கிடந்த அடையல்களையும், வெவ்வேறான மூலங்களில் வளர்ந்த பாறைகளின் வளர்ச்சிகளையும் விஞ்ஞான ரீதியில் ஆராய்ந்தார்கள். தொல்லியலாளரின் இந்த முயற்சியே முதலில் மண்படைச் சரிதவியலைத் (Geology) தொடக்கிவைத்தது எனலாம். இந்த மண்படைச் சரிதவியல் ஆய்வின் பயனாகப் பூமியின் எல்லாப் பாகங்களிலும் வளர்ந்துள்ள பாறைகள் ஓரியல்பு வாய்ந்தன என்ற கோட்பாட்டினை (Theory of Uniformitarianism) சால்ஸ் லையல் (Chales Lyell) வெளியிட்டனர். அதுமட்டுமன்றி, மனித வரலாற்றுடன் தொடர்புடைய மண்படைகள் தொடர்ச்சியாக மனிதனின் வரலாற்றினை எடுத்தியம்பக்கூடிய ஏடுகள் என மண்படிவப் பாகுபாட்டு முறைகளைக் கொண்ட அடுக்கியற்படிவ ஆய்வுகள் (Stratigraphical Method) எடுத்துக்காட்டின. இந்த விதமான ஆய்வுகளின் பயனாகத் தென்மேற்குப் பிரான்சின் கொம்பே கிரனல் (Combe Grenal) எனுமிடத்திற் பொரன் கொஸ்போடல் (Prof. Froncois Bordes) என்பவர் நியந்தலால் (Neanderthal) மக்கள் தொடர்ச்சியாக வாழ்ந்த அறுபத்து நான்கு மண் தட்டுக்களை எடுத்துக் காட்டினார். இங்கு ஆதி மனிதன் 85,000 வருடங்கள் தொடர்ந்து வாழ்ந்ததற்கான துப்புக்களும், தடயங்களும் கிடைக்கப்பெற்றன. இதுபோலவே பிரித்தானியாவிலும் உவில்லியம்

சிமித் (William Smith) என்பவர் ஆதிமனிதனின் வாழ்வுடன் தொடர்புடைய முப்பத்திரண்டு மண் தட்டுக்களின் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சிகளை எடுத்துக்காட்டினார். இவ்வாறு நடாத்தப் பெற்ற மற்றும் பல தொல்வியற் பரிசோதனைகள் பைபிளிற் குறிப்பிட்ட நோவாவின் காலத்து வெள்ளத்திற்கு முன்னர் வட மேற்கு ஐரோப்பாவின் பெரும் பகுதிகள் பனிப்படலங்களால் மூடப்பட்டிருந்தன என்ற உண்மையை எடுத்துக் காட்டின. அது மட்டுமன்றி இக்காலத்தில் வாழ்ந்த பனிக்கால எச்சங்களும் மற்றும் யாளி யானைகள், கம்பளி காண்டர் மிருகங்கள் (Woolly Rhinoceros) ஆகியவற்றின் எச்சங்களும் இப்புணியில் மனிதனின் தோற்றம் ஏற்பட்டு 250,000 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகின்றன எனத் துப்புக்களைத் துலக்கமாக எடுத்துக் காட்டின.†

மேலே எடுத்துக் காட்டப்பெற்ற ஆதாரபூர்வமான மண் படையியல் ஆய்வுகள், தொல்வியல் ஆய்வுகள் சில உண்மைகளை நிறுவியுள்ளதோடு வேறுபல கற்பிதக் கொள்கைகளையும் உய்த்துணரச் செய்துள்ளன. இப் பின்னணியில் ஆதியில் கொண்டவானா (Gondwanaland) அங்காரா (Angara) என்ற இரு நிலக் கண்டங்களே இருந்திருக்கலாம் என நிலநூல் வல்லுநர் கருதுவர். இவற்றுள் கொண்டவானா இந்து சமுத்திரத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் நிலப்பரப்புகளான தென் ஆபிரிக்கா, அரேபியா, தென்னிந்தியா, அவுஸ்திரேலியா மற்றும் தென்னமெரிக்கா முதலிய நிலப்பரப்புக்களை உள்ளடக்கியிருந்தது என்றும் கருதி அதனால் அதனை இந்தியாவின் கொண்டவானா என்ற பகுதியிள் பெயரால் கொண்டவானா என அழைக்கலாயினர். மற்றக் கண்டமான அங்காரா ஆசியாவிற்கு வடக்கே அங்காரா நதியை அண்டி இருந்ததாகக் கருதி அதனை அங்காரா என அழைத்தனர். மேலும் இந்த இரண்டு கண்டங்களுக்குமிடையேயிருந்த சமுத்திரமே காலப்போக்கில் அருகி இமயமலைச் சாரலாக உருவாகிற்று எனவும் கருதுவர். அதனோடு நிலநூல் வல்லுநர் தம் உய்த்துணர்வு கொண்டு பல்வேறு காலங்களில் இப்புணியடைந்த வடிவ மாற்றங்களையும் வரைபடங்கள் மூலம் காட்டியிருக்கின்றனர். நிலநூல்

† அண்மைக்கால ஆய்வுகள் இலங்கையில் ஆதிமனிதனின் தோற்றம் ஏற்பட்டு 28,000 வருடங்களுக்கு மேலாகின்றது என நிரூபித்துள்ளன.

Pauliuns Tambimuttu "Pre-historic Lanka" Daily News 05-29-1987 Also vide: Sukumar Rock wood "Pre-historic finds at Batadomba 29-000 years old" Daily News 3-4-1983 and Dr. Saddhamangala Karunartne "Stones tools of 120,000 yrs found" Obsever 2-3-1985.

வல்லுநரின் இக்ககைய ஊகங்களைப் பலப்படுத்தும் வகையில் இப்புவி வளர்ச்சியில் ஏற்பட்ட மாற்றம் ஒன்றினை இலண்டன் பொருட்காட்சிச்சாலையில் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்ற தொரூனோ (Troano) எனும் கையெழுத்துப் பிரதி அமைந்திருக்கின்றது. அதன்படி இன்று அட்லாண்டிக் கடலிருந்த பகுதியிலிருந்த பழைய பூகண்டம் எரிமலை அதிர்ச்சியினால் ஆட்டி அலைக்கப்பட்டுக் கடலுள் மூழ்கிப்போக, அதில் எஞ்சிய பொசிடோனிஸ் தீவு (Posedonis) கி. மு. 9564ல் ஏற்பட்ட பெருங்கடற் பெருக்குகள் தாண்டுவிட்டதெனத் தெரிகின்றது. மேலும் இக்கடற் பெருக்குக்கு முன் இப்புவியில் ஏற்பட்ட வேறு நான்கு பெருங்கடற் பெருக்குகள் பற்றி டபிள்யூ. ஸ்கொட் எலியட் (W. Scott Elliot) விபரிப்பார். இவ்வாறு பல்வேறு காலங்களில் ஏற்பட்ட பெருங்கடற் பெருக்குக்களினூற் கொண்ட்வானா நிலக்கண்டம் வெவ்வேறு கண்டங்களாகப் பிரிந்த பின்னரும் தென்னுபிரிக்காவையும், தென்னிந்தியாவையும் பூசந்தியொன்று (Isthmus) இணைத்து வைத்திருந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. அதனை நிலநூல் வல்லுநர் லெமுரியா (Lemuria) என்றழைத்தனர்.† இவ்வாறு தென்னிந்தியாவும், தென்னுபிரிக்காவும் தொடுக்கப்பட்டிருந்த காலத்தில் ஆதிமனிதன் இப்பகுதிகளில் நடோடியாக அலைந்து திரிந்திருக்கலாம் எனத் தொல்லியலாளர் கருதுவர். ஏனெனில் தென்னுபிரிக்கா, கிழக்கு ஆபிரிக்காப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த பழைய கற்கால மனிதன் கையாண்ட கற்கோடாரிகள் தென்னிந்திய தீபகற்பத்துப் பழைய கற்கால மனிதனின் கற்கோடாரிகளின் தன்மைகளை நிகர்த்துக் காணப்படுகின்றன. இதனால் ஆபிரிக்காவின் பழைய கற்கால மனிதனுக்கும் தென்னிந்திய தீபகற்பத்துப் பழைய கற்கால மனிதனுக்குமிடையே இடத்த உறவுகள் இருந்திருக்கலமா? போன்ற கேள்விகளைத் தொல்லியலாளர்கள் எழுப்பியுள்ளார்கள். மேலும் மடகஸ்கார், தென்னிந்தியத் தீபகற்பம், இலங்கை ஆகிய நிலப்பகுதிகள் மண்படைச் சரிதவியலடிப்படையில் ஓரியல்பு வாய்ந்தன மட்டுமன்றி, ஓரியல்புடைய பாறைத் தொடர்ச்சிகளையும் கொண்டிருந்ததால் இவை ஒரு காலத்தில் ஒரு நிலப்பரப்பாகவிருந்து துண்டிக்கப்பட்டவை என்ற உண்மையை மேலும் வலியுறுத்துவனவாகவும் அமைந்துள்ளன.

† லெமுரியா தொடர்பான பிற விபரங்களுக்குப் பின்வரும் நூல்களைப் பார்க்கவும் W. Scott, Elliot, The Story of Atlantis and the lost Lemuria, N. S. Cave. Lemuria, The lost Continent of Pacific, கா. அப்பாத்துரையா, குமரிக் கண்டம் அவைது கடல்கொண்ட தெனாடு, கொடுமுடி ச. சண்முகம். குமரிக் கண்டம் சில புவியயல் உண்மைகள் (இந் நூல்களின் வெளியீட்டு விபரங்கள் தரமுடியாத நிலைமை களுக்கூ வருந்துகின்றோம்.)

இதுவரை நாம் எடுத்துக்காட்டிய தொல்லியல் மண்படையியல் ஆதாரங்களில் இருந்து மண்படைச் சரிதவியற் காலத்தில் (Geological Period) நிச்சயமாக இலங்கை, தென்னிந்திய தீபகற்பத்தின் ஒரு பகுதியாக அமைந்திருந்தது என்பது தெளிவாகின்றது. ஆனால் எப்பொழுது இலங்கை தென்னிந்தியாவிலிருந்து பிரிந்து ஒரு தனித் தீவாகியது என்று திட்டவட்டமாகக் காலக்கணிப்புச் செய்வதற்கு பல கஷ்டங்கள் உள. (Tertiary epoch) நடுப்பகுதியிற் பிரிந்திருக்கலாம் என வி. ஆர். ஆர். தீட்சிதர் கருதுவர்². ஆனால் பழைய கற்காலக் கருவிகள் (Paleolithics) கடைக்காலக் கற்கருவிகளின் (Mesolithics இவை Microliths எனவும் அழைக்கப்படுகின்றன.) பொதுவியல்புகளினடிப்படையில் இலங்கையும், தென்னிந்திய தீபகற்பமும் கற்காலக் காலாசாரங்கள் வளர்ந்த பின்னரே பிரிந்திருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது. முக்கியமாகக் கடைக்காலக் கருவிகளின் ஒருமைப்பாடு இதனை வலியுறுத்துவனவாக அமைகின்றன. மணற்கல் (Quartzite), பழுப்புநிறக்கல் (Jasper), மங்கிய சிவப்புக்கல் (Cornelian), நீலவெண்மணிக்கல் (chalcedony), சலவைக்கல் (limestone), முதலான பல வண்ணங்களில் உற்பத்தி செய்யப்பெற்ற இக்கருவிகள் ஆயிரக்கணக்கிற் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திற் சாயர்புரம் எனும் ஊரிலும், அதனைச் சுற்றியுள்ள ஊர்களிலும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கையிலும் பல பாகங்களிலும் சேகரிக்கப்பட்ட குவாட்சைட் (quartzite), சேட்ஸ் (chert) வண்ணக் கற்களிலான கடைக்காலக் கற்கருவிகள் சாயர்புர மரபுக் கருவிகளுடன் பல்வகையிலும் நிகர்த்தன. எனவே தென்னிந்தியாவினதும், இலங்கையினதும் இக்கடைக்காலக் கருவிகளின் ஒற்றுமையான தன்மைகளையும், காலாசார ஒருமைப்பாட்டினையும் நாம் அலட்கியம் பண்ணமுடியாது. இதனால் சா. குருமூர்த்தி இலங்கையிலும், தென்னிந்திய தீபகற்பத்திலும் நிலவிய கடைக்காலக் கற்காலாசாரங்களின் ஒற்றுமைப்பாட்டினை வற்புறுத்துவதோடு, இக்காலாசார காலத்தில் தமிழகமும், இலங்கையும் தரைவழியாக இணைந்திருக்கவேண்டும் என்ற நிலநூல் வல்லுனர்கள் கருத்தினையும் மேலும் வற்புறுத்துவர்³. மேலும் இக்கருத்தினை அல்சின் பிரிஐட்டன் ஆய்வுகளும் வற்புறுத்துகின்றன⁴. ஆனால் பி. இ. பி. தெரனியகல சுவாத்திய வேறுபாடுகள் காரணமாக (இது இரண்டுவிதமாக ஏற்பட்டிருக்கலாம். முதலாவதாக குளிர் வலயங்களிற் பனிப்படங்கள் (glacials) உறையும்போது உஷ்ண வலயங்களில் கடும்மழை (pluvials) பெய்வதனால் பெரும் வெள்ளம் ஏற்பட்டு நிலப்பரப்புகள் நீருள் தாழ்ந்துவிட வாய்ப்புகள் ஏற்படுகின்றன. இரண்டாவதாக பனிப்படலங்கள் வெப்ப காலத்தில் உருகியோடுவதனாலும் இந்நிலை ஏற்படலாம்.) இலங்கை பல தடவைகள் தென்னிந்தியாவிடம் இணைந்தும் பிரிந்தும்

இருந்ததென்பர்⁵. இத்தகைய பின்னணியிற் புவியியல் ஒருமைப் பாடுடைய இலங்கையின் வடபகுதித் தமிழ் நிலப்பரப்பைத் தென்னிந்திய திராவிட நாடாகவே இன்றும் என்சைக்லோபீடியா பிரிட்டானிக்கா குறிப்பிடுவது மிகப் பொருத்தமானதொன்றாகும்⁶.

நாம் மேலே ஆராய்ந்த மண்படையியல் வளர்ச்சிக் காலத்தில் வளர்ந்த கற்கால நாகரிகங்களுடன் தொடர்பான பலதரப்பட்ட கடல்கோள்கள் பற்றிய ஊகங்களை மேலும் உறுதிப்படுத்தும் வகையிற் தென்னிந்திய மரபுகளும், இலங்கை மரபுகளும் பிற்காலங்களில் ஏற்பட்ட மூன்று முக்கிய கடல் கோள்களைப் பற்றிக் குறிப்படுகின்றன. தென்னிந்திய மரபுகள் முதற் கடல் கோளின்போது பண்டைத் தமிழகத்தில் முதற்சங்கம் உருவாகிய தென்மதுரையும் (மூதூர்), பாண்டிய நாட்டின் தென்கிழக்குப் பகுதிகளும் அழிவுற்றன எனக் கூறுகின்றன. இதில் பாண்டி நாட்டின் வடபகுதியும், இலங்கையும் அழிவின்றி எஞ்சின என்றும், இக்கடற் கோளின்மூன் இலங்கைவரை ஓடிய தாமிரபர்ணி நதி பின்னர் மன்னார் வளைகுடாவில் விழ நேர்ந்தது என்றும் நம்பப்படுகிறது⁷. இவ்வாறு கடல்கொண்ட பழந் தமிழகத்தைத் தமிழ் மரபுகள், குமரி நாடு என்கின்றன. இதனை நிலநூல் வல்லுநர் லெமுரியாவின் பகுதியாகக்கொள்வர். இவ்வாறு இக்கடல் கோளில் அழிந்துபோன தமிழகத்தில் ஆறுகள், மலைகள், நாடுகள் பற்றிய குறிப்புகளைப் பழந் தமிழிலக்கியங்கள் ஓரளவிற்கு எடுத்துரைக்கின்றன எனலாம்.

“பஹுளியாற்றுடன் பன்மலையடுக்கத்துக் குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள” எனச் சிலப்பதிகாரமும் “முந்நீர் விழவினெடிபோனன்னீர்ப் பஹுளி மணலினும் பலவே” எனப் புறநானூறும் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும் அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரத்து “நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் பெளவமும் என்ற அடிகளுக்கு உரையெழுதுகையில் ஏழ்தெங்கநாடு, ஏழ்மதுரைநாடு, ஏழ்முன்பாலைநாடு, ஏழ்பின்பாலைநாடு, ஏழ் குன்றநாடு, ஏழ்குணகாரை நாடு, ஏழ்தறுப்பனை நாடு முதலாய 49 நாடுகளும் குமரி, கொல்லம் முதலாய பன்மலை நாடுகளும், காடும், நதியும், பதியும் தட நீர்க்குமரி வட பெருங்கோட்டின் காலும் கடல் கொண்டதென்பர். மேலும் செங்கோன் தரைச் செலவு” எனும் நூல் குமரியாற்றுக்கும் பஹுளியாற்றுக்கும் இடையேயாண்ட பெருவள நாட்டரசனாகிய செங்கோளைப் பற்றிப் பாடப்பட்டதாகும். இந் நூலின் உரையிலும் கூறப்படுகின்ற ஏழ்தெங்கநாட்டு முத்தூரகத்தியன், பேராற்று நெடுந் துறையன் முதலான புலவர் பெயர்களும் பெருவளவ நாடு, மணி மலை முதலாய இடப்பெயர்களும் குமரிநாடு கடல்கொள்ளப்பட

முன் வழக்கிலிருந்தன என்பதனை நாம் உய்த்துணரலாம். இவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு கந்தையாபிள்ளை அவர்கள் குமரிக் கண்டம் கடலுட்தாண்ட பின்னர் தென்னிந்தியாவின் தொடர்ச்சியாக இலங்கை, யாவா, சுமாத்திராவரை ஒரு பெருந்தீவு இருந்தது என்றும் அதுவே நாவலந்தீவு (சம்புத்தீவு) எனப் பழந்தமிழ் நூல்கள் குறிப்பிட்ட குமரித்தீவு எனவும் கருதுவர். மேலும் இவர் குமரி நாட்டின் வடக்கு எல்லையாகக் கன்னியாகுமரிக்குத் தெற்கே சிறிது தொலைவில் ஓடிய குமரியாற்றையும், தெற்கே வடிம்பலம்பப் பாண்டியனுக்குரியதான பஹுளியாறும், இருந்த தெனக் கருதுவர். இக் குமரித் தீவிற்கு ஏற்பட்ட அழிவினை நினைவூட்டும் வகையில் மணிக்கைலையும்

“தீம் கனி நாவல் ஒங்கும் இத்தீவிடை
இன்று எம்நாளில் இருநில மாக்கள்
நின்று நடுக்கு எய்த நீள் நிலவேந்த
பூமி நடுக்குறும் போழ்தத்து இந்நகர்
நாக நலநாட்டு நானூறு யோசனை
வியன் பாதலத்து வீழ்ந்து கேடு எய்தும்

(காதை 9. வரி 17-22)

என்று கூறுவது ஒப்பிட்டு ஆராயத்தக்கது.

இக் கடல்கோளும், பையினிற் குறிப்பிடப்பட்ட நோவாவின் காலத்தில் ஏற்பட்ட பெரு வெள்ளமும் சம காலத்தில் (கி. மு. 2400) நிகழ்ந்ததாகவும் நம்பப்படுகின்றது. அடுத்துத் தமிழகத்து இரண்டாவது கடல் கோளின்போது பாண்டியரின் இடைச்சங்கம் அமைந்திருந்த கோநகர் கொற்கையும் (கபாடபுரம்) அதையண்டிய பகுதிகளும் கடலுற் தாண்டுவிட்டதாகத் தெரிகின்றது. மூன்றாவதாக எழுந்த கடல் கோளின்போது மகேந்திர மலையும், காவிரிப்பூம் பட்டினமும், கிழக்குக் கடற்கரையிலுள்ள பல தீவுகளும் அழிந்தனவாகக் கூறப்படுகின்றது. பூம்புகார் நகரம் கடலில் மூழ்கியதனால் அறவணவடிகளும், மாதவியும் அந் நகரத்தைவிட்டு வெளியறிய செய்திகளை மணிமேகலை (காதை. 28, வரி. 80-82) கூறுகின்றது. இக் குறிப்பு களின்படி கி. பி. 2ம் நூற்றாண்டளவிற் பூம்புகாரைக் கடல் விழுங்கியிருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது.

இலங்கைக் கடல் கோள்கள் தொடர்பாக உவின்ஸ்லோவின் (Winslow's) தமிழ் அசுராதி, தமிழ் மரபொன்றைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது, அந்த மரபின்படி திருகோணமலைக்குத் தென்கிழக்கிலமைந்த இராவணனின் இலங்கையைக் கடல் விழுங்கி விட்டதாகத் தெரிகின்றது. தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட முதற் கடல் கோள் போன்று இதுவும் நோவாவின் காலத்தில் ஏற்பட்ட

பெரு வெள்ளமும் ஒரே காலத்தில் (கி. மு. 2400 அளவில்) நிகழ்ந்திருக்கலாம் என நம்பப்படுகின்றது. இந்த பரபினைக் குறிப்பிடுகின்ற விட்டிபொத் என்ற சிங்கள நூலும் இராவணன் இறந்தபின் கி. மு. 2367ல் ஏற்பட்ட கடல்கோளில் அவன் தலை நகரான இலங்காபுரி கடலுட் தாண்டுவிட்டதெனக் குறிப்பிடுகின்றது⁸. ஆனால் இராஜவலிய எனும் மற்றோர் சிங்கள நூல் இராவணனின் கோட்டைகளைப் புத்தருடைய காலத்திற்கு 1884 ஆண்டுகளுக்குமுன்னராக (1884-483) கி. மு. 2367ல் ஏற்பட்ட கடல்கோள் கொண்டுவிட்டதாகக் குறிப்பிடுகின்றது⁹. இவ்வாறு சிங்கள மரபுகள் இராவணனின் கோட்டைகளின் அழிவைக் கிறிஸ்தவ மறையாகிய பைபிள் குறிப்பிடுகின்ற நோவாவின் காலத்துப் பெருவெள்ளத்துடன் நெருங்கியதாகக் குறிப்பிடுவதனை நாம் அவதானிக்க முடிகின்றது. இக் கடல்கோள் கி. மு. 1810ல் ஏற்பட்டிருக்கலாம் எனச் சேர். உவில்லியம் ஜோன்ஸ் கருதுவர். வேறுசிலர் இன்னும் பிற்காலத்தில் நிகழ்ந்திருக்கலாம் எனக் கொள்வர். இவ்வாறு இதன் காலத்தைத் திட்டவட்டமாகக் கூறிக்கொள்வதற் பல தடங்கள் உள. ஆயினும் இராவணன் இறந்தபின் கடல்கோள் ஒன்று இடம்பெற்றது என்பது தெளிவாகின்றது. இதனாலே இன்றும் இலங்கையின் தென்கிழக்குக் கடலுட் தாண்டு கிடக்கும் பாறைகளை மக்கள் இராவணனின் சிறிய கோட்டை (Little Bases) பெரிய கோட்டை (Great Bases) என அழைத்து வருகின்றனர்.† இலங்கையில் இரண்டாவது கடல்கோள் பாண்டு வமிசதேவன் (கி. மு. 504) காலத்தில் ஏற்பட்டதெனச் சிங்கள நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இந்த மரபுக் கதையின்படி இலங்கை இலச்சதீவு, மாலைதீவுவரை பரவியிருந்த நிலப்பரப்பெனவும், இக்கடல் கோளினால் இப்பகுதிகள் கடலுட் தாண்டுவிட்டன எனவும் தெரிகின்றது. இதனை மேலும் உறுதிப்படுத்தும் ஆதாரமாக இன்றும் மாலைதீவற் பழைய சிங்கள மொழியைப் பேசுமினம் வாழ்கின்றமையை ஆர். எல். புரோ உறியர் எடுத்துக் காட்டுவார்¹⁰. அல்லி அரசாணியுடன் தொடர்பான தமிழ் மரபுக் கதைகள் அல்லி அரசாணி குதிரைமலைக் கருகிலுள்ள பகுதிகளை அரசாட்சி புரிந்து வந்ததாகவும், இவர் அரசடியிலுள்ள (பழைய கற்பிட்டி) மலபார் இளவரசரின் மாளிகைக்குத் தரைமார்க்கமாக அடிக்கடி போய் வந்ததாகவும் குறிப்பிடுகின்றன. பின்னர் கடல்கோளினால் அல்லி அரசாட்சிப் பகுதிகள் கடலுட் தாண்டுவிட்டதாகவும், அரசடி மட்டுமே எஞ்சிய

† கதிர்காமத்திலுள்ள கதிரைமலைமீது நின்று தென்கடலை நோக்கி நோர் குடவடிவிலான கற்சிகரமுப, கற்கொடியொன்றும் கடற் தளத்தின் மீது தெரிவதனை இன்றும் நாம் அவதானிக்கலாம்.

தாகவும் தெரிகின்றது. இன்றைய புத்தளம் 'வாவியும் (டச்சு விரிகுடா - Dutch Bay) அதற்கப்பாலமைந்துள்ள தீவுப் பகுதியும் இத்தகைய ஒரு கடல்கோளின் விளைவையே எடுத்துக் காட்டுகின்றனவெனலாம். மற்று, மன்னார் வளைகுடாவில் கடலோரப் பகுதிகளின் ஆழமில்லாக் கழிதும், மணற்றிட்டுகளும் கொந்தளித்து நிலப்பரப்புகளை விழுங்கிக்கொண்ட கடலின் அலை வீச்சுக்களை நினைவுபடுத்துகின்றன என்பர் ஆர். எல். புரோஹிபா. மூன்றாவதாக இடம்பெற்ற கடல்கோள் களனிதிஸ்ஸ என்ற உபராசன் களனியவை ஆண்ட காலத்தில், (கி. மு. 200) அவன் முதிய பௌத்த குரு ஒருவருக்கு விதித்த அநீதியான தீர்ப்பைப் பொறுக்காத காவற் தெய்வம் கோபம் கொண்டதனால், இக்கடற் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டுத், தொளாயிரத்து எழுபது மீனவர் கிராமங்களும், நானூறு முத்துக்குளிப்போர் கிராமங்களும் கடலுட் தாண்டுவிடன என ராஜவலிய கூறுகின்றது¹. இக்கடற் கொந்தளிப்பில் இலங்கயில் இலங்கையின் நிலப்பரப்பிற் பன்னிரண்டிற் பதினொரு பாகம் கடலுள் தாண்டதாகவும் தெரிகின்றது.

இவ்வாறு தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் வெவ்வேறாகப் பேணப்பட்ட மரபுகள் குறிப்பிடுகின்ற கடல் கோள்களின் கால இடைவெளிகளையும், இவற்றுடன் தொடர்புபடுத்தப்படுகின்ற கதைகளையும், கருத்திற்கொண்டு நோக்கும்போது இவற்றுள் ஓரிரண்டாவது சமகாலத்தில் நிகழ்ந்திருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது. தமிழக மரபு குறிப்பிடுகின்ற முதற் கடல் கோளின் போது இலங்கை தமிழகத்திலிருந்து பிரிந்திருந்தால் இராவணனுடன் தொடர்புபடுத்தும் கடல்கோள் சமகாலத்தில் நிகழ்ந்திருக்கமுடியாது. ஏனெனில் இலங்கை ஏற்கனவே ஒரு தீவாக உருவாகிய பின்னரே இராவணன் ஆட்சி இலங்கையிலேற்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. இராமாயணம் இராவணன் தலைநகரான இலங்காபுரி இலங்கையின் தென்கிழக்குக் கரையிலமைந்திருந்த தென விபரிக்கின்றது. மேலும் சீதையைத் தேடிய அனுமான் தாமிரபர்ணியாறு, பாண்டியரின் கபாடபுரம், மகேந்திர மலையாவற்றையும் தாண்டி மகேந்திர மலையின் தென்பகுதிக் கடலைக் கடந்து இலங்காபுரியை அடையவேண்டும். முதலாய குறிப்புகள் மூல இராமாயணத்தில் இடம்பெறவில்லையெனவும், இவை தென்னிந்தியாவிற் பேணப்பட்ட இராமாயணப் பிரதிகளிற் காலப்போக்கில் ஏற்பட்ட இடைச்செருகல்கள் எனவும் கருதப்படுகின்றன. அதனோடு இராமாயணத்தின் மூலக்கதை பௌத்த மதத்திற்குமுந்தியது என்றும் பாண்டியரின் இரண்டாவது தலைப்பட்டினமாக கி. மு. 1000-900 அளவில் உருவாகி அமைந்ததாகக் கருதப்படும் கபாடபுரத்தையும்², மகேந்திரமலையையும் கடல்

கொள்ள முன்னரே இந்த இடைச் செருகல் இடம்பெற்றிருக்கலாம் எனவும் தெரிகின்றது. காளிதாசனின் குறிப்புகளும் (இரகு வமிசம் 6:62) இராவணனைக் கொற்கைப் பாண்டியர் காலத்தவனாகக் காட்டுகின்றன. எனவே இலங்காபுரி கி. மு. 6ம், 5ம் நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் நிச்சயமாகப் புகழ்மிக்க நகரமாக விளங்கியிருக்கலாம் என்பதற்கு சந்தேகமில்லை ஆனால் இராவணன் காலத்தின்பின் இலங்காபுரியைக் கடல் கொண்டதன் காரணமாகவே அது பிற்பட்ட காலங்களிற் சிறப்பிழந்திருந்ததற்குத் தெரிகின்றது. எனினும் விஜயனும் தோழர்களும் (கி. மு. 483 ம் ஆண்டளவில் இலங்கையை அடைந்த காலத்தில் எஞ்சிய இலங்காபுரி இன்னமும் இயக்கர் ஆட்சியிலிருந்தது என்பதனை மகாவமிசம் குறிப்பிடுகின்ற சுவேனியின் கதையிலிருந்து உணரக்கூடியதாக இருக்கின்றது † ஆனால் மகாவமிசம், விட்டிபொத், இராஜவலிய முதலிய சிங்கள வரலாற்று நூல்கள் இலங்காபுரியின் பழம் பெருமையைக் கூறுவதுபோல, எதுவும் குறிப்பிடுவதாக இல்லை.

† இலங்கையில் ஆதியில் வாழ்ந்த இயக்கர், நாகா என்பார் மனித வர்க்கத்தினரைச் சேர்ந்தவரல்லர் என்ற கருத்துப் பொதுவாக வரலாற்றுசிரியரிடையே நிலவி வந்துள்ளது எனினும் இலங்கையின் வரலாற்றை ஆரம்பித்த சுதேசக் குடிமக்கள் இவ்விருவினத்தைச் சேர்ந்தவர்களே என்ற கோட்பாட்டினை அடிப்படையிலேயே பல ஆதாரங்களை நாம் எடுத்துக் காட்டியுள்ளோம். இவர்களுட் சிறப்பாக இயக்கர் எனபார். இலங்கையின் வரலாற்றைத் தொடக்கிவைத்தவர்கள் என்ற கருத்தைக் கல்வெட்டாதாரங்களும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. பகிந்தன் IV (கி.பி. 956-972) கல்வெட்டொன்று அர்ஹத் மகிந்தரால் வெல்லப்பட்டு வேலைக்கமர்த்தப்பட்ட இயக்கர்களாற் காவல் செய்யப்பட்ட திசவாபி பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் கர்மவிங்க எனும் சமஸ்கிருதப் பெளத்த நூலும் இயக்கர்களை அர்ஹத் பகிந்தர் வேளூர் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. மற்று, மகாவமிசம் பாண்டுகபாய மன்னன் (கி. மு. 4ம் நூற்றாண்டு) இயக்கர் காலவேலவை அனுராதபுர நகரிற் குடியமர்தினன் என்று குறிப்பிடுவதையும், மகாசேனன் மன்னன் பொலநறுவைக்கருகிலமைந்த மன்ஹிர வாபியை இயக்கத் தொழிலாளர்களைக்கொண்டு கட்டியதாகவும், பின் மன்னேரிய ஏரியை நிரப்பக் கால்வாய் வெட்டல், தலவத்து ஓய்வை விசாலப்படுத்தல் முதலான விவசாயப் பணிகளுக்கு இயக்கப் பிரசைகளிடமிருந்து நன்சொடைகளைப் பெறும் என்றும் குறிப்பிடுவதையும் இங்கு நோக்கல் பொருத்தமாகும். சங்கத்தமிழ் இலக்கியமான பறநானூறும் (71:14) இயக்கன் என்ற சொல்லை ஆட்பெயராக, மக்கள் பெயராகக் குறிப்பிடுகின்றது. Vide: Prof Abaya Aryasinghe "Did Arāhat Mahinda Sabjugate Raksasa?" Daily News. June 11-1987. செ. குணசிங்கம், கோணஸ்வரம், பேராதனை 1973 பக். 44-50.

தம்மபன்ன - தாமிரபர்ணி - தப்ரபேன்

இலங்கையில் விஜயனும் தோழரும் கி. மு. 483ம் ஆண்டளவில் வந்திறங்கிய தம்மபன்ன (தாமிரபர்ணி) எனும் பகுதி வடமேற்குக் கரையிற் கதம்பநதிக்கரையை அண்டிய பகுதி எனத் தெரிகின்றது. எச். பாக்கர் தென்கிழக்குப் பகுதியில் அமைந்திருந்த மாகமத் துறை எனக் கொள்கின்றனர். மேலும் அவர் இப்பகுதியில் ஓடும் தம்மன ஆறு ஒரு திராவிடப் பெயர் என்றும் அதிலிருந்தே "தம்மபன்னி" என்ற பெயர் உருவாகியது என்றும், விஜயன் வருகைக்கு முன்னரே இப்பகுதி திராவிடக் கலாச்சாரத்திற்குட்பட்டிருந்ததென்றும் கருதுவர்¹³ ஆனால் தம்மபன்ன என்ற பதம் தாமிரபர்ணி என்ற சமஸ்கிருதப் பதத்தின் பாளிமொழித் திரிபாகும். இது தமிழிற் தன்பொருளை என்றழைக்கப்படுகின்றது. தமிழக மரபு கூறும் இரண்டாவது கடல் கோளுக்கமுன் தன்பொருளையாறு பொதிகையிற் தோன்றி கிழக்கு நோக்கி இலங்கைவரையும் பாய்ந்ததாகத் தெரிகின்றது. மேலும் மார்க்கண்டேய புராணம் (அத்தியாயம் 58, 28) தாமிரபர்ணியாறு இலங்கையில் உள்ளதாகக் குறிப்பிடுகின்றது. மெகஸ்தீனஸ் (கி. மு. 302-296) தப்ரபேனே (இலங்கை) இந்தியா விலிருந்து ஓடும் ஆற்றினால் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது என்றும் அதன் மக்கள் பாலயகொண்டி என அழைக்கப்படுகின்றனர் எனவும் கூறுவர். இவர் தாமிரபர்ணியாறு இலங்கைவரை ஓடியது எனும் பழைய வரலாற்றைக் கேள்விபுற்றுக் குறிப்பிட்டிருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது. இவர் இந்தியாவைவிட இலங்கை பொன்னும், பருத்த முத்துக்களையும் கொண்டிருந்தது என்றும் அறிந்திருந்தார், இத்தகைய வளம் படைத்த இலங்கையிற் தமிழ்க் கலாச்சாரத்தைப் பேணிய மக்கள் தாமிரபர்ணியாற்றையண்டி வாழ்ந்தவர்களான ஆதிப் பாண்டியர்களேயாவர். இலங்கை தனித் தீவாகியபின் முத்துக் குளிப்பதற்காகப் பல தாமிரபர்ணிக் குடியேற்றங்கள் மேற்கு, வடமேற்குக் கரையோரப் பகுதிகளில் ஏற்பட்டு இருந்தன. அதனாலேதான் பரணவிதான "விஜயன் வருகைக்கு முன்னரே முத்துக்குளிக்க வந்த தாமிரபர்ணி மக்கள் கதம்பநதிக்கரையண்டிய பகுதிக்குத் தாமிரபர்ணி எனப் பெயரிட்டிருக்கலாம்" என்ற கருத்தைத் தமது ஆதாரங்களை மறுக்க முடியாத நிலையிலே வெளியிட்டனர்¹⁴. இக் கருத்தினை மேலும் உறுதிப்படுத்தும் வகையிற் சிடைக்கப்பெற்ற தொல்லியலாய்வுகளின் முடிபுகளையும் நாம் இங்கு ஒப்பிட்டு நோக்குகல் அவசியமாகும். தமிழ் நாட்டிற் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திற் தாமிரபர்ணியாற்றுக்குத் தெற்குக் கரையில் அமைந்திருக்கும் ஆதிச்ச நல்லூரிற் கிடைத்த ஈமத்தாழி அடக்குமுறைகளைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் திராவிடக் கலாச்சாரமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளன.

இத்தகைய அடக்குமுறைகளை நிகர்த்த ஈமத்தாழிகள் இலங்கையிலும் (பழைய தம்பபன்னவைச் சார்ந்த பகுதியான) புத்தளம் மாவட்டத்திற் பொன்பரிப்பு என்னுமிடத்திற் செய்யப்பெற்ற தொல்லியலாய்வுகளின்போது கிடைக்கப்பெற்றன¹⁵. பொன்பரிப்பு மட்பாண்டங்களை நாம் தொல்லியல் ஆய்வுத்துறை (கொழும்பு)க்குச் சென்றிருந்தபோது மேலோட்டமாகப் பார்வையிட்டபொழுது அவை முற்றுமுழுதாகத் தென்னிந்தியப் பெருங்கற்சின்ன (Megalithic) ஈமக்குழிகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற மட்பாண்டங்களின் மாற்று எனும் வகையில் எல்லாப் பண்புகளிலும் அமைந்திருந்தமையைக் கண்டு வியப்படையாமல் இருக்க முடியவில்லை. பொன்பரிப்பிற் கிடைத்த சிறப்புமிக்க தொல்லியற் தடயங்கள் பாண்டிநாட்டுத் தாமிரபர்ணி மக்களுக்கும் இலங்கைத் தம்பபன்ன மக்களுக்குமிடையேயிருந்த கலாச்சார ஒருமைப்பாட்டை எடுத்துக்காட்டும் வரலாற்றேடுகள் எனின் மிகையாகாது. விஜயனும் தான் வந்திறங்கிய இலங்கைத்துறையில் வாழ்ந்த மக்களுக்கு ஏற்கனவே பாண்டிநாட்டுத் தொடர்பு இருந்ததனாலோ என்னவோ பாண்டிய அரசுடன் திருமணத் தொடர்பை ஏற்படுத்திக்கொண்டான். மேலும் பதினெட்டுப் பிரிவினரைக்கொண்ட ஆயிரம் தமிழ்க் குடும்பங்களையும் தருவித்து எவ்வித எதிர்ப்புமின்றித் தம்பபன்னவைத் தலைநகராக அமைத்து முப்பத்தெட்டு வருடங்கள் ஆட்சியுரிந்தனன்¹⁶. விஜயனுக்குப் பின்னர் பாண்டியப் பட்டத்தரசிக்கும், விஜயனுக்கும் பிறந்த மகனான பாண்டுவமிசதேவனை அரசாட்சியை ஏற்றுக் கொண்டான். எனச் சில மரபுகள் தெரிவிக்கின்றன. ஆனால் மகாவமிசம் இவனை விஜயனின் சகோதரன் மகன் எனவும், மாறுவேடத்திற் கோகர்ணத்துறையில் வந்திறங்கினான் எனவும் குறிப்பிடுகின்றது¹⁷.

மேலும் இத்தம்பபன்னர் வரலாற்றினை ஆராயும்பொழுது வலாஹச ஜாதகம இலங்கைத்தீவைத் தம்பபன்ன என்றும், இத்தீவிலுள்ள சிறிஸ்தவத்து நகரைச் சார்ந்த இயக்கப் பெண்கள் உடைந்துபோன கப்பல்களின் வணிகர்களைத் தமவசப்படுத்தி தம் வீடுகளுக்கு அழைத்துச் செல்லும் ஆற்றல் படைத்தவர்கள் எனவும் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் நாகர்ச்சனவிற் கிடைக்கப்பெற்ற கல்வெட்டொன்றும் தம்பபன்னித் தீவைக் குறிப்பிடுகின்றது.†

அசோகனின் (கி. மு. 273 - 236) கல்வெட்டு II தன் உறவு நாட்டினராகத் தெற்கேயுள்ள சோழர், பாண்டியர், சத்

† Epigraphia Indica Delhi XX P. 22.

தியபுத்திரர்கள், கேரளபுத்திரர்கள், தாமிரபர்ணர்கள் ஆதிய அரசுகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால் அசோகனின் மற்றொரு கல் வெட்டு XIII தெற்கே தம்பபன்னி வரை வாழ்கின்ற சோழ, பாண்டிய மக்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வாறு அசோகன் கல் வெட்டிற் குறிக்கப்பெற்ற தாமிரபர்ணர் - தம்பபன்னி என்பன இலங்கைத் தம்பபன்ன பிரதேசத்தினையா அல்லது திருநெல்வேலி மாவட்டத்துத் தாமிரபர்ணிப் பிரதேசத்தினையா குறிப்பிட்ட தென்பது பற்றி வரலாற்றாசிரியையே கருத்து வேறுபாடுகளும் உள. பருவா (Barua) தனது நூலிற் தம்பபன்னி என்ற பெயரைப் பற்றி ஆராயும்பொழுது தெளிவான கருத்துடையவராக இருக்கவில்லை. ஆனால் தனது ஆய்வின் இறுதியிற் பானியிலும், சங்களத்திலும் எழுதப்பட்ட இலங்கை வரலாற்று நூல்கள் தேவநம்பி தீசன் காலத்திற் தாமிரபர்ணிக்கு அசோகன் செய்த தூதுக்குழுவொன்றினை அனுப்பியதாகக் குறிப்பிடுவதானாலும், பரிவாரபாத (Parivarapatha) என்ற பானி நூலும், இத்தகைய மரபொன்றைக் குறிப்பிடுவதானாலும், தம்பபன்னி என்ற பெயர் இலங்கையையே குறித்திருக்கவேண்டும் என்ற கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தும், அக்கருத்திற் பூரண திருப்தி உடையவராகக் காணப்படவில்லை. வின்சன்ட் எ. சிமித் தின்னவேலி மாவட்டத்திலுள்ள தாமிரபர்ணிப் பகுதியையே அசோகன் கல்வெட்டுக் குறித்ததென்பார். மெகஸ்தீனஸ் (சந்திரகுப்தமௌரியரின் அரச சபைக்கு செலுகஸ் நொகொதரால் [Seleucus Nicator] அனுப்பப்பட்ட கிரேக்க தூதுவர்) கி. மு. 3ம் நூற்றாண்டில் இலங்கையைத் தப்பிரபேன் (தாமிரபர்ணி) எனக் குறிப்பிடுவர். இவருடைய குறிப்புகளிலிருந்து சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாவகையில் அசோகன் காலத்திற்கு முன்னரே கிரேக்கர்கள் இலங்கையைத் தப்பிரபேன் (தாமிரபர்ணி) என்ற பெயரால் அறிந்திருந்தனர் என்பது தெரிகின்றது. இப்பெயர் தொலமிபின் (Ptolemy) (கி. பி. 250ம் ஆண்டளவில் வாழ்ந்த கிரேக்கர். இவரே முதல் உலகப்படத்தை வரைந்தவர்.) காலம்வரை வழக்கிலிருந்து உள்ளது. தொலமி இலங்கையைத் தப்பிரபேன் தீவு என்றும், இது அவருடைய காலத்திற்கு முன்னர் பழசிமொந்து, சிமொந்து என அழைக்கப்பட்டதெனவும், பின் தனது காலத்திற்சாலிகே, சாலிகே என அழைக்கப்பட்டதெனவும் குறிப்பிடுவர்.

மேலும் புராணங்களில், இராவணனின் தலைநகரான இலங்காபுரியைப் பற்றி மகாபாகவத புராணம் குறிப்பிடுகின்றது. ஆயினும் பெரும்பாலான புராணங்கள் பாரதவர்ஷத்தின் ஒன்பது பிரிவுகளைக் குறிப்பிடும்பொழுது தாமிரவர்ணத்தை (இலங்கை) அதனொரு பிரிவாகக் கொள்கின்றன. புராணங்களிற் குறிப்பிடப்பட்ட தாமிரவர்ணத்தைக் கிரேக்க எழுத்தாளரின் தப்பிரபேனுட

11508.S.C

னும், அசோகன் கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடும் தம்பபன்னவுடனும், சந்தேகத்திற்கிடமில்லாவகையில் அடையாளம் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. எனினும் கருடபுராணம் (55.4) தாமிரவர்ணத்தையும், சிங்களத்தையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவதனால் எச். சி. ராய் சௌத்திரி தாமிரவர்ணத்தையும், சிங்களத்தையும் இலங்கையின் வெவ்வேறு பகுதிகளாகக் கொள்வர்¹⁹. மகாபாரதத்திற் சுதர்சன தீவு ஒரு முயல் போன்றதெனவும் கஸ்யதீவும், நாகதீவும் அதன் இரு காதுகளெனவும், தாமிவர்ணம் அதன் தலை உச்சியில் இருப்பதாகவும் உருவகப்படுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளது²⁰. தாமிரவர்ணம் (இலங்கை) தலை உச்சியிலிருப்பதாகச் கொள்ளின், அது தென்னிந்திய தீபகற்பத்தையும் உள்ளடக்குகின்றதெனவும், காதுகளான கஸ்யதீவு, நாகதீவு என்பன முறையே கச்சதீவு, நிக்கோபர் (Nicobar) தீவுகளெனவும் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது. ஆனால் எச். சி. ராய்சௌத்திரி நாகதீபத்தை யாழ்ப்பாண தீபகற்பமாகக் கொள்வர். இதிகாசங்கள், புராணங்கள் பல்வேறு காலங்களிற் தொகுக்கப்படும்பொழுது பிற்காலத்தைப் புலியிற் குறிப்புகள், வரலாறுகள் யாவும் இடைச் செருகல்களாக இடம் பெற்றுள்ளன. இதனைக் கருத்திற்கொண்டு இவைதரும் வரலாற்றுக் குறிப்புகளைப் பிற ஆதாரங்களின் துணையுடன் நாம் புரிந்து கொள்ளல் அவசியமாகும். கருடபுராணம் தரும் வாராற்றுக் குறிப்பின் முக்கிய சிறப்பு என்னவெனில் முதன்முதலாகத் தாமிரவாணம் என்ற தமிழ்ப் பகுதியையும், சிங்களம் என இன்றோர் பகுதியையும் பழைய இலங்கையில் வேறுபடுத்திக் காட்டுவதாகும்.

இவ்வாறு நாம் மேலே நோக்கிய ஆதாரபூர்வமான குறிப்புகள் இலங்கை வரலாற்று நூல்களில் மட்டுமன்றி, இந்தியா, கிரேக்கம் முதலான நாட்டு இலக்கியங்களில் இருந்தும் கிடைக்கப்பெற்றிருப்பதனால் கி. மு. 5ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே தாமிரபர்ணி என்ற தமிழ் நிலப்பரப்பின் பெயரால் இலங்கை பிறநாடுகளில் அறிமுகமாக இருந்தது என்பது தெளிவாகின்றது. உண்மையென்னவெனில், பழந்தமிழ் வர்த்தகக் குழுவொன்று தாமிரபர்ணி என்ற பெயருடைய நகரை, இலங்கையின் மேற்குக் கரையில் உருவாக்கி முத்துக்கள், இரத்தினக்கற்கள் முதலான பொருட்களைப் பிறநாடுகளுக்குச் சந்தைப்படுத்திவந்தனர் என்பதாகும். நாலைந்து நூற்றாண்டுகளுக்கு இவ்வர்த்தக நிலையத்தின் புகழ் நிலைத்திருந்தது. காலப்போக்கில் வர்த்தகர்கள் வேறுபல நகரங்களையும், துறைமுகங்களையும் நாடிச் செல்லவே இதன் புகழ் மங்கலாயிற்று. தொலமியின் காலத்திற்குப்பின்னர் தம்பபன்ன (தாமிரபர்ணி) என்ற பெயர் வழக்கிறந்துபோகவேறு பெயர்களால் இலங்கை பிறநாடுகளுக்கு அறிமுகமாவதை நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

பழசிமொந்து - குதிரைமலை.

இலங்கையின் பெயர்களைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகையிற் தொலமி, பிளினி ஆகிய இருவரும் பழசிமொந்து, சிமொந்து எனும் பெயர்களைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றனர். பால-ஸி-மந்துஸ் என்பது பால-ஸி-மந்த்ரா என்பதன் திரிபெனவும் மந்து என்பது மலையேனப் பொருள்படும் எனவும் கொண்டு அதனால் பழசிமொந்து என்பது புத்தபிரானார் மலை எனப் பொருள்படும் என மார்க்கோபோலோ விளக்குவார்²². கௌடில்யரின் அர்த்த சாத்திரத்தில் இலங்கையைப் பராசமுத்திரம் (சமுத்திரத்திற்கு அப்பால்) என்பர். இதனையே கிரேக்க எழுத்தாளர்கள் பழசி மொந்து (Palasimoundu) சிமொந்து (Simondou) எனக் கையாண்டனர் எனப் பரணவிதான கருதுவர்²³. பிளினி ஒரு ஆற்றின் பெயரையுடைய ஒரு நகரமும் துறைமுகமும் பழசிமொந்து என அழைக்கப்பட்டதென்பர்²⁴. பிளினி குறிப்பிடுகின்ற துறைமுகமும், நகரமும் பாலாவி ஆற்றங்கரையிலமைந்த மாந்தைத் துறைமுகப் பட்டினமே என எஸ். இராசநாயகம், சி. எஸ். நவரட்ணம் முதலானோர் கருதுவர். தமது கருத்தினை வலிபுறுத்து முகமாக இன்றும் முந்தல் என்ற ஈற்றினைக்கொண்ட கிரிமுந்தல், பிசாசுமுந்தல், முந்தல்பிட்டி எனும் பெயர்கள் மாந்தை நகரையண்டிய ஊர்களின் பெயர்களாக அமைந்துள்ளன என எடுத்துக்காட்டுவர்²⁵. பாலாவி, முந்தல் ஆகிய பெயர்கள் புத்தளப் பகுதிக் கிராமங்களின் பெயர்களாகவும் விளங்குகின்றன. ஆனால் இங்கு இப்பெயர்கள் கலாச்சாரத் தொடர்புடைய ஆகி திராவிடக் குடியேற்றங்கள்பற்றி எடுத்து உரைப்பனவாகவே அமைகின்றன. மாந்தை விஜயனுடைய காலத்திலே ஒரு பெருந்துறையாக அமைந்திருந்ததனால், மகாவமிசம் (VII 11. 58) மகாதித்த (பெருந்துறை) என்று குறிப்பிடுகின்றது. சங்க இலக்கியங்களிலொன்றான அகநானூறு மாந்தைத் துறைமுகத்தை வந்தடைந்த நன்கலம் கொண்டுவந்த பொருட்களை வருணிக்கும் பொழுது

“நன்னகர் மாந்தை முற்றத் தொன்றார்
பணிதிரை கொணர்ந்த பாடுசேர் நன்கலம்
பொன்செய் பாவை வயிர மொடாம்ப
லொண்ணுவால் நிறையக் குவை இயன்றவ
னிலத்தினத் துறந்த நிதியத்தன”
(அகம் V:127)

என வருணிப்பதையும் இங்கு ஒப்பிட்டு நோக்கத்தக்கது. தொல்வியலாய்வுகளும் இத்துறையையண்டிய பகுதிகள் விஜயன்ன் வருகைக்கு முன்னரே வர்த்தக நிலையமாக விளங்கின என

எடுத்துக்காட்டுகின்றன. நெவில் தப்பிரபேன் எனும் தமது நூலில் எழுதிய "மாந்தோட்ட" என்ற கட்டுரையிலிருந்து ஒரு பகுதியை இங்கு எடுத்துக்காட்டாக எடுத்துக்கொள்ளல் இப்பழைய நூலின் சிறப்பை விளக்க உதவும். "எத்ருசியா (Etruria), சைப்பிரஸ், எகிப்து, மேற்காசியா முதலிய நாடுகளின் தொல்லியல் அழிபாடுகளிலும், இடுகாடுகளிலும் அகழ்வாய்விற்போது கிடைப்பனவும், பழமைவாய்ந்த பெர்னீசியன் பொருட்கள் என நாம் அழைப்பனவும், மண்ணரித்துப்போன கண்ணாடித்துண்டுகளும் மாந்தையிற் கிடைத்துள்ளன. இவைதவிரப் பெருந்தொகையான கண்ணாடித்துண்டங்களும், மணிகளுக்கு உபயோகிக்கப்பட்ட கண்ணாடிகளும், செயற்கைக் கற்களும், உலோகக் கட்டிகளும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. அதனோடு காலநிர்ணயம் செய்யமுடியாத விலைமதிப்பிற்கரிய பல்வகை நிறக் கற்களும், கண்ணாடியணிகளும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இத்தகைய பழமைவாய்ந்த பொருட்கள் யாவும் மாந்தையைப் பொற்கொல்லர் சமூகத்தினரால் உருவாக்கப்பட்ட வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட ஒரு களமாகவும், தொடர்ந்து இடம் பெற்ற விஜயமன்னனின் காலத்திற் (கி. மு. 570) புனர்நிர்மாணிக்கப்பட்ட ஒரு களமாகவும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன". (ஆங்கில மூலம் "The Taprobanian, Mantotta" Dec. 1887 P 165 எம்மால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.)

இலங்கையின் வரலாற்றில் மாந்தைத் துறைமுகத்தின் முக்கியத்துவத்தை நாம் மறுக்கமுடியாது. மாந்தையின் வரலாறு புாட்டிப்பார்க்கமுடியாத ஏடுகளில் மறைந்துகிடக்கின்ற நிலையினை மாற்றியமைக்க அண்மையிற் கலாநிதி சைனுதீன் தர்லூத் அன்சாரி தலைமையிற் தொல்லியல் ஆய்வுகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன²⁷. இத்தொல்லியல் ஆய்வுகள் வரலாற்றிடைக் காலத்தில் (Proto-historic period) ஆதி திராவிடர்கள் எந்த அளவிற்கு இலங்கையின் கரையோரப் பகுதிகளில், நகர நாகரிகங்களை வளர்த்திருந்தனர் என்பதனை எடுத்தியம்பக்கூடிய சான்றுகளைப் போதியளவு தரவல்லன என்பதிற் சந்தேகமில்லை. மாந்தையின் பழைய புகழை நாம் தேடிக்கொண்டிருக்கையில் அதன் பழைய புகழை மகாவமிசமும் மறுக்கவில்லை. தம்பபன்னவின் புகழ் பிற நாடுகளில் அடிபடும்பொழுது மாந்தை ஒரு பெருந் துறைமுகப் பட்டினமாக விளங்கிற்று என்பதை மகாவமிசம் சந்தேகத்திற்கிடமில்லா வகையில் அறிவுறுத்துகின்றது. எனவே தொலமி குறிப்பிடுகின்ற பலசிமுந்து என்ற பெயர் மாந்தைத் துறைமுகப் பட்டினமாகுமாவெனில், அன்று. ஏனெனில் தொலமி மாந்தையை "மாதொட்டென" எனக் குறிப்பிடுவதுடன், இந்நகரத்தை நிர்வாகம் செய்த "மகனசிவிதா" எனப் பெயர்பெற்ற வர்த்தக நிறுவனத்தைப்பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றனர்²⁸. மகன

சிவிதாவைச் சின்னத்தம்பி மாந்தைப் பட்டினமாக அடையாளம் காண்பர். இதற்கு உறுதுணையாக மறிச்சுக்கட்டியிற் கிடைக்கப் பெற்ற கி. பி. 3ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கல்வெட்டுடொன்று மாந்தையை “மகண” எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இக்கல்வெட்டு ‘மகணசிவிதா’ ஒரு சுதந்திரமான வர்த்தக நிறுவனம் எனத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. எனவே சின்னத்தம்பி தொலமியின் அந்திரிசிமுந்தி பிரொமொன்ரோரியத்தைக் குதிரைமலை என அடையாளம் காண்பர். இந்த அந்திரிசிமுந்தையே கிரேக்க ஆசிரியர்கள் பழசிமொந்து, சிமொந்து எனத் திரிபுபடக் கூறினர் எனத் தெரிகின்றது. மேலும் தென்னிந்தியத் துறைமுகங்களை யடுத்துப் பிளினி பழசிமுந்துவைக் குறிப்பிடுவதனால் இதனை எஸ். கே. ஐயங்காரும் குதிரை மலையெனக் கொள்வர்²⁹. குதிரை மலை பழைய துறைமுகமாக விளங்கியது என்பதனைப் பிளினி “செங்கடலில் வரி அறவிட்டுக்கொண்டிருந்த உரோமர் கப்பலொன்று புயலினால் தள்ளப்பட்டு ஹிப்பொரஸ் (Hipporas) கரையை அடைந்தது எனக் கூறுவதிலிருந்து உணர்த்தப்படுகின்றது. இந்த ஹிப்பொரஸ் துறைமுகத்தைக் கிறிஸ்டியன், லசன் முதலானோர் குதிரைமலையெனவே அடையாளம் கண்டுள்ளனர். பழசிமொந்து, ஹிப்பொரஸ் என்ற இரண்டு பதங்களும் காலவோட்டத்தோடு திரிபுபட்டு வெவ்வேறு பதமென்னுமளவிற்கு உருமாறி உச்சரிக்கப்பட்டதனால் பிளினி இவ்விரு பதங்களும் குதிரை மலையையே குறிக்கின்றன என்று அறிந்திருக்கவில்லை. குதிரை வியாபாரத்திலீடுபட்டிருந்த ஆதி அரேபியர்கள், ஆதி திராவிடர்கள் செல்வாக்கினையே இத்துறைமுகத்தின் பெயர் வளர்ச்சிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. திராவிடர்கள் கி. மு. 1000 ஆண்டளவில் தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் வர்த்தக நிறுவனங்களை உருவாக்கியிருந்தனர் என்பதனை வலியுறுத்தும் வகையிற் தொல்வியற் சான்றுகள், பிறநாட்டுக் குறிப்புகள், தமிழ் இலக்கியக் குறிப்புகள் முதலானவை அமைந்துள்ளன. சொலமன் மன்னனின் கோவிலைக் (Temple of King soloman) கட்டுவதற்கான அகில் கட்டைகளையும், மற்றும் அலங்காரப் பொருட்களையும் சேகரிப்பதற்காகப் பொனிசியர்கள் கி. மு. 1000 ஆண்டளவிற்கு தென்னிந்தியத் துறைகளையும், இலங்கைத் துறைகளையும் நாடினர்³⁰. இதேகாலத்திற் தென் அரேபியா மன்ன

† தமிழகத்துப் பல்கலைக்கழகமொன்று மன்னார் வளைகுடாப் பகுதியிற் செய்த கடலாய்வினபோது கல்லாலான நங்கூரம் ஒன்றினைக் கண்டு பிடித்துள்ளது எனச் சென்னை வாடுலை 1-6-8, வ அறிவித்தது. அதன்காலம் கி. மு. 1000 ஆண்டளவினதாக இருக்கலாம் என ஆய்வார்கள் கருதுகின்றபொழுதும், இதன் பகுதிகள் திட்டவட்டமான கால நிர்ணயத்திற்கு ஆய்வுக் கூடத்திற்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிகின்றது.

னான சவ மன்னனும் (King Saba) கடல்மார்க்க வர்த்தகத்தை விரிவாக்கம் செய்வதற்காகத் தன் நாட்டுக் கப்பல்களை ஆபிரிக்கா, தென்னிந்தியா முதலான நாடுகளுக்கு அனுப்பியிருந்தான்³¹. மகாவமிசமும் சவநாட்டு வர்த்தகர்களுக்கு அனுராதபுர நகரில் ஒதுக்கப்பட்ட பகுதியினைப்பற்றி எடுத்துரைக்கின்றது³². மேலும் மகாவமிசம் குறிப்பிடுகின்ற யோனர்கள், அரேபிய வர்த்தகர்களுையே குறிப்பிடுவதாகத் தெரிகின்றது. பாணியனும் (Fa-hien) இலங்கையில் (கி. பி. 412 - 413) அனுராதபுர நகரின் சவநாட்டு மக்கள் (அரேபியர்கள்) வீடுகள் அழகிய பாணியிற் கட்டப்பட்டிருந்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். பூம்புகாரில் இறக்குமதியான பிறநாட்டுப் பொருட்களை வருணிக்கையிற், பட்டினப்பாலை அங்கு வந்திறங்கிய குதிரைகளை “நீரில் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்” (வரி 185) எனக் கூறுகின்றது. மேலும் தாமிழ்நாட்டிற்கும், உரோமாபுரிக்கும் இடையே நிகழ்ந்த கடல் வாணிபத் தொடர்புகளை அரிக்கமேடு, வெள்ளையன் இருப்பு, அழகன் குளம் முதலான இடங்களில் நடத்தப்பெற்ற அகழ்வாய்வுகள் தடயங்களுடன் எடுத்துரைத்துள்ளன³³†. அரிக்கமேடு, வெள்ளையன் இருப்பு, அழகன் குளம் முதலான இடங்கள் தரும் தடயங்களைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களான அகநானூறு 146, 149, நெடுநல்வாடை 101-103, பட்டினத்துப்பாலை 185-193, புறநானூறு 56, பெருங்கதை 171 175, பெரும்பாணாற்றுப்படை 316-17, முல்லைப்பாட்டு 11. 59-61, மணிமேகலை காதை 19. வரி 107-110, சிலப்பதிகாரம், மதுரைக்காண்டம் 65-67, புகார்க்காண்டம் 6-10 முதலான பகுதிகளுடன் ஒப்பிட்டு ஆராயும்பொழுது கவ்ளுன் கற்பனை வெறும் கதையாகிவிட, எஞ்சுவது உண்மை வரலாறேயாம். கிரேக்கர்கள் கி. மு. 400ம் ஆண்டளவிற் சிந்து தேசத்திலும், தமிழகத்திலும் பண்டமாற்றுச் செய்தனர் எனக் கௌடிலயர் அர்த்த சாத்திரத்திற் குறிப்பிடுவதையும் நாம் இங்கு நினைவுகூர்தல் அவசியமாகும். இலங்கை அகழ்வாய்வுகளும், கிரேக்கர்கள் இலங்கையுடன் நடாத்திய வாணிபத் தொடர்புகளை எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. கந்தரோடையில் நிகழ்ந்த அகழ்வாய்வுகள் இந்தவகையிற் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கனவாம்.

இதுவரை நோக்கியதிலிருந்து திராவிடர்களின் கடல் மார்க்க வர்த்தக முயற்சிகளைக் கி. மு. 1000 ஆண்டளவிலிருந்து கிடைக்கப்பெற்ற சகல ஆதாரங்களும் எடுத்துரைக்கின்றன.

† “Excavations throw light on trade with Rome” The Hindu Oct. 26-1986; மாமூலன் ‘பாண்டிநாட்டின் துறைமுகமான அழகேந்திர மங்கலத்தின் அழகன் குளமா?’ வீரகேசரி 10-5-1987

இலங்கையிற் குதிரை வியாபாரத்தை அரேபியர்கள் மட்டுமன்றி பழந்தமிழர்களும் நடாத்தினார்கள் என்பதனை மகாவமிசமே எமக்கு எடுத்துரைக்கின்றது³⁴. அதன்படி சூத்தீசன் காலத்திற் சேனன், குட்டன் என்ற இரு தமிழ்க் குதிரை வியாபாரிகள் இலங்கையின் அரசாட்சியைக் கைப்பற்றி நீதியாக 22 வருடங்கள் (கி. மு. 177-155) ஆண்டனர் எனத் தெரிகின்றது. இந்நிகழ்ச்சி இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைகின்றது. ஏனெனில் இதுவரைகாலமும் ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட அரசினை இலங்கையில் ஏற்படுத்துவதைக் காட்டிலும், சுதந்திரமான பல வர்த்தக நிறுவனங்களின் நிருவாகத்தில் அக்கறைகொண்டிருந்த தமிழ் வர்த்தக நிறுவனங்கள் முதன்முதலாக அரசியல் அதிகாரத்தைத் தமதாக்க எண்ணிக்கொள்ளத் தலைப்படுகின்றன. தமது வர்த்தக நிறுவனங்களின் அதிகாரங்களிற் தலையிடக்கூடிய வகையில் வளர்ந்துவரும் சிங்கள அரசின் ஆட்சிபீடத்தை மேலும் வளரவிடாது தடுக்கும் முதல் முயற்சிதான் இது. இக்குதிரை வியாபாரிகளின் வாணிபத் துறையாகக் குதிரைமலை விளங்கிற்று எனிற் தவறாகாது. குதிரைமலைத் துறைமுகத்தின் சிறப்பினை ஜேம்ஸ் ஸ்டீவோட் (James Stuart) எடுத்துரைப்பதனை இங்கு குறிப்பிடுதல் அவசியமாகும். "அதன் தமிழாக்கம் பின்வருமாறு. "மறைநூலிற் குறிப்பிட்டதுபோல் சொலமனுடைய கப்பல்கள் இலங்கைக்கு வந்திருந்தாற் பழைய கைப்பொருட்களுக்குச் சிறந்த துறைமுகமாக விளங்கியதும், மன்னாருக்குத் தெற்கே அமைந்திருந்ததுமான ஹிப்பொரஸ் (Hippuros) - (குதிரைமலைத்) துறையைத் தவறவிட்டிருப்பார்கள் என்று நம்பமுடியாமலிருக்கிறது³⁵. மேலும் ஹிப்பொரஸ் துறையில் இறங்கிய மாலுமிகள் இதனையண்டியிருந்த மேடொன்றிற் கணிசமான முறையில் மக்கள் குடியிருந்தமையை அவதானித்துள்ளனர் எனப் பிளினி கூறுவர். ஐதிகக் கதைகள் இப்பகுதியை அல்லி அரசாணி ஆண்டதாகவும் காலப்போக்கில் அப்பகுதியைக் கடல் கொண்டுவிட்டதெனவும் கூறுகின்றன³⁶. மேலும் தெற்கே தலயாத்திரை வந்த அர்ச்சுனன் திருக்கேதீசுவரரை வழிபட்ட பின்னர், அல்லி அரசாணியைச் சந்தித்ததாகவும் கதைகள் உள்ளன. (மகாபாரதம் தீர்த்த யாத்திரையில் தெற்கே வந்த அர்ச்சுனன் பாண்டிநாட்டில் மணலூரிற் சித்திரவாகனன் எனும் பாண்டியன் மகள் (அல்லியை) மணந்து பப்புருவாகனைப் பெற்றான்

† இவ்வரலாறு மகாபாரதம், ஆதிபர்வம், அம்சாவதரணபர்வம் (அத். 64) விஷ்ணுபுராணம், நான்காம் அம்சம் 20ம் அத்தியாயம்; பாகவதம் 10ம் அத்தியாயம்; ஸ்ரீநந்தம் 86ம் அத்தியாயம்; பாரதசமூ, அல்லியரசாணி முதலிய நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

எனக் கூறும். குதிரைமலைப் பகுதியை ஆண்டதாகக் கூறப்படும் அல்லி அரசாணிக் கதைக்கும் மகாபாரதக் கதைக்குமிடையிலே கதையொற்றுமை இருப்பதாகப் புலப்படுகின்றது.) ஆனால் சேர். அலெக்சாண்டர் ஜோன்ஸ்டன் (Sir Alexander Johnstone) 1800 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வடமேற்கு இலங்கையை அல்லி அரசாணி ஆண்டாள் என்பதனை விளக்குகின்ற கதையொன்றினைக் குறிப்பிடுவர்³⁷. எனினும் குதிரைமலையை ஆண்ட அல்லி அரசாணியின் காலத்தைக் கணிக்கக்கூடிய அளவிற்கு மணலூரைத் தலைநகராகக் கொண்ட பாண்டியர் மரபுகள் போதுமானதாக இருப்பினும், இன்று இப்பழம்பெரும் துறைமுகத்தை அடையாளம் காணமுடியாத வகையிற் கடல் கொண்டுவீட்ட தென்ற குறிப்பை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வகையிற் தொல்லியற் சான்றுகள் அமைந்துள்ளன. ஆர். எஸ். புரோஹியர் குதிரைமலையிற் புதைந்த துறைமுக நகரத்தின் எச்சங்கள் தெரிவித்த தொல்லியற் சான்றுகளைக் குறித்துக்கொண்டதோடு, எதிர்காலத் தொல்லியல் ஆய்வுகளுக்கிடமில்லா வகையிற் பழைய நகரத்தைக் கடல் விழுங்கிவிட்டதனாற் தொல்லியல் அகழ்வாய்வுகள் எதுவும், இதன் முழு வரலாற்றையும் கூறமுடியாது என்கின்றனர். மேலும் இப்பகுதியின் புவியியற் படத்தைத் தயாரித்த ஜி. எச். ஏ. டி. சில்வா (G. H. A. De Silva) பழைய துறைமுகமும், கிணறும் அழிபாடுகளும் (Ancient Harbour, Well and ruins) எனும் தலைப்பில் இப்பழைய துறைமுகத்தைப்பற்றிய சில தகவல்களைக் கொடுத்திருக்கின்றார்³⁸. இத்துறைமுகத்தின் காலத்தைப்பற்றிக் கருதுகையில் ஜேம்ஸ் ஸ்ரிவோர்ட், ஆர். எஸ். புரோஹியர் முதலானோர் கருதுவதுபோல் இங்குதான் சொலமனின் (கி. மு. 1000) கப்பல்கள் நங்கூரம் பாய்ச்சி நின்றிருக்கலாம் என்று தோன்றுகின்றது. இதனைக் கடல் விழுங்கியபின்னர்

† மெகஸ்தீனஸ் (கி. மு. 302-296) தென்னாட்டரசியலைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது ஹெர்குலஷ் எனும் வீரமிக்க அரசனுக்குப் 'பாண்டியை' எனும் ஒரே புத்திரி இருந்தாள் என்றும் அவளுக்குத் தென்கடல்வரை பரவியிருந்த இராச்சியப் பிரிவை ஆளும் உரிமையைக் கொடுத்திருந்தான் என்றும் குறிப்பிடுவர். இக்குறிப்புத் தென்பகுதியை ஆண்ட சித்ராங் கதையின் (அல்லியின்) வரலாற்றையே குறிப்பிடுகிறது என்பதிற் தவறில்லை. மேலும் அல்லியின் ஆட்சியை நிலைவூட்டுமுகமாகவே தென்கோடியிற் கன்யாகுமரி என்ற இடப்பெயரும் இன்றுவரை பேணப்பட்டு வருவதாகத் தெரிகின்றது. அல்லியென்றழைக்கப்பட்ட சித்ராங்கதை இளமையிற் பற்பல போர்களில் வெற்றியுற்றுப் பாண்டி நாட்டை ஆட்சிபுரிந்தாள் என அல்லியரசாணிமலை குறிப்பிடும். எனவே குதிரைமலையை ஆண்ட அல்லியரசாணியும் இவளே எனக் கொள்ளின் தவறாகாது.

தான் தம்பபன்ன, மாந்தை, ஜம்புகோளப்பட்டினம், கோகர்ணம், மாதுறை (தென்னிலங்கை மாத்தறை) முதலான பட்டினங்களின் புகழ் தழைத்தோங்கின ஆகலாம். மகாவமிசகாலத்திற் குகிரைமலைத்துறையின் புகழ் மங்கியிருந்தது. மகாவமிச ஆசிரியர் காலத்திற் கைவிடப்பட்ட துறைமுகமாக இது இருந்ததனாலே தான் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலாவது இத்துறைமுகமபற்றி அவர் குறிப்பிடவில்லை. இவ்வாறு அழிந்த துறையையும், வர்த்தக நிலையத்தையும் பழசிமுந்து, சிலமாந்து, ஹிப்பொரஸ் என்ற பெயர்களாற் பிறநாட்டெழுத்தாளர்கள் குறிப்பிடுவதிலிருந்தும், ஐதீகக் கதைகளில் விரவிக்கிடந்த குறிப்புகளிலிருந்துமே இன்று நாம் இதன் பழைய புகழை மதிப்பிடக்கூடியதாகவிருக்கின்றது.

சாலியூர் - சாலிகே, சாலே.

தொலமி (கி.பி. 150) தன் காலத்திற் சாலிகே, சாலே என்ற பெயர்களால் இலங்கை அழைக்கப்பட்டதாகக் குறித்துள்ளனர். துரதிர்ஷ்டவசமாக இப்பெயரின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளக்கூடிய பிற சான்றுகள் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. சின்னத்தம்பி இப்பதங்களைச் "சாலி நாட்டார்" எனப் பொருள் கொண்டு, வடமேற்கு இலங்கைக்கு நேரெதிரிலமைந்த தமிழகத்துச் சாலியூர் துறையிலிருந்து குடியேறிய வாணிப நிறுவனமொன்றின் பெயரால் இப்பெயர் எழுந்திருக்கலாம் என்பர். இவருடைய கருத்தை நாமும் அடியொற்றி ஆராயும்பொழுது பெரிப்புளூஸ் (கி.பி. 80) குறிப்பிடுகின்ற கோமார், கொல்கை, சாலோர் என்ற பெயர்கள் சங்க நூல்களிற் புகழ்ந்துரைக்கப்பெற்ற குமரி, கொற்கை, சாலியூர் எனும் பாண்டியரின் முத்துக் குளிக்கும் துறைகளாக வரலாற்றுசிரியர்கள் அடையாளம் கண்டுள்ளனர். இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் அழகன் குளமெனும் ஊரில் அண்மையில் நடந்த தொல்லியல் ஆய்வுகளிலிருந்து அழகன் குளம் பாண்டி நாட்டின் துறைமுகமாக விளங்கியிருந்தது என்பது அறியப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அதன் பழைய பெயரும் அழகன் குளம்தானா என்ற ஆய்வில் மாமூலன் மதுரைக்காஞ்சி வருணிக்கின்ற நெல்லியனூர் என்ற துறைமுகத்தைச் சாலூர் எனப் பொருளமைதியிற் (சால் - நெல்) கொண்டு, அழகன் குளமே பழைய சாலூர் (நெல்லியனூர்) ஆகலாம் என்பர். மற்றும் மதுரைக் காஞ்சி (11. 75-88) வருணிக்கின்ற சாலியூர்த் துறையின் வருணனையைப், பெரிப்புளூஸின் தென்னிந்திய வாணிபத் துறைகளின் வருணனையுடனும் ஒப்பிட்டு ஆயுமிடத்துச் சாலியூர்த்

† மாமூலன், முன் குறிப்பிட்ட கட்டுரை.

துறையின் முக்கியத்துவம் துலக்கம் அடைகின்றது. எனவே முத்துக்களிப்புக்குப் பெயர்போன சாலியூர் வாணிப நிறுவனங்கள் இலங்கையின் வடமேற்குக் கரையிலும் தம் ஆதிக்கத்தை வளர்த்து இலங்கையின் செல்வங்களைப் பிறநாடுகளுக்குச் சந்தைப்படுத்தியிருக்கலாம். இச்சாலியூர் மக்களே, முத்து விளைந்த மன்றார்க் குடாப் பகுதியையும், முத்துக்குளிக்கும் துறையாகிய புத்தளப்பகுதி சிலாபத்தையும் சலாபம் என அழைத்திருக்கலாம். அன்றேல் இலங்கைத் திரவியங்களை இத்துறைகளுக்கு வந்து நேரடியாகச் சந்தைப்படுத்திய சாலியூர் வாணிப நிறுவனங்களைத் தொலமி தவறுதலாக இலங்கையர் எனக் கருதியிருக்கலாமா? என்ற ஐயமும் எழுகின்றது. ஏனென்ற தொலமியின் கீழைத்தேய நாடுகளின் புவியியல் அறிவு ஓரிரு சந்தர்ப்பங்களிற் குழப்பமான நிலையிலிருந்திருக்கிறது என்பதும் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது³⁸.

ஈழம் - ஏழ் பனைநாடு.

மேலும் இலங்கையை “ஈழம்” என்ற பெயரால் சங்க இலக்கியங்களும், பழைய கல்வெட்டுக்களும், பழைய காசுகளும் குறிப்பிடுகின்றன. பட்டினப்பாலை (190 - 192) “ஈழத்து உணவும் காழகத்து ஆக்கமும்” என்று புகழ்ந்துரைக்கின்ற சந்தர்ப்பத்தில் ஈழத்திலிருந்து இறக்குமதியான உணவுப்பண்டங்களுையே குறிப்பிடுகின்றது. கொங்கு வேளிர் பெருங்கதை “ஈழத்துக் கலந்தரு செப்பு” எனப் பாராட்டுகின்றது.

தமிழகத்தில் மதுரை, திருநெல்வேலி, இராமநாதபுரம் மாவட்டங்களிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட பழைய தாமிழிக் கல்வெட்டுக்களில் ஈழத்துக் குடிமக்கள் கொடைகள்பற்றிய குறிப்புகள் உள.

“எரு கோடூர் ஈழக்குடும்பிகள் போலாலையாம்
செய்த ஆய்ச்சயன்நெடுசாதன்”

இதனை எருக்காட்டுரைச் சார்ந்த ஈழத்துக் குடிமகன் பொலாலையன் திருப்பரங்குன்றத்திற் தானம் ஒன்றை வழங்கியுள்ளான் என்று சிலர் பொருள்கொள்வர்⁴⁰. வேறுசிலர் ஈழத்துக் குடிமகன் திருப்பரங்குன்றத்தில் எடுப்பித்த பாழி ஒன்றைக் குறிப்பிடுவதாகக் கருதுவர்⁴¹. இதன் பொருள் எதுவாயினும் ஈழத்துக் குடிமகன் பணியைத் தமிழகக் கல்வெட்டுக்கள் விதந்து கூறியுள்ளமையை நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. முத்துப்பட்டிக் கல்வெட்டுச் செய்யளன் என்ற ஈழத்தோன் முத்துப்பட்டிக் குகைக்குத் தானம் வழங்கியுள்ளான் எனக் குறிப்பிடு

கின்றது. இவைதவிர இலங்கையில் அனுராதபுரத்திற் கிடைக்கப் பெற்ற பழைய பிராமிக் கல்வெட்டு ஒன்றும் ஈழபரதத்து தமிழ் மகன் ஓருவனின் இருப்பிடத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது⁴².

“ஈழபரதத்தில் வாழ்கின்ற தமிழ்ச்சமணரால் எடுப் பிக்கப்பட்ட தமிழ் இல்லறத்தோர் மாளிகை”

இக்கல்வெட்டுக்கள் யாவும் கி. மு. 3ம், 2ம் நூற்றாண்டுகளைச் சார்ந்தன எனக் காலநிர்ணயம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

இலங்கைக் காசுகள்பற்றிய குறிப்புகள் முதன்முதலாக அனுராதபுரத்தில் இந்துக்கோவில் அழிபாடுகளுடன் கிடைக்கப் பெற்ற கல்வெட்டொன்றில் கிடைக்கப்பெற்றன என்பர் எச். டபிள்யூ. கொட்ரிங்ரன்⁴³. மேலும் அவர் இக்கல்வெட்டு சிறிசங்கேபா III இன் (கி. மு. 702) ஐந்தாவது ஆட்சியாண்டில் ஒரு விளக்கிற்காக வழங்கப்பட்ட முப்பது ஈழக்காசுகள்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றதென்றும், எழுத்து வளர்ச்சியினடிப்படையிற் கி. பி. 7ம், 8ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கல்வெட்டு என்றும் கொள்வர். இந்த ஈழக் காசுகளே சிங்கள மன்னரின் கஹவனுக் (Kahavanua) காசாக இருக்கவேண்டும் என்று ஓ. எம். ஆர். சிரிசேன கருதுவர்⁴⁴. ஈழம் என்ற பதப் பிரயோக வளர்ச்சியில் 7ம் நூற்றாண்டில் எழுந்த தமிழ்ப்பக்தி இலக்கியங்களிற் சிறப்பாகச் சம்பந்தர் தேவாரம் முழுவதும் இலங்கை என்ற பதத்தாலே முழு இலங்கையையும் குறிக்கப்பட்டுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது. எனினும் 9ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பாண்டியர்களின் செப்பேடுகளிலும், சோழர் சாசனங்களிலும் ஈழம் என்ற பெயரே வழக்கிலிருந்ததாகத் தெரிகின்றது.

உண்மையில் ஈழம் என்ற பெயரின் தோற்ற வளர்ச்சிகள் பற்றி அறிஞர்களிடையே பல்வேறு கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. செ. இராசநாயகம் குமரி நாட்டின் பெரும் நிலப்பரப்பைக் கடல் கொண்டபோது “ஏழ்பனை நாடு” என்ற தமிழக நிலப்பரப்பில் ஒரு கூறே ஒரு சிறு தீவாக மாறியதாகவும், பின்னர் அப் பெயரே ஈழம் எனத் திரிந்து வழங்கிற்று எனக் கருதுவர்⁴⁵. அ. செல்வநாயகம் “ஈழர்” என்ற ஆதிக்குடிகளின் பெயராலே ஈழம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டதென்பர்⁴⁶. ஈழம் என்றும் பொன், கள் பொருள்களும் உள. எச். நெவில் ஈழம் என்ற பதத்தின் தோற்றத்தினை மத்தியதரைக் கடற் பிராந்தியங்களில் ஒன்றான சாண்டியாவின் அரவ மொழி பேசும் இனத்தவருடன் தொடர்பு படுத்திக் காட்டுவர்⁴⁷ இவர் அரவ மொழி பேசும் இனத்தவரே திராவிட இனத்திற்கும் திராவிட மொழி வளர்ச்சிக்கும் முன்னோ

டிகள் எனக் கருதுவர்.† மேலும் இவர் கருத்துப்படி சாஸ்டியாவி லிருந்து குடிபெயர்ந்த மக்கள் தென்னிந்தியாவில் ஏற்படுத்திய குடியேற்றங்களுக்குச் சாஸ்டியாவின் தலைநகரான ஊர் (UR) என்ற பெயரை வழங்கி நகரங்களை உருவாக்கியுள்ளனர் என்றும், இக் குடியேற்றங்களின் விளைவுகளினாலேயே எழுமொழியின் பேச்சு வழக்குகளும், ஈழம் என்ற தமிழ்பதமும் சாஸ்டியரின் “எழு” என்ற பதத்தினின்றும் உருவாகிற்று என்றும் ஆராய்வர். சாஸ்டிய மொழியில் “எழு” என்ற பதமும் தமிழில் “எல்” என்ற பத மும் சூரியனைக் குறிப்பன. “லங்கா” என்ற பதமும் இவற்றுக்கு நேரிடையான பதமேயாம் என்றும் தெரிகின்றது.

இதுகாறும் நோக்கியதிலிருந்து தமிழ் இலக்கியங்களும், கல்வெட்டுக்களும், காசுகளும், மரபுகளும் “ஈழம்” என்ற பதத் தால் முழு இலங்கையையும் குறிப்பிட்டன என்பது புலனாகின்றது. மேலும் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகக் கலிங்கத்துப்பரணி “இலங்கை எறிந்த கருணாகரன் (பாட்டு 64) என்றும், ஈழமும் தமிழ்க் கூடலும் சிதைத்து (பாட்டு 200) என்றும், சிங்களத் தொடு தென்மது ராபுரி செற்ற” (பாட்டு 152) என்றும், குறிப் பிடுகின்ற வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் “ஈழம்” என்பது முழு இலங்கையையும் குறிக்கும்வண்ணம் கையாளப்பட்டிருப்பதை நாம் அவதானிக்கலாம். தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுக்களும் இலங்கை முழுவதையும் “ஈழம்” என்ற சொல்லாற் குறிப்பிட டுள்ளன. முதல் இராஜராஜன் மெய்க்கீர்த்திகள் “எண்திசை புகழ்தர ஈழ மண்டலமம் எனவும், ஸ்ரீ இராஜராஜதேவா மெய்க்கீர்த்திகள்” முரட்டுடெழில் சிங்களர் ஈழ மண்டலமும்

† பழைய ஆந்திரர் தமிழரை அருவர் - அரவர் என அழைத் தனர் எனத் தெரிகின்றது. நிகண்டு நூலாரும் அரவர் என்ற தமிழர் என்பர். மேலும் கலிங்கத்துப் போரிலே சோழர் படையைக் கண்ட அநநாட்டுச் சேனை, அருவர்! அருவர்! (தமிழர்! தமிழர்!) என அஞ்சி நடுங்கினர் எனக் கலிங்கத் துப்பரணி குறிப்பிடும். தண்டியலங்காரமும், கலிங்கப்போரில் ‘அருவ ரருவரென அஞ்சியதாகக்’ குறிப்பிடும் வெண்பா ஒன்றை மேற்கோள் காட்டுகிறது. ஆந்திர தேசத்திற்கணித் தாயமைந்த தமிழ்ப்பிரதேசங்களும் அருவா, அருவாவடதலை என ஆந்திரர்களால் அழைக்கப்பட்டன. எனவே அருவர் என்ற பெயரைத் தமிழருக்கு ஆந்திரரே வழங்கினர் என்றும், அதுவே பின் தமிழர் என வழங்கலாயிற்று என மு. இராக வையங்கார் கருதுவர். (ஆராய்ச்சித் தொகுதி, கட்டுரை: தமிழரும் ஆந்திரமும், 2nd ed. 1964, பாரி நிலையம், 59, பிராட்வே, சென்னை-1). எனினும் இவற்றுக்கெல்லாம் அடிப் படையாக அமைந்த காரணியை எச். நெவில் எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார் எனிற் தவறாகாது.

எனவும், இராசாதிராசன் I ன் கல்வெட்டுக்கள் “மதுரையும் ஈழமும் கொண்டவன்” என்றும், குலோத்துங்கன் III மெய்க்கீர்த்திகள் “சிங்களவன் தலைமையாற் தென்னீழங் கொள்க வென்னத் திரைகடலை அடைக்கவென்ன” என்றும் குறிப்பிடுகின்றன. இக் கல்வெட்டுக்களின்படி “ஈழம்”, “ஈழ மண்டலம்” என்ற பதங்கள் இலங்கை முழுவதையும் குறிப்பிடுகின்றன என்பது தெளிவாகின்றது. இராசநாயகமும், இந்திய மரபுகளும் கருதுவதுபோல் ஏழ்பனைநாடுதான் ஈழமாகமாறியிருந்தால் ஈழம் என்ற பெயர் முழு இலங்கையையும் குறிப்பிட்டதென்று கொள்ளின் பிழையாகாது. ஆனால் ஈழம் ஒரு தமிழ்ப் பதமானபடியால் ஏழ்பனைநாட்டிற் சிறப்பாகப் பழந்தமிழ்க்குடிகள் வதிந்த வட பகுதி நிலத்தினையே சில சந்தர்ப்பங்களிற் குறிப்பதாயிற்று. இந்தப் பின்னணியைப் பிளினி அவதானித்தாரோ தெரியவில்லை. அதனால் அவர் ஈழம் பற்றி விபரிக்குமிடத்து இலங்கையின் நடுப் பகுதிக்கும், தாய் நாட்டிற்குமிடைப்பட்ட தீபகற்பமே ஈழம் என வரையறுப்பர்⁴⁸. ரெனட் வட இலங்கையைப் பற்றி விபரிக்குமிடத்துப் பிளினி குறிப்பிட்ட கவிங்கத்தை இராமேசுவரம் என்றும், வடகுடாநாட்டை ஈழம் என்றும் கொள்வர். எனவே ஏழ்பனை (ஈழம்) நாட்டு மக்கள் இக்காலப் பகுதியிற் பரவி வாழாமற் பொருளாதாரத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு வர்த்தகத்துறைகளையண்டி வாழ்ந்ததே ஏழ்பனைநாட்டு எல்லை குறுகிய தற்குக் காரணமாகும்.

நாவலந்தீவு - ஜம்புத்தீவு - ஜம்புக்கோள பட்டினம்.

யாழ்குடா புத்தருடைய காலம் முதலாக ஜம்புத்தீவு அல்லது ஜம்புக்கோளப் பட்டினம் என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளமைக்குப் போதிய வரலாற்று மூலங்கள் உள. புராணங்கள் பொதுவாகப் பரத கண்டத்தை ஜம்புத்தீவு என அழைத்தன. ஆயினும் இப்பெயர் சிறப்பாகத் தென்னகத்திலமைந்திருந்த பெருந்தீவின் பெயராலே காலப்போக்கிற் பரத கண்டத்தையும் குறிப்பதாயிற்று எனத் தெரிகின்றது. இந்த ஜம்புத்தீவு (சம்புத்தீவு) தமிழில் நாவலந்தீவு என அழைக்கப்பட்டது. நாவலந்தீவு (சம்புத்தீவு) பற்றிய ஆய்வினைக் கந்தையாபிள்ளை அவர்கள் முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் பின்வருமாறு கூறியிருக்கின்றார். “குமரிக் கண்டம் இந்துமா கடலுள் அழிவெய்தியபின் தென்னிந்தியாவின் தொடர்ச்சியாக இலங்கை, சுமாதிரா, ஜாவா, முதலிய நாடுகளை உள்ளடக்கிய ஒரு பெருந்தீவு இருந்தது. அதன் கண் நாவல்

மரங்கள் செழித்தோங்கி வளர்ந்தமையில் அது நர்வலந்தீவு (சம்புத்தீவு) எனும் பெயரைப் பெறுவதாயிற்று. குமரித்தீவு, குமரிநாடு என்றும் அது வழங்கப்பட்டது.† இவருடைய கருத்தினை மேலும் பலப்படுத்துமுகமாகவே “நாவலந்தீவு” பற்றி மணிமேகலையின் குறிப்புகளும் அமைகின்றன. நூலின் ஆரம்பத்திலேயே தென்திசை நாடாகிய சம்புத்தீவினை (நாவலந்தீவினை) இமயமலைத் தேவதையான சம்பு அடைந்து, அங்கு நாவல் மரத்தின் கீழிருந்து நோன்பு நோற்றதனால், அவள் நாவலந்தீவின் காவல் தெய்வமாக அமைந்தனள் எனக் கூறும். அதனோடு அத் தேவதை பூம்புகார் மருங்கிற் தவநிலையடைந்ததனாற் பூம்புகார் நகர் சம்பாபதி என்ற பெயரையும் பெற்றது என்கிறது. இதன் காரணமாகவே,

“நாவல் ஓங்கிய மாபெருந் தீவினுள் காவல் தெய்வதம்
(மணிமேகலை. காதை: 2 வரி 1-2)

“நாவ லம்தீவில் இந்நங்கையை ஒப்பார் யாருமில்லை”
(மணிமேகலை. காதை: 25 வரி 12-13)

“நாவலந் தீவிற்றானனி மிக்கோள்”
(மணிமேகலை. காதை: 28 வரி 180)

எனும் சந்தர்ப்பங்களிற் தமிழகத்திலுள்ள பூம்புகார்ப் பதியையே சிறப்பாக நாவலந்தீவெனக் குறிப்பிடுவதனை நாம் அவதானிக்கலாம்.

மேலும்,

“தீம் கனிநாவல் ஓங்கும் இத்தீவிடை
இன்று ஏழ் நாளில் இருநில மாக்கள்
நின்று நடுக்கு எய்த நீள் நில வேந்தே
பூமி நடுக்குறும் போழ்தத்து, இந்நகர்
நாக நல்நாட்டு நானூறு யோசனை
வியன் பாதலத்து வீஓந்து கேடு எய்தும்”

(மணிமேகலை. காதை: 9 வரி 17-22)

எனும்போது ஆசிரியர் தென்திசையிலமைந்த மாபெருந் தீவாகிய நாவலந்தீவிற்கு (பழைய குமரித்தீவிற்கு) ஏற்பட்ட அழிவையே நினைவு கொள்கிறார் எனத் தோன்றுகிறது.

எனினும்,

“தீம் கனிநாவல் ஓங்கும் இத்தீவினுக்கு
ஒரு தான் ஆசி உலகு தொழத்தோன்றினன்
(மணிமேகலை. காதை: 15 வரி 20-21)

சம்புத் தீவினுள் தமிழகமருங்கில்”

(மணிமேகலை. காதை: 17 வரி 62)

எனும் சந்தர்ப்பங்களிற் தென்திசைக்குச் சிறப்பான நாவலந்தீவு

† நா. சி. கந்தையாபிள்ளை, முன் குறிப்பிட்ட நூல்.

11508.5.2

எனும் பெயராற் பரத கண்டமும் சுட்டப்படுவதனை உய்த்துணர
லாம். இவ்வகையிலே நாவலந்தீவின் பகுதியாக இருந்து காலப்
போக்கிற் கடலாற் பிரிக்கப்பட்ட யாழ் குடாவிற்கும் நாவலந்தீவு
என்ற பழம் பெயர் நிலைத்திருந்ததாகத் தெரிகின்றது. மகா
வமிசம் யாழ்குடாவின் கப்பற் துறையினை ஜம்புக்கோளம்
(தற்போதைய சாம்பல்துறை என அடையாளம் காணப்பட்டுள்
ளது. வேறுசிலர் காங்கேசன்துறை என்பர்) என அழைக்கின்றது.
இன்றும் கீரிமலைக்கு மேற்காக அமைந்துள்ள சம்புக்கோவலம்
எனுமூர் இந்தப் பழைய பெயரையே தாங்கியிருப்பதாகத் தெரி
கின்றது. எனவே பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் “நாவலந்தீவு மருங்
கில்” எனும் சந்தர்ப்பங்களில் ஜம்புக்கோளத் துறையினையுடைய
யாழ்குடாவைத்தானே குறிப்பிடுகின்றன எனக் குழப்பமடைகின்ற
மனநிலையும் ஏற்படத்தான் செய்கின்றது. மகாவமிசம் யாழ்குடா
நாட்டின் துறைமுகப் பட்டினத்தை ஜம்புக்கோளப் பட்டினம்
எனக் குறிப்பிட்டாலும், வேறுசில சந்தர்ப்பங்களிற் பரத கண்
டத்தை ஜம்புத்தீவு எனவும் குறிப்பிடுகின்றது. இவைதவிர
(60-60, 70-72, 72-136, 80-22) முதலான சந்தர்ப்பங்களில் மகா
வமிசம் ஜம்புக்கோளம் எனக் குறிப்பிடுவது தென்னிலங்கையிற்
பெளத்தமத வழிபாட்டுத் தலமாக அமைத்த டம்புல்ல குகைக்
கோவலையேயாம். இவ்வாறு பழைய தமிழ் இலக்கியங்களும், வட
மொழிப் புராணங்களும், இலங்கை வரலாற்று நூல்களும் நாவலந்
தீவு (ஜம்புத்தீவு) எனும் பெயராற் தென்னிந்திய தீபகற்பம், பூம்
புகார், யாழ்குடா, பரதகண்டம், முதலிய பகுதிகளை வெவ்வேறு
சந்தர்ப்பங்களிற் சுட்டுவதற்குக் கையாண்டமையினால் இவற்றை
அவ்வச் சந்தர்ப்பங்களைத் துணைக்கொண்டே புரிந்துகொள்ள முடி
கின்றது. இத்தகைய குழப்பமான நிலையில் யாழ்குடாவின் மறு
பெயரான நாவலந்தீவு (ஜம்புத்தீவு) வரலாற்றுகிரியர்களிடையே
பெரும் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியதெனில் மிகையாகாது. இதன
லேயே ஜம்புக்கோளப் பட்டினம் என்பது ஒரு துறைமுகத்தினைச்
சுட்டுவதாயின் இது யாழ்குடா நாட்டில் அமைந்திருக்கலாமா
என்று செய்கர் சந்தேகம் கொண்டனரேயன்றித் திட்டவாட்
மாக எதனையும் முடிவுகொள்ள முடியாமற்போய்விட்டது⁴⁹. ஜம்
புக்கோளத்துறை பற்றி அடையாளம் காண்பதற் செய்கர் எதிர்
நோக்கிய பிரச்சனைகள் டபிள்யூ. ராகுலவிற்கு இருந்தபோதிலும்
மகாவமிசத்தின் (XIX. 35) தகவல்களைத் துருவியாராய்ந்தமை
யினால் ஜம்புக்கோளப் பட்டினம் யாழ்குடாவில் (நாகதீபத்தில்)
அமைந்திருந்தது என இவருக்குத் துணிய முடிந்தது⁵⁰. இவ்வாறு
யாழ்குடாவிற்கு ஜம்புத்தீவு (நாவலந்தீவு) என்ற பெயரும், அதன்
துறைமிகத்திற்கு ஜம்புக்கோளப் பட்டினம் (நாவலந்துறை)
என்ற பெயரும் இருந்ததென்பதனை மகாவமிசத்தின் குறிப்புகள்
உறுதிப்படுத்துகின்றன. புத்தர் நாகருக்காக இலங்கைக்கு இரண்

டாவதுமுறை வருகை தந்தபோது, நாகதீபத்திலுள்ள ஜம்புக் கோளப் பட்டினத்தில் நாகர்களைத் தன் போதனைகளைத் தழுவச் செய்தார் என மகிந்தர் தேவநம்பிய தீசனுக்கு எடுத்துரைத்தார். இப்பழம் பெயரைக்கொண்டே, யாழ்குடாநாட்டில் வதிந்த ஆதிநாகர் குடிகள் பௌத்தத்தை சமயப் பொறையுடன் தழுவினர் என்பதனையே நாம் அறியமுடிகின்றது. அதேபோல் இங்கு வாழ்ந்த பழந்தமிழ்க் குடிமக்களும் சமயப்பொறையும், இனசகிப்புத் தன்மையுமுடையவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதனை எடுத்துரைப்பதற்கும் இப்பழம் பெயர் ஆதாரமாகின்றது. எடுத்துக்காட்டாகச் சங்கமித்தையும், பௌத்த சங்கத்தினரும் வெள்ளரசு மரத்துடன் ஜம்புக்கோளத்துறையில் இறங்கியே பாத யாத்திரையாக அதனை அனுராதபுரத்திற்கு எடுத்துச் சென்றனர். மேலும் இந் நிகழ்ச்சியை நினைவுட்டுமுகமாக அங்கு ஒரு விகாரையும் எடுப்பித்தனர். (மகாவமிசம் XX. 25) இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் ஆதி நாகர்களோ அல்லது பழந்தமிழ்க் குடிகளோ பௌத்தமத வருகைக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கவில்லை. இவர்கள் காட்டிய ஆதரவும் வரவேற்புமே சுமுகமான முறையிற் பௌத்தமதத்தைச் சிங்கள மக்கள் காலப்போக்கில் தழுவ வழி வகுத்தது எனலாம்.

மேலும் மகாவமிசம் பராக்கிரமபாகு. 1 (கி. பி. 1153-1185)ல் காலம்வரை ஜம்புக்கோளப் பட்டினம் (யாழ்குடா) சுதந்திரமான பகுதியாக இருந்தது என எடுத்துரைக்கின்றது. அதனாற் சிங்கள மன்னர்களில் இலங்கைத் தீவின் ஆட்சிப்பீடத்தை அடைய முடியாது தோல்வியுற்றவர்கள் இங்கு தலைமறைவாகிப் புகலிடம் தேடமுடிந்தது. அக்போதி III (கி. பி. 626)ல் தாதோபதீசனாற் தோற்கடிக்கப்பட்டபொழுது, அவன் தலைமறைவாக ஜம்புத்தீவிற்குச் சென்றதாகவும், அப்பொழுது தன்னை அடையாளம் கண்டுகொள்வதற்கு இராஜ சின்னமாகிய முத்துமாலையைக் கைவசம் வைத்திருந்ததாகவும் தெரிகிறது. அக்போதி IIIக்குப் பின்னர், மானவன்மன் (கி. பி. 76-711) வடபகுதியிற் தலைமறைவாக இருந்துகொண்டே, பல்லவமன்னன் நரசிங்க வர்மனின் அரசுசபையிற் புகலிடம் பெறமுடிந்தது. பராக்கிரமபாகு 1 (கி. பி. 1153-1186) உதயமானபோது மதகுருமாரும், பிராமணர்களும் இக்குழந்தை இலங்கைத்தீவை மட்டுமன்றி ஜம்புத்தீவு முழுவதையும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆள்வான் என ஜோசியம் கூறினர்⁵¹. அவ்விதமே பராக்கிரமபாகு. 1 ஜம்புத்தீவிற்குப் படையெடுக்காமலே ஜம்புத்தீவுப்பகுதி, அவனின் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டுப் போர்களில் ஈட்டிய வெற்றியைக்கண்டு அடிபணிந்ததாகத் தெரிகின்றது⁵². இக்குறிப்புகளிலிருந்து ஜம்புத்தீவும் (யாழ்குடா), இலங்கைத்தீவும் வெவ்வேறான ஆட்சியிலிருந்தது என்பதனை மகா

வமிச ஆசிரியர் ஒளிவு மறைவின்றி எடுத்துரைத்தமை வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். இதேபோன்று பராக்கிரமபாகு II இன் (கி. பி. 1214-1235) காலத்திலும், தனக்குப்பின்பு அரசு கட்டில் ஏறப்போகிற மன்னன் ஜம்புத்தீவையும் சேர்த்து ஆள வேண்டும் என்ற அவா இருந்தது. (இதன் விரிவிற்கு ஏழ்பனை நாடு பக்கம் 7 பார்க்கவும்)

மேலும் ஜம்புக்கோளத்துறைக்கும், தாம்ரலிப்திக்கு மிடையே கி. மு. 3ம் நூற்றாண்டிலிருந்தே கடல் மார்க்கமான தொடர்புகள் இருந்தன என்றும் ஜம்புக்கோளத்துறைக்கும் கோகர்ணத்துறைக்கு (திருகோணமலை) மிடையே வர்த்தக மார்க்கங்கள் இருந்தன என்றும் மகாவமிசம் குடிப்பிடுவதனால் இத்துறைமுகத்தின் வாணிப முயற்சிகளையும் நாம் மதிப்பிடக்கூடியதாகவீருந்தது⁵³. (இத்தகைய பிரபலிக்கமான ஜம்புக்கோளத்துறையைக் கொண்ட) யாழ்குடா மிக ஆரம்பத்திலிருந்தே திராவிடக் கலாசாரத்திற்குற்பட்ட பகுதியாக இருந்ததென்றும், அதனால் எக்காலத்திலும் ஆரிய கலாசாரத்தின் களமாக அமையவில்லையென்றும், மேலும் அங்கிருந்து அவர்கள் இலங்கையின் கிழக்குக் கரையோரமாகக் கும்புக்கன் ஓயா வரை பரவலாயினர் என்றும் கெய்கர் கருதுவர்⁵⁴.

நாகதீவு – மணிபல்லவம் – நயினாதீவு (யாழ்குடா)

இன்று கெய்கர் குறிப்பிடுகின்ற தமிழர்கள் பரவி வாழ்ந்த பகுதிகளில் அன்று ஆதிக்குடிகளான நாகர்களும் பரவி வாழ்ந்துள்ளனர். அது மட்டுமன்றி அன்றுதொட்டு இன்றுவரை இப்பகுதிகள் தமிழர்கள் பரவி வாழும் பகுதிகளாகவும் காணப்படுகின்றன. அன்று ஆதிக் குடிகளான நாகர்கள் வாழ்ந்த பகுதி (யாழ்குடாப்பகுதி) நாகதீபம் என அழைக்கப்பட்டது. அதே சமயத்தில் யாழ்குடாப் பகுதி நாவலந்தீவு அல்லது ஜம்புத்தீவு என்றும் அழைக்கப்பட்டதாகவும் மேலே அவதானித்தோம். இவ்வாறு தமிழ்க்குடிகளும், நாகர்குடிகளும் யாழ்குடாப் பகுதியில் ஒன்றோடொன்று சங்கமம் ஆகின்ற பின்னணிச் சூழ்நிலையையே இப்பெயர்கள் எமக்கு அறிவுறுத்துகின்றன. யாழ்குடா நாட்டிற் தமிழ்க் கலாசாரத்தை எடுத்தியம்ப “நாவலந்தீவு” அல்லது ஜம்புத்தீவு என்ற பெயர் எவ்வளவிற்கு உதவுகின்றதோ அவ்வளவிற்கு நாகர் கலாசாரத்தை எடுத்தியம்ப நாகதீபம் என்ற பெயர் உதவுன்றது எனலாம் இலங்கையில் நாகர்குடிகளின்

தோற்ற வளர்ச்சிகளை ஆராய்வதற்கு மகாவமிசத்தின் தகவல்கள் சிறப்புமிக்கவையாகும். அதன்படி கி. மு. 6ம் நூற்றாண்டளவில் இராமேசுவரத்திற்கு அண்மையிலுள்ள கந்தமாதனத்தை ஆண்ட சூலோதரனின் தந்தையாகிய நாக அரசனுக்கும், நாகதீபத்தை ஆண்ட மகோதர நாகனுக்கும் ஒரு இரத்தினக்கல் பதித்த ஆசனத்தைக் குறித்துச் சர்ச்சை ஏற்படலாயிற்று. இது கௌதம புத்தர், புத்த தத்துவத்தை அடைந்த ஐந்தாவது வருடத்தில் நிகழ்ந்தது. அப்பொழுது அவர் நாகர்மீதுகொண்ட காருணணியத்தினால் இரண்டாவது தடவையாக நாகதீபத்தை அடைந்து அவர்களை ஆசீர்வதித்துப் போதனை செய்தபொழுது, அவர்கள் அந்த இரத்தினசத்தை அவருக்கே கையளித்துச் சர்ச்சையைக் கைவிட்டனர். இந்தச் சர்ச்சைபற்றி மணிமேகலையும்

“தேவர்கோ னிட்ட மாமணிப் பீடிகை
பிறப்பு விளங் கவிரொளி யறத்தகை யானங்
கீழ் நில மருங்கி னாகநா டாளு
மிருவர் மன்னவ ரொரு வழித் தோன்றி
யெமதீ தென்றே யெடுக்க லாற்றார்
தம்பெரும் பற்று நீங்கலு நீங்கள்
செங்கண் சிவந்து நெஞ்சுகை யுயிர்த்துத்
தம்பெருஞ் சேனையோடு வெஞ்சமம் புரிநா
ளிருஞ்செரு வொழிமி னெமதீ தென்றே
பெருந்தவ முனிவருந்தற முரைக்கும்
பொருவறு சிறப்பிற் புரையோ ரேத்துந்
தருமபீடிகை தோன்றிய தாங் கென்”

(காதை : 8. வரி 52-63)

என விமரிக்கின்றது. மேலும் மகாவமிசம் இவர்களின் சர்ச்சையிற் கலந்துகொள்ளவந்த மகோதரனின் தாய் மாமனான கல்யாணியை (களனியா) ஆண்ட மணியக்கிக (Maniakkiha of Kaiyani) வும், புத்தரின் போதனைகளைத் தழுவினன் என்றும் பின்னர் புத்தர் இராஜயதன மரத்தை (வெள்ளரசு) அவ்விடத்தின் புனித தத்துவத்தை நினைவுகூருமுகமாக நாட்டி, இரத்தினசனத்தையும் கையளித்து, அவற்றை வழிபடுமாறு பணித்துவிட்டு ஜேதாவனத்திற்குத் திரும்பினர் என்றும், திரும்பவும் மூன்று வருடங்களின் பின்னர் மணியக்கிகவின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கிப் புத்தர் பெளத்த சங்கத்தினருடன் களனியாவிற்குச் சென்று மணியக்கிகவைச் சந்தித்துவிட்டுச் சமந்த கூடத்திற்குச் சென்று தனது பாதச் சுவடுகளையும் பதித்தனர் என்றும் கூறுகின்றது. இதுபற்றி மணிமேகலை

“ஈங்கிதன் அயலகத்து இரத்தின தீவத்து
ஒங்குயர் சமந்தத்து உச்சி மீமிசை

அறிவியங் கிழவோன் அடியிணையாகிய
பிறவியென்னும் பெருங்கடல்
மறவி நாவாய் ஆங்குளது”

(காதை : 11. வரி 21-25)

இலங்கா தீவத்துச் சமனொளி யென்னுஞ்
சிலம்பினை யெய்தி வலங்கொண்டு மீளுந்
தரும சாரணர்

(கச்சிமாநகர் புக்ககாதை வரி 107-109)

ஆதி முதல்வ னடியிணை யாகிய
பாதபங் கயமலை பரவிச் செல்வேன்

(அறவணர்த் தொழுத காதை வரி. 37-38)

சாதுசக்கரன் மீவிசம்பு திரிவோன்
தெருமர லொழித்தாங் கிரத்தின தீவத்துத்
தரும சக்சரமுருட்டினன் வருவோன்

(மந்திரங் கொடுத்த காதை வரி. 24-26)

என்று விபரிக்கின்ற பல சந்தர்ப்பங்களில் மணிபல்லவத்திற்கு (நாகதீபம்) அயலாக அமைந்த இலங்காதீபம் (இரத்தினதீபம்) என்பதோடு, அங்கு புத்தருடைய பாதச்சுவடு பதிக்கப் பெற்றிருப்பதையும் குறிப்பிடுவதனால், மகாவமிசத்தின் குறிப்புகளை இவை மேலும் வலியுறுத்தும் ஆதாரங்கள் ஆகின்றன எனலாம். இக்குறிப்புகளிலிருந்து நாகர்கள் பண்பாடுடைய கலாசாரத்தைப் பேணிய மக்கள் என்பதும், புத்தருடைய காலத்தில் இவர்கள் பௌத்தத்தைத் தழுவினர் என்பதும், மேலும் அவர்கள் புத்தருடைய காலத்தில் இலங்கையின் வடபாகத்தில் மட்டுமன்றி வடமேற்குப் பகுதியிற் களனியாவரை பரவி வாழ்ந்தனர் என்பதும் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. விஜயனுடைய காலத்தின் பின்னரே இவர்கள் கிழக்குப்பகுதி வழியாகத் திஸ்ஸ மகாராம வரை பரவலாயினர். கோகிலசந்தேச, பரவிசந்தேச எனும் சிங்கள நூல்கள் தேவிநுவரவிற் (தொண்ட்ராவிற் தேவ நகரம்-தெய்வாந்துறை) கருகாமையிலுள்ள வெள்ளமடவில் அமைந்திருந்த நாகர் கோவிலைப்பற்றிப் பேசுகின்றன. இது இலங்கையின் தென்முனையில் நாகர் செல்வாக்கினை ஆதாரபூர்வமாக எடுத்தியம்புகின்றது எனலாம். முதலில் நாகர்கள் இலங்கையின் மேற்கு, வடமேற்கு, வடக்குப் பகுதிகளில் வாழ்ந்து பின் கிழக்குக்கரையூடாகத் தென்னிலங்கை வரை பரவினர் என்பதற்கு மகாவமிசம், சந்தேச நூல்கள் மட்டுமன்றித் தொலமியின் இலங்கைப் படத்தின் புவியியற் குறிப்புகளும் சான்றுகளாக அமைகின்றன. மற்று மட்டக்களப்பு மான்னியம் தென்னிலங்கையிற் திருக்கோவில் எனும் ஊரின் பழைய பெயர் நாகர்முனை என்று குறிப்பிடுகின்றது. ஏற்கனவே தொலமி (கி. பி. 150) தன் புவி

யியற் படத்தில் நனிகிரி எனுமிடத்தைத் தென்கிழக்கு இலங்கையிற் குறிப்பிட்டுள்ளார். அந்த நனிகிரிதான் இந்த நாகர்முனையாக இருக்கலாம் என்பதற் தவறில்லை. மேலும் மண்டுநாகன் என்பவன் மண்டுர்ப் பகுதியை கி. பி. 1107 வரை மண்டுநாகன் சாலை எனும் கோட்டையிலிருந்து ஆண்டுவந்தான் என்றும், அவனே மண்டுர்த் தில்லை மரத்திற் தங்கியிருந்த முருகனின் வேலாயுதத்தைக் கோவிலெடுத்துப் பூசிக்குமுகமாகக் கோவில் கட்டினான் என்றும் மட்டக்களப்பு மான்மியம் கூறுகின்றது. இந்த மண்டுநாகனுடன் தொடர்பான மண்டுர், இன்று மண்டுர். நாகன்சாலை என இரு இடங்களாகப் பிரிந்து காணப்படுகின்றன. இந்த நாகன் நாககுலத்தோன்றல் என்பதனை வலியுறுத்தும் வேறு வரலாறுகளையும் நாம் மட்டக்களப்பு மான்மியத்தில் அவதானிக்கக்கூடியதாகவிருக்கின்றது.

தொலமியன் புவியியற் படத்தின்படி இலங்கையின் வடமேற்கு, வடக்கு, வடகிழக்குப் பகுதியூடாக தென்கிழக்குப் பகுதி வரை நாகர்கள் தம் செல்வாக்கை நிலைநாட்டியிருந்தனர் என்பது தெளிவாகின்றது. தென்கிழக்குப் பகுதியில் நனிகிரி, நாகதும என்ற இரு பிரிவுகளை இவர் குறிப்பிடுவர். இவையே மகாவமிசம் குறிப்பிடுகின்ற மணிநாகபவத, நாகபவத என்பனவாகலாம். ஜே. ஆர். சின்னத்தம்பி இப்பிரிவுகளை அடையாளம் காணும் போது நனிகிரி என்ற பிரிவை தென்கிழக்கு இலங்கையெனவும் நாகதும பிரிவு நாகமகாவிகாரை கட்டப்பெற்ற திஸ்ஸமகாரமாப் பகுதி எனவும் அடையாளம் காண்பர்⁵⁵. மேலும் நாகமகாவிகாரையை ஈழநாகன் (கி. பி. 93-102) கட்டியிருக்கலாம் என்பர். (ஆனால் மகாவமிசம் (XXII. 9) மகாநாகன் கட்டியதாகக் குறிப்பிடும். ஆயினும் அவர் ஆதியிலிருந்தே புத்தருடன் தொடர்பு படுத்தப்பட்ட நாகதீவு என்ற தீவினை முல்லைத்தீவிற்கும் கொக்கிளாய்க்குமிடைப்பட்ட பகுதியாகக் கொள்வர். மகோதரநாகன் ஆண்ட பிரிவு கடலாற் சூழப்பட்ட ஒரு தனித்தீவு என மகாவமிசம் (1-45) தெளிவாகக் குறிப்பிடும்⁵⁶. மணிமேகலை (VI. 211-214) காவேரிப் பட்டினத்திற்குத் தெற்காக முப்பது யோசனை தூரத்திற் கடல்குழந்த மணிபல்லவம் அமைந்துள்ளது என்கிறது. சசோனிஜாதகம் (Sussoni Jataka) இல. 360 நாகதீவைச் செருமதீவு எனவும், அது கருடனின் இருப்பிடமெனவும் வருணிக்கிறது. இந்த ஜாதகக் கதை இன்றைய நயினாதீவின் பழைய வரலாற்றையே குறிப்பிடுகின்றது. அதாவது நயினாதீவு நாகபூசணி அம்மனைப் பூசித்து வந்த நாகத்தினை எவ்விதம் கருடன் தாக்கியது என்ற வரலாற்றினையே இப்பெயர் வரலாறு குறிப்பிடுவதாகும். மேலும் வலாஹச ஜாதகம் (196) “கடலோரமாகக் கல்யாணி (களனியா) ஒரு பக்கத்திலும், நாகதீபம் இந்

தப் பக்கத்திலும்'' எனக் குறிப்பிடுவதனால் ஒரேதிசையில் வட மேற்கிலமைந்துள்ள நாகதீவையே (நயினாதீவைய) தெளிவாக புவி யியலடிப்படையிற் காட்டியுள்ளது. வலாஹச ஜாதகத்தை மொழி பெயர்த்த ரௌஸ் (Dr. Rouse) இலங்கையுடன் இணையாத தனித் தீவாகவே இதனைக் கருதுவர்⁵⁷. மகாவமிசத்தை மொழி பெயர்த்த ரேனார் (Turnour) என்பவரும் இக்கருத்தினையே தெரி விப்பார். காலப்போக்கில் இந்நிலை மாறி நாகர் பகுதிகள், எல்லை கள் விரிவாக்கம் பெறுகின்றன. அதனால் வரலாற்றுக் காலத்தில் நாகதீபம் என்ற பிரிவு இலங்கையின் வடமாகாணத்தைக் குறித்த தாகக் கெய்கர் கருதுவர்⁵⁸. செலிக்மன் கிறித்து சகாப்தத்தின் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப்பின் நாகதீபம் என்பது மஹாவில்லாச்சிய விற்கு வடக்கேயுள்ள பகுதியைக் குறித்ததென்பர்⁵⁹. விட்டிபொத், கடம்பொத் (கி. பி. 1345இல் எழுதப்பட்ட நூல்கள்) ஆகிய சிங்கள நூல்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு டபிள்யூ. எச். டி. சில்வா நாகதீபம் என்பது வடபிரிவினைக் குறிக்கும் என்பர்⁶⁰. காசிசெட்டி யாழ்குடாவே நாகதீபம் எனக்கொள்வர்⁶¹. போல் இலங்கையின் மேற்குப் பாகத்திலுள்ள குடாப்பிரிவு களனியாவைத் தலை நக ராகக்கொண்டு நாகராட்சியிலிருந்தது என்பர்⁶². எச். பாக்கர் இலங்கையின் மேற்குப் பகுதியிலும், சிறப்பாக வடபகுதியிலும் நாகர்கள் வாழ்ந்தனர் என்றும், ஆனால் வடபகுதியே வரலாற் றிற் பல நூற்றாண்டுகளாக நாகதீபம் என அழைக்கப்பட்டு வந்த தெனவும் கூறுவர்⁶³. மேலும் அவர் புத்தரால் நாகர்கள் மத மாற்றம் செய்யப்பட்ட பின்னர், அவர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் தெளிவாக வரலாற்று தூல்களில் இல்லையெனவும், நாகதீபம் என்ற பெயரே இங்கு ஒரு காலத்தில் நாகர்கள் வாழ்ந்திருக்க லாம் எனக் கருதக்கூடிய சான்றாக அமைகிறது எனவும் கருது வர். செ. குணசிங்கம் என்பார் கோகர்ணக் கடற்கரையில் மகா நாகன் (கி. பி. 556-559) செய்த நாகவழிபாட்டை ஆதாரமாகக் கொண்டு (குளவமிசம் 41:75-87) நாக வழிபாட்டையுடைய நாகர் குடிகள் ஆரம்ப காலத்திற் திருகோணமலைப் பகுதியில் வாழ்ந் திருப்பார்கள் என்பதனை வற்புறுத்துவதோடு, நாகதீவு எனப் பட்டது இலங்கையின் வடபகுதி (கிழக்கு, மேற்குப் பகுதி உள்பட) முழுவதையும் உள்ளடக்கியிருந்ததென்றும் அதன் தென்னெல் லையை நிச்சயித்துக்கொள்ளல் தற்போதைய நிலையில் முடியாத தொன்று எனவும் கூறுவர்[†].

இதுவரை நாம் மேலே ஆராய்ந்ததிலிருந்து ஆதியில் யாழ் குடாவின் வடமேற்கிலமைந்த நயினாதீவு, முதலிற் புத்தர் வரு

† செ. குணசிங்கம் முற்குறிப்பிட்ட நூல்.

கையுடன் தொடர்புடையதாய் மணிபல்லவம், (மணித்தீவு, சம்புத்தீவு, செருமதீவு) நாகதீவு என்பன போன்ற பல பெயர்களாற் புகழ்பெற்றிருந்தது என்பதும், பின்னர் புத்தர் இரண்டாவதுமுறை நாகதீவிற்கு வந்தபோது நாகதீவில் மகோதரநாகனின் ஆட்சி நிலவியது என்பதும், இத்தீவிலே மகோதரநாகனுக்கும் சூலோதரநாகனுக்குமிடையிருந்த சர்ச்சையைத் தீர்த்துப் பெளத்தரும் நெறிகளைப் போதித்ததோடு, இாத்திசைனத்தையும், இராஜாயதன மரத்தினையும் வழிபடுமாறு பணித்துச் சென்றனர் என்பதும் தெளிவாகின்றது. நாகர்கள் இவ்விதம் பெளத்தத்தைத் தழுவவே காலப்போக்கில் அதன் தாக்கம் யாழ்குடா முழுவதும் ஏற்படலாயிற்று. இக்காலகட்டத்தில் ஐம்புக்கோளத்துறையை யண்டி வாழ்ந்த பழந்தமிழ் மக்களும் பெளத்தத்தின் செல்வாக்கிற்குட்படுகின்ற நிலை ஏற்படுகின்றது. இந்நிலையிற்றான் யாழ்குடா நாவலந்தீவு அல்லது ஐம்புக்கோளப்பட்டினம் அல்லது நாகதீபம் என்ற பெயர்களாற் புகழும், சிறப்பும் பெறுகின்றது. இந்தப் பின்னணிச் சூழ்நிலைகளில் நாகர் கலாசாரமும், தமிழ்க் கலாசாரமும் ஒன்றோடொன்று கலந்துவிடுகின்ற நிலையையும் நாம் அவதானிக்கலாம். பழத் தமிழர்கள் பெளத்தத்தைத் தழுவுகின்ற நிலை ஏற்படுகின்றது. வடமாகாணத்தில் நாவல்நீராவிமலை (விளாங்குளத்திற்கு வடகிழக்காக 8 மைல் தொலைவிலுள்ளது) யிலுள்ள கல்வெட்டுக்கள் அக்குகைகளைப் பெளத்த துறவிகளுக்கு வழங்கியதாகக் குறிப்பிடும். அக்கல்வெட்டுக்கள் மீன், திரிகூலம், சுவஸ்திகா, ஓம் முதலான சின்னங்கள் பொறிக்கப்பட்டவையாக இருப்பதோடு, தமிழ்த் துறவிகளுக்கே வழங்கியனவாகவும் தெரிகின்றன. வட இலங்கைத் தமிழ்ப் பெளத்தர்களாக இவர்கள் இருக்கலாம் எனப் பாக்கர் ஐயம் கொள்வர்⁶⁴. பாஹியன் (கி. பி. 412-413) புத்தருடைய அடிச்சுவடுகள் சிவனொளிபாதத்திலும், வடபகுதியிலும் பதிக்கப்பெற்றதாகக் குறிப்பிடுவர். வடபகுதியில் இந்த இடம் சுழிபுரத்திலுள்ள திருவடிநிலை எனக் கருதப்படுகின்றது⁶⁵. யாழ்குடாவிற் பெளத்தம் தழுவிப் நாகருடைய செல்வாக்கினால் மட்டுமன்றிப், புத்தர் இப்பகுதியிற் தமது இரண்டாவது தடவை வருகையின்போது மேற்கொண்ட தொடர்புகளினாலும், பின்னர் வெள்ளரசுக்கிளை ஐம்புக்கோளத்தில் இறக்கப்பட்டதாலும் கூடப் பெளத்த மதம் தமிழ் மக்கள் மீது தன் செல்வாக்கை நிலைநாட்டியிருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது. இங்கு ஆதி நாகர்களும், பழந்தமிழர்களும் மட்டுமன்றிப் பெளத்த வழிபாட்டுத் தலங்களைச் சிங்கள மன்னர்களும் காலப்போக்கில் ஏற்படுத்தினர். இவற்றுள் ஐம்புக்கோள விகாரை (மகாவமிசம். XX 25) மிகப் பழமையானது. இராஜவலிய (பக்கம் 25) உருகுணையை ஆண்ட சிங்கள மன்னர் கவந்தீசன்,

எல்லா மன்னனுக்குக் கப்பம் செலுத்தியதாகக் குறிப்பிடுவதால் யாழ்குடாவில் ஏற்பட்ட பிற சிங்கள மன்னர்களின் பௌத்தத் திருப்பணிகள் யாவும் துட்டகைமுனுவின் காலத்திற்குப் (கி. மு. 101-77) பிற்பட்ட காலத்திலே ஏற்பட்டனவாகும்.

“மகால்லநாகன் (கி. பி. 196-202) நாகதீபத்திற் சாலிபவதவிகாரையைக் கட்டினான். (மகாவமிசம் XXV 125) கணித்ததிசகமன்னனும் (கி. பி. 227-245) நாகதீபத்தில் ஆலயமொன்றிற்குத் திருப்பணி செய்தான். நாகதீபத்தில் விகாரை ஒன்று திஸ்ஸவிகாரை என்ற பெயரில் அமைந்திருந்ததாகவும் தெரிகின்றது. (மகாவமிசம். XXXVI 37)” இதுபோன்ற மகாவமிசக் குறிப்புகள் யாவும், நாகதீபத்திற் செய்யப்பட்ட சிங்கள மன்னர்களின் திருப்பணிகள் சமயப்பொறை, இன சகிப்புத்தன்மை ஆகியவற்றின் பின்னணியில் அமைந்திருந்தன என்பதனைக் காட்டுவனவேயன்றி வேறொன்றுமல்ல. மகாவமிசம் தென்னிலங்கையிலுள்ள முப்பத்திரண்டு தமிழ்த் தளபதிகளை (சிற்றரசர்களை) வெற்றியீட்டிய பின்னர், துட்டகைமுனு எல்லாள்ளையும் வென்றே இலங்கையை ஒரு குடையின்கீழ் கொண்டுவந்தான் எனக் (மகாவமிசம் XXV 75) குறிப்பிடுமேயன்றி, நாகதீபத்தைத் தனதாட்சிக்குட்படுத்தினான் எனக் குறிப்பிடவில்லை. எனவே நாகதீபத்திற் சிங்கள மன்னர்களாற் செய்யப்பட்ட திருப்பணிகள் யாவும் பௌத்த புனித தலத்திற்குச் செய்யப்பட்ட தருமநெறிவழிப்பட்டன ஆவன. இந்த வகையிலேயே வல்லிபுரம் பொன்தகடு வசபன் (கி. பி. 127-171) அனுராதபுரத்தை ஆண்ட காலத்தில் இசிகிரியன் என்பவன் நாகதீபத்தை ஆண்டதாகவும், அவன் வடகர அதனவீற் பியங்குகதிஸ்ஸ என்ற விகாரையைக் கட்டினான் என்றும் கூறுகிறது⁶⁶, என்று நாம் கொள்ளவேண்டும். வடகர அதனவை, வல்லிபுரம் பகுதி என வரலாற்றுசிரியர்கள் அடையாளம் காண்பர். (மகாவமிசம் XXXV 59) இலம்பகர்ண குலத்தைச் சேர்ந்த வசபன் வட இலங்கையில் வாழ்ந்துகொண்டே சுபராஜா விடமிருந்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான் எனக் கூறும். ஈழநாகன் (சு. பி. 93-102) காலத்தில் முதன்முதலாகத் தென்னிலங்கையின் இலம்பகர்ணர் அரசாட்சியைக் கைப்பற்ற முயன்றதாகக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இலம்பகர்ணரைப் பிற்கால மரபுகள் வெள்ளரச மரத்துடன் வந்த ஒரு வடஇந்திய இளவரசனுடன் தொடர்புபடுத்துகின்றன. ஆனால் மொழியியலாளர், இலம்பகர்ணரைத் திராவிடவினமாகக் கருதுவர். இவர்கள் சிங்கள அரச சபையில் எழுதுவனையுள்ளதாகக் கடமையாற்றியவர்களாகத் தெரிகின்றது. இந்த இலம்பகர்ணர் பரம்பரையில் வந்த சுபராசாவே (கி. பி. 120-126) தேவநம்பியதீசன் - துட்டகைமுனு - வட்டகாமினி பரம்பரை வழிவந்த சிங்கள அரசை வென்று

இலம்பகர்ணர் அரசை முதன்முதலாக ஏற்படுத்தியவன் ஆவன் இப்பரம்பரை வழிவந்த இரண்டாவது மன்னன் வசபன் ஆவன். வசபனின் பேரன் கஜபாகு எனப் பல கல்வெட்டுகள் வற்புறுத்திக் காட்டியுள்ளன. எனவே இக்குறிப்புகளிலிருந்து வட இலங்கையில் வதிந்த வசபன் சிங்கள மரபில் வந்தவனல்ல என்பது புலனாகின்றது. இவன் சுபராஜாவிடமிருந்து அரசைக் கைப்பற்ற வட இலங்கையில் வதிந்துகொண்டே முயன்றவன் ஆவன். எனவே இவனுக்கு நாகதீபத்து அரசின் ஆதரவு இருந்ததென்பதை மறுக்கமுடியாது. வசபன் காலத்தில் நாகதீபத்தை ஆண்ட இசிகிரியன் நாக அல்லது தமிழ் மரபில் வந்தவனாகும். நாகதீபத்தை ஆதியில் ஆண்ட நாக அல்லது தமிழ் அரசுகளுக்கென ஆட்சியாண்டுகள் (regnal years) இல்லாமையாலே இப்பெளத்த திருப்பணி நிகழ்ச்சியைக் குறிக்க வசபனின் ஆட்சியாண்டைக் கையாண்டிருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது.

இனி, நாகர்கள் தமிழ்க் கலாசாரத்துடன் ஒன்றுகலந்த நிலையிற் கிழக்குக் கரையோரமாகப் பரவுகின்ற நிலையில் வன்னி, அனுராதபுரப் பகுதிகளிலும் தம் செல்வாக்கைப் பதித்துச் சென்றுள்ளமையை அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. வன்னிப் பிரதேசத்திற் குருந்தன்குலம் அல்லது பியங்கல என்றவிடத்திற் கிடைக்கப்பெற்ற பெளத்த அழிபாடுகளுடனும், இந்து வழிபாட்டு அழிபாடுகளுடனும் கிடைக்கப்பெற்ற ஐந்தலை நாகங்களின் அழிபாடுகள் இப்பகுதிகளில் நாகர் செல்வாக்கை எடுத்தியம்புகின்றன⁶⁷. குருந்தன் குளத்திலுள்ள அளவற்ற அழிபாடுகளைக் கணக்கிற்கொண்டே எச். பாக்கர் புத்தர் இலங்கைக்கு இரண்டாவது தடவை வருகை தந்தபோது தரிசித்த இடம் இதுவாகலாம் எனக் கருதுவர்⁶⁸. தந்திரிமலைக் குகைக் கல்வெட்டுடொன்று, அக்குகை பெளத்த மதத்திற்காக வாழ்வை அர்ப்பணித்த நாக என்ற பெண்மணியின் இருக்கைபெனக் கூறும்⁶⁹. (மகாவமிசம். XXIV 7) நகுலநாக என்ற பிரிவினைப் பற்றியும் மற்று நாகசதுக்கத்தைப் பற்றியும் (XIV 36, XVI 6) குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றுள் நாகசதுக்கம் மிகுந்தகைக்கருகாமையிலமைந்துள்ள நாகபொக்குன எனக் கருதப்படுகின்றது. இவ் ஏரியிற் செதுக்கப்பெற்ற நாக சிற்பமும், இப்பகுதியையண்டிய பகுதிகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற நாக சிற்பங்களைக்கொண்ட மட்பாண்டங்களும், இப்பகுதியில் நாகர் கலாசாரத்தைப் பேசவைக்கும் தொல்லியற் சான்றுகள் ஆகும்⁷⁰. இதேசமயம் மிகுந்தலைப் பாறைக் கல்வெட்டு (இல. 2) தமிழருடைய நீர்ப்பாசன முறையைப் பற்றிப் பேசுகின்றது⁷¹. “அதாவது முன்பு தமிழர்கள் செய்த முறையைப் பின்பற்றி, விகாரையின் காணிகளுக்கு ஏரியின் நீர் பாய்ச்சப்படட்டும்” என்பதாகும். வடமத்திய இலங்

கையிற் கிடைக்கின்ற இத்தொல்வியற் சான்றுகளும் ஒரேயிடத்தில் நாகர், தமிழர் கலாசாரங்களைப் பேசவைக்கின்றன. மேலும் எம். டி. ராகவன் நயிமானு தமிழ்க் கல்வெட்டு எவ்விதம் நாகர் கலாசாரம் இலங்கையின் தென்மேற்கிலும் ஊடுருவிற்று என்பதனை எடுத்துக்காட்டுகிறதென்பர்⁷².

மேலே நாம் அவதானித்த சான்றுகளிலிருந்து விஜயன் காலத்திற்குப் பின்னர் தமிழ்க் கலாசாரத்துடன் ஒன்றோடொன்று பிரிக்கமுடியாத வகையிற் கலந்துவிட்ட நாகர்கள் அரசியல், வர்த்தக முயற்சிகள் காரணமாக மத்திய இலங்கை ஊடாக ஊடுருவிக் கொண்டு, கிழக்குக் கரையாகத் திஸ்ஸமகாராம வரை பரவி வாழ்ந்தனர் என்பது தெளிவாகின்றது.† இக்கருத்தினை வலியுறுத்துமுகமாகவே மகாவமிசக் குறிப்புகள், தொலமியின் புலியியற் குறிப்புகள், மற்றும் தொல்வியல் சான்றுகள் முதலானவையும் அமைந்துள்ளன. இந்த ஆதாரங்கள் குறிப்பிடுவது போல, அன்று நாகர்கள், பழந்தமிழர்கள் பரவி வாழ்ந்த பகுதிகளே, இன்றும் தமிழர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக வாழும் தமிழ்ப் பிரதேசங்களாகக் காணப்படுகின்றன. கெய்கரும் இப்பகுதிகள் ஆதியிலிருந்தே திராவிடக் கலாசாரத்தை வளர்த்த பகுதிகள் என எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். மேலும் தமிழகத்திலும், இலங்கையிலும் நாகர்களுடன் தொடர்பான கோவில்கள், ஊர்கள், பெயர்களும், தமிழர்கள் நாகர் கலாசாரக் கூறுகளைத் தமதாக்கிக்கொண்டனர் என்ற வரலாற்றுண்மையை மேலும் வலியுறுத்துவதை நாம் மறுக்கமுடியாது. வட இலங்கையிற் பரவலாகக் கிடக்கும் பௌத்த வழிபாட்டுத்தல எச்சங்களிற் பெரும் பாலானவை ஆதிநாகர்கள், ஆதித்தமிழ் வணிகக் குழுக்கள் ஆதியோரால் எடுப்பிக்கப்பட்டது, காலப்போக்கிற் சைவமத எழுச்சியுடன் சைவர்களாக மாறியபோது கைவிடப்பட்டனவாகும். இவற்றுள் சில. சிங்கள மன்னர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டன என்பதனையும் நாம் மேலே அவதானித்தோம். நாகதீபத்திற் சிங்கள மன்னர்களின் பௌத்தத் திருப்பணிகள் சமயப் பொறை, இனசகிப்புத்தன்மை முதலான பின்னணிச் சூழலிலே ஆதரவு பெற்றன என்பதனையும் மேலே குறிப்பிட்டிருந்தோம். எனவே ஒருசில திருப்பணிகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு அங்குள்ள பௌத்த அழிபாடுகளுக்கு எல்லாம் உரிமைகோருவது வரலாற்

† கிழக்குமாகாணத்தின் ஆதிவரலாற்றைக் கூறுகின்ற மட்டக்களப்பு மாண்மியம், அங்கு பழைய நாகர் கலாசாரப் பண்புகள் மறைந்துகொண்டிருக்கின்ற இறுதிக் கட்டங்களை ஆங்காங்கே குறிப்பிடுவதை நாம் பல சந்தர்ப்பங்களில் அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

றைச் சரியான கோணங்களில் நின்றுபார்க்க முடியாதவர்களின் ஆற்றலற்ற தன்மையைத்தான் எடுத்துக்காட்டுகின்றது எனலாம்⁷³. இச்சந்தர்ப்பத்தில் பழைய பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள், தமிழ் வணிகர்களும், தமிழ்ப் பௌத்தத் துறவிகளும், நாகர்களும் எவ்விதம் பௌத்த வழிபாட்டுத் தலங்களுடன் தொடர்புடையவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதனைக் குறிப்பிட்டுப் பேசுவதையும் நாம் இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது.

மேலும் இலங்கையில் நாகர் கலாசாரம் எவ்விதம் தமிழ்க் கலாசாரத்துடன் ஒன்று கலந்தது என்பதுபற்றி நங்கு புரிந்து கொள்ளத், தென் இந்தியாவில் நாகர்களின் தோற்றம் வளர்ச்சி பற்றிய வரலாற்றினைச் சுருக்கமாக இங்கு குறிப்பிடுதல் அவசியமாகும். வட இந்தியாவிற்குள் ஆரியர் வருகை பல கட்டங்களில் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்ததன் காரணமாக நாகர்கள் வடமாநிலங்களிலிருந்து தென்னோக்கிப் பரவத் தொடங்கினர். இதனால் இமாலயம் முதலாகக் காஷ்மீர், தக்கிலா, கங்கைச் சமவெளிப் பிரதேசங்கள், பனூரிஸ், பீகார், மேற்கிந்தியா, தென்னிந்தியா, இலங்கை வரை இவர்கள் நகர்ந்தனர் எனத் தெரிகின்றது⁷⁴. இவ்வாறு இந்தியாவின் பல பாகங்களிலும் பரவிய நாகர்கள் பெரும் இராச்சியங்களை ஆண்டவர்கள் ஆவர். அதனாற் பிற்காலத்தில் இந்தியாவிலுள்ள பல அரச வமிசங்கள் தம் ராஜ வமிசத் தோற்றத்தினை, நாகவமிசத்திலிருந்து காட்டுவது பெருமைக்குரிய அமிசமாகக் கருதின. மேலும் நாகர்கள் சிறந்த வாணிபர்களாகவும் திகழ்ந்ததற்கான குறிப்புகள் உள. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகப் பாஹிபன் குறிப்பிட்ட, இலங்கையில் ஆதி நாகர்கள் பிற நாட்டு வணிகர்களுடன் செய்த பண்டமாற்று வாணிபம் பற்றிய குறிப்பினைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தல் பொருத்தமானது. தமிழகத்திலும் பழைய கொற்கை நகரின் பிற பெயர்களான உரகபுரம், புஜகநகரம் என்பன கொற்கையில் ஆதிப் பாண்டியருடன், ஆதி நாகரும் ஒழுங்கு வாழ்ந்ததனை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சர்க்கார் என்பாரும் தொல்மியின் காலம் வரை (கி. பி. 150) சோழராச்சியம், காஞ்சியை அண்டிய பகுதிகளும் நாககுலத்தோரால் ஆளப்பட்டதுடன், சோழ பாண்டி நாடுகளில் நாகரின் செல்வாக்கை எடுத்தியம்புகிற நகரங்களாகிய “உரகபுரம்” என்றழைக்கப்பட்ட நகரங்கள் இருந்தமையின், இவர்கள் ஆதித்தமிழ்க் குடிகளுடன் இப்பகுதிகளிற் கூடி வாழ்ந்தனர் என்பதனை வற்புறுத்துவர். அதனோடு ஆதி பல்லவர்களும் நாக அரசர்களின் கீழ்த்திறையதிகாரிகளாகச் சேவை புரிந்தார்கள் என்பர். மற்று ஆதி சோழர்களுள் ஒருவரான முசுநந்த சோழன் நாகர்களை வென்று தமதாட்சிக்குட்படுத்தியபின் தமிழகத்தில் நாக அரசுகள் பற்றிய குறிப்புகள் கிடைப்பதாக இல்லை என்று

தீக்சிதர் கருதுவர்⁷⁵. முசுகுந்த சக்கரவர்த்தி பற்றிய குறிப்புகள் கந்தபுராணம், கந்தவிரதப் படலம், மணிமேகலை, காதை. 1, கலிங்கத்துப்பரணி பாடல் 189 முதலான இடங்களில் இடம் பெறுகின்றனவாயினும், நாகர்களை வென்று தமதாட்சிக்குட் படுத்திய குறிப்புகள் இல்லாமையால் தீக்சிதர் எதனை ஆதாரமாகக்கொண்டு தமது கருத்தினை வெளியிட்டனர் என்று தெரியவில்லை. எனினும் காலப்போக்கிற் சோழர்களும், நாகர்களும் இனக்கலப்படைந்ததனைக் கூறும் கதைகள் சில சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. இக்கதைகளில் ஒன்று, நாகபட்டினத்தை ஆண்ட சோழன் ஒருவன் நாகலோகத்திற்குச் சென்று, அந்நாட்டு இளவரசியீது காதல்கொண்டு இருந்ததனால், அவள் கருத்தரித்தாள் என்றும், அதனை அறிந்த சோழ மன்னன் தன் குழந்தை பிறந்தவுடன் அதன் கழுத்திற் தொண்டைக்கொடியைக் கட்டிக் கடலில் விட்டால், அவளை அலைகள் சோழநாட்டின் கரையிற் சேர்க்கும் என்றும், அப்பொழுது அக்குழந்தை சோழநாட்டு மன்னனாவான்” என்றும் கூறிப் பிரிந்து சென்றான் என்பதாகும். நாக இளவரசியும் அவ்வாறே செய்யத், திரைகள் அவளைச் சோழநாட்டுக் கரையிற் சேர்த்தனவாகத் தெரிகின்றது. அதனாலே சங்க இலக்கியங்கள் அவளைத் “திரையன்” என்றும் “இளந்திரையன்” என்றும் அழைத்தனவாகத் தெரிகின்றது. பெரும்பாணற்றுப்படை (வரி. 31) “திரைதரு மரபின் உரவோன் உம்பல்” என்று இவ்வரலாற்றையே குறிப்பிடுகிறது என்பதில் ஐயமில்லை. இவ்வாறு நாகர்களோடு சோழர்கள் கலப்படைந்து உருவாகிய பரம்பரையினரை “நாகபல்லவசோழர்கள்” என ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் (கள்ளர் சரித்திரம்) அழைப்பர். மேலும் திரு. கனகசபைப்பிள்ளை அவர்கள் மறவர், ஒளியர், எயினர், ஒரியர், அருவாளர், பரதவர், என்போர் பழம் நாக குடி வழிவந்த தமிழ்க் குடிகளே என்பர். மணிமேகலை காதை. 24 வரி. 54-69; காதை, 25: 178-197; காதை. 29, 2-12 முதலிய பகுதிகளில் எடுத்துரைக்கின்ற நாக கன்னிகையான பீலிவளைக்கும், காவரிப்பூம் பட்டினத்தையாண்ட சோழன் கிள்ளி வளவனுக்குமேற்பட்ட காதல் பற்றியும், பின் அவள் பெற்ற குழந்தை சோழநாடு வரும் வழியிற் கடலிற் தவறியதுபற்றியும் சேழமன்னன் துயருற்று இந்திர விழாவெடுக்கத் தவறியதுபற்றியும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கதையைக் கலிங்கத்துப்பரணி (பாடல் 195) எடுத்துரைப்பதனையும் நாம் அவதானிக்கலாம். எனவே இந்த இரு இனங்களும் ஒன்றுகலக்கின்ற நிலையினையே இக்கதைகளின் மூலம் நாம் உய்த்துணரக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இவ்வாறு தமிழகத்து நாகர்களின் வரலாற்றின்படி, இவர்கள் சங்க காலத்திற்குப் பின் பழந்தமிழ்க் குடிகளுடன் ஒன்றுகலந்துவிட்ட

டனர் எனத் தெரிகின்றது. இதன் பின்னரே தமிழகத்தில், நாக அரசுகள்பற்றிய குறிப்புகள் இலக்கியங்களிற் பரவலாகக் கிடைப்பதாக இல்லை எனலாம். இக்காலம் முதலாக நாகர்கள் தமிழ் கலாசாரத்தைத் தமதாகத் தழுவிப் பேணித் தமிழரசுகளை அங்கீகரித்துக்கொண்டனர் எனத் தெரிகின்றது. அதனால் நாகர் வழி பாடுகள் சைவ மதத்துடன் ஒன்றுகலக்கலாயின. நாகர் குடிவந்த தமிழ்ப் புலவர் பலர் சங்க இலக்கிய நூல்களை யாத்தவாகளாகவும் காணப்படுகின்றனர்.

மேலும் இலங்கை நாகர்களும், தென்னிந்திய அரசுகளுடன் தொடர்புடையவர்கள் என்பதனை மகாவமிசம் தெளிவாக எடுத்துரைத்துள்ளது. எச். பாக்கரும் விஜயன் வருகைக்கு முன் தென்னிந்திய நாயர் வழிவந்தவர்களே இலங்கையின் மேற்கு, வட மேற்குப் பகுதிகளிற் குடியேறியிருக்கலாம் எனக் கருதுவர். பீலிவளையின் தந்தை வளைவணன் ஆண்ட நாகநாடு மணிபல்லவத்தை அண்டிய பகுதியாகவே மணிமேகலை விபரிக்கின்றது. எனவே இப்பகுதி யாழ்குடாப் பகுதியாகவும் இருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது. புறநானூறு இரண்டாம் பாடலில் ஆசிரியரான முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் யாழ்ப்பாணத்து அரசர் குடியில் தோன்றியவர் என்ற கருத்துக்களும் உள. எனவே இவ்விதம் திராவிடக் கலாசாரத் தொடர்புடைய நாகர் செல்வாக்கினையே யாழ்குடா நாகரின் பழைய வரலாறு கொண்டிருந்ததெனலாம். எனவே நாகர்கள் இலங்கையில் எங்கெங்கெல்லாம் பரவினார்களோ, அங்கங்கெல்லாம் திராவிடக் கலாசாரமும் பரலிற்று எனில் பிழையாகாது.

சேரன்தீவு - செரண்டிப்

இலங்கையின் பழைய பெயர்களுள் செரண்டிப் எனும் பெயரும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததொன்றாகும். இலங்கையை அரேபியர்களே செரண்டிப் (சேரன்தீவு) என அழைத்தனர். இலங்கையிற் திராவிடக் கலாசாரம் என்று குறிப்பிடும்பொழுது இது சிறப்பாகச் சேரர், சோழர், பாண்டியர், பல்லவர் என்போரின் கலாசாரங்களை உள்ளடக்கியதொன்றாகும். ஆரம்ப காலம் முதலாகத் தென்பாண்டி நாட்டு மக்கள் மட்டுமன்றித், தென்சேரநாட்டு மக்களும் இலங்கையிற் திராவிடக் கலாசாரத்தை வளர்ப்பதிற் பெரும் பங்காற்றியுள்ளார்கள் என்பதனை வரலாற்றுசிரியர்கள் அவதானித்துள்ளார்கள். இலங்கையில் மலபார் மக்கள் (சேரர்) சிறப்பாக வர்த்தகங்கள் செழிப்புற்ற நகரங்களை யும், துறைமுகங்களையும் அண்டிக் குடியேறியிருந்தனர். பெரி

புளூஸ் (கி. பி. 80) பிளினி (கி. பி. 1ம் நூற்றாண்டு) முதலானோர் மலபார் (சேரர்) வணிகர்கள் தமிழகம், இலங்கை, பர்மா முதலிய நாடுகளிலிருந்து பொருட்களைப் பிறநாடுகளுக்குச் சந்தைப்படுத்துவதற்காக மலபார் துறைமுகங்களிற் குவிப்பதை அவதானித்துள்ளார்கள். இவர்கள் குறிப்புக்களிலிருந்து மலபார் வாணிகக் குழுக்கள் இலங்கையின் கரையோரத் துறைகளில் வர்த்தக முயற்சிகளிலீடுபட்டிருந்தார்கள் என்பது தெளிவாகின்றது. சேரர், பாண்டியர் வர்த்தகக் குழுக்கள் யாவும் ஒரே கலாசாரத்தைப் பேணியதனாற் பிற்காலத்தில் இவர்களைப் பிரித்து அறிவது கஷ்டமான காரியமாகிவிட்டது. ஆயினும் சேர வர்த்தகக் குழுக்களுடன் நேரடியாக வாணிபத்தை நடத்திய அரேபியர்கள் இலங்கையைச் சேரர் பெயராலே “சேரன்தீவு” என அழைக்கலாயினர். அரேபியரால் அறிமுகமான இப்பெயரை உரோமர்களும் தெரிந்திருந்தனர். உரோம அரசன் ஜூலியன் காலத்திற் கி. பி. 361ல் செரண்டிபிலிருந்து ஒரு தூதுக் குழுவை வரவேற்றான் என்ற குறிப்புகள் இதனை எடுத்துக்காட்டுவவைகளாக உள்ளன⁷⁶. இலங்கையிற் சேரநாட்டு மக்களைப்பற்றி கி. பி. 9ம், 10ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த சின்பாத் மாலுமி (அரேபியன் இரவுகள் கதைகள்) யின் குறிப்புகளிலிருந்தும் அறியக்கூடியதாக இருக்கிறது. “சின்பாத் மாலுமியின் கப்பல் இலங்கையின் வடகரையிலுள்ள பெரியமலைமீது மோதியதாகவும், அப்பொழுது மலபார் மக்களே அவரை உபசரித்ததாகவும் அவர்களுள் ஒருவர் அரேபிய மொழியிற் தேர்ச்சியுடையவராக இருந்தார் என்றும், மலபார் மக்கள் நீர்த்தேக்கமொன்றின் உதவியுடன் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்றும், குறிப்பிடுகின்ற சின்பாத்தின் குறிப்புகளிலிருந்து அரேபியர்கள் நேரடியாக மலபார் மக்களுடன் இலங்கையிற் தொடர்புகொண்டிருந்தார்கள் என்பது புலனாகின்றது⁷⁷. மிகிந்தலை மலைக் கல்வெட்டு இல. 2வது “தமிழர்கள் (மலபார் மக்கள்) முன்பு செய்த பாசன முறைப்படி விகாரையின் காணிகளுக்கு நீர் வழங்கப்படட்டும்” எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இங்கு குறிப்பிடும் தமிழர்கள், மலபார் மக்கள் (சேரர்) என்ற குறிப்புப்படவே பொறிக்கப்பட்டிருப்பதை நோக்கும்போது கிறித்து சகாப்தத்திற்கு முற்பட்ட காலம் முதலாக எவ்வளவு தூரம் சேரநாட்டு மக்கள் ஆதிபிற் இலங்கையில் ஆதிக்கம் செலுத்தியுள்ளனர் என்பது புலனாகின்றது.

சீகளத்தீவு – சிங்களத்தீவு

இலங்கையின் பழைய பெயர்களுள் இறுதியாகச் சிங்களத்தீவு என்ற பெயரின் தோற்ற வளர்ச்சிகளை நோக்குவோம்.

விஜயபுரம் (கி. மு. 483) வருகையுடன் சிங்கள மக்களின் வரலாறு இலங்கையில் ஏற்பட்ட பெரும் நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றாகும். விஜயபுரம் சமரச நோக்குடையவனாகவும் இனக்குரோத மற்றவனாகவும் காணப்படுகின்றான். அவன் இனவாத அரசில் ஈடுபாடு கொண்டிருக்கவில்லை. அதனால் அவன் காலத்தில் வழக்கிலிருந்த தம்பபன்ன-தப்பிரபேன்-தாமிரபர்ணி என்ற பெயராலே ஒரு இராஜதானியை உருவாக்கினான். அதுவே தம்மணநுவர எனவும் அழைக்கப்பட்டது. அதனோடு விஜயபுரம் குடியேறிய சிங்களத் தோழர்கள் தனிய விவசாய முயற்சி உடையவர்களாகவே காணப்பட்டனர். இவர்கள் பொருளாதாரம் பிறநாட்டு வாணிபத்தில் தங்கியிருக்கவில்லை. துட்டகைமுனு (கி. மு. 101-77) காலத்திற்குட்பிறநாட்டு வர்த்தகம் ஒரு தமிழ்ப் பிராமணர் குண்டலி என்பவரின் பொறுப்பில் இருந்ததாக மகாவமிசம் குறிப்பிடுகின்றது. பின்னர் தொலமிபின் காலத்தில் (கி. பி. 150) மூன்று பிரபல வர்த்தகக் குழுக்கள் பிறநாட்டு வர்த்தகத்தை நடத்திவந்தன என்று தெரிகின்றது. அவையாவன மகண, தகண, இயோகண என்பனவாகும். இவற்றில் முதலிரண்டும் தமிழ் வர்த்தக நிலையங்களெனவும், இயோகண அரேபிய வர்த்தக நிலையம் எனவும் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் மகண சிவிதா மாபெரும் வர்த்தகக் குழு அல்லது நகராட்சி எனப்படும். இது மாந்தையில் அமைந்திருந்தது. இது தனது நிருவாகத்தின் கீழ் நான்கு ஏரிக்களைக்கொண்ட விவசாயத்திலிருந்து வரியைப் பெற்றதாக மரிச்சுக் கட்டியிற் கிடைத்த கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கின்றது. தகணசிவிதா-தேவகண வர்த்தகக் குழு அல்லது நகராட்சி எனப்படும். இது தெய்வாந்துறைபில் அமைந்திருந்த சந்திசேகரம் கோவிலுக்கர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட நகரத்தின் அல்லது வர்த்தகக் குழுவின் ஆட்சியைக் குறிக்கின்றது. இக்கோவிலைப்பற்றியும் நகரைப்பற்றியும் இப்பின்புதுதா (Ibn Batuta)

† இஸ்லாம் (Islam) மதம் உருவாகமுன்னர் அரேபிய நாட்டிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்த மக்களையே அரேபியர் என்ற பதத்தால் இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இஸ்லாம் மதத்தை உருவாக்கிய ஞானியான மொகமட் கி. பி. 610ம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் முன்னாக வாழ்ந்தவராவார். இலங்கையிலிருந்து கி. பி. 635ல் தீர்க்கதரிசியான மொகமட் அவர்களைச் சந்திக்கச் சென்ற தூதுக்குழு தீர்க்கதரிசி மொகமட்டும், அவர்க்குப் பின்வந்த மதத்தலைவரான கலிப் அபூபக்கரும் காலம்சென்ற பின் பதவியேற்றவரான கலிப் உமாரைச் சந்தித்தது எனத் தெரிகின்றது. எனவே இலங்கையில் இஸ்லாம் மதத்தின் அறிமுகமும், பரவுகையும் இக்காலத்தின்பின்னரே ஏற்பட்டதெனலாம் இவ்வரலாறுபற்றிய பிற விபரங்களுக்கு இந்நூலின் இறுதி இயலைப் பார்க்கவும்.

கி. பி. 1344ல் குறிப்பிடுகையில் இந்நகரமும் அதன் வருவாயும் சந்திரசேகரன் கோவிலுக்குரியன எனக் குறிப்பிடுவர். இயோகண என்பது அரேபிய வர்த்தகக் குழு அல்லது நகராட்சி எனப்படும். இது அரிப்புப் பிரதேசத்திலமைந்திருந்த அரேபிய வர்த்தகக் குழுவினைக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வாறு தமிழர்கள், அரேபியர்கள் பொறுப்பிலிருந்த வர்த்தக முயற்சியானது இலங்கை வரலாற்றின் நடுப்பகுதிக் காலத்திலும் தமிழர்கள், அரேபியர்கள் பொறுப்பிலே இருந்தது என எம். பி. ஆரியபாலா கூறுவர்⁷⁸. மேலும் சிங்கள மக்கள் கி. பி. 1410க்கு முன்னர் நேரடியாக இலங்கையின் வாணிபத்தில் ஈடுபடவில்லையென்று ராஜவலிய மகாவமிசம் முதலிய நூல்களிலிருந்தும் தெளிவாகின்றது. முதன் முதலாக கி. பி. 1410ல் கோட்டையைத் தலைநகராகக்கொண்ட மன்னன் கப்பல் ஒன்றில் வாணிபப் பொருள்களை ஏற்றி யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பினான் என்பதனை நாம் ராஜவலிய தரும் குறிப்புகளிலிருந்து அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது⁷⁹. இவ்வாறு வாணிபத்தாற் பிறநாடுகள் சிங்கள மக்களை அறிந்துகொள்ள முடியாமற்போய்விட்டது.

ஆனாலும் இங்கு வாழ்ந்த ஆதிக்குடிகளான நாகர்கள் புத்தருடைய காலத்திலே பௌத்த மதத்தைத் தழுவினாராயினும், விஜயன் இலங்கைக்கு வந்த காலத்திற் சைவ மதமே மக்கள் ஆதரவுடன் பேணப்பட்ட மதமாகத் தெரிகின்றது. அதேபோல் விஜயனும், அவன் பின் அரசு கட்டிலேறியவர்களும் இந்து மதத்தைப் பேணியவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். காலப்போக்கில் அசோகன் காலத்திற் சிங்கள மக்கள் பௌத்த மதத்திற்குப் பெரும் ஆதரவைக் காட்டித் தழுவலாயினர். இக்காலத்திலும் அசோக மன்னன் இலங்கை மக்களைத் தம்பபன்னர் (தாமிரபர்ணர்) என்ற பெயரிலேயே அறிந்திருந்தான். ஆனால் இந்த மத மாற்றத்தின் பின் சிங்கள மக்களை வட இந்தியர் மட்டுமன்றிப், பௌத்தத்தைத் தழுவின பிறநாடுகளும் அறிந்துகொள்ளக்கூடிய சூழ்நிலை உருவாகிற்று எனலாம். இதனாலே என்னவோ முதன் முதலாகக் கருடபுராணம் (55.4) தாம்ரவர்ணத்தையும், சிங்களத்தையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றது. அதனால் எச். சி. ராய் செளத்திரி தாம்ரவர்ணம், சிங்களம் இரண்டும் இலங்கையின் வெவ்வேறு பகுதிகள் எனக் காட்டுவர்⁸⁰. இதனைத்தொடர்ந்து எம் அறிவிற்கு எட்டிய அளவிற்கு நம்பகமான முறையில் முதன் முதலாகச் சமுத்திரகுப்தனின் (கி. பி. 355-380) அலகபாத்தூண் கல்வெட்டுத் தன்னுடன் உறவுபூண்டுள்ள பிறநாடுகளிலொன்றாக "இத்தீவில் வாழ்கின்ற சிங்கள மக்களும் மற்ற (இன) மக்கள் யாவரும்" எனக் குறிப்பிடுகின்றது. அதனோடு கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த அமராவதியிற் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு

ஒன்றும் “சிங்கள தீவு” எனும் பெயரால் இலங்கையைச் சுட்டுகின்றது. மேலும், சீன வரலாற்றுக் குறிப்புகளின்படி மேகவர்ணன் (கி. பி. 4ம் நூற்றாண்டு) எனும் சிங்கள மன்னன் குப்த மன்னனின் அனுமதியைப்பெற்று இலங்கை யாத்திரிகர்கள் தங்குவதற்குத் தவுமுசுமாகப் புத்தகாயாவில் ஒரு விகாரையை அமைப்பித்தான் எனத்தெரிகின்றது. எஸ்மே ரன்கின் (Esme Rankine) குறிப்பிடுகின்ற சீகள விகாரை (Sihala Vihara) இதுவாக இருக்கலாம் என்பதிற்தவறில்லை. இவை தவிர இலங்கையைச் சிங்களத்தீவு என்று குறிப்பிடுகின்ற பிற கல்வெட்டுக்களும் உள.†

பின்னர் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கொஸ்மஸ் இலங்கையைச் “சீலதீவு” எனச் சிங்கள மக்களின் பெயரால் தெரிந்திருந்தனன். இதனைத் தொடர்ந்து கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட வராகமிகிரரின் கிருகசம்கிதை “சிங்களத்தீவு” என இலங்கையைக் குறிப்பிடுகின்றது. எனினும் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டளவில் எழுதப்பெற்ற சிங்கள வரலாற்று நூலாகிய மகாவமிசம் சிங்கள இனத்தால் இலங்கையை அடையாளப்படுத்திக் கூறவில்லை. ஆனால் கி. பி. 900ம் நூற்றாண்டு முதலாகவே சூளவமிசம் “திசிகல” (Tisikala) என்ற சிங்கள அரசுகளின் பிராந்தியப் பிரிவுகளையும் “சீகளர்” எனச் சிங்கள மக்களையும் அடிக்கடி வற்புறுத்திக் காட்டுவதையும் நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. மேலும் தட்சிண கைலாச புராணம் குறிப்பிடுகின்ற “சிங்கள தேசம்” என்ற பெயரும் கலிங்கத்துப் பரணி குறிப்பிடுகின்ற “சிங்களத்தொடு” (பாட்டு 152) என்ற பெயரும், “சிங்கள நாடு” என்ற பெயரைத் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் நம்பி குறிப்பிடுவதும் கி. பி. 12ம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் வடமொழி, தமிழ் இலக்கியங்களில் ஏற்பட்ட பெயர் வளர்ச்சிகள் எனலாம். மேலும் ஸ்ரீ இராஜராஜதேவர் மெய்க்கீர்த்திகள் “முரட்டெழில் சிங்களர்” எனவும் குலோத்துங்கன் IIIன் மெய்க்கீர்த்திகள் “சிங்களவன் தலைமலையாற் தென்னீழங்கொள்க” எனவும் குறிப்பிடும் சந்தர்ப்பங்களிற் சிங்கள மக்களின் போர்த்திறன் நன்கு புகழ்ந்து பேசப்படுவதை நாம் உணரக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

-
- † 1. P. Gupta, Geographica! Names in Ancient Indian Inscriptions, New Delhi 1977 P. 112.
 2. Esme Rankine, “Sinhalese envoys sent to china in first century A. D. observer, Aug. 17, 1986.
 3. Corpus Inscriptionum Indicarum vol. III. P. 274 ff.

இலங்கை - இலங்காபுரி - சைலன் - சிலோன்

இதுவரை இலங்கையின் வெவ்வேறு பெயர்களானக் கருதப் பட்ட பெயர்கள், அவற்றுடன் தொடர்பான பட்டினங்கள், துறைமுகங்கள் முதலானவை தந்த சுவையான வரலாற்றுக் கூறுகளை விபரித்தோம். இனி, இச்சிறு தீவிற்கு இலங்கை என்ற பெயர் எவ்வாறு உருவெடுத்தது என்று நாம் அறிய விரும்புவோமானால், இன்றைய திருகோணமலையின் பழைய பெயர்களைச் சிறிது கட்டிப்பார்த்து, அவற்றின் பின்னால் மறைந்து கிடைக்கும் வரலாறுகளை வெளிக்கொணருவது, இங்கு அவசியமாகின்றது. இலங்காபுரி பிரகாசமான நகர் அல்லது மகிழ்ச்சிகரமான நகர் எனப் பொருள்படும். இலங்கையின் தென்சமுத்திரத்தின் கரையிலமைந்த திரிகூடத்தின் (மூன்று சிகரங்களையுடைய மலை) உச்சியில் இராட்சத இனத்திற்காக விசுவகர்மன் என்ற தேவ தச்சனாற் கட்டப்பெற்ற நகரமே “இலங்காபுரி” எனப் பெயரிடப்பட்டது. முதலில் இந்நகரை இருப்பிடமாகக் கொண்டிருந்தவர் குபேரன் ஆவார். ஆனாற் தவத்திலீடுபாடுடைய இராவணன் திரிகூடத்தின் புனித தலமான கோகர்ணத்தையடைந்து, தவமிருந்து சிவனிடம் வரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டபின்னர் இலங்காபுரியை விரும்பிக் குபேரனிடம் தூது அனுப்பவே, குபேரன் இலங்காபுரியை இராவணனுக்குக் கையளித்துவிட்டுக் கைலை மலைக்குச் சென்றதாகக் கூறி, இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் (IX) இக்கோகர்ணதல வரலாற்றை ஆரம்பித்து வைக்கின்றது. இராமாயணத்தைப்போன்று வாயு புராணமும் இக்கோகர்ணத்தின் சிறப்பினை எடுத்துரைக்கின்றது. வாயு புராணம் இலங்கையைச் சங்குதீவு எனக் குறிப்பிட்டு, அங்குள்ள திரிகூடத்திலமைந்த சங்கரனின் தலமான கோகர்ணத்தின் பெருமையைப் போற்றுகின்றது. (வாயு 1. 48:26-30) இவ்வாறு வாயுபுராணம் விபரிக்கின்ற திரிகூடத்திலமைந்திருந்த இலங்காபுரியின் அழகையும், கோகர்ண தலத்தின் மகிமையையும், நாம் இராமாயணம் கூறுகின்ற திரிகூடத்திலமைந்திருந்த இலங்காபுரியின் அழகுடனும், கோகர்ண தலத்தின் மகிமையுடன் ஒப்பிட்டு ஆராயும்பொழுது, இவ்விரு நூல்களும் இலங்கையின் திரிகூடத்தில் (இன்றைய திரிகோணமலையில்) அமைந்திருந்த கோகர்ண சிவதலத்தினையே போற்றுகின்றன என்பது அறிவுறுத்தப்படுகின்றது. (இலங்கைக் கோகர்ண தலத்தைவிட வட கன்னடத்திலுள்ள வேரோர் கோகர்ண தலத்தைப்பற்றி இலிங்கபுராணம் (41-45) கருட புராணம் (18-19) கூர்ம புராணம் (12-13) ஆகிய புராணங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளமையையும் நாம் இங்கு நினைவுகூரத்வக்கது. இத்தலத்தின் உறைசிவன்மீது அப்பர் ஒரு பதிகமும், சம்பந்தர் ஒரு

பதிகமும் பாடித் துதித்துள்ளனர். இதுதவிர, நேபாளத்திலும் பகமதி ஆற்றங்கரையில் ஒரு கோகர்ணதலம் இருந்ததற்கான குறிப்புகள் உள.) இவ்வாறு இதிகாச புராணங்கள், இலங்கையின் திரிகூடத்திலுள்ள கோகர்ண தலத்திலுறை சிவனைப் புகழ்ந்து பேசுகையிற், திருஞானசம்பந்தர் கி. பி. 7ம் நூற்றாண்டளவில் இக்கோர்கண தலத்திலுறை சிவனைத் “திருக்கோணமாமலை யமர்ந்தாரே” என விழித்துப் பாடித் துதித்துள்ளார். சிவனுறைதலம் ஒன்றாக இருந்தபோதிலும், காலத்தாற் தலத்தின் பெயர் உருமாற்றம் பெற்றிருப்பதனையே இது எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இவ்வாறு இலங்கை என்ற பெயரின் தோற்ற வரலாறுகள் குபேரன், இராவணன் முதலானோர் வரலாறுகளுடன் தொடர்புற்றிருப்பது போலவே, கோகர்ண சிவதலத்தின் வரலாறும் இவர்கள் மத வழிபாட்டுடன் தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகின்றது.

மேலும், இலங்கையின் பழைய வணிக நிறுவனங்கள் யாவும் தத்தமக்குத் தனித்துவமான முறையிற் சிவதலங்களை உருவாக்கி அவற்றையண்டியே வளம் பெற்றனவாகத் தெரிகின்றன. சிலாபத்துறைக்கு முனீசுவரம் போலவும், மாந்தைக்குத் திருக்கேதீசுவரம் போலவும், தேவ நகரத்திற்கு (தொண்ட்ரா) சந்திரசேகரன் போலவும், கோகர்ணத்துறைக்குக் கோகர்ண சிவதலம் அமையலாயிற்று. இவ்வாறு கோகர்ண சிவதலத்தையண்டியுள்ளார்ந்த துறையே கோகர்ணதுறை ஆதும். எனவே இதனை யண்டி வாழ்ந்த வணிகப் பெருமக்களே இத்தலத்தினைக் காலத்துக்குக் காலம் கட்டிக்காத்துப் பேணியவர்களாவர். இயற்கைத் துறையான கோகர்ணத்துறையை நாடிப் பலநாட்டு வணிகப் பெருமக்கள் வந்ததற்கான சான்றுகள் உள. ஆழ்கடலிலி ருந்து கொண்டே வணிகர்கள் இச்சிவனை உரத்த குரலில் அழைத்து வழிபட்டு வந்தார்கள் எனத் தெரிகின்றது. புத்தருடைய காலத்தில் வாழ்ந்த தபசு (Tapassu) வல்லுக (Bhalluka) என்ற இரு வணிகக் குழுவினர், இங்கு தம் வணிக நிறுவனங்களை வைத்திருந்தனர் எனவும் தெரிகின்றது, ஆனால் இவர்கள் தம் காலத்தில் எழுச்சி பெற்றுக்கொண்டிருந்த பௌத்த மதத்தில் ஈடுபாடுடையவர்களாக இருந்தமையினால் கோகர்ணதலத்திலுறை சிவனுக்குத் திருப்பணிகள் செய்ததாகத் தெரியவில்லை⁸¹. இதற்கு மாறாகப் பௌத்தமதத் திருப்பணிகளில் ஈடுபாடுடையவர்களாக இருந்தார்கள். அதனால் கோகர்ணத் துறையிலிந்து வடக்கே இருபது கல் தொலைவிற் திரியாயி (Triyayi) என்ற கரையோர நகரிற் பௌத்தமதத் திருப்பணிகளில் ஈடுபட்டுக் கிரிகந்த சேதியத்தைக் கட்டினார்கள் என்பதற்குச் சான்றுகளாகக் கல்வெட்டுக்கள், இலக்கிய ஆதாரங்கள் முதலாயின கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன.

இவர்கள்பற்றிய குறிப்புகளைவிடக் கி. மு. 5ம் நூற்றாண்டளவிலிருந்து கிழக்கிந்தியத் துறைகளுக்கும், கோகர்ணத்துறைக்குமிருந்த கடல் வர்த்தக மார்க்கங்கள்பற்றி மகாவமிசம் சில தகவல்களைத் தருகின்றது. இக்கடல் மார்க்கத்தினுடாகவே விஜயனுக்குப்பின் அரசாட்சிக்கு வாரிசில்லாமையால், அவன் சகோதரன் மகன் பாண்டுவாசுதேவன் (கி. மு. 445-444) கலிங்கத்திலிருந்து புத்தபிக்கு வேடம் பூண்டு கோனாகமத் (கோனபட்டினம்) துறையில் வந்திறங்கினான் என்றும், (V 111. 12) பின்னர் பாண்டுவாசுதேவனை மணம்புரியவந்த புத்தகசனுவம் மாறுவேடத்தில் இத்துறையிலே வந்திறங்கினான் (VIII. 25) என்றும், மகாவமிசம் ஒளிவு மறைவின்றிக் கூறுகின்றது. இந்த மாறுவேடத்திற்குப் பின்னாற் பல வரலாற்றுத் தொடர்பான உண்மைகள் பொதிந்துள்ளன. அதுபற்றி இங்கு விரித்துரைக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால் இச்சந்தர்ப்பங்களிற் கோகர்ணத்துறை கோனாகமக - கோனபட்டினம் என்று அழைக்கப்படுதல், கோகர்ணத்துறையின் பெயர் வரலாற்றில் ஏற்பட்ட மூலக்கிய அமிசம் என்பதைத் தெளிந்துகொண்டு, அதனைக் கோர்த்துப் பார்த்தல் அவசியமாகும். மேலும் ஓரிரு சந்தர்ப்பங்களில் மகாவமிசம் குறிப்பிடுகின்ற வங்கப் பட்டணமும் இதுவேயாம். (இராவணனின் தலைநகரான இலங்காபுரியையே மகாவமிசம் இலங்கப் பட்டினம் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது எனத் தெரிகின்றது. ஆனால் கி. பி. 2ம் நூற்றாண்டளவிற்கு சிலப்பதிகாரம் 40:150-160 "கடல்குழ் இலங்கைக் கஜபாகு எனும்போது இலங்கை எனும்பதம் 'இலங்காபுரி' எனும் நகரைமட்டுமன்றி முழுத் தீவையுமே குறிப்பிடுகின்றது") மேலும் இச்சம்பவங்கள் மூலம் கோகர்ணத்தலம் சைவ வழிபாட்டுடைய தலமாக மட்டுமன்றிப் பௌத்தமத வளர்ச்சிக்குரிய களமாகவும் மாற்றப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதை நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாகவிருக்கின்றது. இங்கு பௌத்தமதம் ஏற்கனவே அடியெடுத்து வைத்திருந்ததனால், அப்பின்னணிச் சூழ்நிலையிலேதான் பாண்டுவாசுதேவனும், புத்தகசனுவம் மாறுவேடத்தில் வந்திறங்கக்கூடியதாகவிருந்தது எனலாம்.

மேலும் கிழக்கிந்தியாவிற்கும், கோகர்ணத்துறைக்கு மிடையே கடல்மார்க்கங்கள் சுறுசுறுப்பான முறையில் நடைபெற்று வந்ததுபோலவே கோகர்ணத்துறைக்கும், ஐம்புக்கோளத்துறைக்குமிடையே உள்நாட்டுக் கடல் வாணிப மார்க்கங்களும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கியனவாகத் தெரிகின்றது. இச்சான்றுகளிலிருந்து கோகர்ணத்துறை பலஇன மக்களைக்கொண்ட சுறுசுறுப்பான நகரமாக இருந்தது எனக் கூறும் பிழையாகாது.

கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டளவுற் கோகர்ணத்தலத்தை மேலும் பௌத்தமதக் களமாக மாற்றப்படுவதற்கு எடுக்கப்பட்ட அரசியல் முயற்சிகளையும் நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. மகாசேனனின் (கி. பி. 334-362) குறுகிய மதக் கோட்பாடே இதற்குக் காரணியாக அமைந்தது. சிவலிங்க வழிபாட்டைய மூன்று தலங்களைத் தரைமட்டமாக்கிவிட்டு, மகாசேனன் மூன்று பௌத்த விகாரைகளைத் கட்டினான் என மகாவமிசம் (XXXVII. 41) கூறும். இவற்றுள் ஒன்று கோகர்ணதிலமைந்திருந்த சிவலிங்கத் தலமாகும். இது, இக்காலகட்டத்திற்கு கோகர்ண தலத்திலிருந்த சிவ வழிபாட்டிற்குச் சிங்களப் பௌத்த அரசு விதித்த தடையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது எனலாம். இதனைத் தொடர்ந்து, அக்போதி (கி. பி. 711-714) இங்கு ஒரு பௌத்த வழிபாட்டுத் தலத்தை அமைத்தான் எனவும் தெரிகின்றது. (சூளவமிசம். 48-5) இவ்வாறு பௌத்தமத ஊடுருவலும், அரசின் எதிர்ப்பும், சைவமத வளர்ச்சிக்குத் தடைபோட முயன்றபோதிலும் மக்கள் இதயத்திற் சைவப்பற்றுடையவர்களாகவே இருந்து வந்துள்ளார்கள். மாந்திரிகள் ஒருவன் பசியால் வாடிய தனக்கு உணவளித்த மகாநாகனைக் கோகர்ணக் கடலின் கரைக்கு அழைத்துச்சென்று நாகராசனை (நாகபாம்பினை) மந்திரத்தால் தோன்றச்செய்து, அதன் வாலைத் தொடும்படி செய்தான் என்றும், அதனால் மகாநாகன் இராச்சியத்தைக் கைப்பற்ற முடிந்ததென்றும் சூளவமிசம் (48:75-81) குறிப்பிடுவதிலிருந்து, பௌத்தமதம் நாளாந்த மக்கள் வாழ்க்கையிற் தாக்கம் செலுத்தவில்லை என்பது தெளிவாகின்றது. இன்னொரு சந்தர்ப்பத்திற்குச் சப மன்னன் IIவின் மகனான மானவன்மன் கோகர்ணக் கடலின் கரையை அடைந்து மந்திரித்து முருகனைக் காட்சி கொடுக்கச் செய்தான் எனத் தெரிகின்றது. (சூளவமிசம். 57-5) இக்குறிப்புகளிலிருந்து கோகர்ணச் சிவதலத்தின் வரலாற்றுக் கூறுகளைத் தொடுத்து அறியக்கூடிய நேரடியான தகவல்கள் எமக்குக் கிடைக்காவிடினும் கோகர்ணக் கடலின் கரையை ஒரு சைவ சமயப் புண்ணிய தீர்த்தமாகக் கருதிச் செய்த சைவமத வழிபாடுகளை நாம் பரவலாக அறியக்கூடியதாகவிருக்கின்றது.

கி. பி. 7ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தேவார ஆசிரியர் திருஞானசம்பந்தர் திருக்கோணமலையில் எழுந்தருளிய சிவனைக் "கோயிலும் சுனையும் கடலுடன் சூழ்ந்த கோணமாமலையமர்ந்தாரே" எனப் போற்றித் துதிக்கின்றனர். இதுவே மகாசேனன் காலத்திற்குப்பின் இக்கோவில் பற்றிக் கிடைக்கப்பெற்ற இலக்கிய ஆதாரமாகும். திருஞானசம்பந்தர் தமது பிற தேவாரங்களிற் பன்முறை இலங்கையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தும் "கோணமாமலையமர்ந்த" சிவனின் தலப்பெருமையைப் போற்றுமிடத்து

கோணமாமலையின் பழம்பெரும் நகராகிய “இலங்காபுரியின்” வரலாற்றுப் பின்னணிகள் எதனையும் குறிப்பிடாமையே இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும், இவர் கோணமாமலையமர்ந்தாரையும், அதன் சூழலையும் தன் பக்திவழிநின்று வருணிப்பதிலிருந்து, இங்கு தலையெடுத்திருந்த பௌத்தமத வளர்ச்சிக்கெதிரான சிவபக்திப் பிரவாகமும், சைவமத எழுச்சியும் வித்திடப்பட்டு விட்டதனை நாம் உய்த்துணரக்கூடியதாகவிருக்கின்றது. எமது ஊகத்தினைப் பலப்படுத்துமுகமாகவே திருகோணமாமலை மாவட்டத்திற்கிடைக்கப்பெற்ற சாசனங்களும் காணப்படுகின்றன. இலங்கை வரலாற்றுசிரியர்கள் இச்சாசனங்களிலிருந்து கிறித்துவிற்குப்பின் ஏழாம், எட்டாம், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் திருகோணமலை மாவட்டம் பல்லவர் பண்பாட்டின் செல்வாக்கிற்குட்பட்ட சிறப்பான களமாக அவதானித்துள்ளனர். உண்மையில், இச்சாசனங்கள் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் இன்னமும் மகாயான பௌத்தத்தின் நிலைப்பாட்டினைச் சுட்டிக்காட்டுவதோடு, சைவமதம் தனித்துவமான இடத்தைப்பெற்று மக்களால் ஆதரிக்கப்படுவதையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. எனவே மகாசேனனார் தரைமட்டமாக்கப்பெற்ற கோகர்ண ஆலயம், இம்மறுமலர்ச்சிக் காலத்திற் பல்லவக் கலைஞர்களின் கைவண்ணத்தினால் திரும்பவும் புனரமைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்பதில் ஐயமில்லை. இக்கருத்தினை வலியுறுத்தும் வகையிற் பல்லவர் கட்டிடக்கலை நுணுக்கங்களுடன் கூடிய தூண் ஒன்று பிடரெறிக் கோட்டைச்சூகை வாயிலிலும், மற்றொன்று சுவாமிமலையிற் பதிக்கப்பெற்ற நிலையிலும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன.

பல்லவர் காலத்திற் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் ஏற்பட்ட சைவ மறுமலர்ச்சி, பின் சோழர்கள் இலங்கையை ஆண்ட காலத்திற் சோழ மன்னர்களதும், மக்களதும் பேராதரவைப் பெற்று முழுப்பொலிவுடன் வளரலாயிற்று. இந்தப் படிமுறை வளர்ச்சிகளை எடுத்துக் காட்டுகின்ற சோழர்காலக் கல்வெட்டுக்கள், சிற்பங்கள், கட்டிடச் சிதைவுகள் என்பன இம்மாவட்டத்திற் போதியளவு கிடைத்துள்ளன. இத்தகைய சீரும் சிறப்பும் பெற்று விளங்கிய கோணேசுவரத்தலத்தினையே கி. பி. 12ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரான சேக்கிழார் பெருமான் “ஆழியுடை சூழ்ந்தொலிக்கும் ஈழம் தண்ணில் மன்னு திருக்கோணமலை” என்று போற்றினார் எனில் மிகையாகாது.

இலங்கையிற் சோழராட்சியிற் சைவமதம் எழுச்சி பெற்றிருந்தாலும், சோழர்கள் பௌத்த மதத்தையும் பரந்த உளப்பாங்குடன் ஆதரித்தவர்கள் ஆவர். சிறப்பாகத் திருகோணமலைப் பகுதியில் அமைந்திருந்த விகாரைகளுக்கு வழங்கிய மானியங்கள், அறக்கட்டளைகள் என்பனபற்றி, இங்கு கிடைக்கப்பெற்ற புத்த

சமயத் தொடர்பான 16 கல்வெட்டுக்கள் எடுத்துக் கூறுகின்றன. மற்று திருகோணமலை மாவட்டத்திற் பெரிய குளமெனுமிடத்தி லமைந்திருந்த புத்த விகாரை சோழர் பாணிபிற் புனரமைக்கப் பட்டு இராசராசப் பெரும்பள்ளி எனப் பெயரிட்டு ஆதரித்தமை இவர்கள் செய்த பௌத்தமதத் திருப்பணி என்ற சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும். எனினும் குளவமிசம் (LV. 19-22) சோழர் சமயப் பொறையற்றவர்கள் எனப் பழி சுமத்துவது, சைவமத எழுச்சியினைச் சகிக்கமுடியாதநிலையில் ஏற்பட்ட எதி ரொலி என்றுதான் கூறவேண்டும்.

சோழாட்சியினின்றும் இலங்கையை விடுவித்த சிங்கள மன்னன் விஜயபாகு I. (கி. பி. 1059-1114)ன் காலத்தில் இவன் அரசாட்சிக்குட்பட்ட பிரதேசமாக திருகோணமலை மாவட்டம் இயங்கலாயிற்று. விஜயபாகு I விற்குப்பின் ஆண்ட சிங்கள மன் னர்களுள் கஜபாகு II (கி. பி. 1132-1153) திருகோணமலை மாவட்டத்துடன், சிறப்பாகத் திருக்கோணேசுவரர் ஆலயத்துட னும் மிக நெருங்கிய தொடர்புகளை வைத்திருந்தான் எனத் தெரிகின்றது. பௌத்தனான இவன் முதலிற் சமயப் பொறை யற்றுத் திருக்கோணேசுவரர் ஆலயத்தை அழிக்க எண்ணங் கொண்டு செயல்பட முனைந்தபோது அவன் கண்ணொலி மங்கப் பெற்றான் என்றும், பின்னர் கோணேசுவரர் அருளால் இழந்த கண்ணொளியைப் பெற்றுச் சிவபக்தனானான் என்றும் ஒரு மரபுக் கதை உண்டு. இந்த மரபுக்கதையில் நம்பகமான தகவல்கள் உண்டென எடுத்துக்காட்டும் வகையிற் திருக்கோணேசுவரரானம், கோணேசர் கல்வெட்டு, குளவமிசம், (LXX 53-55) முதலிய இலக்கிய, கல்வெட்டுச் சான்றுகளும் இவனொரு கோணேசுவரர் பக்தன் என எடுத்துக் கூறுகின்றன. இவனுக்குப் பின்னர் திரு கோணேசுவரர் ஆலயத்துடன் தொடர்புகொண்டிருந்த மன்னன் வரிசையிற் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் மாகன் (கி. பி. 1214-1235) குளக்கோட்டன் (கி. பி. 1223) முதலானோர் ஆவர். இவர்களுடைய காலத்திற் திருகோணமலை மாவட்டத்திற் பௌத் தம் நிலைதடுமாறுவதனையும், சைவ மதத்தின் நிலை உறுதிப் படுத்தப்படுவதனையும் வரலாற்றமிசங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. பொதுவாக இலங்கையிற் பௌத்தம் அதிக தடுமாற்றத்திற்குட் பட்ட நிலை, கலிங்கத்து மகானின் ஆட்சியில் ஏற்பட்டதெனச் சிங்கள இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. மாகனின் ஆட்சியிற் பௌத்தமத தாபனங்கள், சாசனங்கள் ஆதியன அழிக்கப்பட்டுக் கைப்பற்றப்பட்ட பகுதிகள் கேரள வீரர்களிடம் கையளிக்கப் பட்டதோடு; விகாரைகளும், பிரிவேணுக்களும் போர்வீரர்களின் பாசறைகளாக மாற்றப்பட்டன எனச் குளவமிசம் (80:59-79) குறிப்பிடுகின்றது. இத்தகவல்களை மேலும் உறுதிப்படுத்தும்

வகையில் மட்டக்களப்புப் பூர்வீக வரலாற்றை எடுத்துரைப்பதான மட்டக்களப்பு மான்மியமும் (பக்கம். 95-104) சில விபரங்களைத் தரக்கூடியதாகவிருக்கின்றது. மாகனுடைய காலத்திற் பௌத்தமத வளர்ச்சி குன்றியிருந்தபொழுது, திருகோணமலை மாவட்டத்திற் சைவமதம் திரும்பவும் புத்துயிர் பெறுகின்ற அரசியற் சூழ்நிலைகள் உருவாகிற்று எனலாம். மாகனின் ஆட்சியில் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் (கிழக்கு மாகாணம்) வீரசைவம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதோடு பல சைவ ஆலயங்களும் எடுப்பிக்கப்பட்டன. இவனுடைய சமயத் திருப்பணிகளை விபரிக்கின்ற மட்டக்களப்பு மான்மியம், திருகோணேசுவர கோவிலில் மாகன் செய்த திருப்பணிகள்பற்றிய மரபுகளையும் எடுத்துரைக்கின்றது. இவனுடைய ஆட்சியிற் கோணேசுவரர் ஆலயம் மீளவும் புதுவடிவம் பெற்றுப் புதுமையுடனும், பொலிவுடனும் திகழ்ந்ததாகத் தெரிகின்றது. இதுபற்றிக் குறிப்பிடுகின்ற கோணேசர் கல்வெட்டு “மனுராசச் சோழன் மகனான குளக்கோட்டன், இக் கோவிலின் புகழைக் கேட்டுவந்து பிரதான கோவிலை எடுப்பித்ததோடு, வீதி மால்மண்டபங்களையும் கட்டுவித்தான். பின்னர் பறங்கியர் இதனை அழிக்க நேரிடும். அதன்பின்னர் இது தானுந்தமிழாய்விடும்” என்று கூறும். இதனைக் கைலாச புராணம்

“பார்தாங்கு கோயிலும் பொண்மண்டபமுங்

கோபுரமும் பரற்கு நாட்டி

யேர் தாங்கு மாயனுக்கு மலங்காரவாலய

மொன்றியற்றி முற்றுங்

கார்தாங்கு திருக்குளமும் பாவநாசனச்

சூழையுங் கண்ட கண்டன்

சீர்தாங்கு குளக்கோடனெனுஞ்

சோழகங்களை நச்சிந்தை வைப்போம்”

(பாடல் 8)

எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

கோணேசர் கல்வெட்டும், தட்சிண கைலாசபுராணமும் தருகின்ற தகவல்களை மட்டக்களப்பு மான்மியத்தின் குறிப்புகளுடன் தொடர்புபடுத்தி ஆராய்கையிற், கோணேசர் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்ற “மனுராசச் சோழன் மகனான குளக்கோட்டன்” என்ற மாகனையும், சோழகங்கையும் (குளக்கோட்டன்) வெவ்வேறு மன்னர்கள் என்று பிற்காலத்தவர் புரிந்துகொள்ளாத நிலையில் இணைத்து ஒருவராகக் கருதப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. கலிங்கத்து மன்னனான மனுவரதனின் மகனே இலங்கையை யாண்ட மாகன் (கி. பி. 1214-1235) ஆவன். இவனது ஆட்சியை மேலும் உறுதிப்படுத்துமுகமாகக் கலிங்கத்து அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்த சோழகங்கள் (குளக்கோட்டன்) வந்திருந்தான்

என நம்பப்படுகின்றது. திருகோணமலையிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஒரு சிறு பகுதிச் சாசனத்திலிருந்து, இவன் கி. பி. 1223ம் ஆண்டில் இலங்கைக்கு வந்தான் என அறிவுறுத்தப்படுகின்றது. மேற்குறிப்பிட்ட தட்சிணகைலாச புராணப் பாடல் சோழகங்கனுக்குக் குளக்கோட்டன் என்று இன்னோர் பெயர் இருந்ததாகவும் தெரிவிக்கின்றது. அதனால் இச் சோழகங்கனையே தமிழ் மரபுகள் மனுச்சோழன் மகன் அதாவது மனுவரதன் மகன் எனக்கொண்டு மாகனின் குல மரபுகளைச் சோழகங்கன்மேல் ஏற்றிக் குழப்பத்தை ஏற்படுத்திவிட்டனவாகத் தெரிகின்றது. மாகனின் ஆட்சி பாரத்தை ஏற்றுவந்த, இச் சோழகங்கனே திருக்கோணேசுவரர் கோவிலை விஸ்தீரப்படுத்தி அதன் நிருவாகத்தைத் தம்பலகாமத்து வன்னிராசாக்கள் பொறுப்பில் விட்டவன் ஆவான் என்பதற்குப் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதலாக இலங்கை வரலாற்றில் இடம்பெறுகின்ற வன்னியர் வரலாறும் உதவுகின்றது எனலாம். இவ்வாறு இவன் திருக்கோணேசுவரர் ஆலயத்திற்குச் செய்த திருப்பணிகளைத் தட்சிணகைலாச புராணம், திருக்கோணேசல புராணங்கள் குறிப்பிடுவதுபோன்று மாகனின் திருப்பணிகளை மட்டக்களப்பு மான்மியம் (பக்கம். 74-75) குறிப்பிடுகின்றது எனலாம். எனவே மகாசேனனார் தரைமட்டமாக்கப்பெற்ற கோகர்ணதலத்திற்கு மீண்டும் புத்துயிரளித்தவர்கள் வரிசையிற் பல்லவர்கள், சோழர்கள் மட்டுமன்றி மாகன், சோழகங்கன் முதலான கலிங்க வமிசத்து மன்னர்களும் இடம்பெறுகின்றனர் எனலாம்.

மாகன், சோழகங்கன் திருப்பணிகளுக்குப்பின், திருக்கோணேசர் ஆலயத்துடன் தொடர்புபடுத்தப்படுகின்ற மன்னர் வரிசையில் ஜடாவர்மன் வீரபாண்டியன் (கி. பி. 1253-1281) சிறப்பான இடத்தை வகிக்கின்றான். இரண்டாவது பாண்டியரின் எழுச்சியின்போது, இலங்கைமீது படையெடுத்து வெற்றிகண்ட இவன், தன் வெற்றியைக் கொண்டாடத் திருக்கோணமலையைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தான். அதாவது இவன் இவ்வெற்றியைக் கொண்டாடுமுகமாகக் கோணமாமலையிலும், திரிகூடக்கிரியிலும் வெற்றிக்கொடியைப் பறக்கவிட்டதோடு, மீன் இலச்சனைகளையும் பொறித்தான் என அவனது பதினேராம் ஆட்சியாண்டு குடுமியாமலைச் சாசன மெய்கீர்த்தி குறிப்பிடுகின்றது⁸². இவனுடைய மெய்கீர்த்தியின் சிறப்பமிசமென்னவெனில், இவன் இன்னும் இராமாயணம், வாயு புராணம் முதலான நூல்கள் விபரித்த பழைய இலங்காபுரியுடன் தொடர்பான திரிகூடமலையின், வரலாற்றினையும், கோகர்ணதலத்தின் சிறப்பையும் வழக்கிறந்துவிடாமல், இதன் வரலாற்றேட்டில் இடம்பெறச் செய்தமையாகும்.

இவ்வாறு கோகர்ணலயம் காலத்தின் கோலத்திற்கேற்பக் காலந்தோறும் வளர்ச்சிபெற்ற, திராவிடக் கட்டிடக் கலையினால் முழுமைபெற்ற பின்னரே பதினேந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரான அருணகிரிநாதர் “நீலைக்கு நான்மறை தவத்தான பூசுரர் திருக்கோணமலை தலத்தாறு கோபுரம்” என்று இதன் வான ளாவிய கோபுரங்களின் சிறப்பைப் போற்றுகின்றனர்போற் தெரிகின்றது. அதனோடு அவர் தன் காலத்திற்கோணேசுவரர் ஆபத்தில்லாச் சூழலிற் பெருமையுடன் வீற்றிருந்து, அருள் பாலிப்பதைக் குறிப்பிட மனங்கொண்டவராய்த் “திருக்கோணமலை தருக்குலாவிய பெருமானை” என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

ஐடாவர்மன் வீரபாண்டியனுக்குப்பின் திருக்கோணேசுவரர் ஆலயத்துடன் தொடர்கொண்டிருந்த மன்னர்கள், வட இலங்கையில் யாழ்ப்பாண அரசை உறுதிப்படுத்தி அதன் வரலாற்றைப் பொன்னேடுகளிற் பொறித்தவர்களான ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் முதலானோர் ஆவர். இவர்கள் திருக்கோணமலை நகரின் ஆட்சியுரிமையையும், திருக்கோணேசுவரர் ஆலயத்தையும், சோழகங்கன் நியமித்த தம்பலகாமத்து வன்னியர் பரம்பரையினரின் நிருவாகத்தின்கீழ் விட்டிருந்தாலும், அதன் மேலதிகாரங்களைத் தமது நேரடிக் கண்காணிப்பின்கீழ் வைத்திருந்தனர் எனத் தெரிகின்றது. ஏறத்தாழ பதினான்காம் நூற்றாண்டளவில் எழுதப்பட்டதாகக் கருதப்படுகின்ற “நம்பொத்த” எனும் சிங்கள நூல் திருக்கோணமலையைத் தெமளபட்டினத்துள் அடங்கியதாகக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து நாம் மேலே குறிப்பிட்ட கருத்து உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது.† மேலும் போர்த்துக்கேயர் கோகர்ணதலத்தைத் தரைமட்டமாக்கமுன், இது தம்பலகாமத்து வன்னிராசாக்களின் நிருவாகத்திற்குட்பட்டதாக இருந்தபொழுதும், மேலதிகாரங்கள் யாழ்ப்பாண அரசின் கையில் இருந்ததாலே, சங்கிலி மன்னனுக்கு முன்னறிவித்தல் கொடுத்துவிட்டுத் தரைமட்டமாக்கினர் என்பதனைக் குறிப்பிடுவர். அதன் வாசகங்கள் பின்வருமாறு “புகழ்வாய்ந்ததும் தனித்துவமான வேலைப்பாடுடைய திருக்கோணமலைக் கோவிலைப் படையினர் நோக்கிச் சென்றனர். அக்கோவில் கடலை நோக்கித் தள்ளியிருக்கும் பாறையொன்றிற் கருங்கல்லாற் கட்டப்பட்டிருந்தது. இக்கோவிலை இடித்துப் பாசறையொன்று கட்ட விரும்பும் தன் எண்ணத்தைத் தளபதி யாழ்ப்பாணபத மன்னனுக்குத் தெரிவித்திருந்தும், மன்னன் நேரே சமூகமளிக்கத் தவறியதனாற், படைத்தளபதி நேரே யாழ்ப்பாணபதம் சென்று தன் கருத்தைத் தெரிவித்தான்” 83.

† நம்பொத்த (சிங்கள நூல்) பக். 4.

இவ்வாறு புசமுடன் திசுழ்ந்த திருக்கோணேசுவரத்தின் வரலாற்றின் இறுதிக் கட்டத்தினைப் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரான போர்த்துக்கேய பாதிரியாரான குவைரோஸ் விபரிக்கையில் “இதன் மூன்று சிகரங்களிலும் மூன்று கோவில்கள் இருந்தன என்றும் மத்தியிலிருந்த கோவிலை இந்தியர்களாற் பாராட்டப்பெற்றுக் கப்பல் மாலுமிகளாற் கடலிலிருந்தே வழிபட்டுவந்ததென்றும், கிறித்தவரல்லாத கீழைநாட்டு மக்களின் உரோமாபுரி என்றும், இந்தியக் கோவில்களான இராமேசுவரம், காஞ்சிபுரம், திருப்பதி, திருமலை, ஜகன்நாத், விஜயந்தி முதலானவற்றைக் காட்டிலும் அதிக பக்தர் குழாம் தரிசிக்கின்ற புனித தலம் என்றும்”⁸⁴ கூறுவர். இறுதியிற் கி.பி. 1624ம் ஆண்டளவில் இம்மூன்று சிகரக்கோவில்களையும் தரைமட்டமாக்கப்பட்டுப் பெற்ற கற்களே இன்று திருகோணமலையிற் காணப்படும் பிடரெறிக் கோட்டையாகப் பரிணமித்தன. போர்த்துக்கேயர் இக்கோவிலை இடிக்குமுன் அதன் அமைப்புகளை வரைபடங்களிற் கீறிப் பாதுகாக்க முனைந்தனராயினும், இதன் கட்டிடக்கலை நுணுக்கங்கள் எதுவும் வரைபடத்திற் குறிப்பிடாத நிலையில் நாம் இதன் கலைப்பாணி வளர்ச்சி நிலைகளையோ, அல்லது அதன் பூரண வடிவ அமைப்புகளையோ அறிந்துகொள்ளமுடியவில்லை எனலாம். ஆனால் இவ்வரைபடத்தின்மூலம் இதன் கருவறையின் அடித்தளம் இப்படித்தான் இருந்திருக்கவேண்டும் எனக் கருதமுடிகின்றது. இவ்வாறு 17ம் நூற்றாண்டளவிற் பழைய வரலாற்றுப் பெருமையுடைய இக்கோகர்ணதலத்தின் கதை போர்க்களமாகிவிட்டமை இதன் வரலாற்றில் ஏற்பட்ட மிகப்பெரிய துயரக் கதை ஆகும்.

இந்தப் பேரழிவிற்குப்பின் சூளமமிசம் (100:79) திருகோணமலையை ஒரு சாதாரண கப்பந்துறையாகவே விபரிக்கின்றது. அதாவது கீர்த்தி ஸ்ரீ இராஜசிங்கன் (கி. பி. 1747-1782) ஒல்லாந்தர் உதவியுடன் சீயத்திற்கு (Saminda) அனுப்பிய பௌத்த தூதுக்குழு, அங்கிருந்து அன்பளிப்பாகப் பெற்றுவந்த புத்தரின் பொன்னாலான விக்கிரகம் முதலானவை திருகோணமலைத் துறையிற் கொண்டுவந்து இறக்கப்பட்டது என்பதேயாம். இத்தருணத்திற் திருகோணமலை என்ற பெயரும் திகோணமாலா (Trikonamaala) எனத் திரிபுபெற்று உச்சரிக்கப்படுவதனையும் நாம் குறிப்பாக அவதானிக்கலாம்.

இதுவரை நாம் விபரித்ததன்படி திரிகூடத்தின் உச்சியிற் கட்டப்பெற்ற இலங்காபுரி என்ற நகரத்திற்குரிய சிவதலமாகக் கோகர்ணதலம் அமைந்திருந்தது என்பதும், திரிகூடத்தின் மாற்றுப் பெயரே இன்று வழக்கிலிருக்கும் திரிகோணமலை என்பதும், மற்றும் கோகர்ண சிவதலத்தின் இன்றைய பெயரே திருக்

கோணேசுவரம் என்பதும் தெளிவாகின்றது. கோகர்ணம் என்பது பசுவின் காது என்று பொருள்படும். இச்சிகரங்களின் அமைப்பைக் கருத்திற்கொண்டமைந்த சிறப்புப் பெயராகும். இக் கோகர்ணதலத்தின் பெயராலே இதனையண்டி வளர்ந்த துறையும் கோகர்ணத்துறை, கோனபட்டினம் என அழைக்கப்படலாயிற்று. மேலும் கோகர்ணசங்கரன் ஆலயம், கோகர்ணவிகாரை, கோகர்ண கடல், கோகர்ணத்துறை எனப் பல்வேறு வகையில் இப்பெயர் இராவணன் காலம் முதல் கி. பி. 13ம் நூற்றாண்டு வரை வழக்கிலிருந்தமையை இராமாயணம், மகாவமிசம், சூலவமிசம் முதலான இலக்கியங்களிலிருந்து நாம் அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. அதனோடு இலங்காபுரியின் துறையாக வளர்ந்த கோகர்ணதுறைப் பட்டினமே ஒரோர் சந்தர்ப்பங்களில் இலங்காப் பட்டினம் எனவும் அழைக்கப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. பல இன, மத மக்கள் வாழ்ந்த நகரமானாலும், கூடியபங்கு சிவவழிபாடுடைய தமிழ் வணிகரும், தமிழ்க் குடிகளும் நெருக்கமாக வாழ்ந்த துறையானபடியினாலேயே பத்தாம், பதினேராம் நூற்றாண்டுகளிலிருந்து இதன் நிர்வாகம் பொல்லநறுவையிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த சோழர், பின் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டளவில் மாகன், பாண்டியர் ஆட்சிக்குட்பட்டதாகவுல், இறுதியில் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திற்குட்பட்டதாகவும் இருந்தது என்பது தெளிவாகின்றது.

இவ்வாறு வழக்கிறந்துபோன கோகர்ண என்ற பெயரின் கடந்தகால வரலாற்றுடன் இலங்கா என்ற பெயர் வரலாறு பின்னிப் பிணைந்ததாயினும், காலப்போக்கில் இலங்காபுரி தான் பிறந்த மண்ணைவிட்டு (திரி கூடத்தை விட்டு) விலகிக்கொண்டிருந்தது. ஆயினும் இலங்காபுரியின் மங்காத புகழ் அன்றும் இன்றும் அசைக்கமுடியாததொன்று என்பதனை, இலங்கை என்ற பெயரால் இந்நாடு முழுவதும் இன்றுவரை அழைக்கப்படுவதொன்றே எடுத்துக்காட்டுகின்றது எனலாம். சிங்கள மக்கள் தம்மை இனவாரியாகச் சீகளர் என்றும் தாம் வாழும் நாட்டினைச் சீகளத்தீவு எனவும் இடையிடையே இனங்கண்டு அழைத்துக் கொண்டாலும், தம் வரலாற்று நூல்களில் இலங்கைத்தீவு என்ற பெயரினையே சிறப்பாகக் கையாண்டு வந்துள்ளனர். மேலைத்தேய நாட்டினர் இந்நாட்டிற் காலெடுத்துவைத்தது முதலாகவே இலங்கை என்ற பெயர் சைலன் (Zeilan) என்றும், சையிலன் (Sailan) என்றும், சிலோன் (Ceylon) என்றும் திரிபுபெற்று உச்சரிச்சப்படலாயிற்று. இவ்வாறு போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் முதலானோர் இந்நாட்டின் அரசியலில் ஏற்படுத்திய தலையீடுகளினால், இதுகாலவரை தனித்துவமான சிறப்புப் பெயர்களாகிய நாகதீபம் அல்லது ஜம்புத்தீவு அல்லது ஈழம் எனும்

பெயர்களாற் தன்னை அடையாளம் காட்டிக்கொண்ட யாழ்ப்பாண பதமும், தன் தனித்துவத்தையும் சிறப்பியல்புகள் யாவற்றையும் இழக்கலாயிற்று. எனவே பதினாறாம் நூற்றாண்டு முதலாக பழைய நாகரீபம் அல்லது ஜம்புத்தீவு அல்லது ஈழம் என்ற பெயர்களால் அழைக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாண பதம் உட்பட முழு நாடுமே இலங்கை என்ற பெயராலே அழைக்கப்படலாயிற்று. இவ்வாறு திரிகூடத்தில் உதயமான இலங்காபுரி ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட நிருவாகத்தில் நாடுமுழுவதனையும் தன் பெயர்ச் சிறப்பாற் கவர்ந்துகொண்டுவிட்டது எனில் மிகையாகாது. இத்தகைய வரலாற்றுப் பெருமைமிக்க இலங்காபுரியையே

“ஆர்கலிகுழ் தென்னிலங்கை அழகமர் வண்டோதரிக்கு”
(திருவாசகம் கோயிற்பத்து பா. 2.)
என்று மணிவாசகரும்,

“வடதிசை பின்புகாட்டித் தென்திசை யிலங்கைநோக்கி”
(திருமாலே)

என்று திருவரங்கத்திற் திருமால் இலங்கையை நோக்கிச் சயனத்திலிருக்கின்ற நிலையைத் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரும் போற்றினர். எனவே என்றைக்கும் வரலாற்றுப் பெருமையுடையதாகத் திரிகூடத்திலமைந்திருந்த இலங்காபுரி திகழ்ந்திருந்தது என்பதில் ஐயமில்லை.

தென்னிலங்காபுரி - நாகர்முனை - உன்னரசிகிரி, மட்டக்களப்புத் தமீழகம்

(வடக்கே வெருகல் ஆறுமுதற் தெற்கே கும்புக்கன் ஆறு வரையும் பரந்துகிடக்கும் கிழக்கிலங்கையின் நிலப்பரப்பே மேற்குறிப்பிட்ட பெயர்களாற் கருதப்பட்டதாகும். இராவணன் காலத்தில், அவனது இலங்காபுரி அரசின் எல்லைக்குட்பட்ட பகுதிகளாகவே இவை இருந்தன. இராவணனின் பெரியகோட்டை, சிறியகோட்டை என்பன இன்றும் தென்கிழக்குக் கடலுட் தாண்டுகிடப்பதாக நம்பப்பட்டு வருகின்றது. காலப்போக்கில் நாகர்கள் கிழக்கிலங்கையிற் தம் செல்வாக்கை நிலைநாட்டியபொழுது, சுதந்திரமான பல சிற்றரசுகளின் ஆட்சிக்குட்பட்டதாக இப்பகுதி காணப்படுகின்றது. இவற்றுட் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்க தலைநகரங்கள், ஆதியிற் கிழக்கிலங்கையின் தென்கோடியிலிருந்தன. போர்த்துக்கேயர் ஒல்லாந்தர் காலம் முதலாகவே தலைநகரம் வடக்கே மட்டக்களப்பிற்கு மாற்றப்பட்டுப், புளியந்தீவில் அமைக்கப்படலாயிற்று. இக்காலம் முதலாகவே மட்டக்களப்பு அரசியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நகரமாக விளங்கத்

தொடங்கிற்று. எனினும் சிங்கைச் செகராசசேகரன் (கி. பி. 1370-1417) காலத்தில மட்டக்களப்பு எனும் பெயர் இலக்கிய வழக்குடைத்ததாக இருந்ததென எப். எக். சி. நடராசா ஆராய்ந்து காட்டியுள்ளனர்.)

தென்னிலங்காபுரியின் (மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின்) ஆதிவரலாற்றைக் கூறுகின்ற மட்டக்களப்பு மான்மியம் மாமாங் கேசவரம், உகந்தமலை, திருக்கோவில், மண்டுர் முருகனாலயம், கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றிசுவரம் முகலான பழம் பெருமை மிக்கக் கோவில்களின் வரலாற்றைக் கூறுமிடத்து, இவை இராமர் இராவணன் போர், கந்தன் படைபெடுப்பு (கந்தபுராணம் சமஸ்கிருதமொழியில் கி. மு. 5ம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதாக நம்பப்படுகின்றது.) முதலான வரலாறுகளுடன் தொடர்புடைய கோவில்களாக எடுத்துரைக்கின்றது. பின்வந்த தென்கிழக்கிலங்கை அரசுகள்பற்றி விபரிக்கமிடத்து மறைந்துகொண்டிருக்கின்ற நாகர் வரலாற்றின் எச்சங்களைத் தொடர்புபடுத்தி உரைக்கின்றது. ஆதியில் “நாகர்முனை” என அழைக்கப்பட்ட பகுதி எவ்விதம் திருக்கோவில் என்ற பெயரை எடுத்ததென்றும், பின் இந்நாகர்முனைக்குத் தெற்கே மாணிக்க கங்கை வரையுள்ள பிரதேசமே “உன்னரசிகிரி” என்ற பெயரைப் பெற்றுப் பிற்கால அரசர்களின் இராசதானியாக விளங்கிற்று என்றும் கூறுகின்றது. தற்காலத்தில் உகந்தமலைக்கும் பாணமைக்கும் இடையிலமைந்த “அன்னாசிமலை” என்று அழைக்கப்படும் பகுதியே உன்னரசிகிரியென வி. சி. கந்தையா அடையாளம் காண்பர். “உன்னரசிகிரி” யின் வரலாற்றுடன் கலிங்கராட்கி ஆரம்பமாகின்றது எனலாம். மொழியியல் ஆய்வின்படி ‘கலிங்கர்’ ‘வங்கர்’ என்போர் திராவிட இனத்தவரின் கிளைக்குடிகளே என்று தெரிகின்றது. (கலிங்கம் - ஆடை, வங்கம் - கப்பல் எனும் பொருளுடைத்தன) உன்னரசிகிரியிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த கலிங்கருட் கலிங்க குமாரசன் புவனேகபாகுவும் அவர் மனைவி சோழ இளவரசி தம்பதி நல்லாள், மேகவர்ணன், ஆடகசவுந்தரி, ஸ்ரீ சிங்கன் முதலானோர் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கராவர். வடக்கே மட்டக்களப்புப் பகுதியை ஆண்டவர்களாகப் பிரதேசு, பிரசின்னசித்து, தாசகன், குணசிங்கன், மதிசுதன் என்போரையும் மண்முனைப் பகுதியை ஆண்டவர்களாக உலகநாச்சி, அதிசுதன், கலிங்ககுல வங்கலாடன் என்போரையும் மட்டக்களப்பு மான்மியம் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகின்றது. இவைதவிர, மண்டுரை ஆட்சி புரிந்த மண்டுநாகன் பற்றியும் மட்டக்களப்பு மான்மியம் கூறுவதனால் மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் ஆகியிற் பல சிற்றரசர்களின் ஆட்சியின் கீழிருந்தது என்பது தெளிவாகின்றது. எனினும் கர்ல அடிப்படையில் இந்த அரசுகளில் எது முந்தியது, எது பிந்தியது என்று காலநிர்ணய

யம் செய்யமுடியாத வகையில் வரலாறுகள் ஒழுங்கற்ற முறையிற் கூறப்பட்டுள்ளன. எனினும் மகா வமிசத்தின் வரலாற்றுக்குறிப்புகள் படியும், தொலமியின் புவியியற் குறிப்புகள்படியும், கிழக்கிலங்கையின் வரலாறு கிறித்து சகாப்த ஆரம்ப நூற்றாண்டுகளில் நாகர் செல்வாக்கிற்குட்பட்ட பகுதி என்பது ஏற்கனவே அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே மட்டக்களப்பு மான்மியம் குறிப்பிடுகின்ற நாகர்முனை (திருக்கோவில்) பற்றிய வரலாறும் இக்காலத்தைச் சார்ந்ததாக நாம் கொள்ளின் தவறாகாது.

எனினும் நாகர்கள் கிழக்கிலங்கை வரை பரவ முன்னரே, தென்கிழக்கிலங்கையை ஆண்ட கதிர்காம இராசாக்கள் பற்றி மகாவமிசம் (XIX. 54) குறிப்பிடுகின்றது. பொவதாகல (Bovata gala) வீற் கிடைக்கப்பெற்ற கல்வெட்டுடொன்றும், இந்தக் கதிர்காம இராசாக்களைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் தாதுவம்சம் பத்துக் கதிர்காம இராசாக்களை உருகுணையை ஆண்ட கோதாபயன் (கி. பி. 309 - 322) கொன்றபின், தன் பாபத்தைக் களைவதற்கு மகாவலிகங்கையின் இருமருங்கிலும் 50 விகாரைகளைக் கட்டினான் எனக் கூறுகின்றது. பாணவிதானவினல் ஆராயப்பட்ட ராவத்கலக்கல்வெட்டுப் பாண்டியர்களின் இலச்சனையாகிய மீன் கொறிக்கப்பட்டிருப்பதனால், இவர்கள் பாண்டிய வமிசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என நாம் கருதலாம். மற்ற, மகாவமிசம் மகாவலிகங்கையின் தென்கேந்திர ஸ்தானங்களில் எல்லாளை நியமிக்கப்பட்ட 32 தமிழ்ச் சிற்றரசர்களைத் துட்டகைமுனு வென்ற பின்னரே, எல்லாளைடன் போரிட்டான் என்பதனால் உருகுணை† நீங்கலான கிழக்கிலங்கை, தென்னிலங்கைப் பகுதிகளிற் தமிழ்ச் சிற்றரசுகள் பல இருந்தன என்பதும்

† கி மு. 2ம் நூற்றாண்டிற் கவந்தீச மன்னன் மாகமத்திலிருந்து (மாகமம் பற்று தேவநம்பியதீசனின் சகோதரனான மகா நாகன் காலத்திலிருந்து உருகுணை என்ற பெயரில் ஒரு தனிச் சிங்கள அரசாக விளங்கிற்று எனினும் நிரந்தரமாகச் சிங்கள மன்னர்கள் இங்கிருந்து ஆட்சிபுரியவில்லை என மரபுகள் தெரிவிக்கின்றன.) சௌதம புத்தரால் மூன்றாவது வருகையின் போது தரிசிக்கப்பட்ட செருவிலவிற்குப், புத்தரின் நெற்றி எலும்பைப் பிரதிட்டை செய்யச் சென்ற சமயத்திற், புத்தராற் தரிசிக்கப்பட்ட இன்னோர் இடமான திகவாபியருகிலும் ஒரு புத்த தாகபத்தைக் கட்டும்படித் தன் மகன் சத்ததீசனைப் பணித்துவிட்டுச் சென்றதாக மரபுகள் தெரிவிக்கின்றன. இதன்படி இந்த வாபி புத்தரின் மூன்றாவது வருகைக்கு முன்னரே கட்டப்பட்டிருந்தது என்பது தெளிவாகின்றது. மற்ற, பாக்கர் கிழக்கிலங்கையின் வாபிகளிற் பெரும்பாலானவை கி. மு. 3ம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே கட்டப்பட்டிருந்தன என்பர். எனவே இப்பகுதியில் வாழ்ந்த ஆதிக்குடிகளின் விவசாய

தெளிவாகின்றது. மற்று, துட்டகைமுனுவின் படை மகியங்கனையிலிருந்து கச்சகீர்த்தவிற்கு வரும் வழியிற் பல தமிழர்கள் அவன் படையிற் சேர்ந்தனர் என்பதனற் கி மு. 2ம் நூற்றாண்டிற் தமிழ் மக்கள் திகவாபி வரை குடியிருந்தனர் என்பதும், உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது.†

பின், கோதாபயன் மகன் மகாசேனன் (கி. பி. 334-361) தென்கிழக்கிலங்கையிலிருந்த சைவக் கோவில்களைத் தரைமட்டமாக்கியபின், அவற்றின்மீது பௌத்த கோவில்களை எழுப்பினான் என மகாவமிசம் குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றுள் ஏரகவில்ல (Erakavilla - தற்போதைய ஏரூலூர்) விவிருந்த சைவக் கோவில், கோகர்ண தலத்திலிருந்த சைவக் கோவில், கலந்தன் எனும் பிராமணனுடைய ஊரிலிருந்த (இன்றைய பமுனும - Bamunu gama) சைவக் கோவில் என்பனவே முக்கியமான கோவில்கள் எனத் தெரிகின்றது. மகாசேனனின் இந்தப் பலாத்கார மதமாற்ற முயற்சிகளின் பிரதி பலிப்பை மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திற் கிடைக்கப்பெற்ற கல்வெட்டுக்களிலும் நாம் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. இராஜலவீற் (மட்டக்களப்பு மாவட்டம்) கிடைக்கப்பெற்ற சாசனங்களில் இல. 431, 449, 450 என்பன "தேரர் சிவ" பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன⁸⁵. சைவராக இருந்த இவர் மதமாற்றம் காரணமாகத் 'தேரர்' என்ற புதிய மதப் பெயரையும் தாங்கிக்கொண்டுள்ளார் என்பது அவதானிக்கத்தக்கது. (ஏற்கனவே இக்கல்வெட்டுக்களின் காலம் கி. மு. 3-1 எனக் கால நிர்ணயம் செய்யப்பட்டுள்ளது எனினும் சமய வரலாற்றடிப்படையில் இவற்றின் காலக்கணிப்பை மறுபரிசீலனை செய்தல் அவசியமாகும்.) மேலும் உன்னரசிகிரியிலிருந்து ஆட்சி

முயற்சிகளின் விளைவாகவே இவ்வாபிகள் கட்டப்பெற்றனவாகத் தெரிகின்றது. மேலும் சத்ததீசன் திகவாபிக்கருகாமையிற் தாகபத்தைக் கட்டுதலை மேற்பார்வை செய்கையில், இவ்வாபிமூலம் செய்கைபண்ணும் விவசாயத் திட்டங்களையும் பார்வையிட்டதாகத் தெரிகின்றது. மகாவமிசமும் இடையிடையே இவ்வாபிபற்றிக் குறிப்பிடும், இன்று தென்கிழக்கிலங்கையிற் சிங்களத்தில் மகாகண்டியவேவ என்றும் தமிழிச்கண்டியக்கட்டு என்றும் அழைக்கப்படுகின்ற வாபியே திகவாபி என அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது. புத்தர் தரிசித்த பகுதிகளிலொன்றாகத் திகவாபி அமைந்ததனாலே, கவந்தீசன் முதலான சிங்கள மன்னர்கள் இங்கு பௌத்த மதத் திருப்பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பது தெளிவாகின்றது. (See: R. L. Brohier, Ancient irrigation works in Ceylon Part III பக். 40-42)

† V. C. கந்தையா, மட்டக்களப்புத் தமிழகம் 1964 பக். 398-401.

புரிந்த ஆடக சவுந்தரியை மகாசேனன் திருமணம் புரிந்தான் என மட்டக்களப்பு மான்மியம் கூறுவதிலிருந்து தமிழ்நாட்டுப் பௌத்ததேரரான சங்கமித்தரால் வைதூலிய பௌத்தப் பிரிவிற்கு மாற்றப்பட்ட மகாசேனன் மதத்துவேசவாதியாக இருந்தானேயன்றி, இனத்துவேசவாதியாக இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

மேலும், மட்டக்களப்பு மான்மியத்தின் இன்றோர் வரலாற்றின்படி விசயதுவீபத்தை ஆண்ட மேகவர்ணனாக், கலிங்க ஓரிசா தேசத்து உலகநாச்சி கண்டு தன் குலம் கோத்திரம் கூறிப் புத்தருடைய தசனத்தைக் கொடுத்தபொழுது, அவனும் மகிழ்ந்து சன்மானங்களை வழங்கி, மேலும் அவள் விரும்பிய குடிவாழ்வில்லாத ஊர் ஒன்றினை வழங்கும்படி மட்டக்களப்பை அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்த தன் நண்பன் குணசிங்கனை வேண்டித் திருமுகம் அனுப்பினான் என்றும், குணசிங்க மன்னன் தன் நண்பனின் வேண்டுகோட்கிணங்கியும், மற்று இவள் கலிங்க வமிசத்தைச் சேர்ந்தவள் என்ற கோத்திர உரிமையினாலும், “மண்முனை”யைக் காடுவெட்டித் திருத்திக் கொடுத்தனன் என்றும் தெரிகின்றது. இந்த வரலாறுகளின்படி திராவிட இனத்தவரின் கிளைக்குடிகளான கலிங்கர் குடியேற்றங்கள் பல கிழக்கிலங்கையிற் தொடர்ந்து இருந்தன என்பது தெளிவாகின்றது. மேலும் மட்டக்களப்புத் திருப்படைக் கோவில்களின் நிருவாகத்தலைமைக்கும் கலிங்க வெள்ளாளர் என்ற வேளாள வகுப்பினரே தொடர்ந்து நியமிக்கப்பட்டனர். சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் இவர்களுக்கு முறையே நாயர்குலம், பிள்ளைக்குலம், காராளர்குலம் முதலான விருதுப்பட்டங்களை வழங்கினர் எனத் “திருப்படைக் களஞ்சியம்” என்ற திருக்கோவிற்பட்டயம் கூறுகின்றது. அதனோடு கி. பி. 13ம் நூற்றாண்டிற் கிழக்கிலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றை உறுதிப்படுத்திய மாகனும் கலிங்கனே. மாகன் வந்த காலத்திற் “கலிங்க வேளாளரின்” பணி முறைகளும், ஒழுங்குகளும் சீர்குலைந்திருந்ததனால், மாகன் கோவசியர் அல்லது பூபால கோத்திரத்தார் என்றழைக்கப்பட்ட கலிங்க வேளாளர் குடிகளின் பணிமுறைகளை வகுத்து அமைத்தான் எனக் “குளிக்கல்வெட்டு முறைப்பட்டயம்” கூறுகின்றது. மற்று, மலையாளத் (கேரளம்) தொடர்புடைய முக்குகருள்ளே காலிங்கா குடி, உலகிப்போடி குடி, படையாண்டகுடி என்போரும் கோயிற் பரிபாலனத்தை நடத்த நியமிக்கப்பட்டனர் எனவும் தெரிகின்றது⁸⁶. இவ்வாறு கலிங்கரும், பின் மாகனுடன் படைவீரராய் வந்த கேரள வீரர்களும் பிற குடிகளும் குளக்கோட்டாற் குடியமர்த்தப்பட்ட வன்னியர் முதலான குடிகளும், (தமிழ் நாட்டிலுள்ள வன்னி என்ற ஊரிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டவர்களே

வன்னியர் ஆவர்) இங்கு ஆதியில் வாழ்ந்த வேட்டுவக் குடி
களுடன் ஒன்றுகலக்கலாயினர் எனலாம். எனவே கிழக்கிலங்கை
யின் (தென்னிலங்காபுரி) வரலாற்றில் ஆதியிற் பங்குகொண்ட
வர்கள் முறையே இயக்கர், நாகர், ஆதிதிராவிடர்கள் முதலா
னோர் ஆவர். ஆதி திராவிடர் எனும் பதத்தாற் இங்குச் சிறப்
பாகக் குறிப்பிடப்பட்டவர்கள் பாண்டியர், சோழர், சேரர்
என்போராவர். குருஹல்கினன, கதிராவெளி, உகந்தமலை, திஸ்ஸ
மகாராம வரை கிடைக்கப்பெற்ற பெருங்கற் பண்பாட்டு இந்
காடுகளுக்கும், குடிவாழ்ந்த பகுதிகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற கறுப்
புச் சிவப்பு மட்பாண்டங்களுக்கும், மூலகர்த்தாக்களாக இருந்
தவர்கள் இந்த ஆதிதிராவிடர்களே என்பதிற் தவறில்லை. இவர்
களைத் தொடர்ந்து ஆதிதிராவிடரின் கிளைக்குடிகளான கலிங்கர்,
வங்கர், வன்னியர் என்போர் கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்றில்
அதிமுக்கியத்துவம் வாய்ந்த குடிகளாகக் காணப்படுகின்றனர்.
மேலும் மட்டக்களப்புப் பகுதியின் இடப்பெயர்களை ஆய்வு
செய்து, இந்தியாவின் பலபாகங்களிலுமிருந்து குடிபெயர்ந்து
வந்து குடியமர்ந்த குடிகளை எப். எக். சி. நடராசா பின்வரு
மாறு வகுப்பர்⁸⁷.

நாகர் இயக்கர்	:	நாகர்முனை
கலிங்கர்	:	உன்னரசி கிரி
வங்கர்	:	மட்டக்களப்பு
சிங்கர்	:	மண்முனை
மலையாளர்	:	மலையர் குகநாடு

எனவே நாடு காட்டுப் பரவணிக்கல்வெட்டு சீதாவாக்கையால்
வந்த குடிகள், தளவில்லைவிட்டு இறக்காமம்போதல், இராச
பக்ச முதலியாரும் வன்னியரும் என்ற பகுதிகளில் விபரிக்கப்
படுகின்ற சிங்களக் குடிமக்களின் குடியேற்றமும், சோனகக் குடி
கள் என்ற பகுதியில் விபரிக்கப்படுகின்ற சோனகக் குடிமக்களின்
குடியேற்றமும் மாகன், சோழகங்கன் முதலானோர் காலத்திற் சப்
பின் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளாகக் காணப்படுகின்றன. இக்குடி
யேற்றங்களின்பின் கண்டி ராசா மட்டக்களப்பு நாடு பார்க்க
வும், விகாரைகள் பார்க்கவும் எழுந்தருளினர் என்றும் இக்கல்
வெட்டு விபரிக்கின்றது. மேலும் கிழக்கிலங்கையில் இந்துக்
கோவில்களை மகாசேனன் இடிப்பித்துப் பௌத்த விகாரைகளைக்
கட்டினான் என்று மகாவமிசம் கூறுகின்றதேயொழியச், சிங்களக்
குடிகளை இப்பகுதிகளிற் குடியமர்த்தினான் என்று கூறவில்லை.
அதேபோன்று, சீர்பாதர்வரன் முறைக்கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்ற,
சோழ இளவரசியுடன் திருவெற்றியூர்முதலான விடங்களிலிருந்து

குடிபெயர்ந்துவந்த தமிழ்க்குடிகளை வீரமுனை, மண்டூர் முதலான விடங்களிற் குடியமர்த்தினர் என்று இக்கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்றதேயொழியக், கண்டி மாநகரைத் ஆண்டவாலசிங்களனும், சீர்பர்ததேவியும் கிழக்கிலங்கையை ஆண்டனர் என்றோ அல்லது சிங்களக் குடிமக்களை இப்பகுதிகளிற் குடியமர்த்தினார்கள் என்றோ கூறவில்லை. வட இலங்கையிற் சிங்கை நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட உக்கிரசிங்கள் (கி. பி. 795) மகன் வாலசிங்கள் (ஜெயதுங்கவரராசசிங்கள்) திருமணம் முடித்த சோழ இள

† தொலமி இலங்கையின் மலைப்பிரதேசங்களை "மலய" எனக் குறிப்பிடுவர். மலயரட்டைக்கு இஞ்சிதேடி வியாபாரிகள் சென்றனர் என மகாவமிசமும் குறிப்பிடுகிறது. காலப்போக்கில் இப்பகுதி உடரட்ட என அழைக்கப்படலாயிற்று. ஆரம்பத்தில் இப்பகுதி மாயரட்டை இளவரசர்களின் கவனத்தை ஈர்த்த பகுதியாக இருந்தது. எனினும் சீர்பாதகுல வரலாற்றினைக் கூறுகின்ற கல்வெட்டுக் "கண்டி தன்னகர் தன்னை நலியாது பிடித்து" என இவ் மலைநாட்டுத் தலைநகரைக் குறிப்பிடுவதை நாம் அவதானிக்கலாம். சீர்பாதகுல வரலாற்றைக் கூறுகின்ற வீரமுனைச் செப்பேடு கண்டியை "செங்கடநகரி" எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இந்த ஜெயதுங்க பரராசசிங்கனே (வாலசிங்கள்) முதன் முதலிற் கண்டியை இராசதானியாக கி. பி. 9ம் நூற்றாண்டில் வைத்திருந்தான் என்று இக்கல்வெட்டுக் களால் அறியப்பட்டதாகும். சீர்பாதகுலக் கல்வெட்டின் மொழிநடை வளர்ச்சிபெற்ற பிற்கால நடையைக் கொண்டிருப்பதால் 'கண்டி' என்ற பதம் 'செங்கடநகரி' க்குப் பதிலாக பாலினையிலிருந்த காலத்தில் இக்கல்வெட்டு எழுதப்பட்டிருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது. செங்கடகல நுவரவைக் 'கண்டி' என அழைத்தவர்கள் போர்த்துக்கேயர் முதலான மேலைத் தேயத்தவர்ப்பாவினர். எனவே அருள் செல்வநாயகம் 'கண்டி' எனும் பதத்திற்கு தலைநகரம் எனப்பொருள் கொண்டு சிங்கை இராசதானியின் தலைநகர் கந்தரோடைதான் வாலசிங்களின் தலைநகரம் எனக்கொள்வது பொருத்தமான அடையாளமாகத் தெரியவில்லை. கந்த - (மலை) என்ற சிங்களப் பதத்தின் மருவிய பதமே கண்டி ஆகும். கண்டி எனும் தமிழ்ப் பதம் ஆணெருமை எனும் பொருளுடைத்து.

கண்டியுடன் தொடர்புகொண்டிருந்த சிங்கள அரசுகளில், ஆரம்பத்தில் மாயரட்டை இளவரசர்களின் கவனத்தை ஈர்ந்த பிரதேசமாக இப்பகுதி அமைந்திருந்தது. பின் கி. பி. 13ம் நூற்றாண்டிற் (பண்டித) பராக்கிரமபாகு III (கி. பி. 1284-1291) இப்பகுதியில் அக்கறைகொண்டிருந்தவனாகத் தெரிகின்றது. குளவமிசம் (92.7) வீரவிக்கிரம (கி. பி. 1542?) செங்கந்த சேல ஸ்ரீவர்த்தனபுரவிவிருந்து (கண்டி) ஆண்டதாகக் குறிப்பிடுகின்றது. பின் நாயக்கமன்னர் ஆட்சி முடியும் வரை, ஸ்ரீவர்த்தனபுர எனும் பெயராலே மகாவமிச ஆசிரியர் கண்டியைக் குறிப்பிடுவதும் அவதானிக்கத்தக்கது.

வரசி சீர்பாதகுலதேவியின் தந்தை குமாரங்குசன் பழையாறை அரசுகட்டிலேறி, நந்திவர்மனின் (பல்லவமன்னன்) ஆணையை ஏற்று அரசோச்சியகாலம் கி. பி. 831 எனத் தெரிகின்றது. எனவே இந்த இரு வரலாறுகளினடிப்படையிற் கால ஒற்றுமையிருப்பதனாற் சீர்பாத குலத்தவர்கள் கிழக்கிலங்கையிற் குடியேறியது கி. பி. 9ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியெனக்கூறின் தவறாகாது. இந்த வாலசிங்கமன்னனே முதன் முதலிற் கண்டியைத் தலைநகராக அமைத்து ஆண்டவன் என்பதனை

“அன்னான் இலங்கையை அண்டியே கண்டி
தன்னகர் தன்னைநலியாது பிடித்து
அரசாய்ப்பல்கால அமர்ந்தினிதிருந்து”

எனும் சீர்பாதர் வரன்முறைக்கல்வெட்டு I லிருந்து நாம் உணரக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இவனை யாழ்ப்பாணனுக்கு வடபகுதியை அன்பளிப்பாகக் கொடுத்துவிட்டு, கண்டியைக் கைப்பற்றி ஆண்டான் என்பதனாலும், பின் சோழநாட்டு இளவரசியான சீர்பாதகுலதேவியைத் திருமணம் புரிந்தகாலே, அவளுடன் வந்த குடிசளைக் கிழக்கிலங்கையிற் குடியேற்றினான் என்பதனாலும் வாலசிங்கனே வடக்கு, கிழக்கு, கண்டி மாகாணங்களின் வரலாறுகளை ஒன்றுடனொன்று இணைத்த முதல் மன்னனாகக் காணப்படுகின்றான். எனினும் பிற்காலக் கண்டி மன்னர் காலம் முதலாகவே சிங்களமக்கள் கிழக்கிலங்கையிற் தம் தொடர்பினைப் பலப்படுத்திக் கொண்டார்கள் என்பதனை மட்டக்களப்பு மான்மியத்தில் நாம் பரக்கக் காணலாம்.

இனி யாழ்குடாத் தமிழ் மக்களுக்கும், மட்டக்களப்புத் தமிழ் மக்களுக்கும் கலாச்சாரத் தொடர்புகள் எத்தகையனவாக இருந்தன எனில், இவ்விருபகுதி மக்களும் மாகன், குளக்கோட்டன் காலம் முதலாக நெருங்கிய கலாச்சாரத் தொடர்புகளை வைத்திருந்தார்கள் எனிற் தவறில்லை⁸⁸. சிங்கைச் செகராச மன்னன் (கி. பி. 1370 - 1417) எழுதிய கண்ணகி வழக்குரை காவி யத்தில் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் ஊர்களின் விபரங்கள் தெளிவான முறையிற் தரப்பட்டுள்ளன. மற்றும் கண்ணகி வழிபாடு மட்டக்களப்பிற்கு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அறிமுகம் செய்யப்பட்டதென மட்டக்களப்பு மான்மியமும் கூறுகின்றது. அதனோடு வெடியரசன் சரித்கிரமும் மட்டக்களப்பிற் குடியேறிய யாழ்குடி மக்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. சீர்பாதர் வரன்முறைக் கல்வெட்டு யாழ்ப்பாண நாட்டிலமைந்த கீர்மலை நீருற்றிற் தீர்த்தமாடிக் குதிரைமுகம் நீங்கப்பெற்ற மாருதப் பிரவிக வல்லியின் வரலாற்றை விரிவாக எடுத்துரைப்பதோடு, உக்கிர சிங்கனுக்கும் மாருதப் பிரவிக வல்லிக்கும் பிறந்த வாலசிங்கனே

இலங்கையை அண்டிக் கண்டியரசைக் கைப்பற்றியாண்டதோடு, வாலசிங்கன் சோழநாடு சென்று சோழ இளவரசி சீர்பாத தேவியை மணம் புரிந்து, திரும்பிக் கண்டி அரசினை ஆண்டனன் எனக் கூறுகின்றது. இவ்வரலாற்றினடிப்படையில் யாழ்ப்பாணம், கண்டி, சோழநாடு, மட்டக்களப்பு பிரதேச வரலாறுகள் யாவும் ஒன்றிணைக்கப்பட்ட வரலாற்றுமூலமாக இக்கல்வெட்டினை நாம் கணிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிலும் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்புப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த தமிழ்க் குடிகளிடையே கலாசாரத் தொடர்புகள் இருந்தமைக்கான சான்றுகள் உள† மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து வருகின்ற மக்கள் குலம், கோத்திரம் என்பன கலிங்கர், வங்கர், கேரளர் முதலான பழங்குடிமக்களின் வழிவந்தவையென ஆய்வுகள் தெரிவிப்பினும், இவர்கள் பெருங்கற்பண்பாட்டுக் கலாசாரத்தைப் பேணிய ஆதித்தமிழ் மக்களுடன் வைத்திருந்த நெருங்கிய உறவுமுறைகளினூற், தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டிருந்தது மட்டுமன்றித், தமிழை வேற்றுமொழிக்கலப்பின்று இன்றுவரை பேணி வருகின்றனர் எனலாம். இதற்கு இன்னொரு முக்கிய காரணமென்னவெனில், இன ரீதியாக இவர்கள் கேரளக் கலாசாரத் தொடர்புடைய யாழ்குடா மக்களின† செல்வாக்கிற்குட்பட்டமையேயாம்.

புனியியல் ரீதியாக போக்குவரத்துத் தொடர்புகள் இலகு வானதொன்றாக இருக்காத காலங்களிலும், திராவிட வினக் கலாசாரம் பேணப்பட்டிருந்த பகுதிகளாக யாழ்குடா, மட்டக்களப்புப் பகுதிகள் இருந்த படியினாலே ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் முதலானோரும் இவ்விரு பகுதிகளையும் ஒரு மொழிக் கலாசாரப் பாரம்பரியப் பிரதேசமாகக் கணிக்கலாயினர். எனவே யாழ்குடா விற்குத் தென்திசையாக அமைந்த வன்னிப்பிரதேசத்தை ஒல்லாந்தர் கிழக்கில் கும்புக்கன் ஓயாவரைப் பரந்த பிரதேசமாக

† பிரிதம் யாழ்குடாவிலிருந்த மலபார் பிரபுக்களில் வன்னிய என்ற பிரபுவே ஏழு வள்ளங்களில் முக்குவர்களைக்கொண்டு வந்து மட்டக்களப்புப் பகுதிகளிற் குடியேற்றினன் என்றும் காலப்போக்கில் இவர்களைத் தொடர்ந்து யாழ்குடா முஸ்லீம் குடிசனும் வந்து குடியேறினர் என்பர். See: Pridham, An Historical and Statistical Account of Ceylon P 567 ff.

† A. Mootoothamby, History of Jaffna Tamil, M. D. Raghavan, The Malaban Inhabitants of Jaffna; Sivanathan, Early Settlement in Jaffna. (மேற்குறிப்பிட்ட நூல்களின் பிரசுர விபரங்களைத் தரமுடியாதிருக்கின்ற நிலைமைகளுக்கு வருந்துகின்றோம்.)

எல்லையிட்டுக்கொண்டனர். அதனோடு ஒல்லாந்தர் ஆவணங்கள், யாழ்ப்பாணம் மட்டக்களப்புப் பிரதேசங்களை 'மலபார் மாவட்டம்' என்ற ஒரு பதத்தால் ஒன்றிணைத்துக்கொண்டன. ஆங்கிலேயரும் வன்னி, திருகோணமலை, மட்டக்களப்புப் பிரதேசங்களை ஒரு கலக்டரின் நிருவாகத்தின்கீழ் வைத்திருந்தனர்.

நாம் இதுவரை அவதானித்த வரலாற்றடிப்படையிலே பழைய தென்னிலங்காபுரிப் பிரதேசம் இன்றைய மட்டக்களப்புத் தமிழகமாக மருவிவளரலாயிற்று என்பதை நாம் உய்த்துணரக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

அடிக்குறிப்பெண்களுக்குரிய நூற்றொகைப் பட்டியல்:—

1. E. K. Cook, Ceylon its Geography, its Resources and its people, Macmillan and Company 1953 PP. 65 ; ந. சி. கந்தையாபிள்ளை, தமிழகம், கழக வெளியீடு சென்னை 1955.
2. V. R. R. Dikshitar, Prehistoric South India, University of Madras 1951 PP. 20.
3. சா. குருமூர்த்தி, தொல்பொருளாய்வும் தமிழர் பண்பாடும், சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் 1974 பக். 59.
4. Allchin Bridget, "The late stone age of Ceylon" The Journal of the Royal Anthropologica Institute of Great Britain and Ireland. Vol. 88 Part II. 1958 PP. 179 – 201.
5. P. E. P. Deraniyagala, "Cave men of Ceylon" J. R. A. S. (C. B) Vol. 34. No. 92 1939. (தெரணிய கல இலங்கைபற்றிக் கருதியதுபோல் ஒரு புதிய தீவொன்று பசுபிக் சமுத்திரத்தில் இவோஜ் மலிலிருந்து (Iwojma) 940 மைல் தூரத்தில் 1986, தை மாத இறுதியிற் தோன்றிய பின் நீருள் மறைந்துவிட்டதாகத் தெரிகின்றது. பார்க்கவும்: Daily News March 10 1986.
6. Encyclopaedia Britanica ed II P. 550.
7. அ. இராகவன், கோநகர் கொற்கை, திருநெல்வேலி 2. 1971 பக். 14 - 15.
8. விட்டிபொத் (Vittipot) கடம்பொத் (Kadaimpot) எனும் சிங்கள நூல்களின் தகவல்கள் செவிவழியாகப் பேணப்பட்டுவந்துள்ளன. இவற்றுள் விட்டிபொத்

முக்கிய நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துரைப்பதாகவும், கடம்பொத்த இலங்கையின் பிரதேசங்களையும் அவற்றின் எல்லைகளையும் எடுத்துரைப்பதாகவும் அமைந்துள்ளன. இவற்றின் காலம் கி. பி. 1345 ஆகும்.

9. The Rajavaliya, ed by B. Cunasekara, PP. 18 – 23.
10. R. L. Brohier, Discovering Ceylon, Colombo 2. 1973 PP. 5.
11. The Rajavaliya, PP. 18 – 27.
12. Damilica (தமிழகம்) 1970. பக். 50 - 54.
13. H. Parker, "Report on Archaeological discoveries at Tissamaharama" R. A. S. (C. B.) Vol. VIII. No. 27. 1884.
14. C. W. Nicholas and S. Paranavitana, A Concise History of Ceylon, Ceylon University Press. 1961 PP. 24 .
15. W. C. Macready, "Pomparipu Pathu ruins" The orientalist, 1888 – 89 Vol. III.
Also see: S. Paranavitana, "Archaeological investigations Near Pomparippu" Ceylon - Today 5 (II) Nov. 1956; Archaeological Survey Annual Report 1957 PP. 12 – 16."
Vimala Begley, "Archaeolog explorations in Northern Ceylon, Expedition Vol. 9. No. 4. PP. 20 – 29.
16. மகாவமிசம் VII 50 – 58.
17. வலா ஹச ஜாதகம் No. 196.
18. Inscriptlons of Asoka, Part II PP. 235 – 6.
19. H. C. Raychaudhuri, Studies in Indian Antiquities Second. ed. 1958. PP. 85 – 88.
20. மகாபாரதம் VI. 6. 55 – 56.
21. Jbors XIII. 1. Purana No. 1. PP. 64 - 70.
22. மார்க்கோபோலோ பக். 56 - 57.
23. C. W. Nicholas & S. Paranavitana, மு. கு. நூல் பக். 7.
24. Pilini Book VI Chap. 24. PP. 70.
25. S. Rasanayagam, Ancient Jaffna, Everyman's Publishers Ltd. Madras 1926. PP. 101 – 102.
Also see: C. S. Navaretnam, Tamils and Ceylon, PP. 249.

26. The Taprobanian, "Mantotta" Dec. 1887. PP. 165.

Also vide: S. Boake, "Thirkketisvaram – Mahatirtha – Matoddam or Mandoddai" J. R. A. S. (C. B.) 1887 – 88. PP. 107 – 114.

S. Sanmuganathan, Archaeological Survey of Ceylon Annual Report, 1950 PP. 15 and 1951. PP. 33; Vimala Begley முற்குறிப்பிட்ட நூல்; J. R. Sinnathamby, Some Arcient Hindu Temples (Unpublished) – கொழும்புப் பல்கலைக் கழக நூல் நிலையத்திலும், பழைய வரலாற்றுச் சுவடிகளைப் பேணும் கூடத்திலும் (Archives) இந் நூலின் தட்டச்சுப் பிரதிகள் உள); Prof. Abaya Aryasinghe, "Matota where east met west" Daily News 8th Oct. 1984.

27. Cherry George "The promise of Mantai" Daily News 15th August 1984.

28. J. R. Sinnathamby, Ceylon in Ptoiemy's Geography, 1968 PP. 31.

29. S. K. Aiyangar, The Beginnings of South Indian History PP. 125.

30. The Holy Bible, I Kings 9 : 11, 27 – 28.

I Kings 10:10-11; II Chronicles 9:10-21.

Also see: H. Neville, The Taprobane Vol. II PP. 10; K. A. Nilakanta Sastri, Cultural Expansion of India, 1959 PP. 12 - 14; Ananda K. Coomaraswamy, History of Indian and Indonasian Art, New York 1927 PP. 4 – 5.

31. British Encyclopaedia Vol. 2. Vide: Arabs.

32. மகாவமிசம் 10:90.

33. R. E. M. Wheeler, "Arikamedu" – An Indo – Roman Trading Station on the east coast of India, Ancient India No. 2 1946. PP. 14 – 124.

34. மகாவமிசம் XXI:10.

35. R. L. Brohier, Discovering Ceylon, Colombo 2. 1973. PP. 10.

36. R. L. Brohier, மு. கு. நூல் PP. 6. Also see: Notes on on ancient habitation near "Kudiramalai" J. R. A. S. (C. B.) Vol. XXXI No. 82. 1929. PP. 388 ff.

37. Sir Alexander John Stone, J. R. A. S. (C. B.) Vol. I. PP. 545.

38. G. H. A. De Silva, Ancient Harbour Well and Ruins.
39. J. R. Sinnathamby, Ceylon in Ptolemy's Geography, 1968.
40. கே. வி. இராமன், தொல்லியல் ஆய்வுகள், சேகர் பதிப்பகம் பக். 153.
41. Dr. R. Champakalakshmi, "South India" appeared in the Jaina Art and Architecture ed. by A. Ghosh. Vol. I. 1974 PP. 92 ff.
மேலும் பார்க்கவும்: க. த. திருநாவுக்கரசு, இலங்கையில் தமிழர் பண்பாடு, சென்னை 1978. பக். 40.
42. S. Parnavitana, "Tamil house holders Terrace at Anurathapura" J. R. A. S. (C. B.) Vol. XXXV No. 93. 1940 PP. 55.
43. H. W. Codwington, Ceylon Coins and Currency.
44. O. M. R. Srisena, "Our Gold Kahavanu Coinage" Daily News April 5. 1985.
45. S. Rasanayagam, மு. கு. நூல் பக். 12.
46. அ. செல்வநாயகம், ஈழரும் தமிழரும் பக். 2.
47. H. Neville, "Arabian Colonization in India." மு.கு. நூல் April 1887 PP. 39 - 40, மேலும் பார்க்கவும். "The Seba race of Arabia in India" June 1887 PP. 68.
Also see: J. R. A. S. (C. B.) Vol. XXXI. No. 82. 1928.
48. Pliny, Natural History; Also see: J. E. Tennent, Ceylon Vol. II. PP. 549.
49. Wilhem Geiger, Culture in Mediaeval times, ed. by Heinz Bechert 1960. PP. 108.
50. W. Rahula, History of Buddhism in Ceylon 1956. PP. 19.
51. மகாவமிசம் 62. 12 Square, 37 Square.
52. சூளவமிசம் 75:169, 77:78.
53. மகாவமிசம் XI. 23, 28; XIX. 4, 17, 21, 23, 25, 28.
54. W. Geiger. மு. கு. நூல் பக். 8. மேலும் பார்க்கவும். S. Rasanayagam, முற்குறிப்பிட்ட நூல் பக். 35.
55. J. R. Sinnathamby, மு. கு. நூல்.
56. மகாவமிசம் 1:45, 46, 60.
57. Dr. Rouse, Jatakas, No. II. PP. 90 and Index PP. 312.
58. W. Geiger, மு. கு. நூல்.

59. Seligman, Veddhas PP. 26.
60. W. A. de Silva, J. R. A. S. (C. B.) Vol. 30. 1925.
PP. 315.
61. Casizhetty, J. R. A. S. (C. B.) Vol. 31. No. 82.
62. Paul Peiries, J. R. A. S. (C. B.) Vol. 31. No. 82.
63. H. Parker, Ancient Ceylon 1909 PP. 14.
64. H. Parker, மு. கு. நூல் PP. 436.
65. Paul Peiries, "Nagadipa and Buddhist remains in Jaffna"
J. R. A. S. (C. B.) Vol. XXVI. No. 70 and
XXVIII No. 72.
66. S. Paranavitana, "Vallipuram gold plate" Epigraphia
Zeylanica Vol. IV. PP. 237.
67. J. P. Lewis, Manual of the Vanni District.
68. H. Parker, Sessional papers 1886 PP. 449.
69. J. Still, "Tantrimalai" J. R. A. S. (C. B.) Vol. XXII.
No. 63. 1910.
70. Ivers - North Central Province PP. 236.
71. Ceylon Literary Register Vol. V. PP. 151.
72. M. D. Raghavan, Tamil Culture in Ceylon PP. 72.
Also vide: Archaeological Survey Memoirs,
Vol. VI. PP. 70 - 74.
73. Nemsiri Mutukumara, "Buddhist Shrines in North and
East" Daily News - June 29. 1983.
74. J. Ph. Vogel, Indian Serpent Lore, 1926.
Also vide: Dr. C. F. Oldham, The sun and
the Serpent, London 1905.
75. V. R. R. Dikshitar, மு. கு. நூல் பக். 143.
76. C. W. Nicholas & Paranavitana, மு. கு. நூல் பக். 9.
77. J. E. Tennent, மு. கு. நூல் Vol. I. 3rd ed. 1859.
PP. 597.
78. Prof. M. B. Ariyapala, Society in Mediaeval Ceylon,
1956 PP. 336.
79. Rajavaliya, PP. 289. Also see: J. E. Tennent மு. கு.
நூல் பக். 444. அடிக்குறிப்பினைப் பார்க்கவும்.

80. H. C. Raychaudhuri, மு. கு. நூல் PP. 84 - 85.
Also see: Dr. M. R. Singh, A Critical Study of the geographical data in the Early Puranas, Calcutta. 1972. PP. 10.
81. Nemsiri Mutukumara, "The treasures of Triyaya" Daily News April 28, 1983.
82. S. I. I. Vol. IV. No. 1414, 1412.
83. "Jesuits of Ceylon" Ceylon Antiquary Vol. 2. PP. 11.
மேலும் பார்க்கவும்: கலாநிதி சி. பத்மநாதன் வன்னியர் 1970 பக். 42.
84. Father Fernae De Queyroz, The Conquest of Ceylon, Book I. PP. 66 - 77.
85. செ. குணசிங்கம், மு. கு. நூல் பக். 28.
86. வீ. சீ. கந்தையா, மட்டக்களப்புச் சைவக் கோவில்கள் 1983.
87. தொகுப்பாசிரியர் F. X. C. நடராசா, மட்டக்களப்பு. வளமும் வாழ்க்கையும், 1980 பக். 46.
88. மேற்குறிப்பிட்ட நூல் பக். 54.

இயல் 2

இலங்கையில் ஆதித் தீரவிடர் எடுத்த இடுகாடுகளின் சிறப்பியல்புகள்

எந்த ஒரு நாட்டின் வரலாற்றுக்காலப் பண்பாடுகள் பற்றியோ அல்லது வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலப் பண்பாடுகள் பற்றியோ பிற ஆதாரங்களிலிருந்து நாம் அறிய முடியாதிருக்கின்ற நிலையில், அவைபற்றி அறிவதற்குப் பேருதவியாக இருப்பவை அந்தந்த நாட்டுப் பழங்குடிகள் கைவிட்டுச்சென்ற இடுகாடுகள் எனில் மிகையாகாது. ஒருநாட்டின் இடுகாடுகளில் அமைக்கப்பட்ட சவப்பெட்டிகள், அந்த நாட்டின் சமுதாய அமைப்புகளை ஓரளவிற்குப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடிகள் எனிற் தவறாகாது. இடுகாடுகளிலுள்ள சவக்குழிகளை அகழ்வதன்மூலம், சவக்குழிகளின் தனித்தன்மைகளை அறிவதுமட்டுமன்றி, அவற்றுள் வைக்கப்பட்டுள்ள சவப்பெட்டிகள், தாழிகள் இறந்தோர் அணிகலன்கள், அவர்கள் கையாண்ட காசுகள், மண்பாண்டங்கள், குதிரை லாடங்கள், உணவுப்பண்டங்கள் முதலாய தொல்லியற் தடயங்களைப் பாதுகாப்பாகப் பெறக்கூடியதாகவும் இருக்கின்றது. உலகின் பல பாகங்களிலும் கிடைக்கப்பெற்ற இடுகாடுகளை அகழ்வாய்ந்ததன் பயனாகப் பல நாடுகளின் வரலாறுகள் கூடக் காலப்பணிப்புச் செய்யக்கூடியனவாக இருந்துள்ளன. சிறப்பாகப் பழம்பெருமைவாய்ந்த நாகரிகங்களை வளர்த்த எகிப்திய நாட்டுப் பரோக்களை (மன்னர்களை) அடக்கம் செய்யப்பட்ட பிரமிட்டுகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற அரச பரம்பரைக் குறிப்புகள், ஓவியங்கள், மற்றும் பாதுகாப்பாகக் கிடைக்கப்பெற்ற பரோக்களதும் பரிவாரங்களதும் சடலங்கள், ஆடை அணிகள், அலங்காரப் பொருட்கள் முதலான தொல்லியற் தடயங்களே எகிப்து நாட்டின் வரலாற்றுக் காலத்தின் எல்லைக்கோட்டை கி. மு. 3000 ஆண்டளவிற்கு நகரவைத்தது எனில் மிகையாகாது. இவை போன்று வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடுகாடுகளை உலகின் பல பாகங்களிலும் கிடைக்கப்பெற்ற பெருங்கற் பண்பாட்டுக் (Megalithic) burials) சவக்குழிகள் ஆவன. பெருங்கற் பண்பாட்டுச் சவக்குழிகள் இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், ஜேர்மனி,

ஸ்பெயின், மத்தியதரைக் கடற் பகுதிகள், பலூசிஸ்தான், அரப்பா நகற் பகுதிகள், தென்னிந்தியா, இலங்கை முதலான உலகின் பல பாகங்களிலும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவை பல இன மக்களாற் சமகாலத்தில் வளர்த்த நாகரிகங்கள் ஓரியல்புடையன வாக வளர்ந்த நிலைகளை எடுத்துக்காட்டும் படிக்கற்கள் ஆகின்றன. சிறப்பாக, இந்தப் பண்பாட்டினை மத்தியதரைக் கடற் பிரதேசங்களிற் பேணிய மக்கள் பலூசிஸ்தான், அரப்பா ஊடாக நகர்ந்து இந்தியாவில் மத்திய இந்தியா, மேற்கிந்தியப் பிரதேசங்களிற் பரவிக் கொண்டு, பின் வடமேற்கிந்திய மாநிலங்களினூடாக ஊடுருவிக் கொண்டு தென்னகத்தைத் தம் பண்பாட்டுக் களமாக மாற்றியுள்ளனர். இலங்கையிலும் ஆதித் திராவிடக் குடிகள் வாழ்ந்த பல பாகங்களிலும் இவை பேணப்பட்டுள்ளன. தென்னிந்தியப் பெருங்கற் பண்பாடுகளுடன் பல ஒருமைப்பாடுகளைக் கொண்டு இருப்பதனால், இப்பெருங்கற் பண்பாட்டு மக்கள் மத்தியதரைக் கடற் பகுதிகளிலிருந்துதான் வட மேற்கிந்தியா ஊடாகத், தென்னிந்தியாவுக்குள் பிரவேசித்தனர் எனத் தொல்லியலாளர்கள் ஆணித்தரமானமுறையிற் கருத்துக்கள் தெரிவித்துள்ளனர். மேலும், தமிழகத்திற் கி. மு. 1000 - கி. பி. 500 வரை வாழ்ந்த ஆதி திராவிடக்குடிகள் வளர்த்த பண்பாடு இதுவே யாம், எனவும் தொல்லியலாளர் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர். அதாவது சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துரைத்த¹ தமிழர் சவ அடக்க முறைகளைப் பெருங்கற் பண்பாட்டு அகழ்வாய்வுகள் மேலும் உறுதிப்படுத்தியுள்ளன. அதனோடு பெருங்கற் பண்பாடு மக்கள் தாம் குடியிருந்த மேட்டு நிலங்களுக்கருகிலே ஏரிகள், குளங்கள் கிணறுகள் அமைத்து விவசாய முயற்சியிலீடுபட்டிருந்தவர்கள் ஆவர். இதனை வலியுறுத்தும் வகையில், இன்றும் பெருங்கற் பண்பாட்டு மக்கள் குடியிருந்த பகுதிகளுக்கு அருகாமையிற் பழைய நீர்ப்பாசனமுறைகள் காணக்கூடியனவாக உள்ளன.

இலங்கையிற் கிடைக்கப்பெற்ற ஆதி திராவிடக் குடிகளின் பெருங்கற்பண்பாட்டு இடுகாடுகளின் வரலாற்று முக்கியத்துவம், சிறப்பியல்புகள்பற்றி ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். இலங்கையின் ஆதி திராவிடக்குடிகளின் பண்பாடுகளை அறிந்துகொள்வற்குரிய தடயங்களாகப் பெருங்கற்பண்பாட்டுச் சவக்குழிகள் அமைந்திருப்பினும், இவைபற்றி விரிவான அகழ்வாய்வுகள் செய்யப்படவில்லை². எனவே இவற்றின் கலாசார முக்கியத்துவம்பற்றி அறிந்துகொள்ளத், தமிழகத்து அகழ்வாய்வுகளின் முடிவுகளே எமக்கு உதவியாக உள்ளன எனலாம். எனவே தேவையேற்படும் கட்டங்களிற் தமிழகத்து இடுகாடுகளுடன் ஒப்பிட்டு ஆய்தல் அல்லது விளக்குதல் இங்கு அவசியமாகின்றது.

தமிழகத்திற் கிடைக்கப்பட்டதுபோல இலங்கையிலும் பல வகையான பெருங்கற்சின்ன இடுகாடுகள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் கல்வட்டம் (Cairn Circle) நீள்சதுரக் கல்லறை (Dolmenoid Cist) ஈமத்தாழிகள் (Urns) ஆகிய மூன்று வகைகளும் தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் பொதுப்பண்பாட்டை விளக்கும் களங்களாகக் காணப்படுகின்றன. நடுகல் அல்லது வீரக்கல் (Hero - Stone) தமிழகத்திற்குந் சிறப்பானவை ஆகும்.

வில்லேர் வாழ்க்கை விழுத் தொடை மறவர்
வல்லான் பதுக்கைக் கடவுட் பேண்மார்
நடுகற் பீலி சூட்டித் துடிப்படுத்துத்
தொப்பிக்கள்ளோடு துருஉப்பலி கொடுக்கும்
அகம். செய். 35

விழுத்தொடை மறவர் வில்லிட வீழ்ந்தோ
ரெழுத்துடை நடுகலின்னிழல். அகம். செய். 53.

எனும் அகநானூற்று வரிகள், இவை வீரர்களுக்காக நடப்பட்டன என்பதனை எடுத்துக்கூறுகின்றன. மற்று, குடைக்கல் (Umbrella Stone), குத்துக்கல் (Menhir), குடைவரைக்குகை (Rock-cut Cave) முதலானவை கேரள நாட்டிற்குமட்டும் சிறப்பானவை. இவைபோன்றவை இலங்கையிற் கிடைக்கப்பெறவில்லை. இலங்கையிற் கற் சவப்பெட்டிகள் (Stone Sarghopugus) புதிய கலாசாரமொன்றைப் பிரதிபலிப்பனவாம். இவை எகிப்து நாட்டுக் கலாசாரத்தைப் பிரதிபலிப்பதனால், இவை வேறு பண்பாடுடைய மக்களுக்குரியதெனக் கொள்ளலாம். பொதுவாகப் பெருங்கற்பண்பாடு இடுகாடுகள் எல்லாம் ஓரினக் கலாசார மக்களுடையதா, அன்றேல் வேறொரு புதியவினத்தின் வருகையால் ஏற்பட்டனவா என்பதனைச் சவக்குழி, சவப்பெட்டி அமைப்புகள் மட்டுமன்றி அவற்றுள் அடக்கம் செய்யப்பட்ட பொருட்களுமே எடுத்துச் சொல்லக்கூடியனவாம். நமது நாளாந்த வாழ்வு முறையிலே ஓரின மக்கள் நடையுடை பாவனை, மத வழிபாடுகள், சமுதாயச் சடங்குகள், கையாளும் பொருட்கள் முதலாயன ஓரியல்புடையனவாக இருத்தலை நாம் அவதானிக்கின்றோம். இவ்வாறு நாளாந்த வாழ்விற் கையாளப்பட்ட பொருட்களே இறந்தோர் சமயச் சடங்குகளுடன் அடக்கம் செய்யப்படுகின்றன. தமிழகத்துப் பெருங்கற் பண்பாட்டுச் சவக்குழிகள் அடக்கம் செய்யப்பட்ட பொருட்களில் இரும்பாயுதங்கள் (கத்தி, ஈட்டிமுனை, அரிவாள், ஆணி, குதிரைலாடம்) மட்பாண்டங்கள் (கறுப்புச் - சிவப்பு வண்ணம், தனிக்கறுப்பு, தனிச் சிவப்பு வகை) அணிகலன்கள், கல்மணிகள், சங்கு வளையங்கள் முதலானவை சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை.

இவற்றுள் மட்பாண்டங்கள் இக்கலாசார மக்கள் வாழ்ந்த காலத்தைக் கணிக்கவும், அவர்கள் பரவி வாழ்ந்த இடங்களை அறிந்துகொள்வதற்கும், மற்றும் அவர்களுக்கு முன்பின்கை வளர்ந்த கலாசாரங்களையும், அவற்றின் தாக்கங்களையும் அறிவதற்கும் உதவியுள்ளன. இவ்வகையில் மட்பாண்டங்கள் ஒரு சமுதாயத்தின் வாழ்வுமுறைகளை விளக்குகின்ற தொல்லியற் தடயங்களாக மட்டுமன்றி, வரலாற்றுக் குறிப்புகளாகவும் அமைகின்றன. பெருங்கற்பண்பாட்டுச் சவக்குழிகளிற் கிடைக்கின்ற மட்பாண்டங்களுள் கறுப்பு - சிவப்பு வண்ண மட்பாண்டங்கள் பெருவரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. இப்பாணிகள் முதன்முதலாக எகிப்தில் அரச பரம்பரை உருவாக முற்பட்ட (Pre-dynastic) காலத்திற் தோற்றம் பெற்றுள்ளன³. அங்கு இதனைக் கறுத்த விளிம்புடைய (Black topped ware) பாணை என அழைக்கப்பட்டது. இது பின்னர் மேற்காசியாவின் பல பாகங்களிலும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளது. இந்தியாவில் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேலாகத் தொல்லியற் துறையினர் ஆய்ந்து வருமளவிற்கு இதன் தோற்றம் அதிகரிக்கலாயிற்று. சிறப்பாகத் தென்னிந்தியாவில் நூற்றுக்கணக்கான பெருங்கற்பண்பாட்டுக் குழிகளிற் பெருவாரியாகக் கிடைக்கப் பெற்றதனால், இதனைப் பெருங்கற்பண்பாட்டு மட்பாண்டம் (Megallthic Ware) எனவும் அழைக்கலாயினர். இவ்வாறு காலத்தாற் சிதறிக்கிடக்கும் கலாசாரங்களைத் தொடுத்துக்காட்டும் இதன் இயல்பினை மறுக்கமுடியாது. இவ்வாறு இதன் வரலாற்றை எகிப்து நாட்டுச் சவக்குழிகற் தொடங்கிப், பின் மத்திய இந்தியாவில், வரலாற்றிடைக் காலத்து மண் தட்டுகளில் இரும்பாயுதங்களுடன் பரவலாகப் பார்த்துத், தொடர்ந்து லோதால், அம்ரா போன்ற வடமேற்கிந்திய ஊர்களினூடாக ஊடுருவிக்கொண்டு தமிழகத்தை வந்தடைந்து எண்ணூக் கணக்கற்றமுறையிற் தோன்றி, முடிவில் இலங்கையிலும் பல பாகங்களிற் பரவி முடிவு பெறுவதைக்கண்டு ஒருவர் வியப்பில் ஆழாது இருக்கமுடியாது. மேலும் இக்கலாசார மக்கள் நாடுவிட்டு நாடு நகர்ந்துவந்த வழிகள் பற்றியும், அந்தந்தப் பிரதேசங்களில் இவற்றோடு தொடர்புகொண்ட பிற கலாசாரங்கள் பற்றியும் இவை தெரிவிக்கின்றன. தமிழகத்தில் அரிக்கமேட்டில் இவை உரோமர் மட்பாண்டங்களுக்குமுன் அல்லது சமமான மண் அடுக்குகளிற் கிடைக்கப் பெற்றதனால், இந்த இரு கலாசாரங்களின் தொடர்புகள், காலக் கணிப்புகள் என்பன சந்தேகத்திற்கிடமில்லாவகையிற் கணிக்கக் கூடியனவாக இருந்தன. இவ்வாறு இம்மட்பாண்டங்களைக் காலக்கணிப்புச் செய்து கொள்ளும்பொழுது, அவை காலக்கணிப்புச் செய்யப்பட்ட காசுகளைவிட நம்பகமான ஆராரங்கள் ஆகின்றன. ஏனெனில் ஒரு நாட்டில் வளையப்பட்ட மட்பாண்டங்கள் மக்கள் பாவித்துக்

கைவிடப்பட்ட மண் அடுக்குகளிலே இருந்துகொண்டு, தன்னைப் பாவித்த மக்களின் கலாசாரத்தைப்பற்றிய கதைகளைப் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றன. வழமையாக மக்கள் இடம்பெயர்ந்து செல்லுகையில் மட்பாண்டங்களை எடுத்துச் செல்வதில்லை. அதற்கு மாறாக, அதன் கலை நுணுக்கங்களைப் போனபோன இடங்களிற்கையாள்கின்றனர். இவ்விதமே ஒரு குறிப்பிட்ட மண்பாண்டங்களின் கலை நுணுக்கங்கள் நாடுவிட்டு நாடு நகர்கின்றன. ஆயினும் ஒரோர் சந்தர்ப்பங்களில் மட்பாண்டங்களை நாடுவிட்டு நாடு நகரத்தான் செய்கின்றன. கடல்மார்க்க வாணிபம் உறுதியான பின், உரோமர்கள் கடல்மார்க்கமாகத் தம்நாட்டு மதுச்சாடிகள், அரிரைன் தட்டுக்கள், ரௌலட்டட் தட்டுக்கள் முதலானவற்றைத் தமிழகத்துக்கு இறக்குமதி செய்திருந்தார்கள்⁴. காலப்போக்கில் இக்கலை நுணுக்கங்களைக் கையாண்டு தமிழகத்திலும் மாதிரி வகைகள் செய்யப்பட்டன. ஆயினும் இவ்விருவகை உற்பத்திகளையும் ஒருவர் இனங்கண்டு கொள்ளலாம். எனவே இவற்றினால் வரலாற்றுக்காலக் கணிப்புகளிற்கு குழப்பங்களை ஏற்படுத்தக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் இல்லையெனலாம். இறக்குமதி செய்யப்பட்ட உரோமர் மட்பாண்டங்களையும், பிற பொருட்களையும் பற்றிப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகையில்⁵ அவை உண்மைச் சம்பவங்கள் என எவரும் நம்பவில்லை. ஆனால் அரிக்கமேடு, காஞ்சிபுரம் முதலான இடங்களில் நடாத்தப்பட்ட அகழ்வு ஆய்வுகவே, இவை உண்மை நிகழ்ச்சிகள் என நிரூபித்தன. இலங்கையில் அல்லைப்பிட்டியில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட செலடோன் (Celadon) சீனப் பாத்திரங்களும் கடல் மார்க்கமாக இறக்குமதி செய்யப்பட்டவையே⁶. மட்பாண்டங்கள் வரலாற்றில் இப்படியான புதியதொரு கலாசாரப் பண்புகளின் ஊடுருவலை இனங்கண்டுகொள்ள முடிவதன்றி, தொல்லியற் படிப்புகளுக்கு இவை பேருதவியாகக் கணிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுற் சிறப்பாகச் சவக்குழிகளில் அடக்கம் செய்யப்பட்டவை பாதுகாப்பான நிலையில் முழு உருவில் எமக்குக் கிடைக்கின்றன. இந்த நிலையில் இவையிற் குறிக்கப்பட்ட கிரபிடி குறிகள் (Graffiti marks) அல்லது வாசகங்கள், வர்ண வேலைப்பாடுகள், உற்பத்தி முறைகள், அவற்றுள் வைக்கப்பட்ட பொருள்சொல்பற்றிய செய்திகள் யாவும் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாவகையில் ஓரளவிற்குச் சுடச்சுடச் கிடைக்கின்றன என்றுகூடச் சொல்லலாம். உண்மையில் இலங்கையில் வரலாற்றிடைக்காலம் (Proto-historic Period) ஆதிதிராவிடக் குடிகளின் வரலாற்றினால் நிரப்பப்படவேண்டியுள்ளது. இவர்கள் பண்பாடுகள்பற்றி அறிவதற்கு உதவியாகப் பெருங்கற் பண்பாட்டுச் சவக்குழிகள் போதுமான அளவு கிடைத்துள்ளன. கடந்த ஒரு நூற்றாண்டுக்காலப் பகுதியில் ஆதித் திராவிடக் குடிகளின் பெருங்கற் பண்பாட்டுச் சவக்குழிகள் இலங்கையின்

பல பாகங்களிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டபொழுதும், இலங்கைத் தொல்பொருற் துறையினர், இவற்றை அகழ்வுசெய்து இக்காலப் பகுதியின் வரலாற்று அமிசங்களைத் தெளிவுபடுத்த முன்வரவில்லை. ஆனால் இதே காலப்பகுதியிற் தமிழகத்தில் இக்கலாசாரம் சிறப்பாகப் பேணப்பட்டிருந்தமையால், இவற்றைப்பற்றிய ஆய்வுகளில் இடர்ப்பாடுகள் இல்லை என்பது வெளிப்படை. எனவே எமக்கு இலங்கையில் ஆதி திராவிடக் கலாசாரத்தை ஆராய்வதற்கு ஆதாரமாக இருப்பவை, இலங்கையில் அகழ்வு செய்யப்பட்ட ஓரிரண்டு பெருங்கற் பண்பாட்டுச் சவக்குழிகளும், மற்றும் ஆராய்ச்சி சுற்றுப்பயணத்தின்போது தொல்லியலாளர்களால் இனங்கண்டு விபரித்த வெளி அமைப்புகள்பற்றிய குறிப்புகள், அவைதொடர்பான மரபுக் கதைகள் என்பனவாம்.

இலங்கையிற் கிடைக்கப்பெற்ற பெருங்கற்பண்பாட்டுச் சவக்குழிகளுள் நீள்சதுரக் கல்லறை (Dolmenoid cist) கல்வட்டங்கள் (Cairn Circles) ஈமத்தாழிகள் (Urns) ஆகியவை மத்திய, வடமத்திய, கிழக்கு மாகாணங்களிற் காணப்படுகின்றன. இவை தவிர தென்மாகாணத்திற் பண்டத்தாரா எனுமிடத்திற் பெருங்கற் சின்னங்களின்றிச் சுடுமண் சவப்பெட்டி ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது⁷. அதனோடு தப்போவ (Tabbova) எனும் ஊரில் கரல் ஏக்கர் நிலத்தில் இருவகைப் பருமனில் அமைக்கப்பட்ட யானை உருச் சவப்பெட்டிகள் எரிபொருளுடன் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. மேலும் தப்போவிற்கு இருபது மைல் கிழக்காக மருதம்மடுவவில் (Marudammaduwa) மனித அல்லது விலங்குகளின் உருவங்களுடன்கூடிய சுடுமண்பெட்டிகள், அதேவகை எரிபொருளுடன் கிடைக்கப்பெற்றன⁸. பழந்தமிழ் இலக்கியமான பெரும் பாணற்றுப்படை “பிடிக்கணத்தன்ன குதிருடை முன்றில்” எனப் பெண்யானை வடிவிலமைந்த தானியப் பெட்டிகள்பற்றிக் கூறும். ஆனால் இத்தகைய ஈமப்பெட்டிகள் தமிழகத்தில் இருந்ததற்கான ஆதாரங்கள் இதுவரை கிடைக்கப்பெறவில்லை. மற்று, கற் சவப்பெட்டிகள் மிகிந்தலையிலும், அநுராதபுரத்திற் தூபராமா விற்கு அண்மையிலும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன.

இலங்கையில் அகழ்வாய்வுசெய்து அறிக்கை வெளியிடப்பட்ட பெருங்கற் பண்பாட்டுச் சவக்குழிகளிற் பெரு முக்கியத்துவம்வாய்ந்தது புத்தளம் மாவட்டத்தில் உள்ள பொன்பரிப்பு ஆகும். பொன்பரிப்பு சிராம்பிக் கற்களின் தொல்லியல் முக்கியத்துவம்பற்றி, முதன் முதலாக ரசல் (Russel) என்பாரே அவ் தானித்திருந்தனர். இவருக்குப்பின் மக்கிரடி (Macready) இத்தடயங்களின் சிறப்பியல்புகள்பற்றித் தெளிவாக விபரித்திருந்தனர்⁹. அடுத்து தொல்லியற்துறை அதிகாரியாக இருந்த ஏ. எம்.

கொகாட் (A. M. Hocart) பதவியேற்றிருந்த காலத்தில் இவற்றின் முக்கியத்துவத்தை அறிந்திருந்தும், 1956-1957ம் ஆண்டுகளிற்குள் இவை அகழ்வாய்வு செய்யப்பட்டன¹⁰. பொம்பரிப்பில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வின்போது, அடிப்பக்கம் கூரான ஈமத்தாழிகள் நிலமட்டத்திலிருந்து ஒரு அடி ஆழத்திலிருந்து கிடைக்கப்பெற்றன. இத்தத் தாழிகளைச் சூழவரப், பெருங்கற்கண்பாட்டு மட்பாண்டங்களான கறுப்புச் - சிவப்பு மட்பாண்டங்கள், தனிக்கறுப்பு மட்பாண்டங்கள், தனிச்சிவப்பு மட்பாண்டங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றுடன் மங்கிய சிவப்புக்கல் (Cornelian) கருமணிக்கல் (Jet) இரும்புச் சத்தகங்கள், செம்புப் பொருட்கள், உணவுகள், விலங்குகளின் எச்சங்கள் ஆதியனவும் அடக்கம் செய்யப்பட்டிருந்தன. இங்கு அகழ்வு செய்யப்பட்ட மட்பாண்டங்கள் யாவும் கொழும்புத் தொல்லியந்துறைக்களஞ்சிய அறையில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் இரு தனிச் சிவப்பு மட்பாணிகளிலும், ஒரு தனிக் கறுப்புப் பாணியிலும், கிரபிடிக் குறிகள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த ஈமத் தாழிகளின் மேற்பரப்பிற் பெருங்கற் சின்னக் கற்கள் இடம்பெருவிடினும், இவற்றுடன் அடக்கம்செய்யப்பட்ட கறுப்புச்-சிவப்பு வண்ண மட்பாண்டங்கள் முதலானவை, இவை பெருங்கற்பண்பாட்டை அனுசரித்த, ஆதி திராவிடக் குடிகளினுடையது என்பதனை எடுத்துக்காட்டிவிடுகின்றன. தமிழகத்தில் இம் மட்பாண்டங்களைப் பெருமளவிற் பார்த்து அனுபவப்பட்ட ஒருவர், இவற்றை இங்கும் பார்க்குமிடத்து வியப்படைய முடியாமலிருக்காது. இந்த மட்பாண்டங்களின் உருவமைப்பு, வினைத்திறன், குறியீடுகள் ஆகிய இயல்புகள் தமிழகத்து மட்பாண்டங்களுடன் ஒருமைப்பாடு உடையனவாகக் இருத்தல் ஒன்றே, இவை ஓரின மக்கள் கலாசாரம் எனக் காட்டிவிடுகின்றது. அதாவது இவற்றிற்கிடையே வேறுபாடில்லை எனும்பொழுது இச்சவக் குழிகளைத் தமிழகத்திலும், இலங்கையிலும் அமைத்தவர்கள் ஆதித்திராவிடர்களே என்பது பெறப்படுகின்றது. இவற்றுள் கறுப்பு - சிவப்பு வண்ண மட்பாண்டங்களின் காலவரையறை தமிழகத்தின் தென்கோடியில் கி. மு. 1000 எனக் கருதப்படுகின்றது. எனவே பொம்பரிப்பு ஈமக்குழிகளும் ஏறத்தாழ சம காலமாக அல்லது சிறிது பிற்பட்டதாக இருக்கலாம் எனக் கூறின் பிழையாகாது. தமிழகத்தின் தென்கோடியில் ஆதிச்சநல்லூரில்¹¹ உள்ள முதுமக்கள் தாழிகளைக்கொண்ட இடுகாடு நூற்றுப்பதினான்கு ஏக்கர் நிலத்தை அடங்கியிருந்தது[†]. எனவே

† புறநானூற்றிற் செய்யுள் 228, 238, 256, 364 முதலானவை முதுமக்கள் தாழ்செய்யும் குயவளை விழித்தும், தாழிகள் நிரம்பிய சுடுகாட்டினை வர்ணித்தும் பாடிய செய்யுள்களாம்.

பொன்பரிப்பிற்கு நேரெதிராக அண்மையிலிருக்கும் ஆதிச்ச நல்லூர் (தமிழகத்து) ஈமத் தாழிகளுக்கும், பொன்பரிப்பு ஈமத் தாழிகளுக்குமிடையேயுள்ள கலாசார ஒருமைப்பாடு மறுக்க முடியாததொன்றாகும். இலங்கைப் பெருங்கற்பண்பாட்டு வரலாற்றிற் பொன்பரிப்பு ஈமத்தாழிகள், ஆதித்திராவிடர்களின் வரலாற்றை இங்கு தொடக்கிவைத்திருக்கின்றன எனிற் பிழையாகாது.

பொன்பரிப்பிற்கு அண்மையிலுள்ள கொல்லன் கனததையிலும், கறுப்புச் சிவப்பு மட்கலயங்கள் பெவாரியாகக் கிடைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் அருகாமையில் மக்கள் குடியிருந்த தற்கான செங்கல், அல்லது ஓட்டுத்துண்டுகள்போன்ற ஆதாரங்கள் காணப்படாமையினால் இங்கும் ஈமத்தாழிகளைக்கொண்ட ஆதித்திராவிடரின் சவக்குழிகள் இருக்கலாம் என நம்பப்படுகின்றது.

இவைதவிர கிளிநொச்சி எட்டாம் வாய்க்காலில் அண்மையில் விவசாய முயற்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபோது யதேச்சையாகக் கிடைக்கப்பெற்ற முதுமக்கள் தாழி, இப்பகுதியில் ஆதித்திராவிடக் குடிகளின் நடவடிக்கைகளை ஆதாரபூர்வமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளது¹². 8 அடி சுற்றளவும் 4½ அடி உயரம் 1 அங்குலத் தடிப்பமுடைய இத்தாழியினுள் எலும்புத்துண்டுகள் அடக்கம் செய்யப்பட்டிருந்தன. அதனோடு பெருங்கல் பண்பாட்டு மக்களின் விவசாய முயற்சிக்குரிய ஏரியொன்றும் இதன் அண்மையில் அமைந்திருந்தது அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் இம்முதுமக்கள் தாழியுடன் பெருங்கற்பண்பாட்டு பாணிகள் விபரம் எதுவும் தற்பொழுது அறிவிக்கப்படவில்லை. இப்பகுதியை தொல்லியல் பாதுகாப்புப் பிரதேசமாக்கி ஆதித்திராவிடக் கலாசாரம் சிதைவுறாவண்ணம் பாதுகாத்தல் தொல்லியல் துறையினரின் பணியாகும். வேலனை, மண்ணித்தலை முதலான இடங்களிற் கிடைக்கப்பெற்ற பெருங்கல்பண்பாட்டு மட்கல ஓடுகள் இப்பகுதிகளில் ஆதித்திராவிடரின் குடியிருந்த பகுதிகள் அல்லது முதுமக்கள் தாழி வகையைக்கொண்ட இடுகாடுகள் மண்ணுள் மறைந்து கிடப்பதனை எடுத்தியம்பும் தடயங்கள் ஆவன.

அடுத்துப் பெருங்கல்பண்பாட்டு நீள்சதுரக் கல்லறைச் சவக்குழிகள் இருவகையாக அமைக்கப்படுகின்றன. முதலாவதாக நிலத்தில் குழி தோண்டப்பட்டு நீள்சதுரமாக அமைக்கப்பட்ட கல்லறை. (Cist-grave) இதனுள் நான்கு கற்பலகைகள் செங்குத்தாக வைத்து அறைபோல் அமைக்கப்படுகின்றது. இவை பெரும்பாலும் சுவஸ்திகா வடிவில் அமையப்பெற்று, கிழக்குப்பக்கமாக ஒரு சிறு வாயிலையும் கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றுள் சவப்

பெட்டிகள், மட்பாண்டங்கள் முதலானவை அடக்கம் செய்யப் பட்டபின் மேற்தளம் ஒரு கற்பலகையினால் மூடப்பட்டுவிடுகின்றன. இரண்டாவதான கல்லறை மேசை (Dolmen grave) செதுக்கப்படாத ஒரு நீள்சதுரக் கற்பலகையை இரண்டோ அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட செங்குத்தாக வைக்கப்பட்ட கற்பலகைகள் தாங்குகின்றன. இவை ஒரு மேசைவடிவில் அமைகின்றன. இவற்றின் அமைப்புமுறை தரையின் மேல்மட்டத்தின் மேற் தெரியும்வண்ணம் அமைகின்றன. இவற்றுள்ளும் சுடுமண் சவப்பெட்டிகள் பெருங்கல்பண்பாட்டுப் பாணைகள் முதலானவை அடக்கம் செய்யப்பட்டபின்னரே மேற்பகுதி மூடப்பட்டுவிடுகின்றது. இக்கல் மேசைகள் சில சமயங்களிற் தரையின்மீதும் முழுமையாகத் தெரியும்வண்ணம் அமைக்கப்படுகின்றன.

இலங்கையிற் படியகம்பளை, கதிராவெளி, கிருகல்ஹின்ன (Gurugal Hinna) முதலான இடங்களிற் கிடைக்கப்பெற்ற இடுகாடுகளிற் கல்மேசை ஈமக்குழிகள் (Dolmen Grave) தரையின்மீது அமைக்கப்பட்டனவாகக் காணப்படுகின்றன¹³. மற்றுத் தல்கஸ்வேவ (Talgasweva) கல்சோகன் கனத்தை (Gulsohan Kannatte) கொகெபே (Kokebe) முதலா இடங்களில் நீள்சதுரக் கல்லறைகள் (Cist grave) கிடைக்கப்பெற்றன. இவற்றுள் கல்சோகன் கனத்தைக் கல்லறைகள் இரண்டினை (யாப்பாகவலிலிருந்து 1 மைல் தொலைவிலுள்ளது.) ராஜா டி. சில்வா அகழ்வாய்வு செய்தபொழுது தென்னிந்தியப் பெருங்கல்பண்பாட்டு கல்லறைகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற மட்பாண்டவகைகள் (கறுப்பு - சிவப்பு வண்ணம், தனிச்சிவப்பு, தனிக்கறுப்பு) இம்பாயுதங்கள் என்பன கிடைக்கப்பெற்றன¹⁴. அடுத்து கொகேவே (அனுராதபுரம், திரிகோணமலை வீதிக்கப்பால் கொண்டுவேவ எனும் கிராமத்திலிருந்து 1 மைல் தொலைவிலுள்ளது.) எனுமிடத்தில் இன்னமும் இரண்டு ஏக்கர் நிலம்கொண்ட இடுகாட்டில் நிலத்தினடியிற் பதிக்கப்பட்ட கற்பலகைகள் வெளியே தள்ளிக்கொண்டிருக்கும் நிலையிலுள்ளன. இவை கல்லறையின் எல்லைக் கோடுகளைத் தெளிவாகக் காட்டிவிடுகின்றன¹⁵. இவற்றினை அகழ்வாய்வு செய்யும் நிலையிலே இச் சவக்கல்லறைகளில் ஆதித்திராவிடரின் உள்ளடக்கங்கள்பற்றியும், அவற்றின் கலாசார முக்கியத்துவம்பற்றியும் நாம் முழுமையாக விளங்கிக்கொள்ள வாய்ப்பேற்படும்.

இவைபோன்று கதிராவெயில் உள்ள கல்மேசைகளைக் கொண்ட இடுகாட்டினை அகழ்வாய்வுகள் செய்யப்படாதிருக்கும் நிலையிலும், அவற்றுடன் தொடர்பான மரபுக்கதைகள் அவற்றை நேரடியாகத் தென்னிந்தியப் பெருங்கற்பண்பாட்டு மரபுகளுடன் இழுத்துத் தொடர்புபடுத்துகின்றன. கதிராவெளியிலுள்ள பெருங்

கற்பண்பாட்டுச் சவக்குழிகளை மக்கள் இன்றும் “குரங்கு படையெடுத்த வேம்பு” என அழைக்கின்றனர்¹⁶. தமிழகத்திலும் பழைய புதுக்கோட்டைப் பகுதியில் இடுகாடுகளை மக்கள் குரங்குப் பட்டடை என்றே அழைத்துவருகிறார்கள்¹⁷. இச்சொல் வரலாற்றை நோக்கும்பொழுது குரக்குப்பட்டடை என்பதே மருவி குரங்குப்பட்டை என ஆயிற்று எனத் தெரிகின்றது. நர்த்தாமலையிற் கிடைக்கப்பெற்ற 13ம் நூற்றாண்டுச் கல்வெட்டுடொன்று, இடுகாடு ஒன்றின் எல்லையைக் குறிக்கும்போது குரக்குப்பட்டை என்ற சொல்லையே கையாள்கின்றது. இதன்பொருள் இறந்தோருக்காகத் தரையின்கீழ் எடுக்கப்பட்ட படுக்கை அல்லது சவப்பெட்டி என்பதாகும். இந்த மேற்கோள்கள் குரக்குப்படை, குரக்குப்பட்டை என்ற சொற்களே குரங்குப்படை, குரங்குப்பட்டை எனத் திரியலாயின என்பதனை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இவ்வாறு தென்னிந்திய ஆதித்திராவிடக் குடிகளின் மரபுக் கதைகள் கதிராவெளிவரை பரவி நிலைத்து நிற்கின்றன என்பது தெளிவாகின்றது. எனவே இவையும் ஓரின மக்களின் கலாசாரத்தை விளங்கிக்கொள்ள உதவுகின்றன எனிற் பிழையாகாது.

யாழ்குடாவில், ஆனைக்கோட்டை, காரைநகர் முதலான இடங்களிற் கிடைக்கப்பெற்ற பெருங்கற்பண்பாட்டுச் சவக்குழிகள், அகழ்வாய்வுகள் செய்யப்பட்டபொழுதும், இவ்வாய்வுகள் பற்றிய அறிக்கைகளோ அல்லது நிழற்படங்களோ வெளியிடப்படாமையினால், இவை எந்த வகையினைச் சார்ந்த இடுகாடுகள் என்று இங்கு குறிப்பிடமுடியவில்லை. ஆனால் இவைபற்றிப் பொ. இரகுபதி வெளியிட்ட கைநூல், இவற்றின் அடக்கங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது¹⁸. ஆதித் திராவிடக் குடிகளின் பெருங்கற்பண்பாட்டு அடக்கங்களான கறுப்புச்-சிவப்பு வண்ண மட்கலயங்கள், இரும்பாயுதங்கள், சுடுமண்ணாலான வட்டமான தாயக்கட்டைகள், சங்குகள், மணிகள், கடல் உணவுகள் முதலாயன இடம்பெற்றிருந்ததனால், இவற்றின் கர்த்தாக்கள் ஆதித் திராவிடக் குடிகளே என்பது வெளிப்படையான உண்மையாகும். ஆனைக்கோட்டைப் பெருங்கற்பண்பாட்டின் முக்கிய அமிசமென்னவெனிற் கிரபிடிக் குறிகள், பிராமி எழுத்துக்கள் இரண்டும் ஒருங்கே தோன்றியுள்ளமையாம். தமது கருத்தினை உணர்த்து முகமாக, எழுத்து வளர்ச்சிகளைக் கையாளுகின்ற மக்கள் சமுதாயத்தை இங்கு நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. மேலும், இங்கு கிடைத்த பிராமி எழுத்துக்கள் கி. மு. 300-

200ம் நூற்றாண்டுகளைச் சார்ந்தனவாகக் கருதப்படுகின்றன.† எனவே இதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் ஆதி திராவிடக் குடிகள் கிரபிடிக் குறிகளையே தம் கருத்துக்களை வெளியிடக் கையாண்டனர் என்பது தெளிவாகின்றது. காரைநகர் அடக்கங்களிற் பெருங்கற் பண்பாட்டு இயல்புகள் காணப்பட்டபொழுதும், இரும்பாயுதங்களுக்குப் பதிலாகக் குறுணிக் கல்லாயுதங்கள் இடம் பெற்றதனாற் கால நிர்ணயத்தில் இடர்ப்பாடுகள் இருப்பதாகத் தெரிகின்றது. இத்தகைய சூழ்நிலையில் (C. 24 காலக்கணிப்பே தொல்லியலாளருக்குக் கைகொடுத்து உதவக்கூடியதாகும்.)

மேலும் கபரணை, உகந்தமலை முதலான இடங்களிற் கிடைக்கப்பெற்ற இடுகாடுகளும் பெருங்கற் பண்பாட்டு மக்களுடையதாகக் கருதப்படுகின்றன¹⁹. இங்கு இடம்பெற்ற சவக்குழிகளின் வகைகள், அடக்கங்கள்பற்றித் தெளிவான கருத்துக்கள் எமக்குத் தற்பொழுது இல்லாமையினால், அவை எந்த வகையில் ஆதித் திராவிடக் கலாசாரத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றன என்று கூறுவதற்கில்லை. எனினும் கதிராவெளியைத் தொடர்ந்து கிழக்கு மாகாணம் வழியாக உகந்தமலை வரை இத்திராவிடக் குடிகளின் நடவடிக்கைகள் மறுக்கப்படமுடியாததொன்றாகும். இவைதவிரக், கிழக்கு மாகாணத்தில் விரியாடி எனுமிடத்திற் கற்சவப்பெட்டியொன்றும், மலிகம்பிட்டியில் ஈமத்தாழியொன்றின் கல்லாலான மூடியொன்றும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவற்றை மிகிந்தலையிலும், அனுராதபுரத்திலும் கிடைக்கப்பெற்ற, கற்சவப்பெட்டியினைப்போன்ற மரபினைக்கொண்ட வேற்றினக் கலாசார மக்களின் ஊடுருவலாகக்கொள்ளின் தவறாகாது.

மேலும், இலங்கையிற் பெருங்கற்பண்பாட்டைப் பேணிய ஆதிதிராவிடக் குடிகளின் இடுகாடுகள் மட்டுமன்றி, அவர்கள் குடிவாழ்ந்திருந்த பகுதிகள் சிலவும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுட் கந்தரோடை கெடிகே, திஸ்ஸமகாராமா முதலான இடங்கள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கன²⁰. கந்தரோடையில் உமலாபெக்லி அகழ்வாய்வு செய்த பரிசோதனைக் குழிகளில் ரௌலட்டட் (rouletted ware) எனும் உரோமர் புரியிற் செய்யப்பட்ட மட்பாண்டங்களின் ஓடுகளும், கறுப்புச் சிவப்பு மட்

† இலங்கையிற் கிடைக்கப்பெற்ற பழைய பிராமி எழுத்துக்களைத் தென்னிந்திய ஆதி திராவிடருடைய பிராமி எழுத்துக்களின் சாயல் படைத்தன எனச் சத்தமங்கல கருணரட்ன ஆராய்ந்து காட்டியுள்ளார். See: Dr. Saddhamangalo Karunaratne "Sri Lanka Knew the art of writing long before Mahindas Arrival" Observer Nov. 14. 1986.

பாண்ட ஓடுகளும் ஓரே மண்ணடுக்குகளிற் தோன்றியுள்ளன. இந்த இரண்டு வகைப் பாணை ஓடுகளும், இவையிருந்த மண்ணடுக்குகளைக் காலக்கணிப்புச் செய்வதற்கு உதவுகின்ற காலக்கண்ணாடிகள் ஆகின்றன. ஏனெனில் உரோமருடைய ரௌலட்டட் மட்பாண்டங்கள் உரோமாபுரியிற் கி. மு. 1ம் - கி. பி. 1ம் நூற்றாண்டுவரை உற்பத்திசெய்யப்பட்டவையாவன. அதைத் தமிழகத்தில் அரிக்க மேட்டு அகழ்வாய்க்களின்போது கறுப்புச்-சிவப்பு மட்பாணை ஓடுகள் கிடைக்கப்பெற்ற மண்ணடுக்குகள் சுலபமாகக் காலநிர்ணயம் செய்யக்கூடியதாக இருந்தன. எனவே கந்தரோடையிற் கறுப்புச்-சிவப்பு வண்ண மட்பாண்டங்களின் தொடக்ககாலத்தைத் துணிவதற்கு விமலாபெக்லி தொடர்ந்து ஆழத்தோண்டும் அகழ்வாய்வு உத்திகளைக் கையாண்டபொழுது பெருங்கற்பண்பாட்டுக் கலாசாரத்தின் காலம் கி. மு. 400ம் நூற்றாண்டென முன்தள்ளப்பட்டது. எனினும் கந்தரோடையிற் கிடைக்கப்பெற்ற வேறு பொருட்களிற் செய்யப்பட்ட C. 14 காலக்கணிப்புகள் கி. மு. 1000, என இந்த மண்ணடுக்களின் காலத்தை முன்னே நகரவைத்துள்ளன.

கெடிகேயிற் (அனூராதபுரத்திற்கு அணித்தாக அமைந்த ஊர்) பெருங்கற்பண்பாட்டு மக்களின் இரும்பாயுதங்கள், மட்பாண்டங்கள் முதலானவை, புதிய கற்கால மண்ணடுக்குகளைத் தொடர்ந்து உருவாகிய மண்ணடுக்குகளிற் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இந்த மண்ணடுக்களுக்கு அணித்தான பகுதிகளிற் பெருங்கற்பண்பாட்டு இடுகாடுகளுக்குரிய தடயங்கள் கிடைக்கப்பெறாமையினால், இப்பகுதியிலும், பெருங்கற்பண்பாட்டைப் பேணிய ஆதிதிராவிடக் குடிகள் குடி வாழ்ந்திருந்தனர் எனத் தெரிகின்றது. மேலும் கறுப்புச்-சிவப்பு வண்ண மட்கலயங்கள் எல்லா மண்படிவங்களிலும் பரவலாகத் தோன்றியுள்ளமையால் ஆதிதிராவிடக் குடிகள் கால இடைவெளியின்றித் தொடர்ந்து பல நூற்றாண்டுகளுக்கு இங்கு வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதனைப் புலனாக்குகின்றன. மேலும் இவற்றுட் சில பாணை ஓடுகளிற் பிராமி எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தமையால், இம்மக்கள் பண்பாடு, வரலாற்றுக் காலத்திலும் இங்கு செழித்திருந்ததாகக் கொள்ளின் தவறாகாது. இன்னும் பிற்பட்ட மண் அடுக்குகளில் கறுப்புச்-சிவப்பு மட்பாண்டங்களுடன் உரோமர் மட்பாண்டங்களும் தோன்றியுள்ளமையாற் கெடிகே இலங்கையின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட நாகரிகங்களை ஒழுங்காக வரையறை செய்து காலக் கணிப்புச் செய்துகொள்வதற்குச் சிறந்த தொல்லியற்களமாகக் காணப்படுகின்றது. அதாவது புதிய கற்காலத்திலிருந்து இரும்புக் காலத்திற்கும், (பெருங்கற்பண்பாட்டிற்கும்) இரும்புக் காலத்திலிருந்து வரலாற்றுக் காலத்திற்கும், ஒழுங்காக

அடியெடுத்துவைத்த களமாக கெடிகே விளங்குவதால், இந்த மூன்று கலாசாரக் காலங்களையும் ஒழுங்காகக் காலக்கணிப்புச் செய்துகொள்ளக், கெடிகே தொல்லியலாளருக்குக் கைகொடுத்துதவலாம் எனக்கூறும் பிழையாகாது.† மேலும் கெடிகே. கந்தரோடை மண்ணடுக்கு வளர்ச்சிகளையும் தொடர்புபடுத்திக் காலக்கணிப்புகளை ஒப்பிட்டுத் தெளிந்துகொள்ளக்கூடிய வாய்ப்புகளும் உள.

பாக்கர் தென்னிலங்கையிற் திஸ்ஸமகாராமாவின் அகழ்வாய்வுகளின்போது கிடைக்கப்பெற்ற கறுப்புச்-சிவப்பு வண்ண மட்பாண்டங்கள், தனிக் கறுப்பு, தனிச் சிவப்பு மட்பாண்ட வகைகள்பற்றியும், அவற்றின்மீது பொறிக்கப்பட்ட அசோகன் பிராமி எழுத்துக்கள்பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால், பாக்கர் இவற்றை அகழ்வாய்வு செய்த காலத்தில், இவை பெருங்கற்பண்பாட்டு மக்கள் கலாசாரத்துடன் பின்னிப்பிணைந்த தடயங்கள் என்ற கோட்பாடு நிறுவப்படாததொன்றாகும். எனவே அப்பொழுது அவருக்கு இவற்றைக் கையாண்ட ஆதித் திராவிடக் குடிகளின் வரலாற்று முக்கியத்துவம்பற்றி அறிய வாய்ப்பிருக்கவில்லை. ஆனாலும் சொல் வரலாற்று அடிப்படையிற் தம்மன ஆறு தென்கிழக்கிலங்கையிற் காணப்படுகின்ற ஒரு ஆதி திராவிடச் சொல் என வற்புறுத்துவர்.

தமிழகத்திற்போல, இலங்கையிலும் ஆதித் திராவிடக் குடிகள் பேணிய பெருங்கற்பண்பாட்டின் காலத்தைக் காலவரையறை செய்துகொள்ள நமக்கு உதவக்கூடியவை கறுப்புச்-சிவப்பு மட்பாண்டங்கள் ஆவன. இவை தோன்றிய மண்தட்டுக்கள், சவக்குழிகள் ஆதியன என்கிப்திலிருந்து தென்னிந்தியா வரை காலக் கணிப்புகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இம்மட்பாண்டங்களின் தோற்ற வரலாறுகளை ஆராயும்பொழுது, இவை முதன்முதலாக கி. மு. 5000-3000க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தைச் சார்ந்த மெம்பைட்காலச் (Memphite period) சவக்குழிகளில் என்கிப்திற் தோன்றியுள்ளன. (என்கிப்திய சவக்குழிகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற

† அனூராதபுர நாகரிகத்தின் வரலாற்றிடைக்காலம் (Proto-historic period) (கி. மு. 600-400 என C. 14 காலக்கணிப்புகள் நிறுவியுள்ளன. இக்காலத்திற்குரிய மண்தட்டுக்களிற் கிடைக்கப்பெற்ற பண்பாட்டுத் தடயங்கள், தென்னிந்திய ஆதி திராவிடக் குடிகளின் பெருங்கற் பண்பாட்டிற்குரிய இரும்பாயுதங்கள், கறுப்புச்-சிவப்பு மட்பாண்டங்கள், குதிரை எச்சங்கள் என்பனவாம். See: Dr. Saddhamangala Karunaratne "For the first time Beginnings of Anuradapura Civilization Scientifically dated" Observer April 13, 1986.

இந்த மட்கலயங்கள் இலண்டன் அரும்பொருட்சாலையில் இன்றும் பாதுகாப்பாகப் பேணிவைக்கப்பட்டுள்ளன.) அடுத்து, இவை வடமேற்கிந்தியாவில் அரப்பா நகரின் துறைமுகமாகிய லோதாலில் கி. மு. 2400ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த மண்ணடுக்குகளிற் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இதனைத் தொடர்ந்து மத்திய இந்தியாவிலும், மேற்கிந்தியாவிலும் இவை கிடைக்கப்பெற்ற மண்ணடுக்குகள் கி. மு. 1800 எனக் காலக் கணிப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளன. அதேசமயம், உஜ்ஜயினி, நக்தா மகேஸ்வர் இடங்களிற் கி. மு. 600-500ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மண்ணடுக்குகளிற் கிடைக்கப்பெற்றன. ஆறற் தென்னிந்தியாவில் இவற்றின் வரலாறு திராவிடர்களின் வரலாற்றுடன் பின்னிப்பிணைந்து ஒரு புதிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. அதாவது ஆதிதிராவிடர்கள் தென்னிந்தியாவிற் தாம் வளர்த்த பெருங்கற் பண்பாட்டினைக் கைவிடமுடியாதவகையிற் பதினேழு நூற்றாண்டுகளுக்குப் (கி. மு. 1200-கி. பி. 500 வரை) பேணிவந்துள்ளனர் என்பது அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் தமிழகத்தின் தென்கோடியில் கி. மு. 1000ம் ஆண்டளவில், இப்பண்பாட்டின் சுவடுகள் தோற்றம் பெறுகின்றன. எனவே இலங்கையிலும் கெடிகே, பொன்பரிப்பு, கந்தரோடை முதலான இடங்களில் இவை கி. மு. 1000 ஆண்டளவில் தோற்றம் பெற்றிருக்கலாம் எனக்கொள்ளின் தவறாகாது. இக்கருத்தினை இலங்கையின் பழம்பெரும் பட்டினங்களின் வர்த்தக வரலாற்றோடு தொடர்பான சான்றாதாரங்களும் பலப்படுத்துகின்றன. எனினும் எதிர்கால அகழ்வாய்வுகள் இக்கருத்தினை திட்டவாட்டமாக நிர்ணயிக்க முடியும் என்று நம்புகிறோம். கெடிகேயில் பிற்கால மண்தட்டுகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற கி. மு. 3ம் நூற்றாண்டிற்குரிய பிராமி எழுத்துக்கள் கி. மு. 1ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த உரோமர் மட்பாண்டங்கள், திஸ்ஸமகாராமாவில் கி. மு. 200-50க்குமிடைப்பட்ட காலத்தைச் சார்ந்த பிராமி எழுத்துக்களைக் கொண்ட மட்பாண்டங்கள், ஆனைக்கோட்டையில் கி. மு. 300-200 நூற்றாண்டிற்குரிய எழுத்துக்கள்கொண்ட முத்திரைகள் ஆகியவற்றுடன் கறுப்புச்-சிவப்புப் பாணிகள் தொடர்புடையனவாகத் தோன்றியுள்ளமையாலும், இக்காலங்களுக்குப் பின்னர் காணப்படாமையினாலும், இவை இலங்கையில் இக்காலத்திலிருந்து மறையத் தொடங்குகின்ற நிலை ஏற்படுகின்றதெனலாம். தமிழகத்திற் பிராமி எழுத்தின் காலம் கி.மு. 300-கி.பி, 400-500 வரை எனக் கருதப்படுகின்றது. ஆறற் தென்னிந்தியாவில் இதற்கு முந்திய காலங்களிற் கிரபிடிக் குறியீடுகளே பொதுவாக எழுத்துக்களுக்கு முன்னோடிகளாகக் காணப்படுகின்றன. அரப்பா முத்திரைகளிலும், பாணை ஓடுகளிலும், காணப்படும் கிரபிடிக் குறியீடுகள் பற்றியும், அவை புலப்படுத்தும் மொழி

அல்லது கருத்துக்கள் பற்றியும், இன்னமும் எவராலும் தெளிவாக விளக்கிக்காட்ட முடியாமற்போயவிட்டது. இத்தகைய குறியீடுகளில் எண்பத்தொன்பது வீதமான குறியீடுகள் தென்னிந்தியப் பெருங்கற் பண்பாட்டு ஈமக்குழிகளிற் கிடைக்கப் பெற்ற பாணை ஓடுகளிலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவையும் இன்னும் பூரணமாக விளங்கிக்கொள்ளப்படாமலிருக்கின்ற ஆதித் திராவிடர்களின் எழுத்துக் குறிகளே ஆவன. பொன்பரிப்புக் கிராபிடிக் குறிகளும் இத்தகைய பழைய சமுதாயத்தின் அறிவியல் முயற்சிகளே எனலாம்.

இதுவரை நாம் குறிப்பிட்ட ஆதித் திராவிடர்களின் சிறப்பியல்புகளின்படி, இவர்கள் பரவி வாழ்ந்த இடங்கள் திட்டவாட்டமாக நிர்ணயம் செய்யப்படுகின்றன. ஏனவே இலங்கையில் வடக்கில் யாழ்குடா முழுவதும், வடமேற்காகப் புத்தளம் வரையும், வடமத்திய பகுதியில் அனுராதபுரம் வரையும் ஆதித் திராவிடக் குடிகள் பரவியிருந்தனர் என்பதனை மகாவமிசத்தின் மறைமுகமான குறிப்புகளிலிருந்தும் உணரக்கூடியதாக இருந்தது. மகாவமிசம் தொடங்குகின்ற காலமாகிய கி. மு. 6ம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட காலத்தைப்பற்றிய விபரங்களைக் கிறித்தவ மறை நூலில் இடம்பெறுகின்ற குறிப்புகள், (இவையும் மறைமுகமாகவே உணர்த்துகின்றன.) இஸ்ரேலிய மன்னனான சொலமன் (கி. மு. 1000) ஜெருசலத்திற் கட்டிய கோவிலிற்காக, ரைரே (Tyre) நாட்டு மன்னன் ஹிரானின் (Hiran) கப்பல்கள், சொலமனின் வேலையாட்களுடன் தாசிஸ் (Tarshish) துறைக்கும், உவரித்துறைக்கும் (Ophir) மூன்று வருடங்களுக்கொருமுறை சென்று பொன், அகில், தந்தம், குரங்கு, மயில், வெள்ளி முதலான பொருட்களை எடுத்துச் சென்றன எனக் குறிப்பிடுகின்றன²¹. இதேகாலத்தில் அரேபியாவின் சவ (Sheba) நாட்டு மன்னர்களும், தம் வாணிபத்தைத் தென்னிந்தியா வரை விரிவாக்கம் செய்திருந்தனர். உவரி, தாசிஸ் (கிறித்தவ மறைநூல் குறிப்பிடுகின்ற தாசிஸ் துறை, கோல்சிஸ் அல்லது கோல்சோஸ், அல்லது கொல்கை எனப் பிறநாட்டினரால் அழைக்கப்பட்ட கொற்கையாக இருக்கலாம்.) துறைகளுக்குவந்த பொனீசியா, அரேபியா கப்பல்கள், இப்பொருட்களுக்குப் பெயர்போன குதிரைமலை, மாந்தை போன்ற இலங்கைத் துறைகளுக்கும் நெருங்கியிருக்கலாம் என்ற கருத்தினை மறுத்துரைக்கக்கூடிய சாத்தியங்கள் இல்லையெனலாம். வடமேற்கிலங்கையில் அல்லி அரசாணியுடன் தொடர்பான மரபுக் கதைகளும், கடல்கோள்களும், மற்றும் அரேபியரின் குதிரை வாணிபச் செய்திகளும் குதிரைமலையுடன் தொடர்பான பழைய வரலாறுகள் ஆகின்றன. தமிழகத்திற் பெருங்கற் பண்பாட்டுக் குழிகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற அடக்கப் பொருட்களில், இரும்பா

லர்ன குதிரை வாடங்கள், ஆதித் திராவிடர்களின் குதிரை வாணிபத்தை வற்புறுத்துகின்ற தடயங்களில் ஒன்றாகும். இந்த அடிப்படையில் இலங்கைக்கு வந்து, கி. மு. 2ம் நூற்றாண்டள விற் சிங்கள அரசைக் கைப்பற்றிய சேனன், குட்டன் வரலாறு களும், பின்னர் சூளவமிசத்தின் குறிப்புகளும்²², ஆதித் திரா விடர்களின் குதிரை வாணிபத்தையே எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இவ்வாறு இலங்கையின் வடமேற்குப் பாகத்தில் நடைபெற்ற ஆதித் திராவிடரின் வணிக முயற்சிகள் எங்கள் கவனத்தை இழுத்துக்கொண்டிருக்கையில், இலங்கையின் கிழக்குக் கரையாக இவர்கள் என்ன செய்தார்கள் என்பதனை அறிவுறுத்தக்கூடிய போதுமான ஆதாரங்களை, இவ்வாறு எடுத்துக்கொள்ளமுடியா திருந்த சூழ்நிலையில், ஆதித் திராவிடர்களுடன் வடமேற்கிலும். வடக்கிலும் ஒன்றாகக் கலந்துவிட்ட நாகர் குடிகள், கிழக்குக் கரையாகத் திஸ்ஸமகாராம வரை பரவினர் என்பதனைத் தெளி வாக எடுத்துக்காட்டியவை தொலமியின் குறிப்புகளே. தொலமி யின் கருத்தினைப் பலப்படுத்தும் வகையிலே குருஹல்கின்ன, கதிராவெளி, உகந்தமலை, திஸ்ஸமகாராம வரை கிடைக்கப் பெற்ற பெருங்கற் பண்பாட்டு இடுகாடுகளும், குடியிருந்த பகுதி களிற் கிடைக்கப்பெற்ற கறுப்புச்-சிவப்பு மட்பாண்டங்களும் அமைகின்றன எனலாம்.

இவற்றோடு கபறனை, படியகம்பளை, கல்சோகன் கனத்தை (யாப்பகூவ), முதலான இடங்களிற் கிடைக்கப்பெற்ற இடுகாடு கள், மேலும் நாட்டின் உட்பகுதியாக நிகழ்ந்த பெருங்கற் பண் பாட்டு ஊடுருவல்களை ஆதாரபூர்வமாக நிறுவுகின்றன. எனவே, இனங்கண்டுகொள்ளக்கூடிய ஆதித் திராவிடரின் பெருங்கற் பண் பாட்டு ஈமக்குழிகளும், அவற்றுள் அடக்கம் பண்ணப்பட்ட கறுப்புச்-சிவப்பு வண்ண மட்பாண்டங்கள், இரும்பாயுதங்கள் ஆதியனவும் எமக்கு இந்தளவிலாவது கிடைத்திராவிடில் ஆதித் திராவிடரின் வரலாறுகள் இலங்கையின் மண்ணில் மடிந்த கதை களாகிவிடுகின்றன எனிற் பிழையாகாது.

அடிக்குறிப்பெண்களுக்குரிய நூற்றொகைப் பட்டியல்:-

1. புறநானூறு 238:1-5; 364:10-14; 228:1-12; பதிற்றுப் பத்து 44:22-23; மணிமேகலை, சக்கரவாளக் கோட்டம் உரைத்தகாதை வரி 67-68; தக்க யாகப்பரணி 376, குலோத்துங்கன் சோழன் உலா 22-24.

2. S. K. Strampalam, The Megalithic Cultur in Sri Lanka. Ph. D. Thesis Unpublished, University of Poona. 1980.
3. Ernst Rosenthal, Pottery and Ceramics, A Pelican Book P. 15.
4. R. E. M. Wheeler, Arikamedu, Ancient India, No. 2 1946.
5. நெடுநல்வாடை 101-103, பெரும்பாணாற்றுப்படை 316-17. அகம் 146.
6. கலாநிதி கா. இந்திரபாலா “அல்லைப்பிட்டியில் அகழ்ந்தெடுத்த அழகிய சீனப் பாத்திரங்கள்” வீரகேசரி 28-10-77, 20-11-1977.
7. P. E. P. Deraniyagala, The Races of the stone age and of the Ferrolithic of Ceylon, R. A. S. (C. B.) Vol. 5. 1956-57; “Bandattara Culture Phase II of the Ferrolithic”, Spolia Zeylanica, Vol. 27. 1953 P. 137.
8. P. E. P. Deraniniyagala, “Tabbova-Maradammaduva Culture Phase II of the Ferrolithic S. Z. Vol. 27. 1953 P. 133-136.
9. W. C. Macready, “Pomparpu Pathu Ruins” The Orientalist 1888-89. Vol. III. P. 188 f.
10. Archaeological Survey Annual Report 1957. P. 12-16; S. Parnavitana, “Archaeological investigations near Pomparippu,” Ceylon - To-day 5 (II). Nov. 1956.
11. Alexander Rea, Catalogue of Prehistoric Antiquities (Adichanallur and Purumbair) Madras 1915.
12. கிளிநொச்சி நிருபர், “முதுமக்கள்தாழி” வீரகேசரி, 11-7-1985.
13. Vimala Begley, “The Archaeological explorations in Northern Ceylon,” Expedition Vol. 9. No. 4. 1967. P. 20-29.
14. Vimala Begley மு. கு. கட்டுரை.
15. ” ”
16. S. Parnavitana, Ceylon Journal of Science (G. Section) Vol. II. Dec 1928 Feb. 1933. P. 94-95.
17. K. R. Srinivasan, “Megalithic burials and urn-fields of South India in the light of Tamil literature and tradition” Ancient India No. 2. Jan. 1946.

18. பொ. இரகுபதி, பெருங்கல் பண்பாடு - யாழ்ப்பாணம்.
19. Ceylon Journal of Science (G. Section) I. (2) P. 51-52;
Also vldc (G. Section II) P. 94-95.
20. Vimala Bedey, (இக்கட்டுரையின் விபரங்கள் பொ. இரகு
பதி பெருங்கல் பண்பாடு - யாழ்ப்பாணம். எனும்
நூலிற் தரப்பட்டுள்ளது, நாம் தரமுடியாத
நிலைமைகளுக்கு வருந்துகின்றோம்.) Also see:-
S. Parker, "Report on Archaeological discoveries
at Tissamaharama" R, A. S. (C. B.) Vol. VIII
No. 27. 1884.
21. The Holy Bible I Kings 9:11, 27-28. I Kings 10:10-11;
II Chronicles 9:10-21.
22. சூளவமிசம் 48:145.

இயல் 3

இலங்கையிற் திராவிட இந்துக்கட்டிடக் கலையின் தோற்ற வளர்ச்சிகளும், தமிழகத்துப் பின்னணிகளும்.

இலங்கையிற் திராவிட இந்துக் கட்டிடக்கலையின் தோற்ற வளர்ச்சிகளை நாம் ஆராய்வதற்கு, எமக்குத் தொல்லியற் சான்றுகள், சமுதாய - மானிடவியற் பண்புகள், இலக்கியக் குறிப்புகள் என்பன ஆதாரமாக அமைந்துள்ளன. தென்னிந்தியாவிற்குத் தோன்றி வளர்ந்த திராவிட இந்துக் கட்டிடக்கலையின் தோற்ற வளர்ச்சிகளை ஆராய்வதற்கும், இத்தகைய ஆதாரங்களே பெரிதும் உதவின. இத்தகைய ஆதாரங்களை ஆய்ந்தன்வினாவாகத், தென்னிந்தியாவில் ஆதிதிராவிடக் குடிகள் உருவாக்கி வளர்த்த இந்துக் கட்டிடக்கலை, பல்வகைத் தோற்ற நிலைப்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தது என்பது தெளிவாக்கப்பட்டது. இவற்றுள் மிக ஆரம்ப நிலைக் கோவில்கள் திறந்தவெளிக் கோவில்களேயாம். இன்றும் தென்னிந்தியத் திராவிடக்குடிகள் மத்தியிலும், இலங்கைத் திராவிடக்குடிகள் மத்தியிலும், ஒரு கோவில் உருவாகும்பொழுது முதலிற் திறந்தவெளிக் கோவிலாக, மரவடிகளில் உருவெடுத்துப் பின் வளருவதையும், சில சமயம் வளராமற் திறந்தவெளிக் கோவில்களாகவே பேணி வழிபடப்பட்டுவருவதையும் நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. ஒரு இந்துக் கோவிலின் இரண்டாவது கட்ட வளர்ச்சிநிலையில், மேலே குறிப்பிட்ட மரவடிக் கோவில்களுக்கு அழிபொருள்களான குடிசைகளோ அல்லது பந்தல்களோ அமைக்கப்படலாயின. இவைகள் ஆதிதிராவிடக் குடிகள் வாழ்ந்த வட்டவடிவமான குடிசைகளாகவோ அல்லது நீள்சதுரப் பந்தல்களாகவோ அமைக்கப்பட்டன எனலாம். (ஆதி தென்னாசியக் குடிகள் முதலில் வட்டவடிவமான குடிசைகளையும், காலப்போக்கில் நீள்சதுரப் பந்தல்களையும் அமைத்தனர் என ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன.) காலப்போக்கிற் திராவிட சமுதாயத்தின் செல்வவளம், சமயப்பற்று, கட்டிடக்கலை வளர்ச்சி என்பனவற்றினடிப்படையிலேயே குடிசைகளும் பந்தல்களும் உறுதி

யான கட்டிட வடிவங்களைப் பெறலாயின. மூன்றாவது கட்டத் திற் திராவிட இந்துக் கட்டிடக்கலையின் கருங்கற் கட்டிட வளர்ச்சிக்கு அடிக்கல்லாக அமைந்தவை, ஆதித்திராவிடக்குடிகள் எடுத்த கல்லறைகள் (Dolmenoid cist), கல்வட்டங்கள் (Cairn circle), சுடலைமாடன் கோவில்கள், மற்று வீரார்க்கு எடுத்த கற்களைக் கொண்ட சுடலைக் கோவில்கள் என்பனவாம். இவற்றுற் குடிசைத் தாழிகள் (Hut-urns), தவிர்ந்த, மற்ற யாவும் செப்பனிடப்பட்டதும், செப்பனிடப்படாததுமான கற்பாறைகளினால் எழுப்பப்பட்டவை. எனவே காலப்போக்கிற் கற்பாறைகளிற் செதுக்கி வடிக்கப் பெற்ற கல்லாலான கட்டிடக்கலைக்கு இவைகளே முன்னோடிகளாக அமைந்தன எனலாம். எனினும் இத்தகைய நீள்சதுரக் கல்லறைகளின்மீது வட்டவடிவான (குடிசைகளை நிகர்த்த) விமானங்களை (சிகரங்களை) அமைக்கும் உக்தி தோன்றிய நிலையிலேயே திராவிட இந்துக் கட்டிடக்கலைக்கு ஆரம்ப வரைவிலக்கணம் உருவெடுக்கமுடிந்தது. இலங்கையிற் திராவிட இந்துக் கட்டிடக்கலையின் தோற்ற நிலைகளைப் பொறுத்தவரையில், மேலே குறிப்பிட்ட ஆரம்பவளர்ச்சி நிலைகளுக்குரிய சமுதாயச் சூழ்நிலைகள், அவதானிக்கப்பட்டுள்ளன. எனினும் இவை திராவிட இந்துக் கட்டிடக்கலையெனத் தனித்துவமாக வளரும் வளர்ச்சி நிலையை அடைந்த காலத்திற், சுதந்திரமாக வளரமுடியவில்லை. இதற்கு மாறாக, முறிவின்றி ஏற்பட்ட தென்னிந்தியத் திராவிடக் கலாசாரத் தொடர்புகளினால், இலங்கைத் திராவிட இந்துக் கட்டிடக்கலை தனக்கெனக் கட்டிடக் கலைஞர்களை உருவாக்கமுடியாமற் போய்விட்டது. அதனால் இலங்கையிற் திராவிட இந்துக் கட்டிடக்கலை தென்னிந்திய சிற்பக் கட்டிடக் கலைஞர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, வளர்க்கப்பட்ட ஒரு கலையாகவே வளரலாயிற்று.

திறந்தவெளிக் கோவில்கள்

இன்று தென்னிந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் வாழ்கின்ற தமிழ்க்குடிகளின் சமுதாய, மானிடவியற்கூறுகளை ஆராயும் பொழுது, திராவிட இந்துக் கோவிலின் ஆரம்பநிலை, ஒரு குறிப்பிட்ட மரம் அல்லது குன்று அல்லது நீர்நிலை அபூர்வசக்தி கொண்டதாகக் கருதப்பட்டு வழிபடப்பட்ட நிலையிலே உருவாகியதெனலாம். இத்தகைய இயற்கைக் கூறுகள், தெய்வீக சக்தி வாய்ந்ததாகக் கருதப்படும் தொடக்கநிலையில், இவை திறந்தவெளிக் கோவில்களாகவே இருந்தன. காலப்போக்கிற் சமுதாய வளர்ச்சிக்கும், அபிலாசைகளுக்குமேற்ப இந்த இடங்களில் எழுப்பப்படும் கோவில்கள் ஒரு பிற்சேர்க்கையே. எனவே ஒரு திராவிட இந்துக் கோவிலின் கட்டிட உருவமோ அல்லது

இக்கிய வருணைகளோ அல்லது பிற வரலாற்று ஆதாரங்களோ காலத்தாற் பிற்பட்ட வரலாற்று மூலங்கள் ஆகின்றனவே தவிர, இவை தோற்றங்களை எடுத்துக்காட்டுவனவல்ல.

திறந்தவெளிக் கோவில்களில், முந்தியதாகக் கருதப்படுகின்ற மரக்கோவில்கள், திராவிட இந்துக்கோவில்களின் தோற்ற வளர்ச்சி நிலைகளிற் பல கட்டங்களைத் தாண்டியதொன்றாயினும், இன்றும் தன் செல்வாக்கைத் தமிழ்க்குடிகளின் வழிபாட்டு முறைகளிற் பதித்துள்ளதெனலாம். தென்னிந்தியாவில் அல்லது இலங்கையிற் தமிழ்க்குடிகள் வாழ்கின்ற ஊர்களில், நாம் ஆய்வுப் பயணங்களை வேற்கொள்வோமானால், ஒரு குறிப்பிட்ட ஆல் அல்லது அரசு அல்லது வில்வம் அல்லது வேம்பு முதலான மரங்கள் தெய்வீகசக்தி வாய்ந்ததாகக் கருதி வழிபடப்பட்டு வருவதை அவதானிக்கலாம். அதாவது இவற்றை நாம் அவதானிக்கும் பொழுது, பழைப நிலையிலேயே நம் மதமும், வழிபாடும், இன்றும் இருப்பதை ஒருவர் உணரக்கூடியதாக இருக்கும். இந்த மரங்களுக்குக்கீழ், சில சமயங்களில் உருவமெதுவும் வடிக்கப் பெறாத கற்கள் தெய்வத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கின்னங்களாகப் பாவனைசெய்யப்படுகின்றன. எனினும் குறிப்பிட்ட மரமே, அதிசக்திவாய்ந்த தெய்வமாகக் கருதி வழிபடப்படுகின்றது. இதனடிப்படையாகக் காரணமென்னவெனில், ஆதிதிராவிடக் குடியினர் வனங்களிலும், பெரு மரங்களிலும், சுடலைகளிலும் ஆவிகள், பேய்கள், பிசாசுகள் வாழ்கின்றன என்ற நம்பிக்கையுடையவர்களாக இருந்தமையேயாம்¹. இத்தகைய நம்பிக்கையைத் திராவிடக் குடிகள் மட்டுமன்றி ஆதிநாகர், ஆதிஇயக்கர் குடிகளும் கொண்டிருந்தனர். அதனால் ஆதிதிராவிடக் குடிகளின் மரக்கோவில்களை நிகர்த்தவகையில், ஆதிஇயக்கர் அல்லது ஆதிநாகர் கோவில்கள் மரங்களின்கீழ் முறையே கற்பலகைகளை அல்லது நாகக் கற்களைக் கொண்டமைந்திருந்தனர். பழங்குடி மக்களின் மரவழிபாட்டின் செல்வாக்கைப் பின்னர் பௌத்தமத வழிபாட்டிலும் அவதானிக்கக்கூடியதாகவிருக்கின்றது. புத்தருடைய காலத்திலும், வன தேவதைகள் குடிவாழும் இடங்களாக வனங்கள் நம்பப்பட்டமையினால், மரங்களின்கீழ் அமைக்கப்பட்டிருந்த ஆசனங்களில் அமர்ந்திருந்த போதிசத்துவரைச் சுஜாதாவின் வேலையாள் மர தேவதை என ஐயப்பட்டதாகப் பௌத்த இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன².

† இலங்கையிற் கிடைக்கப்பெற்ற யத்தல விகாரை வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட ஆதிநாகர், இயக்கர் வழிபாட்டுத்தலம் என நம்பப்படுகின்றது. Vide: "Yatala yehera prehistoric shrine" Daily News Aug. 13, 1984; A.D.T.E. Perera, "Asanaghara shrines of ancient Sri Lanka who built them, the Buddhists or Prehistoric Yakkas? J.S.B.R.A.S. New Series. Vol. XX. 1976. P 31-41.

காலப்போக்கில் ஆதிதிராவிடக் குடிகளின் சமய வளர்ச்சியிற் தெய்வவடிவம், மானிட வடிவுடையதாக வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கவே, மரக்கோவில் வழிபாட்டிற் திருப்பங்கள் பல ஏற்படலாயின. ஆதிதிராவிடர்கள், தம் பல்வேறு அபிலாசைகளை யொட்டித் தெய்வீக வடிவங்களைக் கற்பனைபண்ணி உருவ வழிபாட்டை உருவாக்கிய சூழ்நிலையில், முன்பு தெய்வீகத்தன்மை பெற்றிருந்ததாகக் கருதப்பட்ட மரங்கள், புதிய தெய்வங்களின் சிறப்புறைவிடங்களாகக் கருதப்பட்டன. குறிப்பிட்ட மரங்களின் கீழ், குறிப்பிட்ட ஒரு தெய்வத்தை உறையவைக்கும்முறை வளர்த்தோடங்கியதும், இம்மரங்கள் அவ்வத் தெய்வங்களின் சின்னங்களாகக் கருதப்படலாயின. ஆல், அரசு, வில்வம் என்பன சிவனுறைவிடங்களாகவும், கதம்பை முருகனுறைவிடமாகவும், துளசி விஷ்ணுவினுறைவிடமாகவும், பொதுவாகக் கருதப்படலாயின. (இவ்விதிமுறை பிறழ்ந்து பிறமரங்கள் இடம்பெறும் சர்தர்ப்பங்கள் பலவும் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளன) எனவே இதுவரை நாம் ஆராய்ந்ததிலிருந்து ஆதிதிராவிடக் குடிகளின் இந்துக் கோவில்களின் ஆரம்பநிலை மரக்கோவில்களே என்பதும், காலப்போக்கில் உருவ வழிபாடுகள் தோற்றம்பெறவே, மரக்கோவில்களையண்டிக் குடிசைகளும், பந்தல்களும் எடுக்கப்பட்டன என்பதும் தெளிவாகின்றது. இத்தகைய ஆரம்பநிலைக் கோவில்கள் முதலில் அழிபொருட்களாலான மரம், மண், மூங்கில், புல், வைக்கோல், ஓலை முதலானவற்றாலும் பின் செங்கற்களாலும் கட்டப்பெற்றனவாம். இன்றும் ஒரு மரவடிக்கோவில், இத்தகைய பல கட்டங்களைத் தாண்டியே, இறுதிவடிவான கருங்கல் வடிவங்களைப் பெறுகின்றன என்பதனை நாம் நேரடியனுபவங்களால் அறிந்துகொள்ளமுடிகின்றது.

மேலும், திராவிட இந்துக் கட்டிடக் கலையை வரைவிலக்கணப்படுத்திய, ஆரம்பகாலக் கோவில்கள் இத்தகைய எளிமையான முறையிலே தோன்றிப் பூரண வடிவத்தைப் பெற்றன என்று நாம் கூறுவதற்கு ஆதாரமாகத் தொல்லியற் சான்றுகளும், இலச்சியச் சான்றுகளும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. ஆதிதிராவிடரின் மரக்கோவில் வழிபாட்டுமுறைகளை விளக்குகின்ற முத்திரைகள் ஹரப்பா அகழ்வாய்வுகளிற் கிடைக்கப்பெற்றன. இந்த ஹரப்பா முத்திரைகளிற் பொறிக்கப்பட்ட மரக்கோவில்களும், பக்தர்களுமே எமக்குக் கிடைக்கின்ற காலத்தால் முந்திய ஆதாரங்கள் ஆவன³. ஜைன நூல்கள் இயக்கர், நாகர், கோவில்கள் மரங்களின்கீழ் அமைக்கப்பெற்ற மண்ணாலான மேடைகளைக் கொண்டிருந்ததோடு, இத்தகைய வழிபாட்டு மரங்களைச் சூழ்ந்து காடுகள் இருந்தன எனவும் குறிப்பிடுகின்றன⁴. இந்நூல்களின் தகவல்களை மேலும் உறுதிப்படுத்தும் வகையிற் பர்குத், சாஞ்சி முதலிய இடங்களிற் கிடைக்கப்பெற்ற சிற்பங்களில், வழிபாட்டு

மரங்களின்கீழ் அமைக்கப்பட்ட மண்ணாலான மேடைகள் காணப்படுகின்றன. இன்றோர் சிற்பத்தில் வழிபாட்டு மரத்தினருகிலுள்ள குடிசையில் உட்கார்ந்திருக்கும் இருடியுடன் ஐந்தலை நாகம் உரையாடுவதாகக் காணப்படுகின்றது⁵. மற்றும், சாஞ்சியிற் கிடைக்கப்பெற்ற வேரோர் சிற்பமொன்றில் வழிபாட்டிற்குரிய மரக்கோவிலைச் சூழ்ந்து வனவிலங்குகள் வழிபடுவதாகச் சித்தரிக்கப்பெற்றுள்ளது. இத்தகைய தொல்லியல் ஆதாரங்கள் இந்தியாவின் ஆதிக்குடிகளான நாகர்கள், இயக்கர்கள் என்பாரும் மரவழிபாடு உடையவர்களுக்காக இருந்தனர் என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன⁶. மேலும் சாதவாகனரின் காசுகளிற் சித்தரிக்கப்பெற்ற மரக்கோவில்கள், சுற்றிவர அமைக்கப்பெற்ற வட்டமான அல்லது சதுரமான வேலிகளைக்கொண்டமைந்திருந்தன. இவை தவிர மதுராவிற் கிடைக்கப்பெற்ற இரு சிற்பங்கள், மரக்கோவில் வளர்ச்சி நிலைகளை எடுத்துக்காட்டுவனவாக அமைகின்றன. முதல் நிலையைக் கி. மு. 1ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த சிற்பமொன்று, மரக்கோவில் எவ்வித வேலைகளும்ற்றதாகச் சித்தரிக்கப்பெற்றுள்ளது. இரண்டாவது வளர்ச்சி நிலையை முற்காலக் குசானர் காலத்தைச் (கி. பி. 50 - 200) சார்ந்த சிற்பமொன்று விபரிக்கின்றது. இச்சிற்பத்திற் சிவலிங்கத்தினை அடியிற்கொண்ட மரக்கோவிலொன்று சுற்றிவர வேலிகளையுடையதாகக் காணப்படுகின்றது. இந்து நதிக்கரையில் வளர்ந்த திராவிட நாகரீகம் எனக் கருதப்படும் ஹரப்பா நாகரிக காலம் (கி. மு. 2750) முதலாகக் குசானர் (கி. பி. 50 - 200) காலம்வரை மரக்கோவில்களின் வளர்ச்சி நிலைகள் இவ்வாறிருக்கையில், ஆதிதிராவிடர்கள் தென்னோக்கிப் பரவிய தமிழகத்திலும், இவற்றுக்குச் சமாந்தரமான வளர்ச்சி நிலைகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன. புறநானூறு ஆலமர் செல்வற்கு (சிவனுக்கு) நீலநாகம் நல்கிய கலிங்கத்தை ஆய்வேள் அளித்தனன் என்கிறது. அதாவது திறந்தவெளிக் கோவிலான ஆலமரக் கோவிலில் உறைகின்ற சிவனுக்கு வழங்கப்பட்ட கல்லாலான இலிங்கத்தைப்பற்றிய குறிப்பு இதுவாகும். மற்றும் அகநானூறு செங்கற்களால் வேலியமைக்கப்பெற்ற ஆலமரக் கோவிலொன்றுபற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும்,

“கடவுள் ஆலத்து” (நற். 343, புறம். 199)

“கடவுள் சேர்ந்த பராரை மன்றப்பெண்ணை” (நற். 303)

“கடவுள் மரத்த” (அகம். 270)

“தெய்வஞ்சேர்ந்த பராரை வேம்பு” (அகம். 309)

“கள்ளி நீழற் கடவுள்” (புறம். 260 : 5)

“ஆல்கெழு கடவுள்” (திருமுருகு. 256)

“சடம்பமா நெடுவேள்” (பெரும். 75)

“கடவுள் வாகை” (பதிற்று. 66)

முதலான சங்க இலக்கியக் குறிப்புகளிலிருந்து மரங்கள்

சங்க காலத்தில் இறைவன் உறைவிடங்களாகக் கருதப்பட்டன என்பது தெளிவாகின்றது. மற்று மரத்தின் அடிப்பாகமாகிய கந்துவழிபடப்பட்ட குறிப்பைப் பட்டினப்பாலையில் (வரி. 246-249) நாம் அவதானிக்கலாம். தொல்லியல் ஆதாரங்கள் சிந்துவெளி முத்திரைகளில் மரங்களுடன் தொடர்புப்படுத்திப் பெண் தெய்வங்கள் காட்டப்பட்டதுபோன்று, தமிழகத்திலும் கி. மு. 2ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சிற்பங்கள் மரத்தடியில் நிற்கின்ற பெண் தெய்வங்களைச் சித்தரிக்கின்றன. இச் சிற்ப வரலாற்றை உறுதிப்படுத்தும்வகையில் நற்றிணையிலும் (219) ஒருமுலையற்ற திருமாவண்ணி வேங்கைமரத்திற் கட்டுப்பரணுக்கருகில் நின்றதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவைதவிர, பிற சங்க இலக்கியங்கள் பெரு வளர்ச்சிபெற்ற பல்வகைப்பட்ட கோவில்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. எனினும், தேவாரகாலத்திற்கூட மரக்கோவில்கள் பாடல்பெற்ற தலங்களாக முக்கியத்துவம்பெற்று விளங்குவதையும், நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாகவிருக்கின்றது. அப்பரின் அடைவு திருத்தாண்டகம்². கடிபொடில்சூழ் ஞாழற் கோயில், கொகுடிக்கோயில், ஆலக்கோயில் எனப் பல்வேறுபட்ட மரக்கோவில்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றுள் “ஞாழல்” எனும் மரத்தினடியிலமைந்த கோவிலே ஞாழற் கோவிலாகும். “பாதிரிப்புலியூர்த் திருக்கடை ஞாழற் பெருமானடிகளுக்கு” எனவரும் கல்வெட்டின் (S. I. I vii 744) படி திருப்பாதிரிப்புலியூரிலுள்ள கோயில் ஆரம்ப நிலையில் ஞாழற் கோயிலாக இருந்திருந்தது என்பது தெரிகின்றது. அடுத்துக் “கொகுடி” எனும் முல்லைப் பந்தலின் கீழமைந்த கோவிலையே கொகுடிக்கோயிலென அழைக்கப்பட்டதாகும். திருக்கருப்பறியலூரில் அமைந்திருந்த (சீர்காழிக்கு மேற்கே ஆறுமைல் தொலைலமைந்தது) கோவிலைத் தேவாரங்கள் கொகுடிக்கோயிலெனக் குறிப்பிடுகின்றன. திருக்கச்சூர் எனும் ஊரில் (செங்கற்பட்டிற்கு வடபாலில் அமைந்த சிங்கப்பெருமாள் கோயில் புகையிரத நிலையத்திற்கு அணித்தாக அமைந்தது) உள்ள கோவில் ஆலமரக் கோவிலாகத் தோன்றி வளர்ந்ததாகையால் அது “ஆலக்கோவில்” எனப்பட்டது. இத்தகைய இலக்கியக் குறிப்புகளின் துணைக்கொண்டும், மற்று இன்று தமிழகத்திற் பெரும் கோவில்களாக வளர்ந்துள்ள கோவில்களின் ஆரம்ப நிலைகளை ஆராயுமிடத்தும், இவை பழைய மரக்கோவில்களிலிருந்து உருவாகி வளர்ந்தவை என்பது தெளிவாகின்றது. சிதம்பரம் கோவிலுடன் தொடர்பான மரபுக்கதைகள், இக்கோவில் ஆரம்பநிலையிற் தில்லைமரச் சோலையின்கீழ்த்திறந்தவெளிக் கோவிலாக உருவாகிற்று எனத் தெரிவிக்கின்றன.

† இரா. சீனிவாசன். சக்தி வழிபாடு திருநெல்வேலி 2 1975 பக். 101

இதனடிப்படையிலேயே காலப்போக்கிற் தத்துவார்த்த ரீதியில் இங்கிருந்த திறந்தவெளி இலிங்கத்திற்கு விளக்கம் கொடுக்கும் போது, ஆகாயவடிவான இலிங்கம் என விளக்கப்படலாயிற்று. இவ்விதமே திருவானைக்காவில் நீருற்றுடைய நாவல் மரத்தினடியில் உருவாகிய இலிங்கவழிபாடும், பின் அப்புலிங்கம் எனப் பெயர்பெற்று வளரலாயிற்று. மேலும் கோச்செங்கணன் (கி. பி. 2ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி) எனும் ஆதிச் சோழ மன்னனே, நாவல்மரக் கோவிலாக அமைந்த இக்கோவிலை முதன்முதலாகக் கருங்கற்களாற் கட்டினான் என்பதும் ஆதாரபூர்வமாக நிறுவப் பெற்றுள்ளது 7. இவைதவிரக் காஞ்சியில் ஏகாம்பநாதர் கோவில் மாமரத்தினடியிலும், மதுரையில் மீனாட்சியம்மன் கோவில் கடம்ப மரத்தடியிலும், திருவொற்றியூர்க் கோவில் மகிழ்மரத்தடியிலும் ஆரம்பமாகியனவாகத் தெரிகின்றன. எனவே சிற்பநூல்கள் எழுத்து வடிவுபெற்ற காலத்தில், மரக்கோவில்களுடன் தொடர்பான மரங்களைத் தலவிருட்சங்கள் (குறிப்பிட்ட கோவிலுக்குரிய மரங்கள்) என வரைவிலக்கணப்படுத்தின. அதனாற் குறிப்பிட்ட மரக்கோவிலை அண்டி எழுப்பப்பட்ட புதிய கருங்கற் கோவிலுக்கும், பழைய மரக்கோவிலிருந்த மரத்திற்குமிடையேயிருந்த தொடர்பிலே துண்டிப்பு நிகழ்வது தவிர்க்கமுடியாததாகின்றது. எடுத்துக்காட்டாகக் குற்றாலத்திற் குறும்பலா மரத்தடியில் இறைவன் எழுந்தருளினார் என்பதனாற் சம்பந்தர்

“சிவலிங்க சொரூபமாக

வீனையும் ஒரு குறுப்பலாவின் முனைத்து எழுந்த
சிவக்கொழுந்தை வேண்டுவோமே”

எனக் குறுப்பலாப் பதிகத்தைப் பாடினர். ஆயினும் காலப்போக்கிற் கோவில் வளர்ச்சியேற்படுமிடத்துக் குறும்பலாவே ஈசன் என்று சம்பந்தர் கூறிய சம்பந்தத்திற்கு இடமேயில்லாது போயிற்று. இவ்விதமே ஆதிமரக்கோவில்கள் யாவும், பின்னால் ஏற்பட்ட கட்டிட வளர்ச்சிகளினால் இடம்மாறி, உருமாறின என்பது தெளிவாகின்றது. நாம் இதுவரை எடுத்திக்காட்டிய ஆதாரங்களிலிருந்து தமிழகத்தில் ஆதியிலிருந்து மரக்கோவில்களே, காலப்போக்கிற் பெருங்கோவில்களாக உருமாறின என்பது தெளிவாகின்றது.

இலங்கையிலும், திராவிட இந்துக்கோவில்களின் தோற்றம்பற்றி எமக்குக் கிடைக்கின்ற வரலாற்றுக்கூறுகள், ஆதி மரக்கோவில்களே காலந்தோறும் வெவ்வேறு கட்டங்களைத்தாண்டி இன்றைய நிலையை அடைந்தன என்பதனை உறுதிப்படுத்துகின்றன. இலங்கையில் ஆதிமரக்கோவிலுடன் தொடர்பான பழைய மரபொன்றின்படி, ருவான்வெலித்தாகபம் கட்டப்பட்ட இடத்தில் முதலில் ஒரு வழிபாட்டும் தெலம்பு மரமும், (Telembu Tree)

காடும் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. இந்த மரமும், காடும் நவ ரட்ணவல்லி எனும் (காளி) தாய்த் தெய்வத்திற்குரியதாக இருந்தன. மக்கள் இத்தாய்த் தெய்வத்திற்கு உயிர்ப்பலிகளிட்டு வரலாயினர். மகிந்ததேரர் கி. மு. 246ம் ஆண்டளவிற் பௌத்த தாகபமான ருவான்வெலியைக் கட்ட இவ்விடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தபொழுது, இத்தாய்த்தெய்வம் கொள்ளை நோயைப் பரப்பினால் எனத் தெரிகின்றது. அதனால் மக்கள் இத் தெலம்பு மரத்தை வெட்டவிடாமல் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர் என்றும், பின் இம் மரக்கோவிலுக்கருகிலிருந்த ஒரு பெரிய இலிங்கக் கல்லில் ஞானவாக்கு ஒன்று காணப்பட்டதென்றும், (இதன் பகுதிகள் பேணப்பட்டுள்ளனவாகத் தெரிகின்றது) அவ்வாக்கின்படி மரதேவதைக்குரிய பலிகள் அளித்து, மரதேவதை இருந்த மரமும், காடும் அழிக்கப்பட்டுத் தாகபம் அமைக்கப்பட்டதென இந்த மரபு தெரிவிக்கின்றது. இந்த மரக்கோவிலின் புனிதத்தைச் சிதைத்ததற்காகவே, காலப்போகிற் தமிழ்ப் படையினர் இத் தாகபத்தை அழித்துப் பழிவாங்கினர் என்று எச். நெவில் கருதுவர்⁸.

இன்னோர் மரபின்படி கிறிஸ்து சகாப்தத்திற்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் சம்மான்துறையில் ஒரு காட்டுப்பகுதி வழி பாட்டுத்தலமாக இருந்ததென்றும், காலப்போக்கில் இங்கு பிள்ளையார் வழிபாடு இணைக்கப்பட்டபொழுது, இக்காடு பிள்ளையார் முனைக்காடு என அழைக்கப்படலாயிற்று என்றும் தெரிகின்றது⁹. இந்தப் பிள்ளையார் முனைக்காடு பல்வேறு வரலாற்றுக் கட்டங்களைக் கடந்ததொன்றாகக் காணப்படுகின்றது. சீர்பாதர் வரன்முறைக் கல்வெட்டுகளின்படி உக்கிரசிங்கனுக்கும், மாருதப்பிரவிக வல்லிக்கும் பிறந்த வாலசிங்கன் எனும் இளவரசன் இலங்கையை அடைந்து, கண்டியைக் கைப்பற்றி ஆளுகையிற், சோழநாடு சென்று சோழ இளவரசி சீர்பாததேவியைத் திருமணம்புரிந்து கண்டி அரசிற்கு ஏகினன். பின் சீர்பாதேவியும் தன் கணவருடன் ஒன்றுசேருமுகமாகத் தன்குடிமக்கள் சிலருடனும், பணியாட்களுடனும், சிந்தன் என்பானின் ஓடத்திற் பிரயாணம் செய்கையில், ஓடம் திருகோணமலைக் கடலையடைந்ததும் மேலே ஓடாது நின்றுவிட்டது. சிந்தன் படகின் கீழ்ச்சென்று பார்த்த பொழுது பிள்ளையார் திருவுருவம் ஒன்று இருக்கக் கண்டனன். அப்பொழுது சீர்பாததேவி அத்திருவுருத்தைப் படகில் ஏற்று வித்துப், படகு தாவியே ஓடிக்கரையை அடையின், அப்படகு சேரும்கரையில் அப்பிள்ளையாருக்கு ஆலயம் எடுப்பதாக நேர்த்தி செய்தனள். படகும் சம்மான்துறையைச்சார்ந்த வீரமுனையை அடைந்தது. அம்மையும் (அரசன் உதவியுடன்) பிள்ளையாருக்கு அங்கு கோவிலெடுத்துப், பிள்ளையாரைப் பிரதிட்டை செய்வித்

துச், சிந்தாத்திரைப்பிள்ளையார் (சிந்தன் ஓடத்தில் பிரயாணம் செய்தமையால்) எனப் பெயரிட்டு நித்தியபூசைக்குக் காணி, நிலம் வழங்கித், தன்னுடன் வந்த குடிகளையும் குடியிருத்தினள் எனத் தெரிகின்றது. இக்கல்வெட்டுக்களின்படி சீர்பாததேவியினால் வீர முனையில் எழுப்பப்பட்ட பிள்ளையார் ஆலயத்தை அண்டிய பகுதியினையே பிள்ளையார் முனைக்காடு என நாம் அடையானம் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. எனினும் இந்தப் பிள்ளையார் முனைக்காடு அல்லது சிந்தாத்திரைப் பிள்ளையார் காலப்போக்கில் யாதோரு காரணத்தாற் பல நூற்றாண்டுகளாகக் கைவிடப்பட்ட இடமாகிற்று எனத் தெரிகின்றது. பிள்ளையாரின் திருவுருவமும் பிரதிட்டை பண்ணியவிடத்திற் காணாதபடியினால், அப்பிள்ளையார் கோவில் வழிபாடு அற்ற இடமாகப் போய்விட்டது. எனினும் காலப்போக்கில் ஏற்கனவே தெய்வீகச் சூழலைப் பெற்றிருந்த காடும், குளமும் திரும்பவும் வழிபாட்டுத்தலமாக மாற்றப்பட்டதற்காகிய இன்னொர் வரலாறு ஒன்றினையும் நாம் அவதானிக்கக் கூடியதாகவிருக்கின்றது. இவ்வரலாற்றின்படி வீர முனையிற் கவனிப்பாரற்றுக்கிடந்த குளமொன்றினையும், அதனைச் சூழ்ந்த அடர்ந்த காட்டினையும், மலைக்குன்றுகளையும் ஏறக்குறைய 40 வருடங்களுக்குமுன் துரைசாமிப் பெரியார் காண நேரிட்ட பொழுது, அக்காடும் குளமும் ஒரு பழைய கோவிற்தலத்திற் குரியது என்பதனை உணர்ந்துகொண்டார். அவரின் பக்தி உந்தலாற் அப்பெரியார் பல நாட்களாக அக்குளத்திற் தேடுதல் செய்து, பின் அங்கு வீசப்பட்டோ அல்லது பாதுகாப்புக் காரணமாக வைக்கப்பட்டோ இருந்த பிள்ளையார் திருவுருவைத் தேடி எடுத்துக்கொண்டனர். பின் அப்பிள்ளையார் திருவுருத்திற்குப் பீடம் அமைத்துக், கிடுகினாற் பந்தலமைத்துச் சிறுகோவில் ஒன்றினை உருவாக்கி வழிபடலாயினர். அதனை அப்பொழுது 'அம்பாறை வில்லுப்பிள்ளையார் கோவில்' என்றும் அழைத்தனர். இக்கால கட்டத்தில், இக்கோவிற்தலம், ஆதியில் மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் மூன்றினாலும் விசேடம் பெற்றமைந்த பிள்ளையார் கோவில் என்பதனை உணர்ந்த பக்தர்குழாம் ஒரு பெருங்கோவிலை எழுப்ப ஆவல்கொண்டனர். அதன்விளைவாக எழுந்த புதிய கோவில், இறக்காமத்துக் கோவிலுக்காக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட பிள்ளையார் திருவுருவையும், கர்ப்பக்கிருத்திற் பிரதிட்டைசெய்து, 1975ம் ஆண்டு திருக்குட்புழுக்கினையும்செய்து வைத்தனர். அன்றிலிருந்து இப்பிள்ளையார் கோவில் அம்பாறை ஸ்ரீ மாணிக்கப்பிள்ளையார் என்ற புதிய பெயரையும் பெறலாயிற்று. அதனோடு சேதமடைந்திருந்த பழைய பிள்ளையார் (திருகோணமலைக் கடலுள் இருந்து பெறப்பட்டது) திருவுருவமும் ஒரு மூலையில்வைத்துப் பேணப்பட்டு, வழிபடப்பட்டு வரப்படுகின்றது. எனவே தெய்வீகத்தன்மையும் சூழலும்பெற்ற

காட்டுப்பகுதி, நூற்றாண்டுகள் எத்தனைகள் கழிந்தாலும் பிற காரணிகள் அழிவுபடுத்தினாலும்கூடத் தன் தெய்வீகத் தன்மையை இன்றுவரை இழந்துவிடவில்லை என்பதற்கு இக்கோவில் வரலாறு எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றதெனலாம்.

இவைதவிர, இன்று கிழக்குமாகாணத்திற் பெருங்கோவில் களாக வளர்ந்துள்ள கோவில்கள் சிலவற்றுடன் தொடர்பான மரபுக் கதைகள், இவை ஆரம்பத்தில் மரக்கோவில்களாகத் தோன்றிக் காலப்போக்கிலே வளர்ச்சிபெற்றன என்பதனை எடுத்துக்காட்டுகின்ன. இவ்வகையிற் சித்தாண்டி சித்திரவேலாயுதர் கோவிலின் ஆரம்பவளர்ச்சி நிலைகளை ஆராயுமிடத்துத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து சிகண்டி எனும் முனிவர் ஈழநாட்டுச் சிவதலங்களைத் தரிசித்துவரும் வழியிற், கண்டி மன்னனான இராஜசிங்கன் II ஆல் (கி. பி. 1635 - 1687) உபசரிக்கப்பெற்றுப் பின், காட்டுவழியாக வரும்போது சித்தாண்டியில் வாழ்ந்த ஆதிக் குடிகளான வேடுவர்களிற் பெரிய கழுவன், சின்னக்கழுவன் என்பார் இவரை உபசரித்தனர் என்றும், அதனால் மகிழ்வுற்ற சிகண்டி முனிவர், தன் எஞ்சிய நாட்களை அங்கு கழிக்க விரும்பியவராய்த், தன்வசமிருந்த வேலாயுதத்தைவைத்து வழிபட ஒரு குடிசை அமைத்துத் தரும்படி கேட்க, அவர்களும் தற்போது ஆலயம் அமைந்திருக்கும் கோவிலுக்குப் பின்னாக அத்தி மரத்தடியில் ஓர் குடிசை அமைத்துக்கொடுத்தனர் என்றும், காலப்போக்கிலே வேளாளர், முனிவர் குடிசையை மண்ணெடுகளியுஞ் சேர்த்து மரமொடு சுவரெடுத்தனர்¹⁰ என்றும், பின்னரே நாயக்கர் பாணியிற் கற்கோயிலெடுத்தனர் என்றும் தெரின்றது.

இவைதவிர, இன்றைய ஊர்க்கோவில்களிற் பெரும்பாலானவை மரக்கோவில்களே. இக்கோவில்களிற் பொங்குதல், தீபமேற்றல், பலிகொடுத்தல், கூத்தாடல் முதலான சில கிரியை முறைகள் இன்றும் பேணப்பட்டுவருகின்றன. எனவே இன்று நாம் அவானிக்கின்ற மரக்கோவில்களும், பழைய மதவழிபாட்டு நம்பிக்கைகளின் எச்சங்களே என்பதில் ஐயமில்லை. ஒரு இனத்தின் சிறப்பியல்புகளைக் காலத்தாலும் மாற்றிவிடமுடியாது என்பதற்குத், திராவிட மக்களின் மரக்கோவில் வழிபாட்டு எச்சங்கள் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகின்றன.

இரண்டாவதாக திராவிடர் இயற்றிய இந்துக் கோவிலின் ஆரம்ப நிலையை மரக்கோவில்களில் மட்டுமன்றி உயர் குன்றுகளிலும் அவதானிக்கக்கூடியதாகவிருக்கின்றது. கடவுளின் உயரிய நிலையைக் காட்டுவதற்குக் குன்றுகளும் புனிதமானதாகக் கருதப்பட்டன. சிவனும், சக்தியும் கைலாசமலையினை உறைவிட

மாகக்கொண்டனர் என்பது புராண வரலாறாகும். அதேபோன்று தமிழ் இலக்கியங்கள் முருகனைக் குன்றுதோறும் வசிப்பவன் என்கின்றன. தொல்காப்பியம் ஐவகை நிலங்களைக் காவல்செய்யும் தெய்வங்களைக் குறிப்பிடும்பொழுது காட்டினை மாயோனும் (விஷ்ணு) குன்றினைச் சேயோனும் (முருகன்) நாட்டுப்புறங்களை வேந்தனும், (இந்திரனும்) பாலைவனத்தைக் கொற்றவையும், (துர்க்கையும்) காக்கின்றன எனக் குறிப்பிடுகின்றது. (தொல், அகத்திணையியல் பா. 5) குன்றுகள் முருகனுறைவிடமெனப் பொதுவாகக் கருதிலும், பிற தெய்வங்களுக்கும் குன்றுகள்மீது வழிபாடுகள் நடாத்தப்பட்டன. அவை ஆரம்பத்தில் முழுக்க முழுக்கத் திறந்தவெளிக் கோவில்களாகவே அமைந்திருந்தன. காலப்போக்கிலே பல்வகைக் கட்டிட வளர்ச்சிக்குரிய களங்களாக இவை மாறின.

தமிழகத்திற் திருவண்ணாமலை, திருப்பரங்குன்றம், அழகர்மலை, உச்சிப்பிள்ளையார் (திருச்சி) முதலான தலங்கள் தெய்வீகத் தன்மைபெற்ற வழிபாட்டுக் குன்றுகளுக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாக விளங்குகின்றன. ஆரம்பத்தில் இம்மலை உச்சிகள்மீது திறந்த வெளிக்கோவில் வழிபாடுகளே நடைபெற்றுவந்தன. இன்று இவற்றின்மீது எழுப்பப்பட்டுள்ள கட்டிடக் கோவில்கள் முதலாயின பிற்சேர்க்கைகளே.

இலங்கையிற் கிறித்து சகாப்தத்திற்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளிற் திறந்தவெளிக் கோவில்களாக வழிபாடு செய்யப்பட்ட குன்றுகளிற் திருகோணமலை, கதிரைமலை (கதிர்காமம்), கீரிமலை, குதிரைமலை (அசுவகிரி), உகந்தமலை, கந்தசுவாமிமலை, சிவனொளிபாதமலை, நாச்சிமார் வேலாத்தைமலை, பருமகந்தர்மலை முதலானவை சிறப்பானவை.

இவற்றுள், திருக்கோணமலை கடலைநோக்கி வளர்ந்திருந்த மூன்று சிகரங்களை உச்சியிற் கொண்டிருந்தது. இராவணன் காலம் முதலாக, இக்குன்றின் உச்சிகள் சில வழிபாட்டுடன் தொடர்புடையனவாக இருந்தன. எனினும், இக்குன்றுகளையண்டிய கரைப்பகுதி வர்த்தகர்களின் இறங்குதுறையாகவும் அமைந்திருந்தது. அதனால் வர்த்தகர்கள் கடந்தெய்வமான வருணனை வழிபட்டு, உயிர்ப்பலிகளை இக்குன்றின் உச்சிகளிலிருந்து ளீசினர் எனத் தெரிகின்றது. பிற்காலத்திற் திருகோணமலைச் சிகரங்கள் தென்கைலாயம் எனக் கருதப்பட்டுச் சில வழிபாட்டிற்குரிய சிறந்த தலமாகப் போற்றப்படலாயிற்று. இந்நிலையிலேயே உயிர்ப்பலிகள் வீசுதல் நிறுத்தப்படலாயினவாகலாம். மகாசேனன் (கி. பி. 334 - 362) சிவதலமொன்றைத் திருகோணமலையில் இடிப்பித்தான் என மகாவமிசத்தின்மீது எழுதப்பட்ட மகாவமிசதீக குறிப்பிடுகின்றது. எனவே மகாசேனன் காலத்தில் இங்கு ஒரு

கோவிற் கட்டிடம் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. பின் சைவமத எழுச்சியுடன் பல்லவர் கலாசாரத் தொடர்பினூற் கருங்கற் கட்டிடமொன்று எழுப்பப்பட்டுப் பின் மாகன், குளக்கோட்டன் முதலியோராற் பிற்காலச் சோழர்காலக் கட்டிடக்கலைப் பாணியில் புனருத்தாரணம் செய்திருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது. போர்த்துக்கேயர் இக்கருங்கற் கட்டிடக் கோவிலைத் தரைமட்ட மாக்கமுன்னர் வரைபடமொன்றை எடுத்துக்கொண்டனர். தற் காலத்தில் இக்குன்றினை அண்டிய பூமியிற் புதிய கோவில்கள் எழுப்பப்பட்டிருப்பினும், பழைய குன்றினுச்சியின் வழிபாட்டுப் பூசைகள் ஒரு விசேட கிரியையாக அமைந்துள்ளன. இப்பூசை வழிபாடுகள் இக்குன்றின் ஆரம்பநிலை வழிபாடுகளை, மக்கள் இன்னும் கைவிடவில்லை என்பதனையே எடுத்துக்காட்டுகின்றன எனலாம்.

வருண வழிபாட்டுடன் தொடர்பான இன்னோர் குன்று பருமகந்தர்மலை ஆகும். (Parumakanda - புத்தளத்திற்குக் கிழக் காக 14 மைல் தூரத்திலமைந்துள்ளது) திறந்தவெளிக் கோவிலான இக்குன்றின் உச்சியிலும் வருணதேவனுக்கு அர்ப்பணமாக உயிர்கள் உருட்டிவிடப்பட்டன. காலப்போக்கில் இக்குன்றின் உச்சியில் வருணனுக்கு (மகாகதிரை ஆண்டவருக்கு) எழுப்பப் பட்ட கோவில் வழிபாட்டு எச்சங்களை இன்றும் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது, இத்தகைய பழைமைமிக்க இன்னோர் குன்று கந்தசுவாமிமலை ஆகும். இந்தமலையைச் சி. எல். நவரட்ணம் திரியாயிக் கல்வெட்டின் கிரிகந்தசேதியத்துடனும், தட்சிணகைலாச புராணம் குறிப்பிடும் கந்தாத்திரியுடனும் அடையாளம் காண்பர்¹¹. இந்த மலை உச்சியில் ஆரம்பத்திற் கந்தவழிபாட்டுடன் ஆரம்பமாகிய திறந்தவெளிக் கோவிலின் இந்துமத இயல்புகளை நீக்கிய பின்னரே (கி. பி. 4ம் நூற்றாண்டளவில்) மகாசேனன் கிரிகந்த சேதிய விகாரையைக் கட்டினான் எனத் தெரிகின்றது.

இவைதவிர, திறந்தவெளிக்குன்றுக் கோவில்கள் வரிசையிற் கிழக்குக் கரையோரமாக கதிர்காமக் கோவிலுக்குச் சிலமைல்கள் தூரத்திலமைந்ததான உகந்தமலையும் அமைகின்றது. இந்த மலை நீர் என்றும் வற்றாத நீருற்றுச் சுளைகளைக்கொண்டது. இக்குன்று முதலில் மித்திர (சூரியன் உதயகாலத் தோற்ற நிலைப்பாடுகளில் ஓர்நிலை மித்திரன் எனக் கருதப்படுகின்றது) வழிபாடு நிகழ்த்தப் பட்ட குன்றெனத் தெரிகின்றது. பின்னர் கந்தன் தாரகாசுரனுக்கு எதிராகப் படையெடுத்து வந்ததாகவும், இக்கரையிலிறங்கியபொழுது கந்தனது ஓடம் கல்லாக மாறியதாகவும் அதனூற் காலப்போக்கில் இக்குன்று கந்த வழிபாட்டுத் தலமாக மாறியதாகவும் தெரிகின்றது¹². பிற மரபுக் கதைகளின்படி இக்

கரையை அடையும் கப்பலோட்டிகள் முருகனுக்குப் பலியிட்டனர் எனத் தெரிகின்றது.

மேலும், இன்று கந்தனின் சிறப்புத் தலங்களில் ஒன்றாக விளங்கும் கதிர்காமம் தென்கிழக்கிலங்கையில் அமைந்துள்ளது. கதிர்காமம் அல்லது கதிரைமலைகூட ஆரம்பத்தில் ஒளிக்கதிர்களை யுடைய மித்திர வழிபாட்டுடன் ஆரம்பித்த குன்றுக்கோவிலாகும். காலப்போக்கில் உகந்தமலைபோற் கந்தனின் படையெடுப்புகளுடன் தொடர்புற்றதினால், கந்தவழிபாட்டுத் தலமாக மாறிற்று எனத் தெரிகின்றது.

11508.5.5.2

இலங்கையிற் தமிழ் மக்களால் வழிபடப்படும் மலைகளுற் சிவனொளிபாதமலையே மிக உயரமானதும், வரலாற்றுப் புகழ்பெற்றதுமாகும். சிவனொளிபாதமலையை இந்துக்கள், சிவனுடன் தொடர்புபடுத்தி வணங்குவர். “சிவனொளிபாதமலை” எனும் பதம் சிவனுடைய ஒளியை அடைய வழிகாட்டும் மலை என்பது பொருளாகும். எனவே யாதிரிகர்கள் முதலில் மலையை வணங்குவர். பின்னரே மலை உச்சியை அடைந்தபின், சூரிய உதய வழிபாடு செய்வர். மலை உச்சியில் விசாலமான (மனித உருவிற்கு அப்பாற்பட்ட) இரு பாதச்சுவடுகள் பாதுகாக்கப்பட்டுப் பக்தர் வழிபாட்டிற்காக வைக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை இந்துக்கள் சிவனது அடி என்றும் பௌத்தர்கள் புத்தருடைய அடியென்றும் கருதி வழிபடுவர். மகாவமிசமும், மணிமேகலையும் இந்த மலையைப் புத்தர் தரிசித்தனர் எனக் குறிப்பிடுகின்றன. அதனால் இது ஒரு பௌத்த வழிபாட்டு மலையாகவும் காணப்படுகின்றது. அதனால் இம்மலை உச்சியில் இன்று பல கட்டிடங்கள், வழிதோறும் தங்குமிடங்கள் முதலான பல வசதிகள் நவீன முறையிற் பெய்யப்பட்டுள்ளன.

இவைதவிர, ஒட்டிசுட்டானில் 3 மைல் தெற்காக அமைந்த வவ்வாத்திமலை, கிழக்கு மாகாணத்திற் திருக்கோவிலில் அமைந்த சங்கமான்கண்டி போன்ற சிறிய மலைகளும் வழிபாட்டுத் தலங்களாக அமைந்துள்ளன¹³.

இதுவரை நாம் ஆராய்ந்த குன்றுக்கோவில்களின் வரலாற்றெச்சங்களிலிருந்து, இக்குன்றுகள் யாவும் மரக்கோவில் களைப்போன்று திறந்தவெளிக் கோவில்களாக ஆரம்பத்திலிருந்தன என்பதும், காலப்போக்கிலே தெய்வீக உருவங்களும் பல்வேறு கட்டிட வளர்ச்சிகளும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன என்பதும் தெளிவாகின்றது. இன்றும் இக்குன்றுகளின் தெய்வீகத்தன்மையைக் கருதி யாத்திரை செல்கின்ற மக்கள், இக்குன்றுகளின் உச்சிகளைக் கால்நடையாகச் சென்றடைதலைப் புண்ணியகருமமாகக் கருதி, மலை ஏறுவர்.

ஆதிதிராவிடர் உருவாக்கிய திறந்தவெளிக் கோவில் வரிசையில் மூன்றாவதாக, அபூர்வ சக்திவாய்ந்த தீர்த்தங்களும் இடம்பெறுகின்றன. இவற்றுள் நீர்ச்சுனைகள், ஆற்றங்கரைகள், கடல் முகத்துவாரங்கள், குளங்கள் என்பன இடம்பெறுகின்றன. இவற்றின் சிறப்பென்னவெனில் எக்காலத்திலும் வற்றாமையாகும். பழவினையாற் தீரா நோய்கள், அங்கக் குறைபாடுகள் உடையவர்கள், இத் தீர்த்தங்களில் நீராடும்போது அங்கக் குறைபாடுகளையும் நோய்களையும் தீர்க்கவல்ல தீர்த்தங்களாக இவற்றின் புகழ் பரவுகின்றபோது, தூரதேசங்களிலிருந்தும் மக்கள் தீர்த்தயாத்திரைசெய்து நீராடி வழிபடலாயினர். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களிற் பக்தர்கள் முதன்மையாக வழிபட்டுத் துதிப்பவை இத் தீர்த்தங்களே. இவற்றுள் நீராடித் தம் ஆத்ம திருப்தியைப் பெற்றுக்கொண்டபின்னரே, அங்கு காலப்போக்கில் எழுப்பப்பட்ட கோவில்களில் உறையும் மூர்த்தங்களுக்கு வழிபாடுகள் செலுத்துகின்றனர்.

இத்தகைய தன்மைகளைக்கொண்டு, புகழ் பரவியவையான தமிழகத்தின் தென்கோடியில் அமைந்த கன்னியாகுமரித் தீர்த்தத்தின் புனிதநிலைபற்றியும், காவிரியின் தீர்த்தப்பெருமைபற்றியும் சங்க இலக்கியங்களும், தேவாரங்களும் புகழ்ந்துபேசியுள்ளன.

நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் பௌவமும்
(வேனில் காதை: வரி. 1)
எனச் சிலம்பும்,

வாரணசி யோர் மறை முதல்வன்
தெற்கண் குமரி ஆடிய வருவேள்
(காதை 13. வரி 78-83)

குரங்கு செய்கடல் குமரி - அம்பெருந்துறைப்
பரந்து செல்மாக்க ளொடு தேடினன் பெயர்வோன்
கடல் மண்டு பெருந்துறைக் காவிரி ஆடிய
வடமொழியாள ரொடு வருவோன் கண்டு ஈங்கு
(காதை 5. வரி 37-40)
என மணிமேகலையும்,

இமயப் பொருப்பகத் தீராண் டுறைந்த பின்
குமரித் தீர்த்தமரீஇய வேட்கையின்
தரும யாத்திரையெனத் தக்கிணம் போந்துவழி
(உஞ்சைக் காண்டம் வரி 235-238)
எனப் பெருங்கதையும்,

கங்கை யாடினென் காவிரியாடினென்
பொங்குநீர்க் குமரித்துறை யாடினென்
என அப்பர் தேவாரமும் இத் தீர்த்தங்களின் மகிமைகளைக்

குறிப்பிடுகின்றன. காவிரியின் தீர்த்த மகிமை கருதிப்போலும் கோச்செங்குணன் (கி. பி. 2) மரபில்வந்த ஆதித்தசோழன் (கி. பி. 870-907) காவிரி நெடுகிலும் பல கற்கோவில்களைக் கட்டினான் எனத் தெரிகின்றது. மற்று, இன்று சேதுக் கடலோரமாக இராமர் பிரதிட்டைசெய்து வழிபட்ட இராமேசுவரத்தைச் சூழ்ந்து அமைந்துள்ள பதினெண் நன்னீர்த் தீர்த்தங்களை முதலில் ஆடியே, மக்கள் மூலஸ்தான இவிங்கோத்பவரை வழிபட்டு வருகின்றனர். இங்கும் இத்தீர்த்தங்களில் ஆடுவதொற் பாபவிமோசனம் ஏற்படுவதாக நம்பப்படுகிறது. இத்தகைய வரலாற்றுக் குறிப்புகளிலிருந்து தமிழகத்தில் வரலாற்றுப் பெருமைபெற்ற தீர்த்தங்கள் பல வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் முதலாக வடநாட்டு மக்களாலும் நீண்ட தீர்த்த யாத்திரைகள் மேற்கொண்டு நீராடப்பெற்றன என்பது தெளிவாகின்றது. அர்ச்சுனன் ஆடிய தென் சமுத்திரக்கரைத் தீர்த்தங்கள்பற்றிப் பாரதம் முதலான நூல்கள் குறிப்பிடுவதையும், நாம் இங்கு நினைவுகூருதல் ஏற்றதாகும்.

மேற்குறிப்பிட்டவைபோன்ற; பழமையும், புனிதமும்பெற்ற தீர்த்தங்கள்பல இலங்கையிலும் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் முதலாக வழிபடப்பட்டு வரலாயின. இலங்கையில் மிகப் புகழ்பரவிய தீர்த்தமாகக் கீரிமலை நீருற்று விளங்கிவருகின்றது. ஆதியில் நகுலமுனி எனும் இருடியுடன் தொடர்புடுத்தப்பட்டுப் புகழ்பெற்று விளங்கிய இந் நீருற்றினைத் தெற்கு நோக்கித் தலயாத்திரை வந்த அர்ச்சுனன் தரிசித்து நீராடினான் என மகாபாரதம் குறிப்பிடுகின்றது. (ஆதிபர்வம். அம்சாவதரணபர்வம்) இதன்பின்னர் கி. பி. 8ம் நூற்றாண்டளவிற் குதிரை முகத்தைப் பெற்றிருந்த சோழ இளவரசி மாருதப் பிரவிகவல்லி என்பவள், இந்நீரின் அதிசய சக்தியைக் கேள்வியுற்று வந்து, இந்நீரில் நீராடித் தன் குதிரை முகத்தை இழந்து பின் வட இலங்கையை ஆண்ட உக்ரசிங்கன் எனும் கலிங்க மன்னனை மணந்து வட இலங்கையின் அரசியாகவும் விளங்கினான் என மரபுக் கதைகள் தெரிவிக்கின்றன. இவ்விளவரசி பின்னர் உக்ரசிங்க மன்னன் உதவியுடனும், தன் தந்தையின் உதவியுடனும் நன்றிக்கடனைத் தெரிவிக்குமுகமாக மாவிட்டபுரம் எனும் கந்தன் வழிபாட்டுத் தலத்தை இங்கு எடுப்பித்தாள் எனவும் தெரிகின்றது. இந்த மரபுக் கதைகளை வட இலங்கையிற் கிடைத்த கல்வெட்டுக்களும் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே நீரின் அதிசய சக்தியைப்போற்றி வழிபடப்பட்டு நீராடிவந்த தீர்த்தங்களிற் கோயில் வழிபாட்டுத்

† இந்த வரலாற்றைச் சீர்பாதர் வரன்முறைக் கல்வெட்டும் (மட்டக்களப்பு) குறிப்பிடுகின்றது.

தலங்கள், மூர்த்த வடிவங்களின் சேர்க்கைகள் பிற்காலத்தன என்பதனை, இத் தல வரலாறுகளிலிருந்து நாம் அறிந்துகொள்ளக்கூடியதாகவிருக்கின்றது.

மற்றுத், திருக்கோணேசுவர ஆலயத்திற்கு அணித்தாக அமைந்துள்ள கன்னியா நீருற்று ஏழு தரப்பட்ட வெந்நீருற்றுக்களை அருகருகே கொண்டமைந்ததாகும். வெவ்வேறு வெப்ப நிலைகளைக்கொண்ட நீரின் தன்மையினாலும், இவை நோய்தீர்க்க வல்லன என்ற நம்பிக்கையினாலும், இந்நீருற்றின் புனிதத்தன்மை வலுவடையப்பட்டது. தட்சின கைலாய மான்மியமும், பிற மரபுக் கதைகள் என்பனவும், இந்நீருற்றுக்களை இராவணனுடன் தொடர்புபடுத்துகின்றன, இராவணன் தன் தாயாரின் இறுதிக் கிரியைகளை இந்நீருற்றிலே நிறைவேற்றினான் எனத் தெரிகின்றது. கோணேசர் கல்வெட்டு, இந்நீருற்றின் பெருமையைத் தட்சின கைலாச புராணத்திலிருந்து தெரிந்துகொண்ட குளக் கோட்டனின் தந்தை. இந்நீருற்றுக்குத் தலயாத்திரைசெய்து நீராடினான் என்றும், பின்னர் குளக்கோட்டன் இந்நீருற்றுக்களைத் தனித்தனியாகக் கட்டி மதிலும் அமைத்தான் எனவும் கூறும். இக்கல்வெட்டுத் தரும் தகவலிலிருந்து இயற்கையாக இருந்த இந்நீருற்றினைப் பாதுகாக்குமுகமாகவே காலப்போக்கிற் கட்டிடங்கள் அமைக்கப்பட்டன என்பதும் தெளிவாகின்றது.

மேலும். திராவிட இந்துக் கோவில்களின் தோற்ற வரலாறுகளில், அபூர்வ வடிவிலமைந்த கற்கள் கிடைக்குமிடங்களிலும், மூர்த்தி சுயமாகவே தோன்றினான் எனக் கருதி வழிபடப்படலாயின. இக்கற்கள் முதலிற் திறந்தவெளிகளிலோ அல்லது மரக்கோவில்களிலோ வைத்து வழிபடப்பட்டுக் காலப்போக்கிற் பெருங்கோவில்களாக வளரலாயின. இன்றும், இத்தகைய செப்பனிடப்படாத அதிசய உருவமிக்கக் கற்களை மரக்கோவிலின்கீழ் வைத்து வணங்கப்படுதலை நாம் அவதானிக்கலாம். ஆதிதிராவிடர்களின் இத்தகைய உருவ வழிபாட்டின் முதல் வளர்ச்சி நிலையில், இலிங்கக் கற்களே முதலிடம் பெறுகின்றன. ஆதிதிராவிட நாகரிகத்தின் அடிப்படைக் கூறுகளைக்கொண்ட ஹரப்பா நாகரிகத்தின், முக்கிய வழிபாட்டு உருவம் இலிங்கக் கற்களே என்பதும் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. உலகியற் படைப்புத் தத்துவம் ஆண்குறியான இலிங்கத்தினதும், பெண்குறியான யோனியினதும்

† கார்தூங்கு திருக்குளமும் பாவனாசச் சுனையுங் கண்டகண்டன் சீர்தாங்கு குளக்கோடனெனுஞ் சோழகங்களை நற்சிந்தை வைப்பாம்.

சேர்க்கையால் உருவானது என்ற கோட்பாட்டினை அடிப்படை யாகக் கொண்டெழுந்தது. அதனாலே இலிங்கவழிபாடு ஏற்பட்ட தெனலாம். இதிகாச புராணங்களில். இலிங்கமென்பது சிவனின் ஆணுறுப்பு என்ற கருத்தினை எடுத்துக்காட்டப் பல வரலாறுகள் தரப்பட்டுள்ளன. மகாபாரதத்திற் சௌப்திகபர்வத்திற் கிருஷ்ணர் சங்கரனைப் (சிவனை) பற்றிய வரலாறுகளைத் தருமரிடம் கூறும்பொழுது. பின்வரும் வரலாற்றில் இலிங்கமென்பது சிவனின் ஆண்உடல் எனும் பொருளிலே தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

“பிரம்மதேவர் ஒருமுறை சங்கரனிடம் உயிர்களைச் சிருட்டிக்கவேண்டாம் என்று வேண்டியதனாற், சங்கரன் தன்னை நெடுங்காலமாக நீரில் மறைத்துவைத்திருந்தார். அதனால் நெடுங்காலமாகப் படைப்பு நிகழாததாற், பிரம்மா ஒரு பிரஜாபதியைச் சிருட்டிக்க, அவர் உயிர்களைப் படைத்தார். பின் சிலகாலத்தாற் சங்கரன் வெளியேவந்து உயிர்கள் அளவற்றுப் படைத்திருத்தலைக் கண்டு, தன் இலிங்கத்தைத் (ஆணுடலை) துண்டித்துப் பூமியில் ஸ்தாபித்துவிட்டார்.”

மற்று, அனுசாசனபர்வத்தில் உபமன்யு மகாதேவனின் பெருமைகளைக் கூறிவிட்டு இறுதியில் இலிங்கவடிவில் (ஆணுடல்) வணங்கப்படும் தெய்வம் மகாதேவன் ஒருவனே என்று குறிப்பிடுகின்றார். இந்த எடுத்துக்காட்டுகளிலிருந்து இலிங்கம் என்பது சிவனின் ஆண்குறி என்பதிற் சந்தேகமில்லை. எனவே அன்றிலிருந்து இன்றுவரை இந்து ஆலயங்களிற் பிரதிட்டை செய்யப் படுகின்ற இலிங்கங்கள் இறைவனின் படைத்தற் சக்தியை உணர்த்துவன என்பதில் ஐயமில்லை. இக்காரணத்தினாலே இருக்குவேத ஆரியர்கள் இந்திய சுதேசக் குடிகளின் இலிங்க வழிபாட்டினை ஏளனம் செய்தனர் எனலாம். (இருக்குவேதம்: 18.7; 21.3-7; 99.3; 27.19) உண்மையில் இலிங்க, யோனி மூர்த்த வழிபாடு, இறைவனின் அப்பாற்பட்ட படைப்புத் தத்துவத்தினைப் பாமர மக்கள் நிலையில் உணர்த்துவதற்காகக் கையாளப்பட்டதொன்றாகும். இத்தத்துவார்த்தக் கோட்பாட்டுடன், இந்தியாவின் பல பாகங்களிலும் இலிங்கமூர்த்தி வழிபாடு பிரபலமடையலாயிற்று. எனினும் காஸ்மீராம், மைசூர், தமிழ்நாடு, இலங்கை முதலான பிரதேசங்களில், இலிங்கமூர்த்தி வழிபாடு தனிச் சிறப்புடன் வளரலாயிற்று எனலாம்.

காலப்போக்கிற் தத்துவ வளர்ச்சி ஏற்படவே, இலிங்கத்திற்குச் சோதிப்பிழம்பு என்ற பொருளும் தரப்பட்டது. இலிங்க புராணம், கந்தபுராணம் ஆதியன பிரம்மாவும், விஷ்ணுவும் தாந்தாமே மேலான தெய்வங்கள் எனப் பிணக்குற்றகாலே, சிவன்

சோதிப் பிழம்பாகத் தோன்றித் தம் அடியையேனும், நுனியையேனும் கண்டுவருபவரே மேலானவர் என்றதும், பிரம்மா அன்னவடிவில் மேல்நோக்கிப் பறந்து தேடியும், விஷ்ணு பன்றி வடிவிற்பாதாள உலகெலாம் தேடியும், காணமுடியாது சிவனைப் பிரார்த்திக்கவே, சிவன் ஒளிப்பிழம்பான சிவலிங்க வடிவிற்தோன்றினான் என்கின்றன. இப்புராணங்களின் கோட்பாட்டினடிப்படையில் “இலிங்கவடிவங்கள்” சிவனின் சோதிருபானவடிவு எனத் தத்துவார்த்த ரீதியில் விளக்கம் தரப்படுகின்றது.

இலிங்க வழிபாட்டையே முக்கியத்துவமாகக்கொண்ட வீரசைவர்கள் (இலிங்காயதர்கள்) இலிங்கத்தைப் பரபிரம்மத்தின் சின்னம் எனவும், அருட்பிழம்பு எனவும், உருவமற்ற கடவுளுக்குக் கற்பிக்கும் அருவுருவத் திருமேனியெனவும் விளக்குவர். இந்த இலிங்காயதர்கள் சிவனை உருவங்களில் வணங்குதலை விட்டு, இந்த இலிங்கவடிவிலே வணங்குபவர்களாவர். இலிங்கம் பற்றி இலிங்காயதர்களுடைய இத்தகைய உயர்த்தத்துவம், காலப்போக்கிற் தத்துவ ரீதியில் வந்தவையாம். ஆயினும், அதன் தொடக்கநிலை, சிவலிங்கம் (சிவனின் ஆண்குறி) என்ற கருத்திலிருந்துதான் வந்திருக்கவேண்டுமென்பதை மறுக்கமுடியாது. அதேபோன்று சைவமதத்திலும் காலப்போக்கில் இலிங்கமே சிவன் எனவும், இலிங்கமே படைப்புத் தொழிலைச் செய்கிற தெனவும், இலிங்கமே இறைவனின் அருட்சோதி வடிவெனவும், தத்துவார்த்த அடிப்படையில் விளக்கங்கள் கொடுக்கப்படலாயின.

இனி, இலிங்க வழிபாட்டுக் கோவில்களின் ஆரம்ப நிலைகளை ஆராய்தல் அவசியமாகும். இக்குவேத கால உருத்திர (சிவன்) வழிபாடு, ஆரம்பத்திற் சுடலையுடன் தொடர்புடையதாக உருவாகியதனால், ஈமக்கிரியையிலொன்றாக ஈமக்குழிகளின் மீது இலிங்கக் கற்கள் பதிக்கப்பட்டனவாகத் தெரிகின்றது. காலப்போக்கில் ஈமக்குழிகளின்மீது வட்ட அல்லது சதுரவடிவான கட்டிடங்கள் எழுப்பப்பட்டன என்பதனைச் சதபத பிராமணம் குறிப்பிடுகின்ற சுடலைக்கோவிலான ஸ்மசான (Smasana) என்பதிலிருந்தும், விஷ்ணுதருமோத்திரம் குறிப்பிடுகின்ற, ஐதுகஸ்த் (இது ஒரு தூய தமிழ்ச் சொல்) என்பதிலிருந்தும் புலனாகின்றது. ஆசுவலாயன கிருகியசூத்திரமும், இறந்தவனுக்கு ஸ்மசானம் கட்டவேண்டுமென்று குறிப்பிடுகின்றது. எனவே, ஆரம்பத்தில் இறந்தோர் ஈமக்குழிகள்மீது பதிக்கப்பெற்ற இலிங்

† இடு - தரையில் இடுதல் அல்லது எடு - கட்டுதல் எனும் வினையடிகளிலிருந்து, மருவி ஐதுக (aiduka) எனலாயிற்று.

கக் கற்களையண்டி மரநிழல் இல்லாதவிடத்து, அவற்றின்மீது கட்டிடங்கள் எழுப்பப்பட்டன எனக்கருதமுடிகின்றது. இவ்வாறு சுடுகாட்டுடன் தொடர்பான உருத்திர வழிபாடு, பின் சிவவழி பாடாகச் சாந்தமான தன்மைகளைப் பெறுகின்ற சந்தர்ப்பத்தில், இறந்தோர் ஈமக்குழிகள்மீது பதிக்கப்பெற்ற இலிங்கக் கற்கள் சிவனே எனவும், சிவனே படைப்பவன் எனவும் அதனாற் சிவனையே இலிங்க வடிவில் வணங்குகின்றோம் எனவும் கருதப்படலாயின. இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களிற் சிவலிங்க வழிபாடு, மரக்கோவில் வழிபாடாக அல்லது திறந்தவெளிக் கோவிலாக ஆரம்பமாகியது எனலாம்.

கற்கால மக்களின் சிற்பங்களில் ஒரு இலிங்கமும் எருதும் உள்ள சிற்பம் ஒன்றைப் பெல்லரி பிரதேசத்தில் கப்கல்லு பாறை, (Kapgallu Rock) எனுமிடத்திற் புருஸ்பூட் (Bruce Foote) கண்டு பிடித்தார்¹⁴. மத்திய இந்தியாவிலும் குசானர் காலத்திற் பௌத்த மதத்துடன், சைவமதத்திற்கும் குசானர்கள் ஆதரவு வழங்கியிருந்தபொழுது, குசானர்கால மதுரா சிற்பங்களில், இலிங்கம் பதிக்கப்பெற்ற மரக்கோவிலொன்று செதுக்கப்பெற்றிருப்பது அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழகத்திலும் புறநானூறு ஆலமர் செல்வற்கு (சிவனுக்கு நீலநாகம் அளித்த கலிங்கத்தை (கல்லாலான இலிங்கத்தை) ஆய்வேள் அளித்தனன் என்பதனால், ஆலமரக் கோயில் ஒன்றிற் பிரதிட்டை பண்ணப்பட்ட இலிங்க வழிபாட்டுக் கோவில் இருந்தது என்பது தெளிவாகின்றது. குடிமல்லம், களத்தூர், குடுமியான்மலை எனும் இடங்களிற் கிடைக்கப்பெற்ற இலிங்கங்கள் கி. மு. 2ம் நூற்றாண்டுக் காலத்தன என்பர் ஆராச்சியாளர். பொதுமக்கள் கூடுகின்ற அம்பலங்களில் வைத்து வணங்கப்பட்ட தூண் (கந்து) பீடமற்ற கல் இலிங்கத்தை நிகர்த்தவை. இத்தகைய இலிங்கங்கள் பல இன்றும் கோவில்களிற் காணலாம். மணிமேகலை குறிப்பிடுகின்ற

“அருந் திறல் கடவுள் திருந்து பலிக் கந்தமும்
நிறைக் கல் தெற்றியும்”

(காதை 6, வரி 60-61)

சுடுகாட்டுக் கடவுளுக்குப் பலியிடும் தூணும், திண்ணையும்; பீடமுடைய இலிங்கங்களை நிகர்த்தவை எனலாம். மேலும், திருவானைக்கா, திருவண்ணாமலை, காஞ்சி ஏகாம்பரநாதர், சிதம்பரம், கலஸ்தி (ஆந்திரப் பிரதேசம்) முதலான இடங்களிற் சிவலிங்க வழிபாடு கிறித்து சகாப்தத்திற்கு முன் பின்னாகத் திறந்த வெளிக் கோவில்களாகவே இருந்தன. இறைவனின் படைப்புத் தத்துவத்தினை, மேலும் ஒருபடி தத்துவார்த்த ரீதியாக விளங்கிக் கொண்ட நிலையில், இக்கோவில்களின் இலிங்கங்களைப் பஞ்சபூத வடிவின் என இக்கோவில்களுடன் தொடர்பான பழைய வர

லாறுகள் விளக்கம் தருகின்றன. இவ்வகையிற் திருவானைக்கா (திருச்சி) கோவில், நீராலான இலிங்க வடிவினது என்று கருதப் படுகின்றது, இன்றும் இந்நாவல் மரத்தின் கீழமைந்த இலிங்கத்தைச் சூழ்ந்துள்ள நீர்நற்றினைப் பக்தர்கள் தரிசிக்கக்கூடியதாகவுள்ளது. ஆதியில் நீர்சூழ்ந்த நாவல் மரத்தின் கீழமைந்த இலிங்கத்தினைச் சிலந்தியும், யானையும் வழிபட்டுவரலாயின. ஒவ்வொருநாளும் இறைவனுக்கு நிழலுக்காகச் சிலந்தி கட்டிய வலையை, யானை தன் தும்பிக்கையில் முகர்ந்துவந்த நீரினாற் துப்பரவு செய்யவே, தான் இறைவனுக்கு அமைத்த பந்தல் அழிக்கப்படுவதனாற் கோபமடைந்த சிலந்தி ஒருநாள் யானையின் தும்பிக்கையினுற் புகுந்துகொண்டது. அதனால் வேதனை பொறுக்காத யானை தும்பிக்கையை நிலத்திலடிக்கவே சிலந்தியும், யானையும் உயிர்நீக்கலாயின. இச்சிலந்தியே பின் கோச்செங்கச் சோழனாகப் (கி. பி. 2) பிறந்து இக்கோயிற் திருப்பணியைச் செய்ததாக இத்தலத்தின் பண்டைய வரலாறு தெரிவிக்கின்றது.

இவ்வரலாற்றினைத் திருநாவுக்கரசர் சுவாமிகள் (கி. பி. 7ம் நூற்றாண்டு)

“சிலந்தியும் ஆனைக்காவில் திருநிழற் பந்தர் செய்து
உலந்தவன் இறந்தபோதே கோச்செங்கணனுமாகக்
கலந்தநீர்க் காவிரிசூழ் சோண்டூச் சோழர்தங்கள்
குலந்தனிற் பிறப்பித்திட்டார் குறுக்கைவீ ரட்டனாரே”

(4:49.4)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அடுத்து, பஞ்சபூத வடிவிலான இலிங்கங்களுட் காஞ்சி ஏகாம்பரநாதர் கோவில் இலிங்கம், ஆதியில் மாமரத்தின்கீழ் மண்ணாற்செய்து பார்வதி அம்மையினால் வழிபட்டதாகத் தலபுராண வரலாறுகள் தெரிவிக்கின்றன. திருவண்ணாமலையிற் சிவன் பிரம்மாவிற்கும் விஷ்ணுவிற்கும் அக்கினி (சோதி) இலிங்கவடிவிற் காட்சிகொடுத்தனர். அதனாற் திருவண்ணாமலை இலிங்கம் அக்கினி இலிங்கம் என்பர். மற்று, காற்று வடிவிலான இலிங்கம் கலஸ்தியிலும் (ஆந்திரப் பிரதேசம்) ஆகாசவடிவிலான இலிங்கம் சிதம்பரத்திலும், அமைந்துள்ளன என இக்கோவில் களின் பண்டைய வரலாறுகள் தெரிவிக்கின்றன.

இலங்கையிலும் சிவலிங்க வழிபாட்டுக் கோவில்கள் மிகப் பழமைமிக்க வரலாறுகளைக்கொண்டுள்ளன. இலங்கை மன்னன் இராவணன் எப்பொழுதும் சிவலிங்கத்தைத் தன்னுடன் எடுத்துச் சென்றான் என இராமாயணம் கூறுவதனால், அவனது சிவலிங்க வழிபாடு விரும்பிய இடத்தில்வைத்துப் பூசிக்கப்பட்டது

என்பது புலனாகின்றது. எனினும் இராவணனின் தலைநகரான இலங்காபுரியில் (திருகோணமலையில்) அமைந்த திருக்கோணேசுவரரின் இலிங்கத்தை இராவணன் வழிபட்டுவந்தான் எனப் புராணக் கதைகள் தெரிவிக்கின்றன, இந்தத்தலத்தில் எழுந்த கட்டிடக் கோவிலையே மகாசேனன் (கி. பி. 334-362) இடிப்பித்தான் எனத்தெரிகின்றது¹⁵. அடுத்து, இலங்கையில் இராவணன் காலம் முதலாக இலிங்க வழிபாடுடைய ஆலயமாக முன்னேசுவரம் ஆலயமும் விளங்குகின்றது. இராமர், இராவணனிடமிருந்து சீதையை மீட்டுவரும் வழியில், இக்கோவிலில் இறங்கி இலிங்க வழிபாடு செய்தனரென்றும், பின் மனவாரி (சிலாபத்திற்கு அணித்தானது) எனுமிடத்தில், இராமர் சுவர்ண இலிங்கமொன்றைப் பிரதிட்டை செய்து வழிபட்டனர் என்றும் கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் தெரிவிக்கின்றன. இக்கோவில் இராமருடன் தொடர்பானதாலோ என்னவோ இங்கு தரையிற் புதைந்து கிடக்கும் இலிங்கம் “இராமலிங்கம்” என அழைக்கப்படுகின்றது. காலப்போக்கில் இங்கு எழுந்த கட்டிடக் கோவில் இன்று மிகவும் அழியும் நிலையில் கைவிடப்பட்டுள்ளது.

ஆதியில் நாகர்களால் வழிபடப்பட்ட இலிங்கக் கோவில் திருக்கேதீசுவரமாகும். காலப்போக்கில், மாதோட்ட நன்னகரம் பெரும் வர்த்தக நகரமாக வளர்ந்த காலத்தில், இத்திறந்த வெளிக் கோவிலை அண்டி வளர்ந்த பொற்கொல்லர்கள் இதனைக் கட்டிடக் கோவிலாக எடுப்பித்திருக்கலாம் எனத்தெரிகின்றது. மற்றும், நாகர் கோவலில் (பருத்தித்துறைக்கு அணித்தாக அமைந்துள்ளது) ஐந்தலை நாகத்தால் காக்கப்படுகின்ற சிவலிங்கமும், நாகர் காலத்துடன் தொடர்புடைய பழைமைமிக்க இலிங்கக் கோவிலாகும்.

மிகப் பழைய ஈசுவரன் கோவில்களில் ஒன்றான நகுலேசுவரம் (கீரிமலை) தீர்த்த விசேடப் புகழினாலோ என்னவோ, இங்கிருந்த இலிங்கக் கோவில்பற்றிய குறிப்புகள் எதுவும் தெளிவாக இல்லை. எனினும் இத்தலத்திற் தவமிருந்து வழிபட்ட நகுலமுனி இலிங்கமூர்த்தி வழிபாடுடையவராக இருந்திருக்கலாம் என்பதனை நகுலேசுவரம் என்ற பெயர் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. காலப்போக்கில், மாருதப்பிரவிகவல்லி கி. பி. 8ம் நூற்றாண்டளவில் மாவிட்டபுரக் கோயிலை இங்கு கட்டி எழுப்பியதனால், இக்காலம் முதலாக கந்த வழிபாடுடைய தலமாக நகுலேசுவரம் சிறப்புப் பெறலாயிற்று.

கிழக்கிலங்கையில் அமைந்துள்ள மாமாங்கேசுவரப் பிள்ளையார் கோவிலும் ஒரு பழைய இலிங்க வழிபாட்டுத்தலமாகும். சீதையை மீட்டுத் திரும்புகையில், இவ்விடத்து இளைப்பாறிய இராமர் இலிங்கம் சமைத்து வழிபட்ட இடம் இது என்று இத்

தலத்துடன் தொடர்பான கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் தெரிவிக்கின்றன. இவ்வாறு இராமர் சீதையை மீட்டுப்போகும் வழியிற் களைப்பாறி இலிங்கபூசை செய்தவிடங்களாகக், கிழக்கே மாமாங்கேசுவரர் கோவில், மேற்கே முனீசுவரர் கோவில், மணவாரி இராமலிங்கர் கோவில் என்பனவும், இறுதியாகத் தென்னிந்தியாவில் இராமேசுவரர் கோவிலும் தொடர்புபடுத்தப்படுகின்றன. புவியியல் ரீதியிலும் இப்பிரயாணம் ஒரு ஒழுங்கு முறையாகக்கொண்டிருத்தலால், இவ்வரலாறுகளை நாம் உதாசீனம் செய்துவிடமுடியாது. மாமாங்கேசுவரத்தில் இராமர் வழிபட்ட இலிங்கமானது காலப்போக்கிற் காடு சூழ்ந்து, மறைந்திருந்ததென்றும், பிற்காலத்திற் தேனெடுக்கவந்த வேடன் ஒருவன் நாவல் மரத்தைக் கோடரியால் வெட்டும்போது கோடரி இவ்விலிங்கத்தின்மீது விழுந்ததாகவும், அதனை அறியாத வேடன் களைப்பாறும்பொருட்டு மரத்தடியில் படுத்துறங்கும்பொழுது இறைவன் கனவிற்தோன்றி “உன் கோடரி வெட்டியதால் உடல் வலிக்கிறது. சுடுநீர் வைத்து வார்” எனக்கூறவும், வேடன் விழித்து எழுந்து அவ்விதமே செய்து, பூசை முதலானவை செய்தான் எனவும் தெரிகின்றது, பின் வேடுவர்களாற் கொத்துப்பந்தல் அமைத்து வழிபட்டு வரும் காலை, இப்பகுதி மக்கள் இதனையறிந்து களிமண்ணாற் கோயில் எழுப்பினர் என்றும், பின் 1888ம் ஆண்டளவிலே தற்பொழுதுள்ள பெருங்கோவில் எழுப்பப்பட்டதாகவும் தெரிகின்றது¹⁶.

மேலும், வாயுபுராணம் இலங்கைத்தீவிற் கோகர்ணத்திற் சங்கரனாலயம் சிறந்தது என்றும், மிலேச்சர் (பிறநாட்டார்) களுடைய ஆலயம் நூறு யோசனை விஸ்தீரணம் உடையதாக இருந்ததென்றும், சங்கநாகன் எனும் புண்ணிய நதிக்கரையில் சங்கமுகன் எனும் நாகரசன் ஆலயம் ஒன்றைக் கட்டினான் (வாயு. 1 48. 26-33) என்றும் குறிப்பிடுவதனாற், கிறித்துவிற்கு முற்பட்ட காலத்தில் இலங்கையிற் சிவவழிபாட்டுடன்கூடிய கோவில்கள் கட்டப்பெற்றிருந்தன என்பதும் தெளிவாகின்றது. மேலும் கிறித்துவிற்கு முற்பட்ட காலத்திற் தமிழ்நாட்டிற் போல், இலங்கையிலும் சுடுமண் உருவங்களில் வழிபாடுகள் செய்யப்பட்டன என்பதற்குத் தொல்லியல் ஆதாரங்களுள். உருத்திரபுரம் (கிளிநொச்சி) இயக்குவேவ (சிகிரியாவிற்கு அண்மையானது) முதலான இடங்களிற் கிடைக்கப்பெற்ற சுடுமண் உருவங்களை ஆராய்ந்த மார்க்கஸ் பெர்னாண்டோ அவர்கள் இவை பௌத்தம் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்த இலிங்க வழிபாட்டுடன் தொடர்புடையன எனக்கூறியுள்ளார்.[†]

[†] பரமு புஷ்பரட்னம் ‘அனுராதபுரகால ஈழத்துச் சிற்பங்களில் தமிழ்நாட்டின் செல்வாக்கு’ வீரகேசரி 18-11-84.

இவைதவிர, மகாவமிசத்தின் குறிப்புகளின்படிப் பாண்டு கபாய மன்னன் (கி. மு. 4ம் நூற்றாண்டு) பிராமணர்களுக்குச் சிவிகசாலா, சொத்திசாலா (சோதிசாலா) எனும் சமயக் கட்டிடங்களை அமைத்துக்கொடுத்தான் எனத்தெரிகின்றது. மகாவமிசத்திற்கு உரைவகுத்தோர் இவற்றினை ‘‘இலிங்கக் கோவில்கள்’’ என்பர்¹⁷. இக்கோவில்களைச் ‘‘சாலை’’ என்பதனால் இது ஒரு நீள் சதுர அமைப்பைக்கொண்ட வழிபாட்டுத்தலமாக இருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது. மேலே நாம் ஆராய்ந்த பிற கோவில்களைப்போன்று, இயற்கையமிசச் சிறப்புகளைக் கொண்டமையாமல், மன்னராற் தாம் விரும்பிய இடத்தில் எடுக்கப்பட்ட பழைய இந்துக் கோவிலுக்கு இது ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றது.

இதுவரை நாம் ஆராய்ந்த கிறித்து சகாப்தத்திற்கு முன்பிருந்தே தோன்றி வளர்ந்த பெருமைகளையுடைய இலிங்கக் கோவில்களைவிடக், காலத்தாற் பிந்திய சுயம்பு இலிங்கக் கோவில்களில் இரண்டு இங்கு சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. ஒன்று முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் ஒட்டிசுட்டான் எனும் கிராமத்திற் காட்டுப்பகுதியிற் கிடைக்கப்பெற்ற இலிங்கமாகும். காந்தத்தினுள்ள தட்சிணகைலாசபுராணம், ‘‘வன்னிராசன் தன் இராச்சியத்திலமைந்த சிவலிங்கத்தினை வைரவன் எனும் வேளான் வெட்டி இரத்தம் பெருகிய அதிசயத்தைக்கேட்டுச் சிவாகமப்படி கோவில் அமைத்துத் தினசரிப் பூசை முதலானவற்றுக்கும் விளைநிலங்களை வழங்கினான்’’ எனக்கூறும். இரண்டாவது கொக்கட்டிச்சோலையில் அமைந்த தான்தோன்றிகவரர் கோவிலாகும். இக்கோவிலுடன் தொடர்பான கர்ணபரம்பரை வரலாறுகளின்படி, தேன் தேடிச் சென்ற வேடன் ஒருவன் கொக்கட்டி மரமொன்றைத் தேனுக்காக வெட்டினான் எனவும், அப்பொழுது அவ்வெட்டிலிருந்து இரத்தம் வெளிவந்ததாயும், அதனைக்கண்டு அக்கம்பக்கங்களை உற்றுநோக்கியபொழுது, ஒரு இலிங்கம் இருக்கக் கண்டதாகவும் தெரிகின்றது. பின் இந்த இடத்திற் கொத்துப் பந்தலிட்டு வேடர்கள் வழிபாடு செய்யலாயினர் எனவும் கூறப்படுகின்றது. மட்டக்களப்பு மான்மியம் (1962. பக்கம். 43) கதிர்காம யாத்திரை செய்த கொக்கட்டியார் எனும் முனிவர் இங்கு சமாதியிலிருந்தார் என்றும், அச்சமாதியில் இருந்து தோன்றிய இலிங்கமே இச்சுயம்பு இலிங்கம் என்றும் கூறுகின்றது. பின் வேடர்களாற் கொத்துப் பந்தலிட்டு வழிபடப்பட்டுவந்த இந்த இடத்திற், குளக்கோட்டு மன்னன் திருப்பணிகளை மேற்கொண்டான் என்பது கோணேசர் கல்வெட்டிலிருந்து அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. சுயம்பு இலிங்கத்தின்மீதே கர்ப்பக்கிருகம் எழுப்பப்பட்டதெனக் கருதினும், அவ் இலிங்கம் வெளியிற் தெரி

வதில்லை. ஆனால் கர்ப்பக்கிருக பீடத்தில் உமாமகேசுவரர் விக் கிரகங்களே காலப்போக்கில் தாபிக்கப்பட்டுள்ளன எனத் தெரிகின்றது.

இவைதவிர, அண்மையில் ஸ்ரீ சிவபாலயோகியரால் நர்மதா நதியிற் கண்டெடுக்கப்பட்டு இலங்கையில் நுவரெலியா மாவட்டத்திற் புதிதாக எழுப்பப்பட்ட ஸ்ரீ லங்காதீஸ்வரர் கோவிலிற் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டுள்ள சுயம்பு இலிங்கத்தின் மகிமை பற்றிப் பலவாறு போற்றப்படுகின்றது¹⁸.

இலங்கையின் தென்முனையில் மாத்தறை (மா - துறை = பெரியதுறைமுகம்) எனுமிடத்திற் கிறிஸ்துவிற்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் இந்துக்களாற் தேவநகர என்றும், தெய்வாந்துறையென்றும் (கடவுள் இறங்கிய துறை) தேவிநூவர என்றும் அழைக்கப்பட்ட கோவில் நகரம் ஒன்றினைச் சூழ்ந்து வர்த்தகக் குழுவினர் வாழ்ந்துவந்துள்ளனர். ஆரம்பத்தில், இக்கோவில் மாதுறையையண்டி வாழ்ந்த வர்த்தகக் குழுவினரால் வழிபடப்பட்ட திறந்தவெளி மரவடிக் கோவிலாக உருவாகிப் பின் சந்திரசேகரராகிய சிவனுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டு வளர்ந்திருக்கலாம் எனத்தெரிகின்றது. கி. பி. 150 அளவிற் தொலமி இக்கோவில் அண்டிய பகுதியை டகனா (Dagana civitas - Sacra luna) அதாவது சந்திரருக்குப் புனிதமானது எனக்குறிப்பிடுகின்றனர். ஆனால் யாழ்ப்பாண வைபவமாலே கி. மு. 5ம் நூற்றாண்டளவில், விஜயன் தெற்கிற் தொண்டேசுவரம் எனும் ஈசுவரன் கோவிலைக் கட்டுவித்தான் எனக்குறிப்பிடுகின்றது. எனவே இக்கோவிலின் தோற்றத்தைப்பற்றித் தெளிவாக அறியமுடியாவிடினும், பழைமைமிக்க இந்துக்கோவிலிற் சிறப்புமிக்க கோவில் என்பது தெளிவாகும். இக்கோவிலுடன் தொடர்புடைய ஆதிக்குடிகளுள் ஆதிதிராவிடர், ஆதிநாகர், ஆதி ஆரியக்குடிகள் என்போர் அடங்குவர் என்பதிற் தவறில்லை. ஆனால் இக்கோவில் காலப்போக்கிற் திராவிட இந்துக் கட்டிடக் கலையின் வளர்ச்சி நிலைகளுக்கூடாக வளர்ந்த பெருங்கோவிலாக இருந்தது என நாம் உணரக்கூடியதாக இருக்கின்றது. கி. பி. 1344ம் நூற்றாண்டில் அரேபியரான இப்பின்புதுதா இக்கோவிலையும், நகரையும் தரிசித்தபொழுது பின்வருமாறு விபரித்துள்ளனர். “தினேவார் ஒரு பெரியநகரம். இந்நகரத்தில் வர்த்தகக் குழுமிக்களே வதிந்தனர். இந்நகரிலமைந்துள்ள பெருங்கோவிலில், இந்நகரின் பெயரைத்தாங்கிய சொருபமொன்று காணப்படுகின்றது. இக்கோவிலில் ஆயிரக்கணக்கான பிராமணர்களும், யோகிகளும் 500க்கு மேற்பட்ட தேவதாசிகளும் பணிபுரிவர். இவர்கள் ஒவ்வொரு இரவும் அச்சொருபத்தின் முன்பாடி ஆடுவர். இந்நகரம் வருவாயும் இக்கோவிலுக்குரியவை. இக்கோவிலிற் தொண்டு

புரிவோரும், அதனைத்தரிசிப்போரும், இவ்வருவாயிற் தாபரிக்கப் பட்டனர். இங்குள்ள தெய்வச்சிலை மனித உருவளவிற் பொன்னால் வார்க்கப்பட்டதாகும். இத்தெய்வச்சிலை உருபிக் கற்கள் பதிக்கப்பெற்ற கண்களை உடையது. இக்கண்கள் இரவில் இரு விளக்குகள் எரிவதுபோற் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தன.’’† இபின்பதுதாவின் இந்த வருணனையின் அடிப்படையில் நோக்குமிடத்து இக்காலத்திற் பிற்காலச் சோழர் இந்துக் கட்டிடக் கலைப்பாணியிற் சந்திரசேகரன் கோவில் புனர்நிர்மாணிக்கப்பட்டு, ஆகம விதிப்படி தினசரிப் பூசைகள் நடைபெற்ற பெருங்கோவில் என நாம் கருதமுடிகின்றது. பின், இரு நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் 1588ம் ஆண்டளவிற் போர்த்துக்கேயர் தென்னிலங்கையைக் கைப்பற்றியபொழுது தெய்வாந்துறை நகரும், கோவிலும் கொள்ளையடிக்கப்பட்டு அழிக்கப்பட்டன. போர்த்துக்கேயத் தளபதி கியுதோ (Couto) 1588ல் இக்கோவிலையும் நகரையும் தனது படையினர் எவ்வாறு அணுகி அழித்து நாசம் செய்தனர் என்று விபரிக்கையில், இக்கோவிலின் சிகரத்தையும், மண்டபங்களையும் தரைமட்டமாக்கி, ஏழு அடுக்குச் சிகரத்தினைக்கொண்ட மரத்தாலான இக்கோவிற்தேரையும் தாம் தீமூட்டியதாகக் குறிப்பிடுவர்.* இக்கோவில்பற்றிய இவருடைய பிறவருணைகளிலிருந்து. இக்கோவிலின் பிற செல்வங்களையும், பண்டைய கோவில் நிருவாகத் திறனையும்கூட நாம் உய்த்துணரக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

வரலாற்றுப் பெருமைபடைத்த இக்கோவிலில் இன்று எஞ்சியிருப்பது கடலைநோக்கியமைந்துள்ள கல்லாலான வாயிற் கடவைத் தூண்களும், கடலோரமாக அமைந்துள்ள சிங்காசனமுமாகும். இங்குதான் தெய்வம் வந்திறங்கியதாக நம்பப்படுகின்றது. இன்று சந்திரசேகரன் அல்லது தொண்டேசுவரம் கோவிலின் பழம்பெருமையை எடுத்தியம்புவவை இக்கட்டிட எச்சங்களும், வரலாற்றாசிரியர்களின் குறிப்புகளுமேயாம்.

மேலும் 1796ல் இக்கோவில் அழிபாட்டெச்சங்களை அவதானித்த மக்கன்சி (Mckenzie) பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளனர். “நாம் மேலோட்டமாக இவ்வழிபாட்டுத்தலத்தின் எச்சங்களை அவதானித்தபொழுது, இது ஒரு பழைய இந்துக் கோவிலிருந்த இடமென்றும், அதன் அழிபாடுகள்மீது சிங்கள இனத்தாரால் ஒரு கட்டிடம் பிற்காலத்தில் எழுப்பப்பட்டிருக்கிறது

† Sir Paul E. Pieris, Ceylon Portuguese Era I. P. 240.

* Do Couto, “The History of Ceylon” J. R. A. S. (C. B.) Vol. XX No. 60. P. 375.

என்றும் தெரிகிறது,” இவருக்குப்பின் 1800ம் ஆண்டளவில் ஜோன்வில்லே (Jonville) இக்கோவிலின் அழிபாடுகளைப்பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவர்.” பழைமைமிக்க இக்கோவிலின் கட்டிடச் சிதைவுகள் ஒரு நீள் சதுர அமைவில் (ஒவ்வொன்றும்) நூறு தூண்களைக்கொண்ட மூன்று அல்லது நான்கு மண்டபங்களைக் கொண்டிருந்தனவாகக் காணப்படுகின்றன. இவ் அழிபாடுகளில் 2½ அடி உயரமுள்ள இலிங்கம் ஒன்றும் காணப்படுகின்றது. அதனைக் கோவிற் பூசாரி “ஈசுவரனின் சொரூபம்” என்றனர். இதனருகிற் புத்தருக்கும் ஒரு கோவில் இருந்தது.”†

தொலமி, இபின்பதுதா, கியுதோ, மக்கன்சி, ஜோன்வில்லே முதலானோர் குறிப்புகளிலிருந்தும், யாழ்ப்பாண வைபவமாலையும் தகவலிலிருந்தும், சந்திரசேகரன் அல்லது தொண்டேசுவரம் கோவில் திறந்தவெளிக் கோவிலாகத் தோற்றம்பெற்று, வர்த்தகக் குடிமக்களின் செல்வ வளத்தால் மிகப்பெரும் திராவிடக் கட்டிடக் கோவிலாகப் பல நிலைகளினூடாக வளர்ந்திருந்தது என்பது தெளிவாகின்றது. இக்கோவில் நகர்சநிலை என்ற பெயராலும் காலப்போக்கில் அழைக்கப்பட்டதென்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இச்சந்திரசேகரன் கோவிலுக்கு அரை மைல் தூரத்திலமைந்த இன்னோர் கோவில் உப்புலவன் (Upulvan) கோவிலாகும். மகாவமிசம் விஜயனும், தோழரும் இலங்கைக் கரையை யடைந்தபொழுது சக்கதேவன் (இந்திரன்) புத்தபகவானின் கோரிக்கைக்கிணங்கி, விஜயனைப் பாதுகாக்கும் பணியை உப்புலவனிடம் கையளித்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றது. எனவே இலங்கையில் உப்புலவன் வழிபாடு கி. மு. 5ம் நூற்றாண்டளவில் அறிமுகமாகியது என்பது தெளிவாகின்றது. எனினும் தெய்வாந்துறையிற் (தொண்ட்ராவில்) கி. பி. 7ம் நூற்றாண்டளவிற்குள், இன்று தொல்லியற் பகுதியினராற் பாதுகாத்துப் பேணப்பட்டு வருகின்ற உப்புலவன் கோவில் எழுப்பப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. இக்கோவிலின் ஆரம்ப நிலைகளை ஆராயுமிடத்து, இலங்கையின் பிற துறைகளிற், திரைகடலோடித் திரவியம் தேடிவரும் தம்மைக் காக்கின்ற கடற் தெய்வமான வருணனுக்கு வர்த்தகர்கள் திறந்த வெளிக்கோவில் வழிபாடுகளும், பலியிடுதலும் செய்துவந்துள்ளமைபோல், இங்கும் வர்த்தகர்கள் வருணனுக்கு வழிபாடுகள் செய்துவந்துள்ளனர் எனத்தெரிகின்றது. ஆதியில் இங்கிருந்த வருணவழிபாட்டின் பழைய மரபுகளை அடிப்படை

† De Jonville, Travels in Ceylon, (1700 - 1800)
ed. by Raven Hart P. 87.

யாகக்கொண்டே பரணவிதான இக்கோவிலை வருணன் கோவில் என அடையாளம் கண்டனர் எனலாம். கிரசந்தேசய (Gra Sande Saya) எனும் சந்தேச நூல் வேதக்கடவுளரான வருணன், யமன் ஆகிய தெய்வங்கள் தேசியக் கடவுளரான உப்புலவன்; சமன் என அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளனர் என்று குறிப்பிடுவதன்றி பழைய வருண வழிபாடே உப்புலவன் வழிபாடாக மாறிய தென்பது வலியுறுத்தப்படுகின்றது,

பிற மரபுக் கதைகளின்படி கி. பி. 760ல் இங்கு ஒரு கற்கோவில் கட்டப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. இதன் கலை நுணுக்கங்களை ஆராயும்பொழுது இக்கற்கோயில் பல்லவர் கட்டிடக் கலை அமிசங்களைக்கொண்ட இந்துக்கோவில் என்று தெரிகின்றது. இதன் கூரையும் நடுத்தர அளவுக் கற்கலாலானது. ஆரம்பத்தில் வருண வழிபாட்டுடன் தொடர்புடையதாய்த் திறந்த வெளிக் கோவிலாக உருவாகிய இக்கோவில், தென்னிலங்கையில் பழைமைமிக்கத் திராவிடக் கட்டிடக்கலையின் வரலாறுகளை எடுத்துக்காட்டுகின்ற அளவிற்கு, வளர்ந்துவிட்டதெனலாம். எனவே ஆதியில் வருணனுடைய திறந்தவெளிக் கோவிலிருந்த இடத்திலே கற்கோவில் எழுப்பப்பட்ட காலகட்டத்திலேதான், இது உப்புலவன் கோவிலாக மாறிற்று எனத் தெரிகின்றது. சிலர் உப்புலவனையும், விஷ்ணுவையும் நிற ஒற்றுமையினால் ஒருவரே என்பர். ஆனாற் பேராசிரியர் ஆரியபாலா உப்புலவன், விஷ்ணு, ஆகிய தெய்வங்கள் தனிப்பட்ட வெவ்வேறு தெய்வங்கள் எனக் கோகிலசந்தேச, திசரசந்தேச முதலிய நூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு வற்புறுத்தவர். மேலும் இன்று விஷ்ணு கோவில் என்று கருதப்படுகின்ற இக்கோவில், நிற ஒற்றுமையினாற் கருதப்பட்ட உப்புலவன் கோவிலேயன்றி விஷ்ணு கோவில் அல்ல என்றும் அவர் கூறுவர், மேலும் சூளவமிசம் (V. 83. 49) பராக் கிரமபாகு I'ன் மருமகன் வீரபாகு தேவநகரத்திலுள்ள நீல வண்ணக் கடவுளுக்கு தேவயாகம் ஒன்றுசெய்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றது, கெய்கர் இக்குறிப்பே மத்தியகாலப் பகுதியிற் குறிப்பிட்ட முதல் விஷ்ணு கோவில் என்பர். எது எவ்வாறாயினும், திராவிட இந்துக் கோவிலின் தோற்ற வளர்ச்சிகளில் மக்களின் அபிலாசைகளுக்கேற்பப், பழைய தெய்வ வழிபாட்டு முறைகள் வழக்கிறந்துபோகப், புதிய வழிபாட்டு முறைகள் மக்கள் ஆதரவுடன் புத்தயிரூட்டப்படுகின்றன என்பதற்கு இக்கோவிலின் தோற்ற, வளர்ச்சிகள் எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றன எனலாம்.

மேலே குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளில் மட்டுமன்றி வேறு வகையான அற்புத நிகழ்ச்சிகளாலும் இலங்கையில் இந்துக் கோவில்கள் உருவெடுக்கலாயின. இதற்குச் சிறப்பான எடுத்துக்

காட்டாக மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் தென்கோடியில் அமைந்
துள்ள திருக்கோவில் முருகனாலயம் விளங்குகின்றது. இக்கோவி
லின் தோற்றத்துடன் தொடர்பான கர்ணபரம்பரைக் கதை
யின்படி, வேடுவர்கள் ஒருநாள் திருக்கோயிலைச் சூழ்ந்த பகுதி
யூடாக வரும்பொழுது, நாவற்கிளையொன்றில் ஊடுருவிப் பிர
காசிக்கின்ற தங்கவேலொன்றைக்கண்டு, அவ்விடத்திற் பந்த
லிட்டுப் பூசித்துவந்தனர் என்றும், பின்பு அதுபற்றி மன்னருக்குத்
தெரிவித்தவிடத்து, மன்னனும் அத்தங்க வேலைக் கண்டு வியப்
புற்று, அந்த இடத்திலே ஆலயமெடுப்பித்துக் குடிகளையும் நிறுவி
னான் எனவும் தெரிகின்றது. மேலும் இங்கு தங்கவேல் எப்படி
வந்ததென்பதற்கு இன்னோர் மரபுக் கதையும் மக்களிடையே
பேசப்பட்டுவருகிறது. முருகனுக்கும், சூரனுக்குமிடையே நடந்த
போரில் முருகனின் வேல் சூரனின் நெஞ்சைத் துளைத்துவரும்
வழியில் எதிர்ப்பட்ட வாசூர மலையைப் பிளந்து கடலில் வீழ்ந்த
பின், வேலுருக்கொண்ட மூன்று கதிர்களைச் சிந்தியதென்றும்,
அவை முறையே உகந்தமலை உச்சியிலும், மண்டூரில் தில்லை மர
மொன்றிலும், திருக்கோவிலில் வெள்ளை நாவல் மரத்திலும்
பதிந்தன என்பதே இம்மரபுக் கதையாகும். தென்கிழக்கிலங்கை
யிற் தொடர்புபடுத்தப்படுகின்ற முருகன், சூரன் போரின் கூறு
களில் உண்மையிருக்கத்தான் செய்கிறது. நேரடியான ஆதாரங்
கள் கிடைக்கப்பெறாவிடத்து இத்தகைய மரபுகளே எமக்கு உதவு
கின்றன எனலாம். எனவே இந்த மரபுகளின்படி முருகனின்
வேலிலிருந்து சிந்திய கதிர் வெள்ளை நாவல் மரதல் விழுந்த
தனால் ஏற்பட்ட தங்கவேலே இங்கு கோவில் எழுப்பப்படுவதற்கு
மூலகாரணமாக இருந்ததெனலாம்.

மற்று, மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் ஏறாவூர் (எரகவில்ல)
எனுமிடத்தில் மகாசேனன் ஒரு இந்துக் கோவிலை இடிப்பித்
தான் என மகாவமிசம் கூறும். இத்தகைய பழைமைமிக்க தலத்
தின் தன்மைகளை நாம் அறியக்கூடிய வரலாற்றுக்கூறுகள் எதுவு
மில்லாவிடத்தும், பிற்காலத்தில் எழுந்த கோவிலான ஸ்ரீ மது
மலர்க்கா வீரபத்திர சுவாமி கோவில், பத்திரகாளி அம்மன்
கோவில் ஆகிய தலங்களுடன் தொடர்பான மரபுக் கதைகள்,
இப்புதிய கோவில்களின் தோற்ற வளர்ச்சிகளை அறிய உதவு
கின்றன. இக்கோவிலுடன் தொடர்பான மரபுக் கதைகளின்படி
கதிர்காமக் கந்தனை வழிபட இந்தியாவிலிருந்து பாத யாத்திரை
யாக வந்த அடியார்கள், தங்களுடன் ஒரு வீரபத்திரர் சிலையை
யும் கொண்டுவந்திருந்தனர் என்றும் வரும்வழியில் இங்கு தங்க
நேரிட்டபொழுது வீரபத்திரர் சிலையை அரசமர நிழலில் வைத்து
விட்டு உறங்கிக், காலையிற் தங்கள் யாத்திரையைத் தொடர்
எண்ணி அச்சிலையை எடுக்கமுற்பட்டபொழுது, அது மரத்துடன்

ஒன்றிப்போயிருந்ததென்றும் அதனால் அவர்கள் ஊரவர்களை அவ் வீரபத்திரரை வழிபடுமாறு கூறித் தமது பாத யாத்திரையை மேற்கொண்டனர் எனவும் தெரிகின்றது. ஏறாஜூரிலமைந்திருக்கின்ற ஸ்ரீ மதுமலர்க்கா வீரபத்திரரின் கோவில் வழிபாட்டுத் தோற்ற நிலை இதுவாகும்¹⁹.

அடுத்து, ஏறாஜூரில் அமைந்துள்ள பத்திரகாளி அம்மன் கோவில் ஏறக்குறைய 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் உருவாகியதாகத் தெரிகின்றது. இவ்வாலயத்தின் தோற்றத்தினை எடுத்துக் கூறும் அதிசய சம்பவம் பின்வருமாறு: இன்று இக்கோவிலமைந்துள்ள பகுதி காடுமண்டிக்கிடந்த பிரதேசமாக இருந்த காலத்தில், உலகனார் எனும் பொற்கொல்லர் ஒருநாட் கம்புகள் வெட்டச் சென்றிருந்தார். அவர் அக்காட்டிற் கம்புகள் வெட்டிக் கொண்டிருந்தகாலே, அக்காட்டுப்பகுதி தீப்பிடித்து எரிவதையும், அருகில் ஒரு கன்னிப்பெண் நிற்பதையும், கண்டு பீதியுற்று வீடு திரும்பிய அவர் காய்ச்சலாற் பீடிக்கப்பட்டிருந்தார். அவ்வாறு காய்ச்சலாற்பீடிக்கப்பட்டிருந்தகாலே, ஓரிரவு கனவிற் கன்னிப்பெண்ணொருத்திதோன்றித், தானிருக்க வீடமைத்துக்கொடுத்தால் உலகனாரின் நோய் நீங்கும் என்று கூறினாள். காலையில் நோய் நீங்கியவராக எழுந்த உலகனார் சில குடிமக்களுடன் சென்று, குறிப்பிட்ட காட்டுப் பகுதியைத் துப்பரவு செய்து ஒரு பந்தலை அமைத்து வழிபாடு நடாத்திவந்தனர். காலப்போக்கிற் பெரியார் சிலர் ஒன்றுசேர்ந்து கனிமண்ணால் இக்கோவிலைக்கட்டினர். இதன் பின்னர் இக்கோவிலைப் பராமரித்து வந்த நிர்வாகிகள், இன்றுள்ள செங்கற் கோவிலை எடுப்பித்தனர் எனத்தெரிகின்றது. இக்கோவிலமைப்பு முறையானது, வேறெந்த இந்துக் கோவிலும் காணப்படாவகையில் வைரவர் சூலம் அல்லது காளியின் உருவங்களைக்கொண்ட பல சிறிய கோவில்கள் சூழ்ந்த கோவிலாகக் காணப்படுகின்றது. மற்று, மட்டக்களப்புக் கல்லடி முருகன் கோவிற் தோற்ற வரலாறும். அற்புத சம்பவங்களுடன் தொடர்புடையதாகத் தெரிகின்றது. அதாவது திருச்செந்தூரில் உறையும் முருகன், ஆடிமாதத்திற்குத் திர்காமத்திற்குத் தன் மயில் மீதேறி வரும் வழியிற் கல்லடிக் கடற்கரையோரத்திலமைந்த வேங்கைமர நிழலில் ஓய்வெடுத்துச் செல்வன் என்றும், அப்படிச் செல்கையில் ஆகாயத்தில் ஒளிக் கீற்றுக்கள் தென்படுகின்றன என்றும் பக்தர்தள் நம்பிவந்துள்ளனர். பின்னர் முருகன் கனவிற் தோன்றிக் கல்லடியிற் தமக் கொரு ஆலயம் அமைத்துத்தரும்படி கோரினார் என்றும் அதற்கிணங்க சுவாமி ஓங்காரானந்தர் இக்கோவிலைத் தொடங்குத்திருப்பணிகளைச் செய்தனர் என்றும் தெரிகின்றது²⁰.

நாம் இதுவரை அவதானித்த பல்வேறு வகையான மூர்த்தி விசேடக் கோவில்கள் யாவும் முதலில் மரவடி ஆலயமாகவே ஆரம்பமுற்றுப் பின் பெருங்கோவில்களாகக், காலந்தோறும் வளரலாயின என்பது தெளிவாகியுள்ளது.

இனித், தமிழ் மக்கள் போற்றுகின்ற கிராமத்துத் தெய்வங்களிற் சில, வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் முதல், இன்று வரை திறந்தவெளிக் கோவில்களாகவே வழிபடப்பட்டு வரப்படுகின்றன. முனியாண்டி, பைரவர், பிடாரி அம்மன். மாரி அம்மன், ஐயனார் முதலிய தெய்வங்களின் கோவில்கள் கிராமத்தின் வாயிலிற் திறந்த வெளியிலோ, அல்லது மரநிழல்களிலோ என்றும் பூசிக்கப்பட்டுவரப்படுகின்றன. இத்தெய்வங்களுக்கு ஆகம விதிப்பட்ட கோவில்கள் எதுவும் நடைமுறைப்படுத்தப்படாமையினாலும், கிராம மக்கள் தம் மனோதத்துவத்திற்கேற்ற வகையில் விளக்கேற்றிக், கிடாய் அறுத்து உயிர்ப்பலி செய்கின்ற பாமர மக்கள் ரீதியான வழிபாட்டில் நம்பிக்கையுடையவர்களாக இருந்ததனால், இந்த மரவடிக் கோவில்கள் புனிதமான முறையில் வளர்ச்சிக்குட்பட முடியவில்லையெனலாம்.

இவைதவிர, ஆரம்பகாலத்தில் விநாயகர் வழிபாடும் வயல் வெளிகளிலோ, அல்லது குளக்கட்டுக்களிலோ, அல்லது மரநிழல்களிலோ ஆரம்பமானதொன்றாகும். மகாபாரதத்தை எழுதியதாகக் கூறப்படும் பிள்ளையார், இதிகாசகாலத் தெய்வங்களில் ஒருவராக இடம்பெறவில்லை. பின் புராணங்களிலே முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தெய்வமாகக் கணிக்கப்பட்டினும், காண்பத்தியம் எனும் மதப்பிரிவு முக்கியத்துவமடையும்வரை மக்கள் மத்தியிற் பிரபலிக்கம் பெற்றவராக அவதானிக்கப்படவில்லை. ஆனாலும் இலங்கையில் மிகிந்தலைக்கருகாமையிற் கந்தகசேதியதூப அகழ் வாய்வுகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற சிற்பங்களில், ஒரு தந்தத்துடன் உட்கார்ந்திருக்கிற யானைமுகத் தெய்வத்தை, இருமருங்கிலும் கணங்கள் சேவிக்கின்றதுபோன்றதொரு சிற்பத்தைப் பரண விதான பிள்ளையார் வழிபாட்டின் முன்னோடி வடிவமெனக் கருதுவர்²¹. எனவே கி. பி. 1-2ம் நூற்றாண்டுகளில் இலங்கைப் பௌத்த தூபிகளில் இடம்பெறுகின்ற, இத்தெய்வம் இந்துமத வழிபாட்டினையுடைய தமிழ் மக்களின் மத்தியிற் கூடிய செல்வாக்கைச் செலுத்தியிருக்கலாம் என்பதில் ஐயமில்லை.†

† கதிர்காமத்திலிருந்து திஸ்ஸமஹரூமை வரையுள்ள பிரதேசங்களில் நடைபெற்ற தொல்லியல் ஆய்வுகளின்போது, மிகப் பழமைவாய்ந்த நான்கு பிள்ளையார் விக்கிரகங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. (வீரகேசரி 2-7-1987)

திராவிட மக்களின் இந்துக் கோவில்களின் தோற்றநிலை ஆய்வுகளில், நாம் இறுதியாக அவதானிக்க வேண்டியிருப்பது, இறந்தோர் நினைவாலயங்களாவன. திராவிடர்களின் சமய வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாக, இறந்தோரை நினைத்துக் காலந்தோறும் வழிபாடு நடத்துதல் அமைந்துள்ளது என்பதனைத் தமிழ் இலக்கண, இலக்கியங்களும், வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட ஈமக்குழி ஆய்வுகளும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. போரில் விழுப் புண்பட்டு இறந்த வீரருக்குக் கல்லெடுத்து, அக்கல்லில் அவர் உருச்செதுக்கிப் பீடும், பெருமையும் பொறிப்பர் என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. புறநானூற்றில் மன்னர்களும் தாழிகளிற் று டுதெக்கப்பட்டு வழிபடப்பட்டனர் என்ற குறிப்புகள் உள. (புறம். 228, 1. 12; 364, 1. 10; 238. 1; 256) மற்றும், வேய்நாடு. ஆதிச்சநல்லூர், இலங்கை (புத்தளம் மாவட்டம் பொன்பரிப்பு) முதலான இடங்களில் நடாத்தப்பெற்ற அகழ்வாய்வுகள், தமிழ்க்குடிகள் மத்தியில் வழக்கிலிருந்த ஈமத்தாழி முறைகளை ஆதாரபூர்வமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. மணிமேகலை தாழியிற் கவிப்போருடன். சுடுவோர், இடுவோர், தொடு குழிப்படுப்போர், தாழ்வாயினடைப்போர் எனப் பல்வேறுபட்ட ஈமக்கிரியை முறைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. (காதை. 6 வரி. 66-67) இவற்றோடு (தொல்காப்பிய இலக்கணத்திற்கு அமைவுற) வீரர்களுக்கு நடுகல் எடுத்தும் வீரச்செயல்களைப் பொறித்தும் வழிபட்டனர் என்ற குறிப்புகளை அகநானூறு (செய். 356-9; 53) மலைபடுகடாம் (வரி. 386-396) முதலான சங்க இலக்கியங்களும் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வீரர்களைக் கடவுட்பேண்மார் எனக்கருதிப் பலிகொடுத்தும், யாழிசைத்துப் போற்றியும் வழிபாடு செய்கின்ற நிலையில் அவ்வீரர்கள், மானிட நிலையிலிருந்து தெய்வீக நிலைக்கு உயர்த்தப்படுகின்றார்கள். பின் இவர்களைக் காலந்தோறும் வழிபடும் நிலையில் இவர்களுக்கென நினைவாலயங்களும் உருவெடுக்கலாயின.

திராவிடர்களின் இந்துக் கோவில்கள் சிற்ப சாத்திரரீதியில் வடிவெடுக்கும்பொழுது, மூலத்தான அறை சதுரவடிவில் அமைவதோடு அதன்மீது குடிசை வடிவான தூபியைக் (சிகரத்தைக்) கொண்டமைகின்றது. அடித்தளம் நீள் சதுரமாக அமைந்திருக்கின்ற சந்தர்ப்பங்களில், மேற்கூரை தூங்காணை வடிவிலான வளைந்த மேற்சிகரங்களை உடையனவாக அமைகின்றன. சேலம், பல்லாவரம் (செங்கல்பட்டு மாவட்டம்) மஸ்கி முதலான இடங்களிற், புதிய கற்கால மனிதர் அல்லது இரும்புக்கால மனிதர் தாம் வாழ்ந்த குடிசைகளைப்போன்றே ஈமத்தாழிகளை (hut-urns) அமைத்தனர்²². எனவே மூதாதையர் (வீரர்) வழிபாட்டிற்காக இயற்றப்பட்ட இக்குடிசைத் தாழிகளே முன்னோடிகளாக அமைந்து

காலப்போக்கில் விழுப்புண் பெற்ற வீரருக்கும், அரசருக்கும், வழிபாட்டுக் கோவில்கள் எழுப்ப உதவியாக இருந்தன என்று சிலர் கருதுவர். அவர்கள் தம் கருத்தை நிறுவுமுகமாக 'தாழி' எனும் தமிழ்ப் பதத்தின் கருத்து வளர்ச்சிகளை ஆராய்வர். "தாழி"-தாழ்-நிலத்திற் புதைத்தல் என்ற கருத்தினை உடையது. இவ்வாறு தாழ்க்கக் கையாளப்பட்ட பாளைக்கு "தாழி" என அழைத்தனர். அதனாலே காலப்போக்கிற் "தாழி" என்ற பதம், கோயிற் கருவறையையும் கருவதாயிற்று²³. ஏனெனில் முதலிற் கடவுட்பேண்மாரை நிலத்திற் தாழ்த்து, வழிபட எடுக்கப்பட்ட வழிபாட்டு முறையானது, பின் இந்து கோவிலாக மாறியவிடத்துத் "தாழி" என்ற பழைய பெயரே கருவறைக்கு நிலைக்கலாயிற்று என்பதாகும்.

மற்று, பெரும்பாணாற்றுப்படை (வரி, 362) "குன்றுழல் யானைமருங்குலேய்க்கும் மனை" என யானை முதுகை ஒத்து வளைந்த (தூங்கானை வடிவிலமைந்த) கூரைகளையுடைய ளீடுகளைக் குறிக்கின்றது. இந்த வாழ்மனைகளே நீள்சதுரக் கோவில்களுக்கு முன்னோடியாக அமைந்தன எனலாம். (மாட்டு வண்டில் கூடாரங்களும் இதற்குச் சிறந்த உதாரணங்கள் ஆவன.)

ஆனால், பிற்காலத்திராவிடக் கருங்கற்கோவிற் கட்டிடக் கலை வளர்ச்சிக்கு முன்னோடியாக அமைந்தது, சவக்குழிகள்மீது எடுக்கப்பட்ட கல்லறைகள் (dolmenoid cist) என லொங்கஸ்ட் (A. H. Longhurst) முதலானோர் கருதுவர்.† பல்லாவரத்தில் ஈமக்கல்லறைகளைப் பல்லவர்களுடைய கோவில்களெனக் கருதப் படுவதாக மரபுகள் தெரிவிக்கின்றன. ஈ (A. Rea) இவைகள் பல்லவ அரசின் காலத்தில் (கி. பி. 7ம் நூற்றாண்டு) எழுப்பப்பட்ட ஈமக்கல்லறைகள் எனக் கருதுவர். இவை தவிர மதுரை மாவட்டத்திற் கலயமுத்தூர், சின்ன கலயமுத்தூர் முதலான விடங்களிலமைந்துள்ள ஈமக்கல்லறைகளையும் மக்கள் வழிபாடு செய்வர்²⁴. இச்சவக்குழி நான்கு செங்குத்தான பாறைகளைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட, ஒரு அறைபோன்றது. அதன்மீது, ஒரு நீளமான பாறை கூரையாகவைக்கப்பட்டிருக்கும். கிழக்கு மேற்காக எடுக்கப்பட்ட இக்குழி. ஒருசிறு கோயிலைப்போன்றது. எனவே திராவிடக் கற்கோயிற் கட்டிடக்கலையின் தொடக்கத்தைக் கல்லறைச் சவக்குழிகளிலே காணலாம் என்பர். மற்றுத்

† A. H. Longhurst, "The origin of the Typical Hindu Temple of South India" A. R. A. S. I., Southern Circle, Madras, 1915-16 P. 28-35, Alexander Rea, Pallava Architecture, Madras. 1909.

திராவிடரின் சுடலைக் (சுடலைமாடன்) கோவில்கள் தூண்களில் எழுப்பப்பட்ட சிகரத்தைக்கொண்டமைந்தன. எனவே சுடலை மாடன் கோவில்கள் அடுத்தகட்ட வளர்ச்சி என்று சிலர் கருதுவர்²⁵. ஹாவல்(Havell) இதன் சிகரத்தைச் சிவன்சிகரம் என அழைப்பார்²⁶. இந்தச் சுடலைக் கோவில்கள் இவ்வாறு இந்துக் கோவில்களாக வளரும்போது, முதலில் இலிங்கக் கல்லொன்று பிரதிட்டை செய்யப்பட்ட பின்னரே சிவன் கோவில்களாக மாற்றப்பட்டு வந்துள்ளன. காலப்போக்கிற் சிவனின் படைப்புத் தத்துவத்தைத் தத்தவரூபமாகக் காட்டும்வகையில் யோனிப்பீடமும் இணைக்கப்படலாயின. இந்த அடிப்படையிலேயே சிவன் கோவில்கள் சுடலைக்கணித்தாக எழுப்பப்படலாயின எனத்தெரிகின்றது. தமிழ்நாட்டிற் சிவன் கோவில்கள் சில முற்காலச் சோழப் பேரரசர்களின் பள்ளிப்படைகள்மீது இவ்விதமே எழுப்பப்பட்டனவாகத் தெரிகின்றன. திருமால்புரத்திற் கிடைக்கப்பெற்ற கல்வெட்டொன்றிற் “தொண்டமான் ஆற்றூர்த் துஞ்சியதேவர்” ஆகிய ஆதித்தசோழனுக்கு அவன் மகன் பராந்தனன்.1 (கி.பி. 907-955) ஆதித்தேசுவரம் எனும், பள்ளிப்படைக் கோவிலை எடுப்பித்தான் எனத்தெரிகின்றது²⁷. இறந்த ஆதித்த மன்னனின் அஸ்தியைப் புதைத்தவிடத்தில், அதன் நினைவாக இலிங்கப் பிரதிட்டை செய்தே கோயில் எழுப்பப்பட்டதென்பது, இக்கல்வெட்டால் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. மற்று, சோழர் புரத்திற் கிடைக்கப்பெற்ற 9ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கல்வெட்டொன்று, பல்லவ மன்னன் கம்பவர்மனின் எட்டாம் ஆண்டிற் கங்க மன்னனான பிருதிவீபதி இறக்கவே, அவனுடைய மகன் இராசாதித்த மகாதேவன் தன் தந்தையின் பள்ளிப்படைமீது ஆலயம் எடுப்பித்தான் எனக்கூறும்²⁸. மற்று இராஜராஜன்-1 (கி. பி. 985-1014) தன் பாட்டனான அரிஞ்சயனை அடக்கம் செய்த இடத்தில் எடுக்கப்பட்ட பள்ளிப்படைக் கோவிலே, அரிஞ்சிகை ஈசுவரம் அல்லது சோளீசுவரம் என்பதாகும். இராஜேந்திரன்.1 (கி. பி. 1012-1044) இராஜராஜன்.1ன் நினைவுச் சின்னமாகச் செங்குன்றத்தில் (வட ஆர்க்காடு மாவட்டம்) ஜயங்கொண்ட சோளீசுவரத்தைக் கட்டினான். மற்று இராஜேந்திரனின் பட்டத் தரசியின் பெயரார் பஞ்சவன் மாதேவீசுவரம் பள்ளிப்படை பழையாறையிற் கட்டப்பட்டது. கோனேரிராசபுரம் எனும் பழைய கோவிலைச் செம்பியம் மாதேவி தன் கணவரின் பெயரார் கற்றளியாகக் கட்டினார் என இக்கோயிலில் உள்ள கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. இக்கல்வெட்டின் பக்கத்தில் இலிங்கமும், கண்டராதித்தர் சிலையும். செம்பியன் மாதேவியார் சிலையும் காணப்படுகின்றன. இதேபோன்று இலங்கையிலும் பொல்ல நறுவையிற் சோழர்களால் எழுப்பப்பட்ட சிவன்கோவில் (5) பள்ளிப்படைக் கோவில் எனத் தெரிகின்றது. இக்கோவிலின்

மகாமண்டபச் சுவரில் மனித எலும்புகளுடன் எட்டுப் பாணைகள் பதிக்கப்பெற்றிருந்தன²⁹.

வீரர்களுக்கு, அரசர்களுக்கு மட்டுமன்றி, ஆன்மீகத் துறையில் மக்களை வழிநடத்தும்வகையில் வாழ்ந்துகாட்டிய 63 நாயன்மார்கள் வழிபாடு, முற்காலச் சோழர் காலம் முதலாகக் கோவில்களில் நடைபெற்றன. பராந்தகன்.1. (கி. பி. 907-955) இயற்றிய திருவாலந்துறை மகாதேவர் கோவிலில் நாயன்மார் அறுபத்துமூவரின் செப்புத் திருமேனிகள் வழிபாட்டுக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன எனத்தெரிகின்றது. இங்கு பிரகாரச் சுற்றில் வைக்கப்பட்டுள்ள சண்டேசுவரரின் சிலை, பராந்தகன் காலத்துப் பரிவாரக் கோவிலாக இடம்பெற்ற சண்டேசுவரர் கோவிலைச் சேர்ந்ததாக இருக்கக்கூடும் என நம்பப்படுகின்றது³⁰.

எனவே இதுவரை நாம் ஆய்வுசெய்த ஆதாரங்களிலிருந்து ஈமக்கல்லறைகள். குடிசைக் கோவில்கள், தூங்காணை வடிவிலான வாழ்மனைகள் முதலிய யாவற்றின் சேர்க்கையால் உருவெடுத்தவையே திராவிட இந்துக் கோவில்கள் எனலாம். இக்கால கட்டத்தில், ஆரியரின் தென்னோக்கிப் பரவுகை சமய வளர்ச்சியில், மேலும் ஒருபடி வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தியதெனலாம். எனவே திராவிடர்களின் மாயோன், வலியோன், சேயோன், வேந்தன், கொற்றவை எனும் தெய்வங்கள் முறையே ஆரியருடைய தெய்வங்களான விட்டுணு, வருணன், சுப்பிரமணியர், இந்திரன், துர்க்கை என்பனவற்றுடன் அடையாளம் காணப்பட்டன. இத்தகைய சமய வளர்ச்சி நிலைகளைச் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை எனும் காப்பியங்கள் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுவனவாக அமைகின்றன. மற்று வேத ஆரியர்களும், இக்கால மளவிற (இராமாயண காலம் முதலாக) தமக்கென ஒரு இந்துக் கோவிற கட்டிடக் கலையை வளர்த்திருந்தனர்.† எனினும் குப்தர் காலம் வரை வடநாட்டிற் பௌத்தத்தின் செல்வாக்கால் இந்துக் கட்டிடக்கலை வளரமுடியாமற்போய்விட்டது. ஆனால் குசானர்கள் (கி. பி. 50-200) பௌத்த மதத்துடன் இந்துமதத்திற்கு ஆதரவு வழங்கியமையாற், குசானர்களின் காசுகளிற் திரிகுலம் தாங்கிய சிவ வடிவங்கள் பொறிக்கப்பட்டன. மதுரையிற் கிடைக்கப்பெற்ற குசானர்களின் சிற்பங்களிற் சிவலிங்கச் சிற்பங்கள் பொறிக்கப்படலாயின. அதனோடு கி. பி. 1ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த ஆதும்பரரின் காசுகளில் நீள்சதுரக் கட்டிடங்கள் மேல்

† இராமாயணம் 5.15.15ல் உயர்ந்த கூரையுடையதும், பவளம் பதிக்கப்பெற்ற படிகளையும், மேடையினை யுடைய துமான கோவில்பற்றிய விபரம் தரப்பட்டுள்ளது.

மாடியுடன் செதுக்கப்பட்டுள்ளமையும் அவதானிக்கக்கூடியதாக விருக்கின்றது³¹. இந்தச் சிற்பங்களில் மணி அல்லது குடை அல்லது தூங்காணை வடிவலமைந்த சிகரங்கள் செதுக்கப்பெற்றுக் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் மேலே ஒடுங்கிச் செல்கின்ற வில் மாடங்களுடன் கூடிய இரு அடுக்குக் கட்டிடம் செதுக்கப்பட்ட மண்சிற்பத்தட்டும், மேலே ஒடுங்கிச் செல்கின்ற பிரமிட் போன்ற வடிவிலமைந்த மேலடுக்குகளைக்கொண்ட ஒரு கோவிலின் புடைப்புச் சித்திரமும் முக்கியமானவையாகும். மற்று ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் ஐகய்யப்பேட்டாவில் கி. மு. 1-2ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த புடைப்புச் சித்திரங்களிற் தூங்காணை வடிவிலமைந்த நீர்சதுரக் கோவில் செதுக்கப்பெற்றுள்ளது³². முற்காலப் பாண்டியர்களின் காசுகளிலும் கூடாரங்களை நிகர்த்த கூரைகளையுடைய வழிபாட்டுத்தலங்கள் சித்தரிக்கப்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதுவரை அவதானித்த வடநாட்டுக் கோவில்களும் ஓரள விற்குத் திராவிடக் கட்டிடக் கலையின் தன்மைகளைக் கொண்டனவாக வளர்ந்திருந்தன என்பதனை நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளன. எனவே தென்னாட்டுக் கோவில்களிற் பூசை வழிபாட்டினைப் பொறுப்பேற்றுநடத்த முன்வந்த பிராமணர் வருகையுடன், திராவிடக் கட்டிடக்கலை ஆகமவிதிப்படி வேகமாக வளரலாயிற்று எனலாம்.

இலங்கையிற் திராவிட இந்துக் கோவில்களின் முன்னோடிகள் பற்றி ஆய்வதற்குத் தெளிவான சிற்பங்களோ அல்லது இலக்கியக் குறிப்புகளோ கிடைக்கவில்லை எனலாம். மகாவமிசம் தருசின்ற இந்துமத வரலாற்றுக் குறிப்புகள் அல்லது கோயில்கள் என்பன கோவில்கள் வடிவங்களைப்பற்றிய கருத்துக்களைத் தருவனவாக இல்லை.† எனினும் கிடைக்கின்ற, தொல்லியல் ஆதாரங்கள் தமிழகத்திற் போல் இங்கும் கல்லறை ஈமக்குழிகள் இறந்தோர் நினைவாலயங்களாக அமைக்கப்பட்டன என்பதனை எடுத்துக்காட்டுவனவாக உள்ளன. இத்தகைய கல்மேசை ஈமக்குழிகள் திராவிடர்கள் பரவி வாழ்ந்த இடங்களான மத்திய, வடமத்திய மாகாணங்களிலும், கதிராவெளி (மட்டக்களப்பு), படியகம்பளை (கண்டி), உகந்தமலை (கதிர்காமத்திற்கணித்தானது), வளவைப் பள்ளத்தாக்கு (தென்கிழக்கிலங்கை) முதலான இடங்களிற் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. மற்று, கொகெபே, கல்சோகன் கனத்தை, குருஹல்ஹின்ன எனுமிடங்களிற் கிடைக்கப்பெற்ற

† மகாவமிசம் குறிப்பிடுகின்ற சிவிகசாலா, சோதிசாலா என்பன நீர்சதுர வடிவிலமைந்த வழிபாட்டுத்தலங்கள் ஆவன இவைபெரும்பாலும் அழிபொருட்களாலே அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்பதிற் தவறில்லை.

கல்மேசை ஈமக்குழிகள் தென்னிந்திய ஈமக்குழிகளின் இயல்புகளை உடையன³³. கதிராவெளியிற் கிடைக்கப்பெற்ற கல்மேசை ஈமக்குழிகளுடன் தொடர்பான கர்ணபரம்பரைக் கதைகள், இங்கிருந்த வேப்பமரத்தைக் “குரங்குப்படை எடுத்த வேம்பு” என்கின்றன. தமிழகத்திலும் பழைய புதுக்கோட்டை மாநிலப் பகுதிகளில் இவற்றைக் “குரங்குப் பட்டடை” என்று அழைக்கிறார்கள்³⁴. “குரங்குப்படை” என்பது குரங்குப்படை என்பதிலிருந்து மருவிவந்த பேச்சு வழக்காகும். குரங்குப்படை எனில் மண்ணுக்கு அடியில் எடுக்கப்பட்டபடுக்கை என்பது பொருளாகும். (குரக்கு-புதைத்தல், படு (படை) படுக்கை) இவ்வகையிற் பார்க்கும்போது கதிராவெளியில் குறிப்பிட்ட வேம்பின் கீழ் எடுக்கப்பட்ட கல்மேசை ஈமக்குழிகள் இலங்கையில் எடுக்கப்பட்ட நினைவாலயங்களுக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். எனினும் இலங்கையில் ஆரம்பநிலையில் உருவாகிய கோவில்களின் வடிவங்கள்பற்றியறிய நாம் தென்னிந்தியச் சான்றுகளிலே பெருமளவிற் தங்கியிருக்கவேண்டியிருக்கிறது எனிற் தவறாகாது.

இறுதியாகப், பிற்காலத்தில் உருவாசிய கோவில்களின் தோற்ற நிலைப்பாடுகளிற் கி. பி. 15ம் நூற்றாண்டில் வீரப்போர் செய்து உயிர்நீத்த வீரர்களை நினைவுகொள்ளுமுகமாக, அவர்களுக்கெனத் தனிக்கோவில்கள் எழுப்பி, இன்றுவரை வழிபடப்பட்டுவருகின்ற வரலாறு ஒன்று, கொங்குவேளாளர் குடிகளின் சமய வரலாற்றில் அவதானிக்கமுடிக்கின்றது. கொங்குநாட்டை ஆட்சிபுரிந்தவருக்கும், வேளாண்குடி மக்களுக்குமிடையே பூசல்கள் நிகழ்ந்தகாலே, பொன்னர், சங்கர் எனும் வீரர்கள் சண்டையிட்டு வீரமாக உயிரிழந்தனர் என்பதனால், இவர் பகைவரும் இவ்வீரர்களின் வீரத்தினை மெச்சிக் கோவிலெடுத்து விழாக் கொண்டாடினர் என்ற வரலாறு, பத்தினிப்பெண் கண்ணகிக்குச் சேரன் செங்குட்டுவன் கோவிலெடுத்த மரபினடிப்படையில் எழுந்தது போற் தெரிகின்றது. கி. பி. 2ம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட காலம் முதலாக வீரர், அருந்தவர், அரசர், பத்தினிமார் போன்றோர்க்குக் கோவில்கள் எழுப்பப்பட்டன என்ற மரபினை நாம் மணிமேகலை வாயிலாகவும் அறியக்கூடியதாகவிருக்கின்றது.

“அருந்தவர்க் காயினும் அரசர்க் காயினும்
 ஒழுங்குடன் மாய்ந்த பெண்டிர்க் காயினும்
 நால்வேறு வருணப் பால்வேறு காட்டி
 இறந்தோர் மருங்கில் சிறந்தோர் செய்த
 குறியவும் நெடியவும் குன்று கண்ட டன்ன
 சுடுமண் ஒங்கிய நெடுநிலைக் கோட்டமும்”

காதை 6. வரி 54 - 59

மேலும் இப்பொன்னர், சங்கர் ஆகிய வீரர்களுக்கெடுத்த கோவில் விழாவிலே மோழர் குடியினரும் ஒன்றுபட்டனர் எனத் தெரிகின்றது. இவ்விழாவின்பின்னர் கொங்குநாட்டிற் பொன்னர், சங்கர் இருவரையும் “அண்ணன்மார் சுவாமிகள்” எனப் போற்றிக் கோவில்கள் எழுப்பப்படலாயின³⁵.

இதேபோன்றதொரு வரலாற்றை இலங்கையிலும் அவ தானிக்கமுடிகின்றது. குழு மாடுகளை அடக்கி வீரசாகசம் புரிந்து மரணித்த வதனமாரை நினைவுகூருமுகமாக, ஆயுதப்பெட்டகம் ஒன்று தம்பலகாமம் ஆதிகோணேசுவரர் கோவிலில் வைத்துப் பூசித்து வழிபாடுகள் செய்யப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. கி. பி. 1657ல் கட்டப்பெற்றதாகிய இக்கோவிலில் இடம்பெறும் வீரர் வழிபாட்டிற்கென வேறு தனிக்கோவில்கள் எதுவும் எழுப்பப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. எனினும் மக்கள் பல வருடங்களுக்கொருமுறை கந்தளாய் நீர்த்தேக்கத்தின் மேற்குப்புற அணைக் கட்டில் இடம்பெறுகின்ற மகாவேள்வியில் இந்த ஆயுதப் பெட்டகத்தைப் பார்த்துவந்தனர் எனத் தெரிகின்றது. ஆனால் தம்பலகாமத்தில் அண்மைக்காலத்தில் நடைபெற்ற இராணுவ நடவடிக்கைகளுக்குப்பின் ஆயுதப் பெட்டக மரபு அழிக்கப்பட்டு விட்டதாகத் தெரிகின்றது³⁶.

அடிக்குறிப்பெண்களுக்குரிய நூற்றொகைப் பட்டியல்

1. V. S. Paramar, “Origin of the Hindu Temple” The times of India, July 3, 1977
2. A. K. Coomaraswamy, The Yakshas, Washinton 1931
3. E. J. H. Mackay, Further Excavations at Mohenjodara, Delhi, 1938 பக். 407-412, 570
4. Umakant P. Shah, “Beginning of the super structure of Indian Temples”, appeared in the studies in Indian Temple Architecture ed. Pramod Chandra American Institute of Indian Studies, 1975
5. J. Ph. Vogel, Indian serpent - lore, 1926 Pl II (C) (to face P. 38)
6. J. Fergusson, Tree and serpent worship, 2nd ed. 1873 Pl xv. 3
7. தி. மூ. நாராயணசாமிப்பிள்ளை, திருவானைக்கோவில், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1976, பக். 5
8. H, Neville, The Taprobane, 1887, June P. 88 vide Foote note

9. H. Neville, மே. கு. நூல் "பிள்ளையார்முனை" Oct, 87, P. 141-142.
10. நல். அளகேசமுதலியார், சித்தாண்டித் திருத்தல புராணம், பதிப்பித்தவர், செ. கிருஷ்ணபிள்ளை வைத்தியர், சித்தாண்டிக்குடி பக். 29-37
11. C. S. Navaratnam, A short history of Hinduism in Ceylon, 1964. பக். 88
12. H. Neveill, மு. கு. Dec. 1887 P. 164
13. Rev. James Cartman. Hinduism in Ceylon, Colombo, 1957 பக். 86
14. Bruce Foote, coll. of Indian Pre-historic and proto-historic Antiquities. also vide: A. K. Coomaraswamy, History of Indian and Indonesian Art. Newyork 1927, P. 5
15. செ. குணசிங்கம், கோணேஸ்வரம், பேராதனை 1973 பக். 12
16. தொகுப்பாசிரியர் F. X. C, நடராசா, மட்டக்களப்பு மக்கள் வளமும் வாழ்க்கையும், 1980 பக். 115-119
17. செ. குணசிங்கம் மு. கு. பக். 31-33
18. எஸ். பாண்டியன், "அன்று இராவணன் வழிபட்ட இடம் இன்று ஸ்ரீலங்காதீஸ்வரர் ஆலயம்" ஸ்ரீரகேசரி 12-12-1986
19. சீ. தெய்வநாகம், "ஸ்ரீ மதுமலர்க்கா வீரபத்திரர் சுவாமி ஆலயம்" ஸ்ரீரகேசரி 17-10-86
20. வே. ச. சுப்பையா, "கல்லடி கடற்கரையில் திருச்செந்தூர் முருகன்" தினபதி, 3-2-84
21. Alice Getty, Ganesa, A Monograph of the elephant faced God Oxford 1936, P. 25
22. Bruce Foote, மு. கு.
23. V. R. R. Dikshitar, Prehistoric South India, 1951 பக். 92
24. L. S. Leshnik, South Indian Megalithic Burials, 1974 P. 53, 55, 75
25. N. V. Ramanyya, An Essay on the Origin of the South Indian Temple, Madras, 1930.
26. E. B. Havell, The Ancient and Medieval Architecture of India, London 1915.
47. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம், சோழர்கலைப்பாணி, சென்னை 1966, பக். 81. Also vide: K. N. Sastri, The colas, P. 142-143, 153
28. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம், மு. கு. பக். 52
29. A. S. C. A. R 1908 P. 8
30. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம், மு. கு. பக். 70

31. Allan catalogue of the coins of Ancient India in the British Museum, London, 1967.
32. Umakant. P. மு. கு. பக். 80 - 89.
33. ASCAR, 1957 P. 11-17, 30-31, ASCAS, 1956, P. 15; C. J. S. C (G) II P. 94-95; C. J. S. C. (N) I (2) P. 51-52; Also vlde: Vimala Begley, மு. கு. பக். 20 - 29
34. K. R. Srinivasan, "Megalithic Burials and Urnfields of South India in the light of Tamil literature and tradition, Ancient India, No. 2 Jan. 1946. Also see: K. R. Srinivasan and N. R. Banerjee, "Survey of South Indian Megaliths" Ancient India, No. 9 1953.
35. அண்ணன்மார் சுவாமி கதை, பதிப்பித்தது சக்திக் கனல், 2ம் பதிப்பு 1977
36. க. வேலாயுதம், "ஆதிகோணேஸ்வரர் ஆலயத்தின் ஆயுதப் பெட்டகம்" வீரகேசரி 3-5-1987

இலங்கையிற்

திராவிட இந்துக் கட்டிடக் கலையின்
தோற்றமும் வளர்ச்சி நிலைகளும்.

(இது இத்துறையில் எதிர்காலத்தில் ஆய்வு செய்வோர்க்குத் தவிர
மாறாக எழுதப்பட்ட ஒரு சுருக்கமான வரலாற்று அறிமுகமாகும்.)

இலங்கையில் வாழ்ந்த ஆதி திராவிடக் குடிகளின் சமுதாயச் சூழலின் பின்னணியிற் திராவிட இந்துக் கட்டிடக்கலை உருவாவதற்கு ஏதுவாக இருந்த வழிபாட்டு முறைகள் பல்வகைப்பட்டனவாகக் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் மரக்கோவில் வழிபாடு இன்றுவரை பேணப்பட்டு வருகின்ற இயற்கை வழியாடாகும். இதனைத் தொடர்ந்து அபூர்வசக்தி படைத்த நீர்நிலைகள், குன்றுகள் மூர்த்தங்கள் என்பன திராவிட மக்களாற் சமுதாயமாகக்கூடி வழிபட்ட இயற்கைக் கூறுகளாவன. இத்தகைய இயற்கைக் கூறுகளை மட்டுமன்றித் தம் சமுதாயத்திற்காகத் தியாகஞ்செய்த வீரர்கள், மன்னர்கள் முதலானோர் ஈமக் குழிகள்மீதும் நினைவாலயங்களை அமைத்து அன்றாது பெருமைகளை நினைவுகூருமுகமாகச் செய்துவந்த ஈமக்கிரியை வழிபாடுகள், காலப்போக்கிற் சமய வாழ்வுடன் ஒன்றுகலந்து வழிபாட்டுத் தலங்களாக உருவெடுக்கலாயின. இத்தகைய வழிபாட்டு முறைகளைத் தமிழ் இலக்கண, இலக்கிய நூல்கள் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிற் குறிப்பிட்டுள்ளன. தற்காலத்தில், அரை நூற்றாண்டுக் காலமாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்ற தொல்லியல் ஆய்வுகளும், தமிழ் இலக்கியங்கள் கூறியவற்றை ஆதாரபூர்வமாக நிறுவியுள்ளன. இயற்கைக்கூறுகளை வழிபட்டுவந்த நிலையிற், செயற்கையான நினைவாலயங்கள் ஒன்றுசேரும்பொழுது, அச்சமுதாயத்திற்குப் புதிய எண்ணங்கள் செயற்பாடுகள் என்பன எழுதல் இயல்பு. இந்த வகையான பின்னணிகளுடன் ஆதி திராவிடர்கள் தொழிற்பட முயன்றபொழுது, ஒரு கோவிற் கட்டிடம் இலக்கண வரம்புகளுக்கமைய இயற்றப்படலாயிற்று. அதனையே

“ஆகமங்கள்” விதிப்படி எழுந்த திராவிட இந்துக் கட்டிடக்கலை என்கிறோம். இலங்கையிலும் ஆதிதிராவிடரின் இந்துக் கட்டிடக் கலைக்குரிய தோற்றக்கருக்கள் யாவும் எவ்வித இடையூறுமின்றி ஆதியிற் தோன்றியிருந்தன. எனினும் இலங்கையில் இதனைத் தொடர்ந்து வந்த காலங்களில், இலங்கைத் திராவிடக் குடிகள் சுயமாகத் தமக்கென ஒரு திராவிடக் கட்டிடக் கலையை வளர்க்க முடியாத வகையில் அரசியற் பின்னணிகள் அமையலாயின. எனவே காலப்போக்கிற் தென்னிந்தியத் திராவிட இந்துக் கோவில்களின் பிரதிகளே இங்கும் அறிமுகமாகி வளரலாயின. இத்தகைய செல்வாக்கிற்குட்படாமல் இலங்கையிற் திராவிட இந்துக் கட்டிடக்கலையானது எப்படி வளர்ந்திருக்குமென்று நாம் கற்பனை பண்ணிப்பார்ப்போமானால், அவை வெறும் கலைத்திறனற்ற கோவில் மூலஸ்தானமும், பக்தர்களின் வழிபாட்டு மண்டபமுமென இரு கூறுகளைக்கொண்ட கோவில்களாகவே இருந்திருக்கலாம் எனத் தோன்றுகின்றது. இத்தகைய ஊகத்தை நாம் மேற்கொள்ள இலங்கையில் எழுப்பப்பட்ட ஆகம விதிக்குட்படாத வழிபாட்டுத் தலங்களே உதவுகின்றன எனலாம்.

இனி, இலங்கையில் வளர்ந்த இயற்கை வழிபாட்டுக் கோவில்களுக்கும், பின் கி. பி. 7ம் நூற்றாண்டளவில் அறிமுகமாக்கப்பட்ட பல்லவர்காலக் கட்டிடக் கலைக்குமிடையேயுள்ள காலப்பகுதியிற் தமிழகத்திற் போற் தெளிவாக அறிவுறுத்தக்கூடிய இலக்கியக் குறிப்புகள் எதுவும் இல்லை. வாயுபுராணம் (வாயு 1 48, 26 - 33) குறிப்பிடுகின்ற கோகாணத்திலமைந்த (திருகோணமலை) சங்கரன் ஆலயம், நாகராசன் எடுப்பித்த கோவில் மற்றும் பௌத்தமத வரலாற்று நூலான மகாவமிசம் தரும் “இலிங்கக் கோவில்கள்” பிராமணர் வழிபாட்டுத் தலங்கள்”, மகாசேனனால் இடிக்கப்பட்ட இந்துக் கோவில்கள்” போன்ற குறிப்புகளைக்கொண்டு வளர்ச்சி நிலைகள் எதனையும் நாம் கூறுவதற்கில்லை. எனினும் திறந்த வெளிகளில் இயற்கை வழிபாட்டைச் செய்துவந்த ஆதிதிராவிடக் குடிகள், காலப்போக்கில் அந்தந்தப் புனித தலங்களிற் களிமண்ணாலோ அல்லது செங்கல் முதலான பொருட்களாலோ கட்டிடங்களை எழுப்பியிருந்தனர் என்பது மட்டும் தெளிவாகின்றது. அதனுடன் இவர்களுடைய சமய வழிபாடுகளிற் சைவப் பிராமணர்களும் பங்கெடுத்துக்கொள்கிற நிலைமைகளும் உருவாகிவிட்டன என்பதும் உய்த்துணரக்கூடியதாக இருக்கின்றது. எனினும் கி. பி. 7ம் நூற்றாண்டளவிற் பல்லவர்கள் ஆட்சியில் இந்து திராவிடக் கட்டிடக்கலை கருங்கற்களிற் செதுக்கியும், கருங்கற்களால் கட்டப்படும் வளர்ச்சி பெற்றுக்கொண்டிருந்த காலத்தில் இலங்கை மன்னனான மானவர்மன் (கி. பி. 676 - 711) எனும் சிங்கள இளவரசன், உள்

நாட்டு அரசியற் குழப்பம் காரணமாகப் பல்லவ அரசசபையிற் சரணடைந்திருந்தான். இச்சமயம் பல்லவ மன்னன் நரசிங்கவர்மன் I (கி. பி. 630 - 668) சாளுக்கிய மன்னன் புலிகேசிக் கெதிராக நடத்திய போரில் மானவர்மன் ஆற்றிய பங்கினுக்குக் கைம்மாறாகத் தனது படையைக் கொடுத்துதவி, மானவர்மன் இழந்திருந்த இலங்கையரசின் பதவியைப்பெற உதவினான். எனினும் மானவர்மன் தனது அரசாட்சியரிமையை வெகுவிரைவிற் திரும்பவும் இழக்க நேரிட்டது. மானவர்மன் திரும்பவும் பல்லவ அரசசபையிற் சரணடைந்து மேலும் இருபது வருடங்கள் அங்கு தங்கியிருந்தான். இம்முறை நரசிங்கவர்மன் II கி. பி. 680-700) அளித்த உதவியினால், மானவர்மன் திரும்பத் தன் அரசாட்சியை நிரந்தரமாக்கிக்கொண்டான். இவ்வாறு மானவர்மனதும் பல்லவ அரசினதும் அரசியற்றொடர்பு நட்புறவு பூண்டதாக இருந்தமையினால், இவனது அரசாட்சியிற் பண்பாட்டுத் தொடர்புகளும் ஏற்படலாயின. முக்கியமாகக் கட்டிடக்கலை, சிற்பக்கலை முதலான துறைகளிற், பல்லவக் கலைஞரின் நேரடியான செல்வாக்கை நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளது. இக்கலைஞர்கள் தாம் மாமல்ல புரத்திற் கட்டியிருந்த அல்லது செதுக்கியிருந்த கருங்கற் கட்டிடக் கலையின் வடிவங்களை இங்கும் அறிமுகம் செய்திருந்தார்கள். அத்தகைய வடிவங்களிற் சில இன்றும் அனூராதபுரத்தில் ஈசருமுனியாலிலும், நாலந்தாலிலும் பேணப்பட்டுள்ளன. இவைகள் பௌத்தமதத் தொடர்பான கட்டிடங்களாக விளங்குகின்றன. இந்துமதத் தொடர்பான கட்டிட அழிபாடுகள்¹². அனூராத புரத்திற் கிடைக்கப்பெறினும், இவை யாவும் காலந்தோறும் ஏற்பட்ட சமயப் பூசல்களினால் இடித்தழிக்கப்பட்டனவாகக் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் அடித்தள அமைப்புகளின் அழிபாடுகளைக்கொண்டு, இவை யாவும் உருவமைப்பில் மாமல்ல புரத்து இரதக் கோவில்களின் பிரதிகளாகவே கட்டப்பட்டிருக்கலாம் என்பதிற் தவறில்லை. மாமல்லபுரத்து இரதக் கோவில்கள் கருங்கற் பாறைகளில் மேலிருந்து கீழ்நோக்கிச் செதுக்கப்பட்டவை. ஆனால் அனூராதபுரத்து இந்துக்கோவில் அழிபாடுகள் செதுக்கப்படாமற் கருங்கற்களால் கட்டப்பெற்றமையினால், நாலந்தகெடிகேக் கோயிலைப்போன்று கருங்கற்களைக்கொண்டு கட்டிய கலைநுணுக்கங்களைக் கொண்டிருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது. அதனாற் புறவடிவமைப்புகள் மாமல்லபுரத்து இரதக் கோவில் வடிவங்களை நிகர்த்து அமைந்திருக்கலாம் என்பதிற் தவறில்லை.

இவ்வாறு பல்லவ கலாசாரத் தொடர்புகளினால் எழுப்பப்பட்ட (திராவிடக் கட்டிடக்கலை) இந்துக்கோவில்கள் அழிபாடுகள் பின்வருவன.

(அ) 12 இந்துக்கோவில் அழிபாடுகள் (அனுராதபுரம்)

(ஆ) திருக்கோணேசுவரர் (பல்லவர் காலப் பழைய கோவில்) அழிபாட்டு எச்சங்கள் - தூண்கள், சிற்பங்கள் ஆதிகளாக. (திருக்கோணமலை)

(இ) பல்லவர்கால திருக்கேதீசுவரர் கோவில் அழிபாட்டு எச்சங்கள் - சிற்பங்கள், நாயன்மார் பாடல் வருணனைகள், கல்வெட்டுக்கள், பல்லவ கிரந்தம் என்பன. (மாதோட்டம்)

மேற்குறிப்பிட்ட பல்லவ திராவிடக் கட்டிடக்கலையிலமைந்த தமிழருடைய இந்துக்கோவில்கள் போர்களினாலும் பூசல்களினாலும் அழிபாடுற்றபோதும், பௌத்த ஆலயங்கள் நல்ல முறையிற் பேணப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு பேணப்பட்ட பௌத்த ஆலயங்களும், சிற்பங்களும் பின்வருவன.

(அ) நாலந்த கெடிகே இது மாமல்ல (மாத்தளையிலமைந்தது) புரத்துக் கடற்கரைக் கோவிலினை நினைவூட்டும் வகையில் அதே அமைப்பில் அமைந்ததொன்றாகும்.

(ஆ) உப்புலவன் கோவில் (தேவிநுவர அல்லது தெய்வாந்துறை) பல்லவகாலக் கந்தூண்கள், சிற்பங்கள் என்பன கிடைக்கின்றன.

(இ) பாறைக்குடைவரைக் கோவில் (தம்புல்ல) போதிசத்துவ சிலை முதலிய சிற்ப வடிவங்கள் பல்லவர்களிடத்தில் வடிக்கப்பெற்றன.

(ஈ) பாறைச்சிற்பங்கள். இவை மாமல்லபுரத்து பாறைச் (ஈசருமுனிய) சிற்பங்களை நினைவூட்டவல்லன.

(உ) அரச பூங்கா அழிபாடுகள் (அனுராதபுரம்)

(ஊ) அவலோகிதேஸ்சுவரர் சிலை (குஸ்தலஜல)

ஆனால் கி. பி. 10 ம் நூற்றாண்டு முதலாக, இந்து திராவிடக் கட்டிடக்கலையின் இரண்டாவது கட்ட வளர்ச்சிகளைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டக்கூடிய இந்து ஆலயங்கள் முழுமையான வடிவில் எமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இக்காலத்தில் முற்காலச் சோழர்கள் இலங்கையைத் தமதாட்சியின் கீழ்க் கொண்டு வந்திருந்தனர். அதனால் இந்துக் கலாசாரத்தைப் பேணிய திராவிடர்கள் கரையோரப் பகுதிகளில் மட்டுமன்றி, இலங்கையின் உட்பாகங்களிலும் பரவி வாழலாயினர். சோழர்கள் பொல்ல

நறுவவைத் தலைநகரமாக்கி ஆண்டதனாற் பொல்லநறுவை இக் காலத்தில் இந்து கலாசாரக் களமாக விளங்கிற்று எனலாம். இத்தகைய அரசியல், சமுதாயச் சூழலிற் பல இந்துக் கோவில்கள் பொல்லநறுவாவில் எழலாயின. மேலும் பொல்லநறுவாவையண்டிய இந்துக் கலாசாரம் பேணப்பட்ட பிற பகுதிகளான திருகோணமலை, பதவியா, கந்தளாய், மாதோட்டம், வவுனியா முதலிய பகுதிகளிலும் இந்துக் கோவில்கள் பல இக்காலத்தில் எழுப்பப்பட்டன. இவற்றுட் பொல்லநறுவாவிற் கிடைக்கப் பெற்ற பதினான்கு இந்துக் கோவில்களிற் சிவாலயம் இல. 2, சிவாலயம் இல. 5 என்பன முற்காலச் சோழர் கலைப்பானியில் அமைந்தவை. இவற்றுள் சிவாலயம் இல. 2 கருங்கற்களும், சுண்ணாம்புக்கற்களும் கொண்டு கட்டப்பெற்ற உறுதியான கோவிலாகும். அமைப்பில், இது தென்னிந்தியாவில் முற்காலச் சோழர்களால் எழுப்பப்பெற்ற கோவில்களை நிகர்த்து அமைந்துள்ளது. அந்த வகையிற் கர்ப்பகிருகம், இடைகழி (Vestibul), அர்த்தமண்டபம் என்பவற்றைக் கொண்டமைந்ததாகும். இக்காலத் திராவிடக் கட்டிடக் கலையைச் சேர்ந்த கோவில்களைப்போன்று இரண்டு தட்டு விமானம், எண்கோண (Octagonal) வடிவிலமைந்த சிகரம் (Dome), மற்றும் சதுர வடிவில் அதன் நுனியில் அமைக்கப்பெற்ற தூபியையும் (Finial) கொண்டமைந்திருந்தது. இதன் சிகரத் தூபி, சிகரத்திற் காணப்படாமையினால் ஆதிச் சோழர்கள் சிறப்பாகக் கையாண்ட நிறைகுட வடிவிலமைந்த தூபி இக்கோவிலில் அமைந்திருக்கலாம் எனக் கொள்ளமுடிகின்றது. கர்ப்பக்கிருகத்தில் நீர்க்குழாயைக்கொண்ட யோனியிற் பதிக்கப் பெற்ற லிங்கம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் இக்கோவிலின் பரிவாரக் கோவிலாகக் கணேசர், யேஷ்டா முதலிய தெய்வங்களுக்கு அமைக்கப்பெற்ற, இரு சிறு கோவில்கள் சிதைவுறாமல் இன்றும் பேணிய நிலையிற் காணப்படுகின்றன.

அடுத்து முற்காலச் சோழர் கட்டிடக் கலைக்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்கும் இன்னோர் சிவாலயம், சிவாலயம் இல. 5 ஆகும். இது விஷ்ணு தேவாலயம் இல. 4 க்கு, அருகாமையில் அமைந்துள்ளது. இரு கோவில்களும் ஒரு பொது மதிலாற் பிரிக்கப்பட்டிருப்பினும், ஒரே வளவிற்குள் அருகருகாக அமைந்த கோவில்களாவன: சிவாலயம் இல. 5, கர்ப்பக்கிருகம், இடைகழி, அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், சோபான மண்டபம், முகமண்டபம் முதலான அங்கங்களைக்கொண்ட, நன்கு முழுமையாகக் கட்டப்பெற்ற திராவிட இந்துக் கோவிலாகும். இக்கோவில் முழுவதும் செங்கற்களாற் கட்டப்பெற்றதனால் இன்று இதன் அடித்தளமும், விழுந்து கிடக்கும் மேற்பாகங்களுமே கிடைக்கின்றன. மண்டபங்களின் அழிபாடுகளிற் தூண்களைத் தாங்கிய

கற்களான அடித்தூண்கள், இம்மண்டபங்களைப் பல தூண்கள் தாங்கியிருந்தன என்பதனை எடுத்துணர்த்துகின்றன. இக்கோவிலின் அழிபாடுகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற கல்வெட்டுக்களின் துணைகொண்டே, இக்கோவில் ஆதிச் சோழர் கோவிலென அடையாளம் காணப்பட்டது. பிற்காலச் சோழர் பாணியிலமைந்த மேலதிகமான மண்டபங்கள் யாவும், பிற்காலத்திற் சேர்க்கப்பட்ட புனருத்தாரணப் பணியினால் ஏற்பட்டனவாகத் தெரிகின்றன. மேலும் இங்கு மகாமண்டபத்தினுள்ளும், வெளியிலும் கிடைக்கப்பெற்ற மானிட எலும்புகள்கொண்ட பாணிகளிலிருந்து இம்பண்டபங்கள் பிற்காலத்திற் பள்ளிப்படையாக எழுப்பப்பட்டனவாகத் தெரிகின்றன.

இவைதவிர, சோழர்காலக் கோவில்களெனக் கல்வெட்டுக்களாலும், அழிபாட்டுச்சங்களாலும் அறியப்பட்ட கோவில்கள் பல பதவியா, மாதோட்டம், அத்தாகட, மண்டலகிரி (மதிரிகிரிய) முதலான இடங்களில் இருந்தனவாகத் தெரிகின்றன. இவற்றோடு சோழர்கள் தமிழ்ப் பௌத்தர்களுக்காகப் பெரிய குளம் எனுமிடத்திற் புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்ட பௌத்த பள்ளி (வெல்கம் விகாரை) பொல்லநறுவையிற் சோழர் கையாண்ட கட்டிடப் பாணியில் அமைந்ததாகும்.

இவற்றைத் தொடர்ந்து, பிற்காலச் சோழர் அல்லது பாண்டியர் கட்டிடக்கலை (கி. பி. 1100 - 1350) என அழைக்கப்படும், திராவிடக் கட்டிடக்கலையின் படிமுறை வளர்ச்சி நிலைகளை, இலங்கை இந்துக் கட்டிடக் கலையிலும், பௌத்தக் கலையிலும், அவதானிக்கக்கூடியதாகவிருக்கின்றது.

முற்காலச் சோழர் ஆட்சிக்குப் பின் பொல்லநறுவாவைத் தலைநகராகக்கொண்டு சிங்கள மன்னர்களான விஜயபாகு I (கி.பி. 1070 - 1114) பராக்கிரமபாகு I (கி. பி. 1153 - 1186) நிசங்கமல்லன் (கி. பி. 1186 - 1196) முதலானோரும் ஆட்சி புரிந்தனர். இவர்கள் தலைநகரிற் பௌத்த ஆலயங்களை எடுப்பிக்கும்பொழுது அக்காலத்திற் தென்னிந்தியாவில் வளர்ந்த திராவிடக் கட்டிடக் கலைப்பாணியிலே அமைக்க ஆதரவளித்தனர். அதனாற் பொல்லநறுவாவில் இக்காலத்திற் கட்டப்பெற்ற பௌத்த ஆலயங்கள், சிங்கள பௌத்த கட்டிடக் கலையுடன், திராவிடக் கட்டிடக் கலையையும் கலந்து கட்டப்பெற்றனவாகக் காணப்படுகின்றன. இவ்வகையில் அமைந்த பௌத்தக் கட்டிடங்கள் பின்வருவன.

- (அ) இலங்காதிலக விகாரை.
- (ஆ) தூபராம விகாரை.
- (இ) துவங்க விகாரை.

மேற்குறிப்பிட்ட சிங்கள மன்னர்களின் ஆட்சியின் பின்னர், தென்னிந்தியக் கேரளப் படைகளுடன் படையெடுத்து வந்த கலிங்கத்து மாகன் என்பவன் கி. பி. 1215 ம் ஆண்டளவில் இலங்கையின் பெரும்பகுதியைக் கைப்பற்றிப், பொல்லநறுவைத் தலைநகராக்கி 22 வருடங்கள் ஆட்சிபுரிந்தான். சைவமதப் பற்றுடைய தனது ஆட்சியிற், பல சைவ ஆலயங்களைப் பொல்ல நறுவவில் எடுப்பித்திருந்தான் என நம்பப்படுகின்றது. ஏனெனில் பொல்லநறுவலிற் கிடைக்கப்பெற்ற சைவக் கோவில் அழிபாடுகள் சில, இக்காலத்திற் தென்னிந்தியாவில் வளர்ந்த பிற்காலச் சோழர் கட்டிடக்கலைப் பாணியின் இயல்புகளைக்கொண்டனவாக அமைந்துள்ளன. மாகனே பொல்லநறுவவை ஆண்ட இறுதிச் சைவ மன்னனாவான். எனவே இவன் தன் காலத்திற் தென்னிந்தியாவிற் பிரபலமான கட்டிடக் கலைஞரைக்கொண்டு, இக்கோவில்களைக் கட்டுவித்தான் என்பதிற் தவறில்லை. பிற்காலச் சோழர் கட்டிடக்கலையிற் சிவாலயம் இல. 1, சிவாலயம் இல. 6, சிவாலயம் இல. 3 என்பனவும் அமைந்துள்ளன.

இவை தவிர மாகனும், சோடகங்களும் (இவன் மாகனுக்கு தவியதாக கி. பி. 1223 ல் வந்த அதிகாரியென அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளான். இவன் குளக்கோட்டன் எனும் மறு பெயரையும் பெற்றிருந்தான் என இலக்கியங்கள் (குறிப்பிடுகின்றன) இலங்கையின் கிழக்குப் பிரதேசத்திற் பழம் புகழ்வாய்ந்த திருக்கோணேசுவரர் ஆலயத்தையும் புனருத்தாரணம் செய்தனர் என இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இந்தப் புனருத்தாரண வேலைகள் யாவும் பிற்காலச் சோழர் கட்டிடக்கலைப் பாணியிலே செய்யப்பட்டன எனிற் தவறாகாது. இதனோடு கிழக்கு மாகாணத்தில் மாகனல் எடுப்பிக்கப்பெற்ற சைவாலயங்களான திருக்கோவில் (திருமுருகன் ஆலயம்), கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றீசுவரர் ஆலயம் என்பன இன்றும் நன்னிலையிற் பேணப்பட்டுள்ளன. இவற்றிற் காணப்படுகின்ற பிற்காலச் சோழர் கட்டிடக்கலை அமிசங்களைக்கொண்டு, மாகன் காலத்திலே பிற்காலச் சோழர் கலைப்பாணி, இலங்கை இந்துக் கட்டிடக்கலைக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது என்பது உறுதியாகின்றது. இவர்களைப் பின்பற்றி வன்னிராசாக்களும், தத்தம் பிரதேசங்களிற் பிற்காலச் சோழர் கலைப்பாணியிற் கோவில்களை எழுப்பியிருக்கலாம் எனிற் தவறில்லை. ஓட்டிசுட்டான் (முல்லைத்தீவு) எனுமிடத்திலமைந்த தான்தோன்றீசுவரர் கோவில்பற்றி தக்ஷணை கைலாசபுராணம் விபரிக்கும்பொழுது, வன்னிராசன் சிவாகம விதிப்படி கர்ப்பக் கிருகம், அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், சுற்றுமதில், கோபுரம், பரிவார தேவாலயங்கள் யாவும் அமைத்தான் எனக் கூறும். எனவே இக்கோவில் பிற்காலச் சோழர் கலைப்பாணியிலமைந்த

முழுமையான கோவில் எனக் கருதமுடிகின்றது. எனினும் புனருத்தாரண வேலைகளால் இதன் பழைய கட்டிட இயல்புகள் மாற்றப்பட்டுவிட்டன. வன்னிப் பிரதேசத்திற் செய்யப்பட்ட அகழ்வாய்வின்போது வெளிக்கொணரப்பட்ட கந்தசாமி மலைக் கோவில் (கொக்கிளாய்க்கு மேற்குப் பாகத்திலமைந்தது.) சிறந்த கற்சிற்ப வேலைப்பாடுடையது. பிற்காலச் சோழர் கலைப்பாணி பொல்லநறுவச் சிவதேவாலயங்களிற் கையாளப்பட்ட வகையில் இங்கும் கையாளப்பட்டுள்ளது. மேலும் இங்கு பொல்லநறுவைக் காலத்தில் (12ம், 13ம் நூற்றாண்டுகள்) கட்டப்பெற்று இன்று வரை வழிபடப்படுகின்ற கோயில்கள் பலவற்றின்--கட்டிடக்கலை, சிற்பக்கலைக் கூறுகள்பற்றி இன்னும் ஆராயப்படவில்லை. எனவே இவற்றுற் சில, பிற்காலச் சோழர் கலைப்பாணியிற் கட்டப் பெற்றனவாக இருக்கலாம் என்று கருத இடமுண்டு. இவை தவிர திருக்கோணேசுவரர் கோயில் ஆலயத்தைச் சோடகங்கள் பிற்காலச் சோழர் கலைப்பாணியிலே அமைத்திருந்தான் என்பதற்கும், இலக்கிய ஆதாரங்கள் இருப்பதோடு சிற்ப அழிபாடுகளும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. போர்த்துக்கேயர் இதனைத் தகர்த்தபோது பெரும்பாகங்கள் கடலுள் விழ்ந்துவிட்டன. இவற்றை மைக் வில்சன் படம் பிடித்திருந்தபொழுது, இவை பிற்காலச் சோழர் பாணியில் அமைந்தன என அவதானிக்கப்பட்டுள்ளன. திருகோணமலையிலமைந்த நகரகழி ஆலயமும், வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் ஆலயமும், மண்டூர் முருகலையமும், போரதீவு சித்திரவேலாயுதர் ஆலயமும், உரும்பிராய்க் கருணாகரப் பிள்ளையார் ஆலயமும், கட்டிடக் கலைகளும், பிற்காலச் சோழர் கட்டிடக் கலைக் கூறுகளை எந்தளவிற்குக் கொண்டிருக்கின்றன என்பது ஆராயப்படத்தக்கன எனினும் இதுவரை நடைபெற்ற ஆய்வுகளிற் கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றீசுவரர் கோவிலும், திருக்கோவிலிலுள்ள முருகலையமும் பிற்காலச் சோழர் கலைப்பாணிக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாக விளங்குகின்றன.

மேற்குறிப்பிட்ட கோவில்களிற் சிலவே, தமிழகத்துக் கோயில்களில் அறிமுகமாக்கப்பட்ட கோபுரவாயில்கள், மற்றும் மண்டபங்கள், சுற்றுப்பிரகாரங்கள் ஆகிய பண்புகளைக் கொண்டனவாய் அமைந்திருந்தன என்று இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. ஆனால் பெரும்பாலான கோவில்கள் சிறிய வடிவிலமைந்தனவாய்ப் பிற்காலச் சோழரின் புதிய சிற்பப் பண்புகளை மட்டுமே கொண்டனவாக அமைந்தன எனலாம். சிறப்பாகத் தூணின் தலைப்பிலமைந்த பலகைகளுக்குக் (Capital) கீழ்த்தாமரைச் சிற்ப அலங்காரங்கள், கொடுங்கையிலும் (Cornice) அடித்தளத்திலும் (Basement) மிருகவரிசைகளின் சிற்பங்கள் என்பன கையாளப்பட்டுள்ளன.

இவை தவிரத் தமிழ்க்குடிகள் ஆதிமுதலாக நெருக்கமாக வாழ்ந்தவந்த யாழ்குடாவிற் (நாகதீபம்-ஐம்புத்தீவு-வடஈழம்) திராவிடக் கட்டிடக் கலையினை அறிந்துகொள்ளக்கூடிய தொல்லியல் ஆதாரங்கள் எதுவுமில்லையெனலாம். காரணம் போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாண அரசினைக் கைப்பற்றியபொழுது (கி. பி. 1620) இங்கிருந்த இந்துக் கோவில்கள் யாவற்றையும் தரைமட்டமாக்கினர் எனத் தெரிகின்றது. அதாவது முதலாவது போர்த்துக்கேய கவர்னர் ஐந்நூறு இந்துக் கோவில்களை யாழ்ப்பாண அரசிற் தரைமட்டமாக்கினான்[†] என்பதிலிருந்து இந்த உண்மை உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. போர்த்துக்கேயர் இவற்றைத் தரைமட்டமாக்கமுன் வரைபடங்கள் எடுக்கப்படாத நிலையில், நாம் இங்கிருந்த இந்துக் கோவில்களிற் கையாளப்பட்ட கட்டிடக்கலைகள்பற்றிச் சில ஊகங்களையே ஏற்படுத்த முடிகின்றது. கீரிமலை, மாவிட்டபுரம், வல்லிபுரம், நல்லூர் முதலான தலங்களின் வரலாறுகள் மிகப் பழமைவாய்ந்தன. எனவே இவைகள் அவ்வக்காலத்தில் வழக்கிலிருந்த, கட்டிட அமைப்புக்களைக் கொண்டனவாக இருந்தன என நாம் கொள்ளலாம். மேலும் பிற்காலச் சோழ மன்னர்களுள் ஒருவனான குலோத்துங்கன் I தன் மகளை இலங்கையிற் சிங்கள இளவரசனுக்கு மணம்புரிவித்து வைத்தான் என்பதனாலும், அவன் தளபதியான கருணாகரத் தொண்டமான் வடஈழத்தில் (யாழ்குடாவில்) அதிகாரபூர்வமான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதற்காகிய ஆதாரங்கள் கிடைத்திருப்பதனாலும், கருணாகரத் தொண்டமானே உரும்பிராயிற் கருணாகரப் பிள்ளையார் கோவிலை எடுப்பித்தான் என்பதனாலும், இக்காலத்தில் யாழ்குடாவிற் பிற்காலச் சோழர் கலைப்பாணியைக்கொண்ட வேறுபல கோவில்கள் எழுப்பப்பட்டிருக்கலாம் என்பதில் ஐயமில்லை.

இவற்றினைத் தொடர்ந்து, இலங்கையிற் திராவிடக் கட்டிடக்கலையின் வளர்ச்சி நிலைகளைத் தொடர்ந்து வந்த நூற்றாண்டுகளிலும், நாம் அவதானிக்கமுடிகின்றது. இக்காலத்திற் தென்னிந்தியாவில் வளர்ந்த விஜயநகரக் கட்டிடக் கலைப்பாணியானது இலங்கை இந்துக் கோவில்களிலும், பௌத்தக் கோவில்களிலும் கையாளப்பட்டது. இவ்வாறு விஜயநகரக் கலைப்பாணியிற் கட்டப் பெற்ற இந்துக் கோவில்கள் பின்வருவன.

(அ) முனீசுவரம் கோவில் (சிலாபம், புத்தளம் மாவட்டம் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட திருப்பணிகளினால் அதன் பழைய பண்புகள் பெரும்பாலும் மாற்றப்பட்டுவிட்டன.)

† Sir Paul E. Pieries, Ceylon Portuguese Era, Part II P. 149

(ஆ) கோணைநாயகர் கோவில் (தம்பலகாமம்)

(இ) பரெண்டிக்கோவில் (சீதாவாக்கை) இக்கோவில்லைப் போர்த்துக்கேயர் அழித்தபோதும் அதன் அடிப்பாகம் பேணப்பட்டுள்ளது. இதன் அழிபாடுகளிற் சிங்க பீடத்தையுடைய தூண்களும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. அவை சிறந்த விஜயநகரப் பாணியின் இயல்புகள் எனலாம்.

(ஈ) திருக்கரசை (கங்குவேலிக்கு அருகாமையிலமைந்தது)

இதன் அழிபாடுகளும் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கோவில்லைப்பற்றி தசக்ஷிணகைலாசம் குறிப்பிடுகையிற் “ தூபிகோபுரங்களோடு கூடியதாய், நானாவித சித்திரங்களோடு விளங்குவதாய், நான்கு துவாரங்களோடு பொருந்தியதாய், 5 பிரகாரங்களோடு கூடியதாய், என விபரிப்பதிலிருந்து இக்கோவில் விஜயநகர காலத்தில் மேலும் வளர்ந்த பிரகாரங்கள், துவாரங்களுக்கு இலட்சணமாக அமைக்கப்பட்டதெனக் கருதமுடிகின்றது. மேலும் இக்கோவிலின் அழிபாடுகள் கங்குவேலிச் சிவன் கோவிலையும், நீலமங்கலம் பத்தினி அம்மன் கோவிலையும் கட்டக் கையாளப்பட்டிருப்பதனால் இவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு இக்கோவிலின் கட்டிட இயல்புகள் மேலும் படிக்கப்படவேண்டியுள்ளன.

இவை தவிர, இக்காலத்திற் தென்னிந்திய வர்த்தகர்கள் தாம் குடியேறிய துறைமுகங்களையண்டிய பகுதிகளில், இந்துக் கோவில்களைக் கட்டி வழிபடலாயினர். அவற்றுள் தெவிநுவரைக்கும் பெருந்தோட்டைக்குமிடையிலமைந்த நகரீசர் கோயில், கணேசர் கோயில், காளி கோயில், நாகர் கோயில், மற்றும் கொழும்புக்கு அண்மையிலமைந்த கந்தசுவாமி கோயில் என்பன விஜயநகர பாணியில் அமைந்திருக்கலாம் எனக் கலாநிதி கா. இந்திரபாலா கருதுவர்.† இக்கோவில்களைக் கோகில சந்தேச, பரவிசந்தேச எனும் சிங்கள நூல்களின் குறிப்புகளிலிருந்து, இன்று அறியமுடிகின்றதேயொழிய அவற்றின் எஞ்சிய பாகங்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. இவை தவிர, ஸலலிஹினி சந்தேச ஜயவர்த்தன கோட்டைக்கு வெளியே அமைந்த இந்துக் கோவிலிற் தேவாரம் பாடப்பட்டு வந்ததைக் குறிப்பிடும். இக்காலத்தைய தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களும் கோட்டை இராச்சியத்திலிருந்த கோவில்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. இத்தகைய இலக்கிய ஆதாரங்களைக்கொண்டு இக்கோவில்களிற் சில இக்காலத்திற் பிரதிபலிக்க

† கா. இந்திரபாலா, இலங்கையில் திராவிடக் கட்டிடக்கலை, கொழும்பு, 1970 பக். 150.

மான விஜயநகரக் கலைப்பாணியிலமைந்த சிறியளவிலான கோவில்கள். என நாம் ஊகிக்கமுடிகின்றது.

இக்காலத்தைச் சார்ந்த பௌத்த ஆலயங்களைப் பொறுத்த வரையில் இவற்றைக் கட்டுவதற்குத் தென்னிந்தியச் சிற்பிகள் வரவழைக்கப்பட்டனர் எனக் கல்வெட்டாதாரங்கள் தெரிவிக்கின்றன. எனினும் இக்கோவில்களை ஆராயும்பொழுது தென்னிந்தியக் கலைஞர்கள், பௌத்த மரபிற்கேற்ற வகையிலே விஜயநகரக் கட்டிடக் கலையினை இக்கோவில்களிற் கையாண்டுள்ளனர் என்பது தெளிவாகின்றது. நல்ல முறையிற் பேணப்பட்டுள்ள இவற்றின் கட்டிடக்கலை இயல்புகளைச் சுருக்கமாக நந்தசேன முதியான்சே தமது (The Art and Architecture of the Gampola period, கி. பி. 1314 - 1415) எனும் நூலிலும், பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா தமது 'இலங்கையிற் திராவிடக் கட்டிடக்கலை' என்ற நூலிலும் விபரித்துள்ளனர். இவ்வாறு விஜயநகர கலைப்பாணியில் அமைந்த பௌத்த கட்டிடங்கள் பின்வருமாறு:

- (அ) இலங்காதிலக தேவாலயம்
(கம்பளைக்கருகாமையிலமைந்தது)
- (ஆ) கடலதெனிய தேவாலயம் (கம்பளை)
- (இ) நாத தேவாலயம் (கண்டி)
- (ஈ) அம்பெக்க தேவாலயம் (கண்டி)
- (உ) அலவதுர விகாரை (கேகாலை)
- (ஊ) படிக்கட்டுகள் (யாப்பகூவ)

மேலும், ஏற்கனவே குறிப்பிட்டவாறு பதினொன்றும், பதினேழாம் நூற்றாண்டுகளில் மேலைத்தேயத்தவரான போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் வருகையுடன் யாழ்குடாவிலும் (வட ஈழத்திலும்), இலங்கையிலும் (தென் ஈழத்திலும்) அரசியல் நிருவாகங்கள் படிப்படியாக மேலைத்தேய மக்களின் கைக்கு மாறிக் கொண்டிருந்தன. போர்த்துக்கேயரும், டச்சுக்காரரும் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியதும், பிறமதச் சகிப்புத் தன்மையற்ற நிலையில் இந்துமத, பௌத்தமதத் தாபனங்களைத் தரைமட்டமாக்கி, அவற்றின் மூலப்பொருட்களைக் கையாண்டு கிறித்தவ ஆலயங்களை எழுப்பலாயினர். சிறப்பாக யாழ்குடாவில், இவர்களின் நாசவேலையினர் பழைய திராவிடக் கட்டிடக் கலையிலமைந்த, எக்கோவில்களையும் நாம் அறியமுடியாமற் போய்விட்டது. எனினும் வன்னி, கண்டி முதலிய இராச்சியப் பிரிவுகளில் மேலைத்தேயத்தவரின் தலையீடுகள் குறைந்தளவிலிருந்தமையினால், இப்பிரதேசங்களிற் திராவிடக் கட்டிடப் பாணியிலமைந்த கோவில்கள் பேணப்படலாயின. எனினும் நாம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட

வாறு, வன்னிப்பிரதேசத்தின் பகுதிகளிலிருந்து காலப்போக்கில் மக்கள் குடிபெயரவே, அங்கிருந்த பல இந்துக் கோவில்கள் தேடுவாரற்ற நிலையிற் காடுகள் வளர்ந்து அழிபாடுகளுக்குட் படலாயின. இவ்வாறு அழிபாட்டிற்குட்பட்டவை தவிர, மக்கள் குடியிருந்த பகுதிகளில் இருந்த கோவில்கள் இன்னும் வழி பாட்டுத் தலங்களாக இருந்து வருகின்றன. இவற்றின் கட்டிடக் கலையின் பண்புகள்பற்றியும் இதுவரை எவரும் ஆராய முன்வர வில்லை. இதைத் தவிர, விஜயநகரக் கட்டிடப்பாணி, நாயக்கர் கட்டிடப் பாணியிலமைந்த திராவிடக் கட்டிடக் கலைகள்பற்றி அறிந்துகொள்ள வன்னிப்பகுதியில் மேலும் தொல்லியல் ஆய்வு களும், ஆராய்வுச் சுற்றுப்பயணங்களும் செய்யப்படவேண்டி யுள்ளன.

கண்டிப் பிரதேசத் (மலைநாடு) தின் அரசியல் வரலாற்றிற் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டளவிற் தென்னிந்திய நாயக்க வமிசத் தினர் ஆதிக்கம் செலுத்தத்தொடங்கினர். முதலிற் கண்டிச் சிங்கள மன்னர்கள் நாயக்க வமிசத்து இளவரசிகளைப் பட்டத் தரசிகள் ஆக்கினர். காலப்போக்கிற் சிங்கள அரச பரம்பரையினர் அரசாட்சியை ஏற்க வாரிசு இல்லாது ஒழிந்துபோகவே, நாயக்க இளவரசர்கள் கண்டி அரச பாரத்தைத் தாங்கி ஆட்சி செலுத்தலாயினர். இவர்களுடைய ஆட்சியிற் தமிழ்க் கலாசார மும், தமிழ்க் கலைகளும் கண்டி அரச சபையில் அதிகளவிற் செல்வாக்கைச் செலுத்தின. எனினும் நாயக்க மன்னர்கள் தமது நாட்டின் கலை, கலாசார முத்திரைகளைப் பதிக்கும் வகையில் நாயக்கர்கால திராவிடக் கட்டிடக் கலையைப் புகுத்தினர் என்று கூறுமளவிற்கு எமக்கு ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை. நாயக்க மன்னர்களான ஸ்ரீ விஜயராஜசிங்கன் (கி. பி. 1739 - 1747), கீர்த்தி ஸ்ரீ ராஜசிங்கன் (கி. பி. 1747 - 1782), ஸ்ரீ இராஜாதி ராஜசிங்கன் (கி. பி. 1780 - 1798) முதலானோர் பௌத்தத் திருப்பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்தபொழுது பௌத்த மண்டபங்கள், விகாரைகள் பல எடுப்பித்தனர் எனச் சூளவமிசம் விபரிக்கின்ற பொழுதும், இவை யாவற்றையும் இன்று அடையாளம் காணும் வகையில்லாமல் இவை மாற்றம் பெற்றிருக்கலாம் எனத் தெரி கின்றது. கல்வெட்டாதாரங்களின்படி கீர்த்தி ஸ்ரீ இராஜசிங்கன் கேகாலை மாவட்டத்திலமைந்த செலவராஜா மகாவிகாரையைப் (Selava Rajamahavihara) புனருத்தாரணம் செய்ததோடு, பத் தும்ப எனுமிடத்திலமைந்த வல்லராஜ் மகாவிகாரைக்குப் பல கட்டிடங்களைக் கட்டுவித்தான் என்றும் தெரிகின்றது. மேலும் ஸ்ரீ விக்ரம ராஜசிங்கனும் (கி. பி. 1798 - 1815) செலவமகா விகாரைக்குப் புனருத்தாரணப் பணிகளைச் செய்திருந்தான். அதனோடு எண்கோண வடிவிலமைந்த பார்த்திருப்புவ எனும் கட்டிடத்தைக் கண்டியிற் தன் அரண்மனை முற்றத்திற் கட்டினான்.

இக்கட்டிடங்களை ஆராயுமிடத்து, இவர்கள் நாயக்கர் காலத் திராவிடக் கட்டிடக் கலையை எவ்வளவு தூரம் இங்கு கையாண்டனர் என்பது தெளிவாகும். மேலும் கீர்த்தி ஸ்ரீ இராஜசிங்கன் சோழதேசத்துச் சிற்பாசிரியர்களை வரவழைத்து முன்கவரர் கோவில் (சிலாபம்) திருப்பணிகளைச் செய்தான் என்றும் தெரிகின்றது. இத்தகைய ஆதாரங்கள் எமக்குக் கிடைத்தாலும் காலப்போக்கில் 19ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், 20ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலுமே நாயக்கர் கட்டிடக்கலைப்பாணி இலங்கையிற் பிரபலமாகக் கையாளப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், இந்துமத மறுமலர்ச்சியுடன் பல இந்துக் கோவில்கள் எழுப்பப்பட்டன. இவை எல்லாம் ஆகம விதிப்படி எழுந்தன அல்ல. எனினும் பெரும்பாலான கோவில்கள் ஆகம விதிப்படி நாயக்கர் கலைப்பாணியைக் கையாண்டு கட்டப்பெற்றனவாம்.

- (அ) கட்டுக்கலைப் பிள்ளையார் கோவில் (கண்டி)
- (ஆ) பதவிதீசுவரர் கோவில் (மாத்தளை தெற்கு)
- (இ) பொன்னம்பலவாணேசுவரர் கோவில் (சிறந்த எடுத்துக்காட்டு) - (கொச்சிக்கடை)
- (ஈ) சித்திரவேலாயுதர் கோவில்
(சித்தாண்டி - மட்டக்களப்பு)
- (உ) இராமநாதேசுவரர் - (யாழ்ப்பாணம்)

இவை தவிர தற்காலத்திற் பழைய கோவில்களைப் புனருத்தாரணப் பணியில் ஈடுபடும்பொழுது நாயக்கர் கலைப்பாணியிலே இன்று புனருத்தாரணப் பணிகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. எனினும் தென்னிந்தியக் கோவில்களை நிகர்த்த வகையில் இங்குள்ள கோவில்கள் எதுவும் பல பிரகாரங்கள், வானளாவிய பல கோபுரவாயில்கள், சிற்பங்கள் எதுவும் கொண்டனவாக அமையவில்லையெனலாம்.

பௌத்த ஆலயங்களுட் களனிய விகாரை, மகலானாவி லுள்ள கெடிகே என்பன நாயக்கர் கட்டிடக் கலைப்பாணியிற் புதுப்பிக்கப்பட்ட கோவில்கள் ஆவன.

நாம் இதுவரை நோக்கியதிலிருந்து இலங்கையிலும், தமிழகத்திலும் பெருமரங்கள், நீர்நிலைகள், குன்றுகள், இலிங்கங்கள், மற்றும் இறந்தோர் (பெரியோர்) நினைவுமுகமாக எழுப்பப்பட்ட நினைவு மண்டபங்கள் ஆதியில் வழிபாட்டுத் தலங்களாக வளர்ந்திருந்தன. அதே பண்பாடுகளுடன் இலங்கையிற் கோவில்கள் தோன்றினவாயினும், தமிழகத்திற் காலப்போக்கில் மன்னர்கள்

ஆதரவுடன் கோவில்கள் பல்வேறு காலங்களிற் பல வடிவங்களிற், பலவித கலைப்பாணிகளில் வளர்ந்ததுபோல் இங்கு வளரவில்லை. தமிழகத்தில் இவற்றுக்கென விதிநூல்களும் “ஆகமம்” என்ற பெயரில் எழலாயின. அதனோடு வெவ்வேறு காலத்து அரசு பரம்பரையினரின் முத்திரைகளை ஒட்டியதுபோல கி. பி. 6 முதற் 17 வரை திராவிடக் கட்டிடக்கலை, பல்வேறு அரசு குடும்பத்தினரால் வளர்க்கப்பட்டது. ஆனால் இலங்கையில் இத்தகைய தனித்துவமான வளர்ச்சிக்கு இடமிருக்கவில்லை. இதற்கு மாறாக இலங்கையிற் தென்னிந்தியத் திராவிடக்கலை இறக்குமதி செய்யப்பட்டுக் கையாளப்பட்டனவாயினும், அரசியற் பொருளாதாரக் காரணங்களாற் தமிழகத்திற்போற் பெருமளவிலான பெருங் கோவில்களும் எழவில்லை எனத் தோன்றுகின்றது. அப்படிக்கட்டப்பட்ட சிலவும் போர்த்துகேயராற் தரைமட்டமாக்கப்பட்டுவிட்டன. எனினும் கிடைக்கின்ற ஆதாரங்கள் முறிவில்லாத தென்னிந்திய திராவிடக் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சியை இலங்கையிலும் எடுத்துக் காட்ட உதவுகின்றன எனலாம்.

இப்பொருள் தொடர்பாக மேலும் தேடவேண்டிய நூற்களும், கட்டுரைகளும்:

1. V. S. Agarwal, Evolution of Hindu Temple and other Essays, Prithivi Prakashan, Varanasi 5, 1965.
2. D. Barret, Early chola Architecture and sculpture 866 - 1010 A. D., London Faher & Faher Ltd. 1974.
3. Pramod Chandra, “The study of Indian Temple Architecture”, American Institute of Indian Studies 1975, Bombay.
4. R. P. Chanda, “Beginning of the Sikhara of the Nagara (Indo-Aryan) temple” Rupam No. 17, 1924.
5. S. Dewaraja, “Some aspects of Dravidian Architecture and sculpture and their impact on Ceylon” (Abstract of papers, International Conference Seminar of Tamil Studies, Madras, 1968)
6. F. H. Gravely & T. N. Ramachandran “The three main styles of Temple Architecture”, Bulletin of the Madras Government Museum, Section III Part I, 1934.
7. E. B. Havell, Indian Architecture, London, 1913.
8. J. Haffner, “Travels on foot through the Island of Ceylon”, Ceylon Literary Register V. P. 82.

9. C. Harcle, Gateways of south Indian Temples, Oxford 1963.
10. C. Harcle, "South Indian Temple Bases" Oriental Art (New Series) Vol III No. 4, 1957
11. S. Krishnaswamy, Dravidian Architecture, 1917.
12. A. H. Longhurst, "Influence of the umbrella on Indian Architecture" Journal of Indian Art XVI No. 122 Oct. 1914 P. 1-8.
13. N. V. Mallayya, "Nagara Dravida, Vesara" JISOA IX 1941. P. 81-95.
14. Mcdonnell, "Buddhist and Hindu Architecture of India" J. R. S. A. LVII March 5, 1909 P. 316-329
15. A. Nell, "On the origin and the styles of Ancient Ceylon Architecture" J. R. A. S. (C. B.) Vol. XXVI No. 71. P. 163-164.
16. K. R. Pisharoti, "Nagara, Dravida, Vesara" Indian Culture VI 1939-40 P. 23-38, also vide VII 1940-41 P. 73-82.
17. Ram Raz, Essay on the Architecture of the [Hindus, London 1834.
18. N. V. Ramanyya, An Essay on the Origin of the South Indian Temple, Madras, 1930.
19. H. D. Sankalia "Regional and Dynastic Study of South Indian Mounments", Annals of the Bhandarkar Oriental Research Institute XXI 1941 P. 213-228
20. K. R. Srinivasan "Some aspects of Religion as Revealed by Early monuments and Literature of the South", Sankara Parvati Endowment Lectures, 1959-60. Madras University 1960.
21. P. R. Srinivasan, Beginnings of the traditions of South Indian Temple Architecture.
22. K. V. Soundara Rajan, "Early Pandya Muttarayar and Irukkuvel Architecture" ed. Pramod Chandra, American Institute of Indian Studies 1975.
23. H. Whitehead, The Village gods of Southern India.
24. கா. இந்திரபாலா, மு. கு. பக். 57 - 59.
25. C. S. Navaratnam, மு. கு. பக். XV - XX.
26. ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் குடமுழுக்கு விழா மலர், சுன்னாகம், திருமகள் அச்சகம் 1977.
27. திருக்கோணேசர் ஆலய கும்பாபிஷேக மலர், திருகோணமலை 1963.

28. சி. க. சிற்றம்பலம், “புராதன இலங்கையில் இந்துமதம்”
வீரகேசரி 15-7-1984, 29-7-1984, 3-8-1984.
29. செ. கிருஷ்ணராசா, “நல்லூர் சட்டநாதேஸ்வரர் ஆலயம்
பஞ்ச ஈஸ்வரங்களில் ஒன்று?”
வீரகேசரி 30-11-1986, 7-12-86
30. அ. அன்வர்தீன், “திருகோணமலையில் கிடைத்த இந்து
விக்கிரகங்கள்” வீரகேசரி 13-7-1980
31. Dr. A. H. Mirando “The lost icon of the god upulvan”
Daily News 5-1-83
32. மா. இராசமாணிக்கனார், பெரியபுராண ஆராய்ச்சி. சென்னை
2nd ed 1960
33. R. Nagasamy & M. Chandramoorthy, Thamilakakkoyir
Kalaikal, தமிழ் நாடு அரசு தொல்பொருள்
ஆய்வுத்துறை.
34. J. R. Sinnathamby, Tamil Nad of Ceylon, (இதன்
தட்டச்சுப் பிரதிகள் கொழும்புப் பல்கலைக்கழக
நூல்நிலையத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது)
35. Marcus Fernando “Architecture, Art and Sculpture”
Education in Ceylon: A Centenary Volume,
published by the Ministry of Education of
cultural affairs Ceylon.
36. C. S. Navaratnam, Vanni and the Vanniyas, Eelandu
Limited, Jaffna 1960.
37. For Berendi Kovil, Refer to The Monthly Literary
Register and Notes and Oqueries for Ceylon
Vol I Jan. to Dec. 1893; & Vol. XXII.
No. 67, 1914.
38. Arthur Jayawardana, “Kali Kovila” J. R. A. S. (C. B.)
Vol VIII No. 29, 1884 P. 340-345.
39. Gamini G. Panchihewa, “Portuguese Stormed Citadel of
the Gods” Weekend, Aug. 7, 1977.
40. T. Bhattacharyya, The Canons of Indian Art os A
Study on Vastuvidya, Calcutta 2nd 1963.
41. K. R. Srinivasan, Temples of South India, New Delhi,
1972.
42. C. Sivaramamurti, The Chola Temples, Archaeological
Survey of India, Delhi, 1973.
43. S. R. Balasubrahmanyam, Four Chola Temples, Heritage
of Indian Art Teries 4, 1963.

ஏழ்பனைநாட்டின் இரு பிராந்தியப் பிரிவுகளும் அவை வளர்த்த கலாசாரங்களும்.

தமிழகத்தின் ஏழெழுநாடு கடல்கோட்டு இரையாகியபின் எஞ்சிய நிலப்பரப்பாகிய ஏழ்பனைநாடே இன்றைய இலங்கையாக மாறியதாகத் தமிழக மரபுகள் தெரிவிக்கின்றமையின், இதன் பழைமைபற்றிப் பேசுகையில், ஏழ்பனைநாடு என்றபெயரே இக்கட்டுரையிற் கையாளப்படுகின்றது. ஏனென்றிற் கி. பி. 16ம் நூற்றாண்டிற்குமுன், இலங்கை என அழைக்கப்பட்டது. ஏழ்பனைநாட்டின் (இன்றைய இலங்கை) வட பாகத்திலமைந்த சிறு தீவான நாகதீபத் (ஐம்புத்தீவு, வடஈழம், யாழ்குடா) திற்கு மருங்கிற் தெற்காக அமைந்த பெருந்தீவேயாம். எனவே இந்த இரு தீவுகளையும் (வடஈழம், தென்னீழம் என்பவற்றைத்) தன்னுள் கொண்டதான ஏழ்பனைநாட்டின் பிராந்தியப் பிரிவுகளின் தனித்துவமான கலாசார வளர்ச்சி நிலைகளை இங்கு சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுதல் அவசியமாகின்றது.

ஏழ்பனைநாட்டின் முதலாவது கட்டத்தை இராவணன் ஆட்சியுடன் தொடங்குவது பொருத்தமானதொன்றாகும் ஏழ்பனைநாடு இராவணன்காலம் முதலாகவே நாகதீவு, இலங்கைத்தீவு என்ற இரு தீவுகளைக்கொண்டதாய், இவ்விரு பிராந்தியங்களிலும் வெவ்வேறுபட்ட கலாசாரங்களைப் பேணிய நாடாக அமைந்திருந்தது. எனவே இத்தகைய பிராந்தியப் பிரிவுகளும், கலாசார வேறுபாடுகளும் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை எவ்வாறு பேணப்பட்டு வருகின்றன என்பதனை எடுத்துக்காட்டவல்ல சான்றுகளை இங்கு ஆராய்தல் உகந்ததாகும். இயக்கர் ஆட்சியிலிருந்த ஏழ்பனைநாட்டின் கிழக்கு, தென்கிழக்குக் கரையோரப் பருதிகள் இலங்கைத்தீவு எனக் குபேரனது காலம் முதலாகவே அழைக்கப்பட்டு வந்தது என்பதனை முன்னைய கட்டுரையில் விபரித்திருந்தோம். குபேரனுக்குப்பின் இலங்கைத்தீவை ஆண்ட இராவணன் காலத்தில் நாகதீவு என்றழைக்கப்பட்ட இன்னோர்

பிரிவை நூல்கள் குறிப்பிடாவிடினும், நாகர் கலாசாரமும் இயக்
கர் கலாசாரமும் அருகருகாக வளர்ந்துகொண்டிருந்தன என்ப
தற்கு ஐயமில்லை. கி. மு. நூற்றாண்டளவிற் கல்யாணியைத்
(களனியா) தலைநகராகக்கொண்ட இலங்கைத்தீவிள் மேற்குக்
கரை நாக அரசும், வடமேற்கிலமைந்த கடலாற் சூழப்பட்ட
நாகதீவுமே (நயினாதீவு, யாழ்குடாப் பிரிவுகள்) நாகர் பிரிவு
களாக இருந்தன என்று மகாவமிசம் குறிப்பிடுகின்றது. இதற்கு
மூன்று, நான்கு நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் தமிழகத்திற் தென்பாண்டி
யரின் தலைநகராகக் கொற்கை நகர் (கி. மு. 1000-900) உரு
வாகியிருந்தது. கொற்கையைக் காளிதாசன் உரகபுரம் (இரகு
வமிசம்). 6:59) என்றும், யவநதூதத்தின் ஆசிரியர் தோயிபுஜ
நகரம், உரகபுரம் என்றும் அழைப்பதனாற் தென்பாண்டியரின்
தலைநகரான கொற்கையில் ஆதிநாகர் செல்வாக்கு மதிப்பிடக்
கூடியதாகவிருக்கின்றது. மேலும் காளிதாசன் இராவணன் வர
லாற்றினைத் தென்பாண்டியருடன் தொடர்புபடுத்துவதனால்
(இரகுவமிசம். 6:62) நாம் இராவணன் காலத்தைக் கொற்கைப்
பாண்டியர் காலத்துடன் இழுத்து இணைத்துப்பார்க்கையில்,
இராவணன் ஆட்சிக்காலம்பற்றி நாம் கொண்டிருந்த கால அளவு
குறுகிவிடுகின்றது. எனவே கொற்கைப்பாண்டியர் காலத்தில் இரா
வணன் வரலாறு இடம்பெற்றது என நாம் ஏற்றுக்கொண்டால்,
ஏழ்பனைநாட்டிலும் நாகர் பிரிவுகள் மகாவம்சம் குறிப்பிட்ட
திலிருந்து அதிக வித்தியாசப்படுவதற்கில்லை. மேலும் இராவணன்
சீதைக்குக் காவலாக அழகிய நாகப் பெண்களை வைத்திருந்தான்
என்ற இராமாயணத்தின் கூற்றும், சங்குதீபத்தில் (இலங்கைத்
தீவில்) சங்கமுகன் என்ற நாகராசன் ஒரு ஆலயம் எடுப்பித்
தான் என்ற வாயுபுராணத்தின் கூற்றும், இந்த இனத்தவரின்
ஆட்சிப் பிரிவுகளுக்குமிடையே நிலவிய நெருங்கிய தொடர்புகளை
எடுத்துக்காட்டுவனவாக அமைகின்றன. எனவே இராவணன்
காலத்திலும் நாகர் பிரிவுகள் ஏழ்பனைநாட்டின் மேற்கு, வட
மேற்குப் பகுதிகளிலே அமைந்திருக்கலாம் என்று கொள்வதிற்
தவறில்லை. மேலும் இந்த எல்லைகள் தொடர்பாக விவாதத்
திற்கு இடமில்லாதவகையில், வலாஹச ஜாதகம் (இல. 196)
இலங்கைத்தீவிலுள்ள இயக்கப் பெண்கள் தம் கரையோரப்
பகுதிகளில் உடைந்த கப்பல்கள் காணப்படாவிடின், நாகதீபத்
தின் கல்யாணி ஆறுவரை தேடிச்செல்வர் என இரு பிரிவு ஆட்சி
களையும் எல்லையிட்டுக் காட்டுகின்றது. இதிலிருந்து நாகர்கள்
மேற்கு, வடமேற்குக் கரையோரப் பகுதிகளிலும், இயக்கர்கள்
கிழக்கு, தென்கிழக்குக் கரையோரப் பகுதிகளிலும் வாழ்ந்தனர்
என்பது தெளிவாகின்றது. இக்குறிப்புகள் மகாவமிசம் ஏழ்பனை
நாட்டில் நாகர், இயக்கர் ஆட்சிப் பிரிவுகளின் எல்லைகள்பற்றித்
தருகின்ற விபரங்களுக்கு முரணாகாமல் இருப்பதனால், இந்த எல்லை

களே கி. மு. 6ம் நூற்றாண்டளவில் இருந்தன என்பதும் உறுதியாகிவிடுகின்றது.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களுள் பௌத்தத்தை முக்கிய கருவாகக்கொண்டு எழுந்த மணிமேகலைக்கு, ஏழ்பனைநாட்டின் எல்லை விபரங்களில் அதிக அக்கறை இல்லாது இருந்தபொழுதும், தமிழகத்திற்குத் தெற்கே பௌத்தம் பரவியிருந்த இரு தீவுகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும். அவற்றுள் பௌத்த காவியமான மணிமேகலை தன் காவிய நிகழ்ச்சிகளுக்குச் சிறப்புக் களமாக மணிபல்லவத்தையும் (நாகதீவு எனப்படும் யாழ்குடாப் பிரிவு) பொதுக் களமாக இரத்தின தீவையும் (இலங்கைத்தீவு) கொள்கின்றது. இந்த இரு களங்களையும் எல்லையிட்டு விபரிக்கும்பொழுது மணிமேகலை,

“ஈங்கித னயலகத் திரத்தின தீவத்து”

(பாத்திரம் பெற்ற காதை வரி. 21)

என்று மணிபல்லவத்திற்கு மருங்கில் இலங்கைத்தீவு அமைந்திருந்ததாகவே விபரிக்கின்றது. இக்குறிப்புகளையும் இங்கு ஒப்பிட்டு நோக்குதல் உகந்ததாகும்.

ஏழ்பனைநாட்டின் இரண்டாவது வரலாற்றுக் கட்டத்தில் வடமேற்கில் மாந்தைக்கும் புத்தளத்திற்குமிடைப்பட்ட பகுதியில் வர்த்தக நகரமொன்று, பிறநாட்டுத் தொடர்புடையதாக எழுச்சி பெறத் தொடங்குகின்றது. அந்த நகரம் தாமிரபர்ணி (தம்பபண்ண, தப்பிரபேன்) என்ற பெயராற் பிறநாடுகளுடன் அறிமுகமாகி, வாணிப முயற்சியாற் புகழ்பெறவே, நாகதீபம் என்ற பிரிவின் புகழ் பின்தள்ளப்பட தாமிரபர்ணி (தம்பபண்ண) முன்னணியிற் திகழலாயிற்று. இக்காலம் முதலாக இதுவரையிருந்த நாகர், இயக்கர் என்ற கலாசாரப் பிரிவினரின் வரலாறுகளுக்குப் பதிலாகத் தம்பபன்னர், இலங்கைத்தீவினர் என்ற இருபிரிவினரின் வரலாறுகள் அரங்கேற்றம் செய்யப்படுகின்றன. இந்த வரலாறுகளின் அரங்கேற்றக் காலம் கி. மு. 5ம் நூற்றாண்டளவில் ஆரம்பமாகிக் கிறித்து சகாப்தத்தின் ஆரம்ப நூற்றாண்டுகள் வரை நீடித்திருந்தது. எனவே மேற்கிலும், வடமேற்கிலும் இருந்த நாகர் பிரிவுகள் பெயரளவில் இருக்கத், தம்பபன்னர் (தாமிரபர்னர்) என்ற பெயராலே இப்பிரிவு மக்கள் மட்டுமன்றி ஏழ்பனைநாட்டினர் யாவரும் பிற நாட்டினருக்கு அறிமுகமாகியிருந்தனர். இக்காலகட்டத்தில் இலங்காபுரி (இலங்கைத்தீவு) தம்பபன்ன என்ற பெயருக்கு ஈடுகொடுக்கக்கூடிய அளவிற்குப் புகழ் பெற்றிருக்கவில்லை. அதற்குமாறாகத் தம்பபன்னவின் புகழைக் கிரேக்க நூல்கள், இந்திய இலக்கியங்கள், அசோகன் கல்வெட்டுக்கள் மட்டுமன்றி மகாவமிசம், குளவமிசம் முதலான

சிங்கள இலக்கியங்கள் யாவற்றிலும் பரக்கக் காணலாம். ஆனால் வெளிநாட்டினர் மத்தியிற் தம்பபன்னவின் புகழ் இவ்வாறு இருந்தாலும்கூட, உள்நாட்டிற் தேசிய கலாசார அடிப்படையிற் தம்பபன்னர், இலங்கைத்தீவினர் என்ற இரு பிராந்தியப் பாடுகளை நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. தம்பபன்னப் பிராந்தியத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் தென்பாண்டியர் மரபில் வந்த பழந்தமிழ்க் குடிகள் ஆவர். விஜயன், குவேனி மூலமாக இலங்காபுரி, சிறிஸ்தவத்து என்ற இரு இயக்கர் நகரங்களைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்தும், தம்பபன்னிப் பிராந்தியத்திற் தன் தலைநகரை நிறுவி, அதற்குத் தம்பபன்னநுவர என்றும் பெயரிட்டிருந்தான். அதனோடு தம்பபன்னவில் வாழ்ந்த பழந்தமிழ்க் குடிகளைத் திருப்திப்படுத்தும் வகையிலே பாண்டிய இளவரசியைத் தருவித்துத் திருமணம் செய்துகொண்டதோடு, பாண்டிநாட்டிலிருந்து பதினெண் பிரிவு மக்களையும் தருவித்துத் தனது இராச்சியத்தைச் சமரசமான முறையில் அமைத்திருந்தான். இது ஒரு தமிழ்ச் சிங்களக் கலப்பு அரசு என்பதனாலோ என்னவோ, அவனுக்குப்பின் இராச்சிய பாரத்தைத் தாங்கக் கலிங்கத்திலிருந்து இரகசியமானமுறையிற் பாண்டுவாசுதேவன் இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டான் எனத் தெரிகின்றது. பாண்டுவாசுதேவனும், அவனைத் திருமணம் புரியவந்த புத்தகசனாவும் பௌத்த பிக்குமார் வேடத்திற் கோனப்பட்டனத்தில் (திருகோணமலைத் துறையில்) வந்திறங்கியபொழுது, இவர்கள் வருகைபற்றித் தம்பபன்னப் பழந்தமிழ்க்குடிகள் நிச்சயமாக அறிந்திருக்கமுடியாது. மேலும் பாண்டுவாசுதேவன் தம்பபன்ன நுவரவைக் கைவிட்டுப் புதிய இராசதானியான பாண்டுவாஸ் நுவரவை அமைத்துத் தனிச்சிங்கள அரசை ஏற்படுத்தியதோடு, தம்பபன்னர் பிரிவிலிருந்து விலகி இலங்காபுரிப் பக்கமாக மருவி வாழ முயலுவதையும் நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளது. எனவே இக்காலம் முதலாக நாகர் குடிகளையும் பழந்தமிழ்க் குடிகளையும்கொண்ட தம்பபன்னர் பிரிவும் (மேற்கு, வடக்கு பகுதிகள்), சிங்கள மக்களையும், இயக்கர் குடிகளையும்கொண்ட இலங்கைத்தீவினர் பிரிவும் (மத்திய, தென்கிழக்குப் பகுதிகள்), என இரு தனித்தனியான பிரிவுகள் உருவெடுக்கின்றன. அதனாலேயே கருடபுராணம், தம்பபன்னி, இலங்கைத்தீவு என்ற இரு வெவ்வேறு பிராந்தியங்களைப்பற்றிப் பேசுகின்றது. மகாவமிசமும், சில சந்தர்ப்பங்களில் (XIV. 35; 11.47; V 1. 47; V 11. 37-39, 41) இலங்கை, தம்பபன்னி என்ற இரு பிராந்தியங்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. எனினும் குளவமிசத்தில் (80: 24-25; 85; 80-81, 103-106; 89: 57-58) தம்பபன்னிபற்றிவரும் குறிப்புகள், தம்பபன்னிப் பிராந்தியத்தினையா அல்லது ஏழ்பனைநாடு முழுவதனையும் குறிப்பிடுகின்றதா என்பது அதிக தெளிவில்லாத

முறையிற் கையாளப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் தம்பபன்னி என்ற பிராந்தியப் பிரிவின் பெயர் மிகப் பிற்காலம் வரையும் ஏதோ ஒருவகையில் நிலைத்திருந்தது என்பதனை இக்குறிப்புகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன எனலாம்.

ஏழ்பனைநாட்டின் வரலாற்றின் மூன்றாவது கட்டத்தில், நாகதீவு (யாழ்குடா) புதிய பெயர்களால் அறிமுகமாகின்றது. இக்காலப் பகுதியிற் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் யாழ்குடா நாட்டினை, ஈழம் அல்லது நாவலந்தீவு என அழைக்கின்றன. ஆனால் மகாவமிசம். குளவமிசம் முதலான சிங்கள இலக்கியங்கள், யாழ்குடாவை 'ஜம்புத்தீவு', 'நாகதீவு' என்ற பெயர்களால் அழைக்கின்றன. 'ஜம்புத்தீவு' என அழைக்கப்பட்ட யாழ்குடா நாட்டின் பெருமை, ஜம்புகோளத்துறைமுகத்தின் (சிலர் தற்போதைய சாம்பல்துறை என அடையாளம் காண்பர்) வணிக முயற்சிகளிற் தங்கியிருந்தது. அதனோடு, சங்கமித்தை வெள்ளரசுக்கிளையுடன் இத்துறையில் வந்திறங்கியதனால் இத்துறையிற் பௌத்த கலாசாரத் தொடர்புகள் ஏற்படலாயின. இதுதவிரச் சூளவமிசம் 'ஜம்புக்கோளம்' என்ற பெயராற் தென்னிலங்கையின் பௌத்தமத வழிபாட்டுத்தலமான டம்புல்ல குகைக்கோயிலையும் குறிப்பிடுகின்றது. எனினும் யாழ்குடாவில் அமைந்திருந்த ஜம்புக்கோளத்துறை ஒரு வாணிபத்துறைப்பட்டினமாகும். அதனாலே அது ஜம்புக்கோளத்துறை எனலாயிற்று. மேலும் மகாவமிசம், குளவமிசம் ஆகிய இரு நூல்களும் பரதகண்டத்தை ஓரோர் சந்தர்ப்பங்களில் ஜம்புத்தீவு எனக் குறிப்பிடுகின்றன. ஆயினும் பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் இந்நூல்கள் யாழ்குடாவையே ஜம்புத்தீவு எனக் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறு பொதுவாகப் பரதகண்டத்திற்கும், சிறப்பாகத் தென்னிந்திய தீபகற்பத்திற்கும் யாழ்குடாவிற்கும், ஜம்புத்தீவு என்ற பெயர் ஏற்பட்டிருந்ததாலேயே இலங்கை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் 'ஜம்புத்தீவு' என்ற பெயராற் குறிப்பிட்ட யாழ்குடாப் பிரிவைச் சரியான முறையில் அடையாளம் கண்டுகொள்ளமுடியாமலிருந்தது. அதனோடு பிரபலமான இறங்குதுறையாக அமைந்திருந்த ஜம்புக்கோளப்பட்டணத்தைக்கூட எங்கு அமைந்திருந்தது என்பதனைச் சரியாக அடையாளம் காணமுடியாது இருந்திருக்கின்றனர். கெய்கர் (Geiger) குளவமிசத்திற் சில சந்தர்ப்பங்களிற் குறிப்பிடப்பட்ட ஜம்புக்கோளம் மாத்தளைக்கு வடக்கே யுள்ள டம்புல்ல குகைக் கோவிலென்று அடையாளம் கண்டனராயினும், ஜம்புக்கோளப்பட்டினம் என்பது ஒரு துறைமுகத்தினைக் குறிப்பிடுவதனால் இது யாழ்குடா நாட்டின் துறையாகலாமா எனச் சந்தேகம்கொண்டனரேயன்றி திட்டவட்டமாக எதுவும் கூறவில்லை. ஜம்புக்கோளத்துறைபற்றி அடையாளம்

காணுவதில் இதே பிரச்சனைகளை டபிள்யூ. ராகுலவும் எதிர் நோக்கினார். ஆனால், அவர் மகிந்தர் தேவநம்பியதீசனுக்கு ஜம்புக்கோள பட்டினத்திற் புத்தர் எவ்வாறு நாகர்களை வென்றார் (மகாவமிசம் XIX. 35) என்று எடுத்துரைத்த நிகழ்ச்சியினைப் பின்னணியாகக்கொண்டு, ஜம்புக்கோளப்பட்டினம், நாகதீபத்தில் (யாழ்குடாவில்) அமைந்திருந்தது என அடையாளம் கண்டு கொண்டனர். மேலும் தமிழ் இலக்கியங்கள் “நாவலந்தீவு மருங்கில்” எனக் குறிப்பிடும்போது யாழ்குடா நாட்டினையே குறிப்பிடுகின்றது எனலாம். இதனையே மகாவமிசம், குளவமிசம் ஆகிய நூல்கள் ஜம்புத்தீவு என்கின்றன. எனவே நாவலந்தீவின் வடமொழிப் பதமே ஜம்புத்தீவு என்பது தெளிவாகிவிடுகின்றது. எனவே இக்காலகட்டத்திற் தமிழ் இலக்கியங்கள் நாவலந்தீவு, ஈழம் என்ற பெயர்களாற் வட பிராந்திய வேறுபாட்டைக் குறிப்பிடுகையிற் சிங்கள இலக்கியங்கள் நாகதீபம் அல்வது ஜம்புத்தீவு என்ற பெயர்களால் வட பிராந்திய வேறுபாட்டைக் குறிப்பிடுகின்றன என்பது தெளிவாகிவிடுகின்றது. இவ்வாறு வட பிராந்தியத்திலிருந்த யாழ்குடாநாடு புதிய பெயர்களால் அறிமுகமாகிக்கொண்டிருக்கையிற் சிங்கள அரசின் ஆட்சிப் பிரிவுகளான மத்திய பகுதிகளிலும், தென்பகுதிகளிலும் இலங்கைத் தீவு என்ற பெயர் நிலைத்திருந்தது. வட பிராந்தியத்தின் தனித்துவமான நிலைமைகளைச் சான்றுகள் காட்டி மேலும் உறுதிப்படுத்துதல் இங்கு உகந்ததாகும்.

பௌத்தமத வரலாற்றுடன் தொடர்புடையதான வெள்ளரசுக் கிளையுடன் சங்கமித்தையும் குழுவினரும் ஜம்புக்கோளத்துறையில் வந்திறங்கினார். (மகாவமிசம் XIX. 54) அதனால் இத்துறையை ஒரு பௌத்தமதப் புனிதத் துறையாகக் கருதிப் பௌத்தவிகாரை ஒன்றும் இங்கு எழுப்பப்பட்டது. இங்கு வாழ்ந்த நாகர் குடிகள், தமிழ்க் குடிகள் என்போர் பௌத்தமத ஆதரவுடையவர்களாக இருந்தார்கள். எனவே அதனைச் சாதகமாகக்கொண்டு, சிங்கள மன்னர்கள் இங்கு பௌத்தமதத்திருப்பணிகளைச் செய்யக்கூடியதாக இருந்ததேயன்றி, அரசியல் ரீதியான செல்வாக்கு இவர்களுக்கு இங்கு இருக்கவில்லை. ஆயினும் பராக்கிரமபாகு I, புவனேகபாகு IV (செண்பகப்பெருமாள்) போன்ற மன்னர்களின் ஆட்சியை, இப்பிரிவு மக்களும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய சூழ்நிலைகள் ஓரிரு சந்தர்ப்பங்களில் இருக்கத்தான் செய்தன. ஆனால் அவ்வாட்சிகள் தற்காலிகமானவை என்றே வரலாறு தெரிவிக்கின்றது.

அக்போதி III கி. பி. 626 அளவிற் தாதோபதீசனாற் தோற்கடிக்கப்பட்டபொழுது ஜம்புத்தீவிலே அவன் புகலிடம்

பெற்றுப் பாதுகாப்பாக இருக்கமுடிந்தது. மேலும் பராக்கிரமபாகு Iன் வரலாறு இலங்கைத்தீவின் சிங்கள அரசுகளின் இலட்சியங்களில் ஒன்று ஜம்புத்தீவை தமதாட்சிக்குட்படுத்துவது என்பதனை எடுத்துக்காட்டிகின்றது. பராக்கிரமபாகு I (கி. பி. 1153-1186) பிறந்த உடனே அவன் எதிர்காலம்பற்றி ஜோசியர்களிடம் கேட்கப்பட்டது. அப்பொழுது ஜோசியர்கள் “பராக்கிரமபாகு இலங்கைத்தீவை மட்டுமன்றி, ஜம்புத்தீவையும் (யாழ்குடாவையும்) ஒருகுடைக்கீழ்க் கொண்டுவருவான் எனக்கூறியிருந்தனர். (குளவமிசம். 62: 12ம், 37ம் பகுதிகள்) இவர்களுடைய ஜோசியம் ஓரளவு கைகூடியதாகவும் தெரிகின்றது. பராக்கிரமபாகு Iவின் வெளிநாட்டுப் படையெடுப்பில் ஈட்டிய (பர்மாவில்) வெற்றிகாரணமாக, ஜம்புத்தீவு அரசர்கள் தலைமறைவாகிவிட்டனர் எனச் சூளவமிசம் மறைமுகமான குறிப்புகளினூற் தெரிவிக்கின்றது. அதாவது பராக்கிரமபாகு I நடாத்திய பர்மா மீதான தாக்குதலின்போது, பாண்டிநாட்டிற் பராக்கிரமபாண்டியனின் தலைநகரான மதுரையைக் குலசேகரன் (கல்வெட்டுக்களின்படி குலோத்துங்கன்) அழித்தபோது, பாண்டிய மன்னன் ஜம்புத்தீவிற் சரணடைய முயல்கின்றான். ஆனால், ஜம்புத்தீவில் (மன்னர்கள் தலைமறைவாகிய காரணத்தால்) மன்னர்கள் இல்லையென்பதனை அறிந்த பாண்டிய மன்னன் வேறு வழியின்றி, இலங்கைத்தீவு மன்னனான பராக்கிரமபாகு Iவின் அரசவையிற் புகலிடம் கிடைக்கக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள்பற்றி வினவித் தூது அனுப்புகின்றான். (குளவமிசம். 76: 76-80). இவ்வாறு தெளிவாக எடுத்துரைக்கப்பட்ட வரலாற்றுக் குறிப்புகள் பராக்கிரமபாகு Iவின் பர்மியப் படையெடுப்பு வரை, ஜம்புத்தீவும் (யாழ்குடா) இலங்கைத்தீவும் இருவேறுபட்ட சுதந்திரமான இராச்சியப் பிரிவுகளாக இருந்தன என்பதையும், பின்னர் பராக்கிரமபாகு I தம்மீது படையெடுப்பின் தாம் சமாளிக்கமுடியாது என்று கருதியதனால், இவர்கள் தலைமறைவாகி விட்டனர் என்பதையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இத்தகைய பின்னணிச் சூழ்நிலையில் ஜம்புத்தீவு (யாழ்குடா) தானாகவே பராக்கிரமபாகுவின் ஆட்சிக்குட்பட்டதாகின்றது.

மேலும் பராக்கிரமபாகு IIன் காலத்திலும் (கி. பி. 1214-1235) ஜம்புத்தீவைச் சிங்கள அரசின் ஆட்சிக்குட்படுத்தக்கூடிய ஒருவனையே அரசபாரத்தைத் தாங்கவிடவேண்டுமென்ற கருத்துப் பௌத்த சங்கத்திடம் இருந்தது. பராக்கிரமபாகு II தனக்குப்பின் அரசாட்சியைத் தாங்கக்கூடிய இராஜலட்சணங்கள், தன் தங்கை மக்களிலும், தன் மக்களிலும், யாரிடம் இருக்கின்றது எனப் பௌத்த சங்கத்திடம் வினவியபொழுது, பௌத்த சங்கம் பராக்கிரமபாகு IIன் மூத்த மகனை விஜயபாகுவே

(1) இராச்சியபாரத்தைத் தாங்கக்கூடிய இலட்சணங்களை மட்டுமன்றி, ஜம்புத்தீவையும் தனதாட்சிக்குட்படுத்தக்கூடிய ஆளுமையையும் பெற்றிருக்கிறான் என அவன்மீதுள்ள தம் நம்பிக்கையை வலுப்படுத்திக்காட்டுவர். (குளவமிசம். 87. 62). ஆனால் இவர்கள் எதிர்பார்த்தபடி விஜயபாகுவிற்கு ஜம்புத்தீவை தனதாட்சிக்கு உட்படுத்தலாகிய கைங்கரியம் கைகூடவில்லை. இவ்வாறு வரலாற்றுக் காலத்தில் யாழ்குடாவைச் சிங்கள வரலாற்று நூல்கள், ஜம்புத்தீவு என்ற பெயரால் குறிப்பிட்டனவாயினும். சில சந்தர்ப்பங்களில் நாகதீபம் எனவும் குறிப்பிடுகின்றன, அக்போதி. 11 (கி. பி. 601-611) நாகதீபத்தில் ஒரு ஆலயம் எடுப்பித்தான் என்ற குறிப்பும், மகிந்தன் 1 இன் (கி. பி. 956-972) காலத்தில் வல்லவர்கள் (Vallabhas) எங்கள் நாட்டைக் கைப்பற்ற நாகதீபத்திற்குப் படையை அனுப்பினார்கள் என்ற குறிப்பும் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாவன† (குளவமிசம். 54; 12-16). இதில் நாகதீபத்தில் இறக்கப்பட்ட வல்லவமன்னனின் தமிழ்ப் படைகள், நாகதீபத்து ஆட்சியாளரின் (உக்ர சிங்க பரம்பரையினரின்) அனுசரணையுடன் வந்திறங்கினவாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் பாதுகாப்புக்காரணமாக நாகதீபம் ஊடாகப் படையெடுத்த அவற்றின் குறிக்கோள் இலங்கைத் தீவின் மீது தாக்குதல் செய்வதேயாம் என்பது தெளிவாகின்றது.

ஏழ்பனை நாட்டின் பிராந்தியப் பிரிவு வளர்ச்சியின் நான் காவது கட்டத்திற் சோழர்கள் கி. பி. 993-1070 வரை ஏழ்பனை நாட்டின் இராஜரட்டைப் பகுதியைத் தமதாட்சிக்குட்படுத்தியிருந்ததாக வரலாற்றுக் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன. இராஜராஜன். 1 (கி. பி. 985-1014) படைகள் முதன்முதலாகச் சிங்கள அரசின் தலைநகரான அநுராதபுரத்தை அழித்து விட்டுப் பொல்லநறுவவைத் தலைநகராக்கித் தாம் கைப்பற்றிய வட இலங்கையை (இராஜரட்டையை) மும்முடிச் சோழமண்டலம் எனப் பெயரிட்டுச் சோழநாட்டின் நேரடியான நிர்வாகப் பிரிவுக்குரிய பகுதியாக ஆக்கின. அப்பொழுது சோழ அதிகாரியான தாழ்குமரன் இராஜராஜனைக் கௌரவிக்குமுகமாக மாந்தையை இராஜராஜபுரம் எனப் பெயரிட்டு, அங்கு இராஜராஜேசுவரம் எனும் சிவன் கோவிலையும் எடுப்பித்தான். அது பற்றிக் கூறுகின்ற கல்வெட்டு “சோழமண்டலத்து சத்திரியசிகா

† வல்லவமன்னன் கிருஷ்ண III இப்படையெடுப்பில் வெற்றி பெற்று இலங்கை மன்னனிடம் திறைபெற்றதாக அவன் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடும். ஆனால் குளவமிசம் இதனை ஒரு சமாதான உடன்படிக்கை என்கிறது. Also vide: Esme Rankine “Caregainturai” (K. K. S.) Observer: June 29, 1986.

மணி வளநாட்டு வெளநாட்டுச் சிறுகூற்ற நல்லூர்க் கிழவன் தாழிகுமரன் ஈழமான மும்முடிச் சோழமண்டலத்து மாதோட்ட மான ராசராசபுரத்து எடுப்பித்த ராசராச ஈஸ்வரத்து மகா தேவர்க்குச் சந்திராதித்தவல் நிற்க” (S. I. I. Vol. IV Nos. 1414, 1412) எனக்கூறுகின்றது.

இங்கு ஈழமான மும்முடிச் சோழமண்டலத்து என்ற பிரிவு யாழ்குடாநாடு திருகோணமலை மாவட்டம் உட்பட இராஜ ராஜன் வெற்றியீட்டிய இராஜரட்டைப் பகுதிகளையுமே குறிப்பிடுகின்றது.† எனினும் யாழ்குடா சோழரின் நேரடி நிருவாகத்திற்குட்படாமற் சோழர் ஆணையை ஏற்ற சிற்றரசர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்ட பிரதேசமாகவே இருந்திருக்கவேண்டும் என வரலாற்றாசிரியர்கள் கருதுவர். இராஜராஜனுக்குப் பின் இராஜேந்திரன். I (கி. பி. 1012-1044) கரந்தைச் செப்பேடுகள், இவன் இலங்கைமன்னன் (மகிந்தன். V) முடியினையும், பழைய பாண்டிய முடியினையும் (பாண்டிய அரசன் இராசசிங்கன் II விட்டுச்சென்ற முடி) கைப்பற்றியதோடு, ஈழமண்டலம் முழுவதனையும் கைப்பற்றினான் எனக்கூறுகின்றன. இங்கு ஈழமண்டலம் முழுவதும் எனும்பொழுது, இராஜரட்டைப் பகுதியில் இராஜராஜனாற் கைப்பற்றப்படாமல்விடப்பட்ட பகுதிகளையே இராஜேந்திரன் கைப்பற்றித் தன் நிருவாகத்திற்குட்படுத்தியிருக்க வேண்டும். ஏற்கனவே சிங்கள அரசுகளால் ஆக்கிரமித்த தமிழ்ப் பகுதிகளாக இவையிருக்கலாம். அதனாலே இப்பகுதிகளை “ஈழமண்டலம் முழுவதும்” எனக் குறிப்பிடுகின்றது எனத்தெரிகின்றது.

† யாழ்குடாவில், மயிலிட்டியில் “வீரமாணிக்கதேவன்துறை” எனும் பகுதி வீரமாணிக்கதேவன் எனும் சோழநாட்டுத் தளபதி தங்கியதுறையாகத் தெரிகின்றது. மற்றும் குலோத்துங்க சோழன் தளபதி கருணாகரத்தொண்டமானின் செல்வாக்கிற்குட்பட்ட பகுதிகளாகத் தொண்டமாணாறு. கருணாகரப்பிள்ளையார். கோவில் (இணுவில்) என்பன காணப்படுகின்றன. மேலும் யாழ்குடாவிலுள்ள சோழங்கள், செம்மணி முதலான இடப்பெயர்களும், யாழ்குடாவிற்கு சோழரின் செல்வாக்கைக் காட்டுவனவாகக் காணப்படுகின்றன. திருவாலங்காடு, திருமயானம் எனும் ஊர்களில் உள்ள கல்வெட்டுக்கள் இராசாதி ராஜனின் II (கி. பி. 1163-1178) ஈழப்போரைக் குறிப்பிடுகையிற் பராக்கிரமபாகு I (கி. பி. 1153-1186) வின் மருமகனான ஸ்ரீ வல்லபவன் என்பவனுக்கு ஈழநாட்டரசரிமையைப் பெற்றுக்கொடுக்குமுகமாக “வேதனமுடையான் அம்மையப்பனான அண்ணன் பல்லவரையன்” என்பவன் தலைமையில் பராக்கிரமபாகுவின் படைகளை ஊராத்துறை, புலைச்சேரி, மாதோட்டம். வலிகாமம், மட்டிவாழ் முதலான ஊர்களில் அழித்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றன.

இக்குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில் மகிந்தன். V ஐக் கைதியாக இராஜேந்திரன் தென்னிந்தியாவிற்கு எடுத்துச் சென்றபொழுது, இலங்கைத்தீவில் உருகுணை பிரிவிற்கூட சிங்கள மன்னர் எவரும் ஆட்சிபுரிந்ததாகத் தெரியவில்லை. எனவே இராஜேந்திரன் காலத்திலே ஏழ்பனைநாடு முழுவதுமே சோழர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டதாகக் கருதப்பட்டாலும், சோழர் நேரடியாக நிர்வகித்த பகுதி இராஜரட்டையேயாம். இராஜேந்திரன் மகன் இராஜாதிராஜன் I (கி. பி. 1018-1054) கல்வெட்டுக்கள், அவன் படைகள் இலங்கைத்தீவு மன்னனான விக்கிரமபாகு I வின் முடியைக் கைப்பற்றியதோடு, ஈழத்திற் தஞ்சம் புகுந்த விக்கிரமபாண்டியன்[†] எனும் பாண்டிய மன்னன் முடியையும் கைப்பற்றியதாகக் குறிப்பிடுகின்றன. இங்கு இவன் கல்வெட்டுக்கள் இலங்கைத்தீவு-ஈழம் என்ற இரு பிராந்தியப் பிரிவுகள்பற்றித் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும் இவன் தொடர்ந்து ஈட்டிய வெற்றிகளில் சிங்களருக்கு மன்னனாகிய கன்னக்குறிச்சி மன்னன் வீரசலாமேகனையும், ஈழத்துக்கு மன்னனாக இருந்த ஸ்ரீ வல்லவன் மதனராஜனையும் வென்றதாகக் கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இக்கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுகின்ற ஈழம் என்ற பிரிவு யாழ்குடாவுடன் சேர்ந்த அரசியற் பிரிவேயாம். மேலும், “சிங்களவன் தலைமையாற் தென்னீழங் கொள்க வென்னத் திரை கடலை அடைக்க வென்ன” என்று குலோத்துங்கன் III ன் மெய்க்கீர்த்திகள் இலங்கைத்தீவைத் தென்னீழம் என வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றன. ஸ்ரீ இராஜராஜதேவர் மெய்க்கீர்த்திகளும் “முரட்டெழில் சிங்களர் ஈழமண்டலமும்” எனச் சிங்கள அரசின் கீழிருந்த இலங்கைத்தீவை வேறுபடுத்திக் காட்டுவனவாகக் காணப்படுகின்றன. எனவே சோழர் காலக் கல்வெட்டுக்களில் பிராந்திய வேறுபாடுகள் ஈழமண்டலம், இலங்கைத்தீவு, அல்லது ஈழமக்கள், சிங்கள மக்கள் என்ற முறையில் காட்டப்பட்டன என்பது தெளிவாகின்றது.

ஒருசிலகால இடைவெளிக்குப்பின் (விஜயபாகு I ன் காலத்தின் பின்) திரும்பவும் ஈழமண்டலப் பிரிவுகள் விரிவாகக் கம் பெறுகின்றன. கலிங்கத்து மாகன் (கி. பி. 1215-1236) ஏழ்பனைநாட்டின்மீது படையெடுத்தபொழுது, சோழர்கள் இன்னும் தென்னிந்தியாவில் அதிகாரமுடையவர்களாக இருந்தார்கள். அதனால் மாகன் இராஜரட்டையிற் தனது இராச்சியத்தை நிறுவத் தம் ஆதரவை அளித்திருந்தார்கள். அதனோடு இராஜ

† விக்கிரமபாண்டியன் (1044-1047) உருகுணையை அடைந்து, களுத்தறையைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆட்சிபுரிந்தவன் ஆவன்.

ரட்டையின் பெரும்பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழ்க் குடிகளும் மாக
 னுக்குத் தமது ஆதரவை வழங்கியிருந்தனர். எனவே, மாகன்
 பொல்லநறுவைத் தலைநகராக்கி, இராஜரட்டையிற் தன் அதி
 காரத்தை நிறுவிக்கொண்டதுடன். கிழக்கு மாகாணத்தில் மண்
 முனையிற் தனது பாசறையை அமைத்துப் பல கேரள, தமிழ்க்
 குடிகளை இங்கு குடியமர்த்தினான். இவனுடைய காலத்திற் கிழக்
 குப் பிராந்தியத்திற் திராவிடக் குடிகளின் எல்லைகள் உறுதிப்
 படுத்தப்படுவதையும், சைவவழிபாட்டுத் தலங்கள் பல எழுப்
 ப்படுதல்பற்றியும் மட்டக்களப்பு மான்மியம் விரிவாக எடுத்
 துரைக்கின்றது. இக்காலம் முதலாகச் சிங்கள அரசுகள் தெற்கு,
 தென்மேற்குப் பாகங்களுக்குப் பாதுகாப்புக் காரணமாக நகரவே,
 திராவிடக் குடிகளுக்குக் கிழக்குப் பகுதியில் நிரந்தரமான பாது
 காப்புச் சூழ்நிலைகள் ஏற்படலாயின. எனவே சோழர் உருவாக்
 கிய ஈழமண்டலப் பிரிவுகள், சற்று மாகன் காலத்திலும் விரி
 வாக்கம் அடைந்திருப்பதை நாம் அறிய உதவும் ஒரே ஒரு
 ஆதாரம் மட்டக்களப்பு மான்மியம் தரும் வரலாற்றுக் குறிப்பு
 களேயாம்.

மேலும் இத்தருணத்திற் சிங்கள அரசின் நிருவாகத்தி
 லிருந்த இலங்கைத்தீவின் பிரிவுகள் காலந்தோறும் மாறிக்கொண்
 டிருந்தமையால், அவைபற்றியும் சுருக்கமாக இங்கு குறிப்பிடு
 தல் அவசியமாகும். முதலிற் பாண்டுகபாய மன்னனே (கி. மு.
 394-307) அனுராதபுரத்தைத் தலைநகராக்கிச் சிங்கள அரசினை
 இப்பகுதியில் உறுதிப்படுத்திக்கொண்டவன் ஆவன். இக்காலம்
 முதலாகச் சிங்கள அரசு தன்னாதிக்கமுடையதாக வளரும்கால்,
 சூரத்தீசன் காலத்திற் (கி. மு. 187-177) சேனன், குட்டன்
 என்ற இரு தமிழ்க் குதிரை வியாபாரிகள் அவனை வென்று
 அநுராதபுரத்தைத் தமது தலைநகராக்கி 22 வருடங்கள் ஆட்சி
 புரிந்தனர். பின்னர் அசேலன் எனும் சிங்கள மன்னன் சிங்கள
 இராச்சியத்தைச் சேனன், குட்டன் என்பவர்களிடமிருந்து மீட்டு
 ஆளும்பொழுது, எல்லாளன் எனும் சோழ இளவரசன் அசே
 லனை வென்று அநுராதபுரத்தைத் தலைநகராக்கி 44 வருடங்
 கள் நீதியாக ஆட்சிபுரிந்தனன். இக்காலகட்டத்திலேதான் இலங்
 கைத்தீவின் தென்பகுதியில் உருகுணை என்றொரு சிங்கள இராச்
 சியப் பிரிவு முதன்முதலாக மாகமத்தில் உருவெடுக்கலாயிற்று.
 எனவே சிங்கள அரசுகள் முதன்முதலில் அநுராதபுரத்தைத்
 தலைநகராகக்கொண்ட இராஜரட்டை என்ற பிரிவையும், பின்
 னர் உருகுணையைத் தலைநகராகக்கொண்ட உருகுணை என்ற
 பிரிவையும் கிறித்து சகாப்த ஆரம்பகாலத்தில் இலங்கைத்தீவில்
 உருவாக்கியிருந்தன எனலாம்.

பின் மத்தியகாலத்தின் (Mediaeval Period) முதல் நூற்றாண்டுகளில் சிங்கள அரசுகள் நான்கு பிராந்தியப் பிரிவுகளை இலங்கைத் தீவில் வளர்த்திருந்தன. அவையாவன. (1) பிஹி திரட்டை (Pihitirata) நாகதீபத்திற்குத் தென்பால் அனுராத புரத்துக்கு வடபால் உள்ள பகுதி (2) இராஜரட்டை (Rajarattha வடமத்திய பகுதி) (3) மாயரட்டை (Mayarattha தென் மேற்குப் பகுதி) (4) உருகுணரட்டை (Rohanarattha தென் கிழக்குப் பகுதி). ஆனால் கி. பி. 900 நூற்றாண்டளவில் நான்கு பிரிவுகளைக் கைவிட்டுச் சிங்கள அரசுகள் திசீகல (Tisihala) என மூன்று பிராந்தியப் பிரிவுகளையே வைத்திருந்தன. அவையாவன. இராஜரட்டை அல்லது பதிட்டரட்டை (வடமத்திய பிரிவு) தக்கிணதேசம் அல்லது மாயரட்டை (தென்மேற்குப் பிரிவு) இவற்றோடு மூன்றாவதான மலயரட்டை என்ற பிரிவும் உருவாகிக்கொண்டிருந்தது. (சூலவமிசம். 89:11-12) இலங்கைத் தீவிற்குரிய ரட்டம், உத்தமம் எனும்போது குறிப்பிடுவது இராஜரட்டை அல்லது பதிட்டரட்டைப் பிரிவினையேயாம். எனவே இப்பிரிவு நாகதீபம் அல்லது ஜம்புத்தீபத்தை உட்படுத்துவதாகாது என்பது தெளிவாகின்றது. சூலவமிசம், குறிப்பிட்ட ஒரு மன்னன் இலங்கைத்தீவு முழுவதையும் ஒருகுடைக்கீழ்க் கொண்டுவந்தான் எனக் குறிப்பிடுகின்ற சந்தர்ப்பங்கள். லெல்லாம் இந்த திசீகல பிரிவுகளை ஒருகுடைக்கீழ் கொண்டுவந்தான் என்று கருத்துப்பட பேசுகின்றதேயொழிய. ஜம்புத்தீவை (யாழ்குடாவை) உட்படுத்திக் குறிப்பிடவில்லை என்பது புலனாகின்றது. எனவே இம்மூன்று பிரிவுகளையும் ஒருகுடைக்கீழ்க் கொண்டுவருவதற்கே பெரும்பாலான சிங்கள மன்னர்கள் அயராது பாடுபட்டனர். ஆனால் இவற்றோடு ஜம்புத்தீவை இணைப்பதென்பது பெருமைக்குரிய கைங்கரியமாகவே கருதப்பட்டுவந்துள்ளது.

மற்று ஏழ்பனை நாட்டின்மீது நடத்தப்பெற்ற சேரர், சோழர், பாண்டியர் படையெடுப்புகள் யாவும், இலங்கைத் தீவில் வளர்ந்துவரும் சிங்கள அரசுகளை முறியடிப்பதைக் குறிக்கோளாகக்கொண்டிருந்தன. இந்தப் படையெடுப்புகளுக்கு எல்லாம் யாழ்குடாச் (ஜம்புத்தீவு) சாதகமாக இருந்திருக்கிறது. எனவே இவர்கள் யாவரும் மாந்தையினூடாக இறங்கி, நேரடியாக இராஜரட்டையைக் கைப்பற்றித் தங்கள் தலைநகரங்களை அனுராதபுரத்தில், அல்லது பொல்லநறுவையில் அமைத்துக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்துள்ளனர். அத்துடன் சிங்கள மக்களின் ஆதரவைப்பெறும்பொருட்டுப் பௌத்த மதத்தைத் தழுவி, பௌத்தத் திருப்பணிகள் பலவும் செய்துள்ளனர்.

இறுதியாக நாகதீவு, ஜம்புத்தீவு, ஈழம் என்ற பெயர்களால் இதுவரை காலமும் அழைக்கப்பட்டுவந்த யாழ்குடாப்

பிரிவு, கி. பி. பன்னிரண்டாம், பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுகள் அளவில் யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயரால் அறிமுகமாகின்றது.† ஆனால் இந்த யாழ்ப்பாண அரசுடன் தொடர்பான வரலாற்றெச்சங்கள், இந்த அரசின் தோற்றத்தினை எட்டாம், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்போட்டுவிடுகின்றன. இந்த வரலாற்றெச்சங்களில் ஒன்றினைக்கையையமலை (கண்ணி 14-43) குறிப்பிடுகின்றதி. அதன்படி யாழ்ப்பாணம் எனும் இசைவாணத்தன் இசையினால் இத்தீவு (யாழ்குடா) மன்னனான வரராஜசிங்கனைக் கௌரவித்ததற்காக வடபகுதியை அன்பளிப்பாகப் பெற்றான் என்பதாகும். இவ்வரலாற்றில் இடம்பெறுகின்ற வரராஜசிங்கன் எனும் மன்னன் கி. பி. 795 அளவில் கதிரைமலை நயத் (கந்தரோடையை) தலைநகராக அமைத்து ஆண்ட கலிங்கத்து உக்ரசிங்கனின் மகன் எனத்தொரிகின்றது. கலிங்கத்து உக்ரசிங்கன் கதிரைமலையைத் தன் இராசதானியாகக் கொண்டிருந்தான் என்ற குறிப்பு வையாபாடல் (பாடல். 17), யாழ்ப்பாண வைபவமலை (பக்கம். 13-21), முதலான பகுதிகளிலிருந்தும் பெறப்படுகின்றது. இந்தக்கலிங்கத்து உக்ரசிங்கனுடன் தொடர்பான பிற வரலாற்றெச்சங்கள், இவன் சோழ இளவரசி மாருதப்புரவல்லியைத் திருமணம் செய்தபின்னர், தன் தலைநகரைச் சிங்கை நகருக்கு (வல்லிபுரப்பகுதிக்கு) மாற்றியிருக்கலாம் என்பதனை வலியுறுத்தும் வகையில், வல்லிபுரப் பகுதியுடன் தொடர்பான கதைகளும், வரலாற்றமிசங்களும் காணப்படுகின்றன. அதனாலே யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் பழைய தலைநகர் வல்லிபுரப் பகுதியே எனச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், முதலியார்

† யாழ்ப்பாண அரசின் தோற்றத்தினைப்பற்றிக் கருத்து வெளியிடுகையில் ஐராங்கனி டி. இரத்வததை, வாலகம்பாகு (வட்டகாமினி கி. மு. 89-77) எனும் சிங்கள மன்னனின் ஆட்சியிற் தஞ்சாவூரைச் சேர்ந்த குருட்டு இசைவாணர் ஒருவர் அவனது அரசுபைக்கு வந்து இசையினால் மகிழ்வித்ததனால், இம்மன்னன் வடபகுதியை அவருக்கு அன்பளிப்பாக வழங்கியதாகவும், அதனால் இப்பாணரின் பெயரால் “யாழ்ப்பாணம்” என அழைக்கப்பட்ட வடபகுதியிற் தனது நாட்டுமக்களைக் குடியமர்த்தி ஆண்டனர் எனத்தொரிவிக்கின்ற ஒரு வரலாற்றினைக் குறிப்பிடுவர். (See: “History Behind Jaffna” Daily News Sep 6, 1986) இந்த வரலாற்றினைக் குறிப்பிடுகின்ற வரலாற்றுமூலங்களை அவர் கூறவில்லையாகினும், பிற்கால யாழ்ப்பாண அரசிற்கு முன்னோடியாகத் தமிழரசொன்று கி. மு. 1ம் நூற்றாண்டளவிலிருந்து வட ஈழத்தில் ஆட்சிபுரிந்து வந்ததென்ற எம் கருத்திற்கு அனுசரணையாக அமைவதை நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. ஆனைக்கோட்டை அகழ்வாய்விற் கிடைக்கப்பெற்ற ‘வேந்தன் இலச்சினை’யுடன் தொடர்பான அரசு கி. மு. 500ம் ஆண்டைச் சேர்ந்ததெனக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது.

இராசநாயகம் முதலியோர் கருதுவர். உக்ரசிங்கனுக்குப் பின் அவன் மகன் ஜெயதுங்கவரராஜசிங்கனும் சிங்கை நகரைத் தலை நகராகவைத்திருந்தான் எனத்தெரிகின்றது. இந்த வரராஜசிங்க மன்னன் காலத்திலே யாழ்ப்பாணன் வந்து இவனை இசையால் மகிழ்வித்தபொழுது, நல்லூர்ப் பகுதியை யாழ்ப்பாணனுக்கு அன்பளிப்பாக வழங்கியிருக்கலாம் எனத்தெரிகின்றது. இந்த யாழ்ப்பாணன் கி. பி. 7ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரான திரு ஞானசம்பந்தரின் திருப்பதிகங்களைத் தன் யாழில் வாசித்து உயிர்களை மகிழ்வுறச் செய்த திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் மர பில் வந்திருக்கலாம் எனக்கூறின் பிழையாகாது. தன் குலமரபின் பெருமையை நினைவுகொள்ளும் வகையிலே தான் அன்பளிப் பாகப் பெற்ற பிரிவிற்கு “யாழ்ப்பாணம்” என்றும் அதன் இராச தானிக்கு இறைவன் திருநாவுக்கரசரின் தலைமீது திருவடி வைத்த தனாற் பெருமை பெற்ற “நல்லூர்த்” தலத்தின் பெயரையும் சூடியிருக்கலாம் எனக்கருதமுடிகின்றது. எனவே யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றம் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற் பகுதிக் காலகட்டத்தில் இடம்பெற்ற ஒன்று என்பது தெளி வாகின்றது. எனினும் இதன் வளர்ச்சி நிலைகளைப்பற்றித் தெளி வாக எடுத்துரைக்கக்கூடிய வரலாற்று மூலங்கள் கிடைக்காத கட்டத்தில் வரலாற்றுசிரியர்கள் இதன் தொடக்கநிலைபற்றி நாம் குறித்துள்ள காலத்தினைச் சந்தேகத்துடன்தான் நோக்கிவந்துள் ளனர். இலங்கைத்தீவு மன்னனான சேனன்.1 (கி. பி. 831-851) காலத்திற் பாண்டிய மன்னன் சிறிமார ஸ்ரீவல்லவன் படை யெடுத்து அனுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றினான். இத்தகைய படை யெடுப்புச் சூழலில் யாழ்குடாவின் அரசியற் பின்னணிகள் யாவும் இருட்டடிப்புடையதாகவே இருந்துள்ளன.

யாழ்ப்பாண அரசின் தோற்ற வளர்ச்சிகளை ஆராய்ந்த வர்களில், யாழ்ப்பாண அரசினை உருவாக்கியவன் கலிங்கத்து மாகனே என்ற ஈருத்துடைய அறிஞர்களும் உளர். இவனைத் தொடர்ந்து ஜாவகநாட்டுச் சந்திரபானு யாழ்ப்பாண அரசினைத் தன்னாதிக்கத்தின்கீழ் வைத்திருந்த பின்னரே, ஆரியச் சக்கர வர்த்திகளின் ஆட்சி யாழ்குடாவில் ஏற்பட்டதாக நிக்கொலசும் பரணவிதானவும் கருதுவர். மேலும் யாழ்குடாவில் ஜாவக அரசின் தாக்கத்தினால் ஏற்பட்ட பெயர்களே சாவகச்சேரி, சாவன் கோடி, ஜாவகக்கோட்டை என்பன என்றும், இப்பெயர்களைச் சிங்கள இலக்கியங்களும் குறிப்பிடுகின்றன என்றும், சிறிசேன கூறுவர். இதன் காரணமாகவே பதினான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சிங்கள மக்கள் முல்லைத்தீவு வரையிலுள்ள பகுதிகளை யும், யாழ்குடாவையும் ஜாவகம என அறிந்திருந்தனர் எனத் தெரிகின்றது. இந்த வரலாற்றுண்மைகளுக்கு யாழ்ப்பாண வைபவமலை, தட்சிண கைலாசம் முதலான நூல்களின் ஆசிரி யர்கள் அவ்வளவு அக்கறை காட்டியதாகத் தெரியவில்லை.

எனினும் தஷிண கைலாசபுராணம், சுசங்கீதனே (யாழ்ப்பாணனின் வடமொழிப் பெயர் சுசங்கீதன் ஆகும்.) யாழ்ப்பாணத்து முதல் மன்னன் என்றும், இவன் பின்னரே பாண்டிய அரசுகுமரன் சிங்காரியன் கண்ணியாரியச் சக்கரவர்த்தி என்ற பெயருடன் ஆண்டான் என்றும் இந்த அரசின் இரண்டாவது வளர்ச்சிக் கட்டத்தினை தொடுத்துக்காட்ட முயல்வதனை நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாகவிருக்கின்றது. இக்குறிப்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணன் அன்பளிப்பாகப் பெற்ற குறுநில ஆட்சிப் பிரிவு (நல்லூர்ப் பகுதி) சிங்கை நகராட்சியினின்றும் (வல்லிபுரப் பகுதிப் பிரிவு) தனியாக வளர்ந்தவிடத்தும், சிங்கை நகர் ஆட்சிப் பிரிவு யாதோ ஒரு காரணத்தால் (பெரும்பாலும் பாண்டியர் படையெடுப்புகளினால்) நீடிக்கமுடியாதுபோன சமயத்தில் யாழ்ப்பாணன் உருவாக்கிய குறுநில ஆட்சிப்பிரிவே சிங்கைநகரையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாகத் தெரிகின்றது. அதனாலே நல்லூரை இராசதானியாகக்கொண்ட யாழ்ப்பாண அரசின் பிற்கால மன்னர்கள் தம்மைச் “சிங்கையாரியன்” அல்லது “ஆரியச் சக்கரவர்த்தி” என்ற பட்டப் பெயர்களால் அழைத்துக்கொண்டனர் என்பதற்கு நாம் விளக்கம் காணலாம். எனினும் யாழ்குடாவை ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஆண்டதாகக் கருதப்படுகின்ற யாழ்ப்பாணனுக்கும், அவன் பின் ஆண்ட சிங்கையாரியன் கண்ணியாரியச் சக்கரவர்த்திக்குமிடையேயுள்ள காலப்பகுதி (பத்தாம், பதின்னாம் நூற்றாண்டுகள்) சோழராட்சியுடன் தொடர்புபடுத்திப்பார்க்கவேண்டியதொன்றாகும். முதற் குலோத்துங்க சோழனின் தளபதி கருணாகரத் தொண்டமான் காலம் வரையும் யாழ்குடா சோழரின் நேரடி ஆதிக்கத்திற்குட்பட்ட பிரிவாக இருந்ததென்றுகொள்ளக்கூடிய ஆதாரங்கள் இல்லாதபடியினால் இக்காலப் பகுதியிற் சுதந்திரமான குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சிகள் இருந்தன என்பதனை நாம் மறுதலித்துக்கூறமுடியாது. எனவே சோழரின் மணிமங்கலம் கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுகின்ற “ஈழத்து மன்னர்கள்” என்ற குறிப்புகள் யாழ்குடாப் பிரிவையாண்ட குறுநில மன்னர்கள் எனக்கொள்ளின் பிழையாகாது. மேலும் குலோத்துங்க சோழன் IIன் (கி. பி. 1133-1150) காலத்தில் வாழ்ந்தவரான புகழேந்திப் புலவர் “சிங்கையாரியசேகரன்” மீது பாடப்பட்டதாகக் கருதப்படும் பாடலின் பழைமை சந்தேகத்திற்கிடமற்றதாயின், சோழர்கால முடிவில் இராமேசுவரப் பகுதியையும், சிங்கை நகரையும் (நல்லூரை இராசதானியாகக்கொண்ட யாழ்குடாப் பிரிவையும்) “ஆரிய” என்ற சிறப்புப் பட்டம் தாங்கிய பாண்டிய அரசின் ஆணையை ஏற்ற சிற்றரசர்கள் ஆட்சிபுரிந்தனர் என்பதனை நாம் நிராகரித்துவிடமுடியாத வகையிற் குளவமிசத்தின் குறிப்புகளும் அமைந்துள்ளன. விக்ரமபாகு II (கி. பி. 1116 -

1137) தென்னிலங்கையை ஆண்ட காலத்தில் “வீரதேவ” என்ற ஆரியநாட்டு மன்னன் மாதோட்டத்திற் படையுடன் வந்திறங்கினான் எனக் குளவமிசம் (61:36-37) குறிப்பிடுவதனை அவதானிக்கும்பொழுது இந்த “ஆரிய” பட்டம் பெற்ற “வீரதேவ” இராமேசுவரப் பகுதியையும், சிங்கை நகரையும் (யாழ்குடாப் பிரிவையும்) தன்னாதிக்கத்திற்கொண்டதனாகத் தெரிகின்றது. மேலும் குளவமிசம் குறிப்பிடுகின்ற (90.16-17) ஆரியப்படையினர், வீரபாகுதேவனின் படையெடுப்பின்போது கைது செய்யப்பட்ட தமிழ்ப் படையினரே எனிற் தவறாகாது. சோழர் படையிலிருந்து சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட வேளைக்காரப் படையினரைப்போல, இந்த ஆரியப்படையினரும் சிங்கள அரசின் பணிப்புகளை மனமுவந்து ஏற்று நிறைவேற்றினார்கள் என்பதனைச் சூளவமிசத்தின் குறிப்புகளிலிருந்து உணர்ந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இதற்குப் பின்னர் கி. பி. 1284ம் ஆண்டளவில் மானவர்மன் குலசேகரன் (கி. பி. 1268-1308) முதலான (ஐந்து பாண்டிய சகோதரர்கள்) பாண்டிய மன்னரின் தளபதியான ஆரியச் சக்கரவர்த்தி பற்றிச் சூளவமிசம் (90:44-45) சிறப்பாகக் குறிப்பிடுவது, இலங்கை வரலாற்றாசிரியர்களின் கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்ந்த நிகழ்ச்சியாகும். மேலும் சூளவமிசம் “ஆரிய” என்ற பட்டத்தைத் தாங்கிய பாண்டிய மன்னரின் தளபதியான “ஆரியச் சக்கரவர்த்தி” தன் உயர் பதவி காரணமாகவே இப்பட்டத்தைப் பெற்றான் என்றும், உண்மையில் அவன் “ஆரியனல்ல” என்றும் கூறி, “ஆரிய” பட்டத்தைத் தாங்கிய யாழ்குடா மன்னர்களின் அரசியல் அதிகாரம் அல்லது குலப்பெருமை பற்றி ஏற்படக்கூடிய குழப்பமான கருத்துக்களைத் தெளிவாக்கி விடுகின்றது. இந்த “ஆரியச்சக்கரவர்த்தி” பற்றி மானவர்மன் குலசேகரனின் கல்வெட்டும் குறிப்பிடுவதனால், இவன்பற்றிச் சூளவமிசம் தரும் தகவல்கள் நம்பகமானவை ஆகும். எனவே சூளவமிசம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலம் முதலாகக் குறிப்பிடுகின்ற “ஆரியநாடு”, “ஆரியப்படை” யாவும் இதுபோன்று பாண்டியரின் நிருவாகத்தின் கீழிருந்த “ஆரிய” என்ற பெயராற் கௌரவிக்கப்பட்ட சிற்றரசர்களும், படையினரும் என்பது உறுதியானது. மேலும் யாழ்குடாப் பிரிவினை நல்லூரிலிருந்து ஆண்ட சிங்கையாரியர் வரலாறும் இதனைப் பலப்படுத்துவனவாகக் காணப்படுகின்றது. பழைய சிங்கை நகரை (வல்லிபுரப் பகுதியை) முதலிற் தலைநகராக்கி ஆண்ட கலிங்க நாட்டு உக்கிரசிங்ளோ அல்லது இவன் பரம்பரையினரோ ‘ஆரிய’ என்ற பட்டப்பெயருடன் ஆண்டனரென வலியுறுத்தக்கூடிய ஆதாரங்கள் எதுவுமில்லை. எனவே யாழ்ப்பாணனின் அட்சிப்பிரிவு கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பமுதலாகவே “சிங்கையாரியன்” என்ற பட்டப்பெயர் தாங்கிய பாண்டிய சிற்

றரசர்களால் ஆளப்பட்டதென்பதிற் சந்தேகமில்லை. எனினும் இந்த வரலாற்றுப் பின்னணியை உறுதிப்படுத்திக் காட்டுபவன் கி. பி. 1284ல் இலங்கைமீது படையெடுத்துத் தென்னிலங்கையை வென்ற “ஆரியச் சக்கரவர்த்தி” என்ற தளபதியேயாம். இவன் காலம் முதலாகப் பழைய பட்டப்பெயரான “சிங்கை ஆரியனுக்குப்” பதிலாக “ஆரியச் சக்கரவர்த்தி” என்ற பட்டப் பெயரையும் யாழ்ப்பாண அரசின் மன்னர்கள் தாங்கலாயினர். மேலும் இவன் காலம் முதலாக, யாழ்ப்பாண அரசின் வலிமையைப் பெரிதாகச் சிங்கள இலக்கியங்களும் குறிப்பிடுகின்றன எனலாம். எனவே இந்த ஆரியச் சக்கரவர்த்தியே பழைய யாழ்ப்பாண அரசின் குறுநில மன்னர்களின் பரவலாக்கப்பட்ட தன்னிச்சையான பல அரசுகள் என்ற நிலையை மாற்றியமைத்து, ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட சர்வாதிகாரங்களைக்கொண்ட யாழ்ப்பாண அரசை உருவாக்கியவன் ஆகிறான். இவன் ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட யாழ்ப்பாண அரசினைப் பலப்படுத்தியதோடு, யாழ்நகரையும் கைலாயநாதர் கோவிலையும் கட்டியவன் என்றும் பாராட்டப்படுகின்றான். மேலும் இவன் புத்தளத்தைத் தலைநகராக வைத்து ஆட்சிபுரிந்துள்ளான்.

ஏற்கனவே. சோழர், மாகன் முதலானோர் ஆதிதிராவிடக் குடிகள் வதிந்திருந்த ஈழமண்டலத்தின் பழைய எல்லைகளைக் கிழக்கே கும்புக்கன்வரையும், மத்தியில் வன்னிப் பிரதேசங்களோடு கூடிய இராஜரட்டைப் பிரிவுகளையும், மேற்கே ஆதித் திராவிடக் குடிகள் முத்துக்குளித்து சிலாபம்வரையும் விரிவாக்கம் செய்திருந்தனர். இந்த விரிவாக்கப் பணியிலீடுபட்டிருந்த ஆரியச் சக்கரவர்த்தி. I யாப்பாகூவவிலிருந்த சிங்கள அரசை நிர்மூலப் படுத்தியதன்றி, சிங்கள அரசுகள் மேலும் தென்னோக்கி நகர, ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் யாழ்ப்பாண இராச்சிய எல்லைகள் மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, முல்லைத்தீவு, வன்னிப்பிரதேசம், மன்னார்ப் பகுதியிலிருந்து சிலாபம்வரை எதிர்ப்பின்றி உள்ளடக்கக்கூடியதாக வளர்ந்துவிட்டது. அதனால் ஆரம்பத்திற் தமிழ்ப் படையெடுப்புகளுக்குமுன், இராஜரட்டையிலிருந்த சிங்கள அரசுகள், அனுராதபுரம், பொல்லநறுவை முதலான தலைநகரங்களைக் கைவிட்டுத் தென்னோக்கிப் பாதுகாப்பான இடங்களுக்குத் தம் தலைநகரங்களைக் காலந்தோறும் மாறிக்கொண்டிருந்தனர். இவனுடைய காலத்தின்பின் தம்பதெனிய, யாப்பகூவ, குருணாகல், கம்பளை, இராய்கமம், கோட்டை முதலான தலைநகர்களை சிங்கள மன்னர்களால் உருவாக்கப்பட்ட புதிய தலைநகரங்கள் ஆவன.

பிற்காலச் சிங்கள அரசர்களுள் கோட்டையைத் தலைநகராகக்கொண்ட பராக்கிரமபாகு. VIன் காலத்தில் (கி. பி. 1410 - 1468) அவன் தன் வளர்ப்பு மகனாகிய சப்புமால்குமாரனை

(செண்பகப் பெருமாள் அல்லது புவனேகபரகு. V1 என்ற பெயர் களும் இவனுக்குண்டு) யாழ்ப்பாண அரசின்மீது படையெடுக்க அனுப்பியிருந்தான். சப்புமால்குமாரன் இப்படையெடுப்பில் இரண்டாம்முறை வெற்றி கண்டதோடு, தனது அரசாட்கியையும் அங்கு நிறுவிக்கொண்டான். இவன் தனது ஆட்சிக்காலத்தில் யாழ்நகரைக் கட்டியதோடு (விஸ்தீரப்படுத்தியதாகத் தெரிகின்றது) நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோவிலையும் எடுப்பித்தான் என யாழ்ப்பாண வைபவமாலே கூறுகின்றது. இவ்வாறு யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திற் சிங்கள அரசு கொண்டிருந்த தலையீடுகளினால் சிங்களக் குடியேற்றங்கள், பௌத்தமத வழிபாட்டுத்தலங்கள் பல யாழ்குடாவில் இடம்பெறலாயின.

இந்த சிங்களக் குடியேற்றங்கள் எத்தகைய அரசியற் பின்னணியில் ஏற்பட்டிருந்தன என்பதனைச் சற்றுச் சுருக்கமாக இங்குக் குறிப்பிடுதல் அவசியமாகும். வட இலங்கையிற் தம் இராசதானிகளை வைத்திருந்த சிங்கள அரசுகள், தென்னிந்தியத் தமிழ் மன்னர்களின் படையெடுப்புகளிலிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளுமுகமாகத் தம் இராசதானிகளைத் தென்னோக்கி அமைத்துக்கொள்ளச், சிங்களக் குடிமக்கள் தம் உரிமைகளைப் பேணவல்ல தமது அரசின் நேரடிக் கண்காணிப்பில்தாத நிலையில், நாகதீபத்திற் (யாழ்குடாவில்) தமிழ்க் குடிகளுடன் சமரசமாக வாழ்ந்தார்கள் என்பது உண்மைக்கு முரணானதாகும். ஆனால் அரசியற் சூழல் தமக்குச் சாதகமாக இருந்த ஓரிரு கட்டங்களில், நாகதீபத்திற் சிங்களக் குடிமக்கள் வாழ்ந்துதான் இருக்கிறார்கள் என்பதற்கு யாழ்ப்பாண வைபவமாலே தரும் தகவல்கள் ஆதாரமாகின்றன. அதன்படி விக்ரமசிங்கையின் (கி. பி. C. 1330) காலத்திலும், சங்கிலியின் (கி. பி. 1550-1564) காலத்திலும் தமிழ்-சிங்கள இனக்குழப்பங்கள் யாழ்குடாவில் ஏற்பட்டதாகவும், இம்மன்னர்கள் இக்குடியேற்றங்களை அப்புறப்படுத்தி இனக்குழப்பங்களைத் தவிர்த்ததாகவும் தெரிகின்றது. எனவே இக்குடியேற்றங்கள் எக்காலங்களில் நிகழ்ந்திருக்கலாம் என்பது முக்கிய வினாவாகும். கி. பி. 795ம் ஆண்டளவிற் கதிரைமலையைத் (கந்தரோடையை)த் தலைநகராகக்கொண்டு ஆட்சிபுரிந்த கலிங்கத்து உக்ரசிங்கன், விஜயனின் பழைய வமிசத்தோன்றல் என்பதனால் தென்னிலங்கை அரசுகளின் ஆதரவு அவனுக்குக் கிடைத்ததாகத் தெரிகின்றது. எனவே இவன் காலத்திற் சிங்களக் குடியேற்றங்கள் ஏதாவது நிகழ்ந்திருக்குமா எனில், அன்று. ஏனெனில் இவனும் விஜயனைப்போல் இனக்குரோதமற்ற முறையிற் சோழ இளவரசி மாருதப்புரவல்லியை மணந்து சமரசமான முறையில் வாழ முற்பட்டவன். எனவே தனது ஆட்சியுரிமைக்குப் பங்கம் ஏற்படுத்தக்கூடிய தென்னிலங்கைச் சிங்களக் குடி

யேற்றங்களை இவன் விரும்பியிருக்கமாட்டான் என்று கூறுவதிற்
 தவறாகாது. ஆறாற் பராக்கிரமபாகு. 1 (கி. பி. 1153-1186)
 காலத்தில் நாகதீபம் (ஐம்புத்தீவு-யாழ்குடா) அவனாட்சிக்குட்
 பட்டதாக அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. இவன் நடாத்திய போர்
 கள், இவனடைந்த வெற்றிகள் என்பன, இவனை ஒரு அதிசக்தி
 வாய்ந்த வல்லரசுக்குத் தலைமை தாங்கவேண்டுமென்ற அவவா
 வுள்ளவகை இருந்தான் என்பதனைப் பிரதிபலிப்பனவாக உள்ளன.
 இத்தகைய பேரவாமிக்க இவன், சிங்கள அரசின் ஆட்சி பீடத்
 தின் எல்லையை உள்நாட்டில் நாகதீபமளவாவது (ஐம்புத்தீவு)
 வைத்திருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணமுடைமவகை இருந்திருப்
 பான். எனவே இவன் தாராளமான குடியேற்றங்களைச் செய்
 திருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது. தம் மன்னர்கள் தலைமறைவாகி
 யிருந்த நிலையில், ஐம்புத்தீவு (யாழ்குடா) மக்களும் இக்குடி
 யேற்றங்களைப் பொறுமையுடன் சகித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்
 என்பதில் ஐயமில்லை. பராக்கிரமபாகு. 1 நடாத்திய குடியேற்
 றங்களோடு, “ஆசியச்சக்கரவர்த்தி” போன்றோர் தென்னிலங்
 கையில் இருந்துகொண்டுவந்த சிங்களச் சிறைக் கைதிகளின் குடி
 யேற்றங்களும், நாகதீபத்தில் இடம்பெற்றிருக்கக்கூடிய சாத்தியக்
 கூறுகளையும் நாம் நிராகரித்துவிடமுடியாது. (இச்சந்தர்ப்பத்திற்
 கரிகாலன் [கி. பி. C. 65-115]) எனும் சோழமன்னன் 12
 ஆயிரம் சிங்களவரைச் சிறைசெய்து காவிர்க்குக் கரையிட்டதை
 யும், பின் கஜபாகு. 1 (கி. பி. 111-114) மன்னன் அவர்களை
 மீட்டு வந்ததையும் இராஜவலிய என்ற சிங்கள நூல் குறிப்பிடு
 வதனை நினைவுகூர்தல் அவசியமாகும்) எனவே இத்தகைய சூழ்
 லில் இடையிட்டுத் தற்காலிகமாக ஏற்பட்ட சிங்களக் குடியேற்
 றங்களுக்கும், தமிழ்க்குடிகளுக்குமிடையேயிருந்த இனப்புகைச்
 சலே முதலில் விக்கிரமசிங்கையின் காலத்திற் பெரிய இனக்கல
 வரத்தை ஏற்படுத்தியதெனலாம். அதனாற் பல சிங்களக் குடி
 மக்கள் நாகதீபத்தைவிட்டு வெளியேறினார்கள் என்றும் தெரிய
 வருகின்றது. ஆனால் இதற்குப் பின்னரும், சங்கிலி மன்னனின்
 காலத்திற் பெரிய இனக்கலவரமொன்று ஏற்பட்டதெனில் இச்
 சிங்களக் குடியேற்றங்கள், பராக்கிரமபாகு. V1ன் (கி. பி.
 1410-1468) வளர்ப்பு மகனான புவனேகபாகு. V1 கி. பி. 1450
 யாழ்ப்பாண அரசினைக் கைப்பற்றிச் சிங்கள அரசினுதக்கத்தின்
 கீழ் கொண்டுவந்த சமயத்திற், சிங்கள மக்களின் ஆதரவை
 ஈட்டிக்கொள்ளும்வகையில் யாழ்குடாவிற் சிங்களக் குடியேற்றங்
 களைச் செய்ய முற்பட்டிருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது. இந்தக்
 குடியேற்றங்களே சங்கிலி மன்னன் காலத்தில் ஏற்பட்ட இனக்
 கலவரங்களுக்குத் தூபமிட்டதெனலாம். இவ்வாறு இடையிட்டுச்
 செய்யப்படுகின்ற அத்துமீறிய குடியேற்றங்களே காலந்தோறும்
 பெரிய இனக்கலவரங்களுக்குத் தூபமிடும் காரணிகளாக அமைந்

தன். எனினும் நாகதீபத்திற்குரியதான திராவிடக் கலாசாரத்தை இவை அழித்துவிடும் சக்தி பெற்றிருக்கவில்லை என்பதனை இவற்றின் பலாபலன்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன.

ஆனாலும் புவனேகபாகு. V1ன் குறுகியகால ஆட்சியில் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் தனது தனித்துவத்தை இழந்திருந்தது என்பது உண்மை. சிங்கள அரசின் பிற இராச்சியப் பிரிவுகள் போன்று இதனையும் கணிக்கப்படுகின்ற சாத்தியங்கள் எழலாயின. இந்தநிலை யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் பழைய (ஆதி திராவிடக் குடிகள் வாழ்ந்த பகுதிகள்) எல்லை விரிவாக்கப் பணியின் தலைமையைத் தாங்கக்கூடிய வல்லமைமிக்க மன்னன் இல்லாக் குறையினால் ஏற்பட்டதேயன்றி, வேறொன்றுமல்ல.

ஆனாலும் மிக விரைவிற கி. பி. 1550ம் ஆண்டளவிற்கு சங்கிலி மன்னன் யாழ்ப்பாண அரசின் ஆட்சிப்பீடத்தைப் பொறுப்பேற்றபொழுது, இதனைப் பூரண சுதந்திர அரசாகப் பிரகடனப்படுத்திக்கொள்கிறான். இவன் அதனோடு தன் யாழ்ப்பாண இராச்சிய எல்லைக்குள்ளிருந்த சிங்களக் குடியேற்றங்களை அகற்றியதோடு, பௌத்த வழிபாட்டுத் தலங்களையும் அழித்தவனாகக் காணப்படுகின்றான். இந்த நடவடிக்கை எதிர்காலத்தில் வளரக்கூடிய எல்லை உரிமைப் பிரச்சனைகளை முனையிலேயே கிள்ளி விட்ட சமயோசிதமான நடவடிக்கைபோற் தெரிகின்றது. உண்மையிற் சங்கிலி மன்னன் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை மட்டுமன்றி (நாகதீபம்) ஆதிதிராவிடக்குடிகள் வதிந்த எல்லைகளை விரிவாக்கம் செய்த சோழர், மாகன், ஆரியச்சக்கரவர்த்தி முதலானோர் தாங்கிய யாழ்ப்பாண இராச்சிய பாரத்தைத் தாங்க வேண்டியவனாகின்றான். அதாவது இன்னொரு வகையிற் கூறினாற், துட்டகைமுனு கருதிய தமிழ்ப் பிரதேசங்களான (மகாவமிசம். 11. 85) மகாவலி கங்கைக்கு இப்பாலுள்ள பகுதிகளை மட்டுமன்றி, அப்பாலும் ஆதிதிராவிடக் குடிகள் பெருங்கற்பண்பாட்டு நாகரிகத்தை வளர்த்த தென்கிழக்குக் கரைப்பகுதிவரைக் கட்டிக்காக்க வேண்டியவனாகின்றான். மாகன் ஏற்கனவே கிழக்குக் கரையோரமாக வாழ்ந்த தமிழ்க் குடிகளுக்குப் பாதுகாப்பும், உறுதியுமளிக்குங் வகையிற் பல பணிகளையாற்றியிருந்தான். மாகனின் பணிகளைப் பொறுப்பேற்ற சோழகங்கன் திருகோணமலைப் பிரதேசத்தைச் சிறப்பாகத் திருக்கோணேசுவரக் கோவிலின் நிர்வாகத்தை இந்தியாவிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட ஏழு வன்னித் தலைவர்கள் பெறுப்பில் விட்டிருந்தான். இவ்வாறு யாழ்ப்பாண அரசின்கீழிருந்த பெரும் நிலப்பரப்புகள், வன்னித் தலைவர்களின் கைக்கு மாற்றப்பட்டிருப்பினும், யாழ்ப்பாண அரசே மேலதிகாரங்களை வைத்திருந்தது. இவற்றுட் சில வன்னிப் பிரிவுகள்

பராக்கிரமபாகு II (கி. பி. 1236--1271)ன் காலத்திற் சிங்கள அரசின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டுவிட்டதாகத் தெரிகின்றது. (சூள வமிசம். 83. 10) ஆயினும் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதலாக ஆண்ட ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் திருகோணமலை வன்னித் தலைவர்கள்மீது தம் ஆதிக்கத்தை வைத்திருந்தனர் என்பதனை உறுதிப்படுத்தப் போதிய பிற ஆதாரங்கள் உள. பதினான்காம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதான நம்பொத்த எனும் சிங்கள நூல், “திருகோணமலை தெமளபட்டணத்தில் அடங்கியுள்ளது” என்று கூறும். மேலும் போர்த்துக்கேயர் தம் அதிகாரத்தைத் திருகோணமலைவரை பரவலாக்க மியன்றபோது, திருக்கோணேசுவரர் ஆலய நிர்வாகப் பொறுப்பு இன்னமும் தம்பலகாமத்து வன்னித் தலைவர்கள் தலைமையில் கீழிருந்தது. அதனோடு வடபாலிருந்த வன்னித்தலைவர்களும் தமது வருவாயின் ஒரு பகுதியைத் திருக்கோணேசுவரர் ஆலயத்திற்கு வழங்கி வந்தனர். ஆனாலும் திருக்கோணேசுவரர் ஆலயத்தின் மேலதிகாரங்களை யாழ்ப்பாண அரசு வைத்திருந்தது. அதனாலேயே போர்த்துக்கேயத் தளபதி அஸ்வேடோ (General Azevedo) திருக்கோணேசுவர ஆலயத்தைத் தரைமட்டமாக்கமுன் சங்கிலி மன்னனை நேரிற்கண்டு, திருக்கோணேசுவரர் ஆலயத்தை இடித்துப் பாசறையொன்று கட்ட விரும்புவதாகத் தெரிவித்தான் எனத் தெரிகின்றது. பின் சங்கிலி மன்னன் இறந்த பின்னரே, கண்டியரசர் தம் ஆதிக்கத்தைத் தம்பலகாமத்து வன்னித் தலைவர்கள்மீது திணித்தனர் எனத் தெரிகின்றது.

போர்த்துக்கேயருக்குப்பின் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் யாழ்குடாவிற் குத் தென்திசையாக அமைந்த வன்னிப்பிரதேசம், மேற்கிற் தெதுறு ஓயா முதலாகக் கிழக்கிற் கும்புக்கன் ஓயா வரை பரந்த பிரதேசத்தை உள்ளடக்கியிருந்தது என்று டெனிஸ் என். பெர்னாண்டோ ஒல்லாந்தரின் புவியியற் படத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு காட்டுவர்¹. எனினும், இவர் பெரும்பாலான வன்னிப் பகுதி கண்டி அரசின் நிருவாகத்திலும், வடக்கு வன்னி அல்லது டச்சு வன்னி நிருவாக எல்லைகளாக இருந்தன என்றும் கொள்வர். ஆனால் எஸ்மே ரன்கின் (Esme Rankine) ஒல்லாந்தரின் யாழ்குடா அரசின் நிருவாகத்திற்குட்பட்ட கரைப்பகுதிகளாக மேற்கே கற்பிட்டிமுதல் மன்னார்வரையும், பின் மன்னார்முதல் திருகோணமலை வரையிலான கரைப்பகுதிகளே அமைந்திருந்தன என்றும், வன்னி அரசின் மத்தியபாகங்களை டச்சுக்காரரின்

1 Denis N. Fernando, “Ancient maps of Sri Lanka” Daily News Sep. 4-1986. Also vide, “Ptolemy’s Lankadieep of the Dutch” Daily News Sep. 5-1986

ஆதிக்கத்திற்குக்கீழ் இருக்கவில்லை என்றும் குறிப்பிடுவர்². ஆனால் ஒல்லாந்தக் கமாண்டரின் 1657ம் ஆண்டுக் குறிப்புப்படி, நான்கு பிரதான பிரதேசங்களையும், பதின்மூன்று தீவுகளையும் கொண்ட யாழ்ப்பாணப் பட்டின இராச்சியத்தில் வன்னி என்று அழைக்கப்படும் பிரதேசங்களும் அடங்கும் என்ற விபரம் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளது³. எனவே ஏற்கனவே சங்கிலி மன்னன் காலத்தில் வன்னிராசாக்கள் யாழ் அரசின் மேலதிகாரத்திற்குட்பட்டிருந்தார்கள் என்பதனாற் போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் காலங்களிலும் வன்னிப்பிரதேசம் யாழ்குடா அரசின் அதிகாரத்திற்குட்பட்டிருந்ததென்பதிற் சந்தேகமில்லை.

பின் ஆங்கிலேயர் காலத்திலும் தமிழரசுகளின் எல்லைகளில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டதற்கான ஆதாரங்கள் இல்லை என்பதற்காகிய சான்றுகளை, ஒல்லாந்தர் காலத்தைய ஆவணங்களிலும், ஆங்கிலேயர் காலத்தில் எடுத்த குடிசன மதிப்புப் புள்ளி விபரங்களிலிருந்தும், நாம் பெறக்கூடியதாக இருக்கின்றது. 1657ம் ஆண்டு எழுதப்பெற்ற ஒல்லாந்தக் கமாண்டரின் குறிப்புகளின் படி, அவர் யாழ்ப்பாணப் பட்டின இராச்சியத்தில் வன்னிப் பிரதேசங்களையும் உள்ளடக்கிக் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பது மேலே அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் இக்காலத்தைய ஒல்லாந்தர் ஆவணங்களில் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்புப் பிரதேசங்கள் ஒன்றிணைந்த பகுதிகளாக “மலபார் மாவட்டம்” என்ற சிறப்புப் பெயராற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்குப்பின் இடம்பெற்ற ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் 1927ம் ஆண்டு எடுத்த குடிசன மதிப்பின்போது திருகோணமலை மாவட்டம் தூய தமிழ் பிரதேசமாகவே பதியப்பட்டுள்ளது. பிரித்தானியர் நிருவாகத்தில் வன்னி முதலிற் திருகோணமலை, மட்டக்களப்புக் கலெக்டரின் நிருவாகத்திலும், இரண்டாவது கட்டத்தில் யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தின் நிருவாகத்திலும் இணைக்கப்பட்டிருந்ததென்றும், பின் 1807ம் ஆண்டளவிலே வன்னி தனி மாவட்டமாக (வவுனியன்குளம்) நிருவகிக்கப்பட்டதென்றும் கிறிஸ்தோபர் ஆராய்ந்து காட்டுவர்⁴. இவ்வாறு மாகன், குளக்கோட்டன் (கி. பி. 1214-1235) காலத்திற் தமிழகத்தில் வன்னி என்ற பகுதியிலிருந்து வருவிக்கப்பட்ட வன்னிக்குடிகள் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை வாழ்ந்து வருகின்ற வவனியா, தம்பல

2 Esne Rankine “Forgotten Forts” Obsever June. 15-1986

3 எல். சாந்திகுமார் “தமிழரின் பாரம்பரிய பிரதேச வரலாற்று ஆய்வுகள் மீண்டும் தொடரவேண்டும்” வீரகேசரி 20-10-1985

4 யோ. கிறிஸ்தோபர் “வவுனியன் விளாங்குளமே வவுனியா வாகியது” வீரகேசரி 8-2-1987

காமம் முதலான பகுதிகள் தனித் தமிழ்ப் பிரதேசங்களாக இருந்துவரினும், இடையிடையே கில பகுதிகள் சிங்கள அரசின் அதிகாரத்திற்குட்பட நேர்ந்தன என்பதனைச் சூளவமிசம் (18. 11. 87 : 26) மட்டக்களப்பு மான்மியம் என்பன குறிப்பிடுகின்றன. இத்தகைய குறிப்புகள் தவிர, ஆங்கிலேயர் வித்திட்ட தொல்லியல் ஆய்வுகளே இன்று நாம் தமிழர் பாரம்பரியப் பிரதேசங்களை இனங்கண்டுகொள்ள உதவின எனலாம்.

ஆனால் காலப்போக்கில் ஆங்கிலேயர் உருவாக்கிய ஒற்றையாட்சிமுறை, சிங்களப் பெரும்பான்மையின மக்களின் கைக்கு மாறிய காலம்முதலாக, ஏற்பட்ட புதிய குடியேற்றத் திட்டங்கள் இன்ற தமிழ்ப் பிரதேச மக்கள் எல்லைகள் முடங்கலாயின. இக்காலம் முதலாகத் தமிழ்ப் பிரதேச மக்கள் மனித அடிப்படை உரிமைகளுக்காகப் போராடும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். தமக்கென ஒரு பாரம்பரியப் பிரதேசம் ஏற்கனவே இந்நாட்டில் இருந்ததா என்றுகூடச் சந்தேகிக்கிற நிலைக்குத் தள்ளப்படலாயினர். இந்நிலையில் ஏழ்பனைநாட்டின் இரு பாரம்பரியக் கலாசாரப் பிரிவுகள் யாவும் ஓராட்சி எனற போர்வையில் அடையாளம் காணமுடியாதவாறு மறைந்துகொண்டிருக்கும்வேளையில் நாகதீபம், இலங்காதீபம் அல்லது மலபார் மாவட்டம், திரிசீகள அரசுகள் என்ற பிராந்திய வேறுபாடுகள் முற்றாக மறைந்து விட்டன எனலாம். எனவே இத்தகைய அரசியற் பின்னணியில் இந்நாட்டு மக்கள் அனைவரும் இன, மத, மொழி வேறுபாடின்றி இலங்கையர் என்ற பெயராலே அழைக்கப்பட்டு வருகின்றனர். எனினும் இலங்காபுரியின் பிறப்பிடமான திருகோணமாமலை நன்னகரில் வாழ்ந்த ஆதிதிராவிட வணிகக் குடிகள், திரும்பவும் தமது பாரம்பரியப் பிரதேச உரிமைகளை அங்கு நிலைநாட்டக் கூடிய சூழ்நிலைகளைச் சோழர்கள், கலிங்கத்து மாகன், சோடகங்கன் (சூளக்கோட்டன்) யாழ்ப்பாணத்து அரசர்கள் முதலானோர் உருவாக்கிக் கொடுத்ததனாலேயே யாழ்குடா மக்கள் திரும்பவும் தம் கலாசாரத்தை திருகோணமலை மாவட்டத்தில் பேணி வளர்க்கமுடிந்தது.

இயல் 6

இலங்கையிற் தமிழர் வளர்த்த பெளத்தம்.

இலங்கையிலும், தமிழகத்திலும் பெளத்தமத வளர்ச்சிக்குத் தமிழ்ப் பெளத்தர்கள் ஆற்றிய பணியே, இன்று இலங்கையிற் பெளத்தம் சிறப்புடன் வாழ வழி வகுத்தது, எனில் மிகையாகாது. இலங்கையிற் பெளத்தமதம் கௌதம புத்தராற் பரப்பப்பட்ட பணி என்றும், பின் தகழகத்திற் பெளத்தமதம் இலங்கைப் பெளத்தர்களாற் பரப்பப்பட்ட பணி என்றும், இது பற்றி ஆராய்ந்த சில இந்திய அறிஞர்களுடைய கருத்து ஆகும். இவர்களுடைய கருத்துக்களை வரலாற்றடிப்படையில் ஆராயும் பொழுது நடந்ததை நடந்தவாறு ஓரளவாவது அணுகக்கூடியதாக இருக்கின்றது எனலாம். கௌதம புத்தர் தமது மதத்தைப் பரப்ப மூன்று தடவைகள் இலங்கைக்கு வந்திருந்தார் என்பதனை மகாவமிசம் நூலின் முற்பகுதியில் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றது. கௌதம புத்தர் முதற்தடவை வந்தபொழுது மகியங்களையில் வதிந்த இயக்கர் குடிகளையும், இரண்டாவது தடவை வந்த பொழுது நாகதீபத்தில் (யாழ்குடாவில்) வதிந்த நாகர் குடிகளையும், தன் மதம் தழுவச்செய்திருந்தார் என்றும், பின் மூன்றாவது தடவையாகக் கல்யாணியை (களனியா) ஆண்ட நாககுல அரசன் மணியகிகவின் வேண்டுகோட்கிணங்கிப் பெளத்த சங்கத்தினருடன் அங்குசென்று பெளத்த தருமத்தைப் போதித்துவிட்டு, அங்கிருந்து சமந்தகூடத்தை அடைந்து (சிவனொளிபாதமலை) தனது பாதச் சுவடுகளைத் தெரியும்படி பதித்துவிட்டு ஜேதவனத்திற்குத் திரும்பினார் என்றும் மகாவமிசம் விபரிக்கின்றது¹. மகாவமிசத்தின் இந்த வரலாற்றுக் குறிப்புகள், இந்த வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்து எட்டுப், பத்து நூற்றாண்டுகளின்பின் சமயப்பற்றுடன் எழுதப்பட்டவை ஆவன. ஆனாலும் இந்த வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைத் தமிழகத்தில் எழுந்த பழந்தமிழ்ப் பெளத்த காவியமான மணிமேகலையும் விபரிப்பதனால், மகாவமிசத்தின் வரலாற்றுக் குறிப்புகளை ஆதாரபூர்வமற்றவை என்று நாம் நிராகரித்துவிட முடியாது. தமிழ்ப் பெளத்த காவியமான மணிமேகலை பூகாரி லிருந்து 30 யோசனை தூரத்திலுள்ள மணி பல்லவத்தில் (நயினா

தீவில்) இரு நாககுல மன்னர்களிடையே தோன்றிய சச்சரவைத் தீர்த்துவைக்கக் கௌதம புத்தர் தோன்றி அறத்தைப் போதித்தனர் என்றும், கௌதம புத்தர் சிவனொளிபாதமலையிற் பதிந்த அடிச்சுவடுகளை

ஈங்கிதன் அயலகத்து இரத்தின தீவத்து
 ஓங்குயர் சமந்தத்து உச்சிமீமிசை
 அறிவியங் கிழவோன் அடியிணையாகிய
 பிறவியென்னும் பெருங்கடல்
 மறவி நாவாய் ஆங்குளது.

(மணி. காதை 11. வரி 21-25)

என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. மணிமேகலை குறிப்பிடுகின்ற மணி பல்லவமும், மகாவமிசம் குறிப்பிடுகின்ற நாகதீபமும், இன்றைய நயினாதீவு என அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது. கௌதம புத்தரின் வருகையினுற் புனிதமடைந்த நாகநாட்டின் ஒரு பகுதியான நயினாதீவினையே, தமிழ்ப் பெளத்தத் துறவியாகிய மணிமேகலை மணிமேகலா தேவதையின் துணையுடன் தரிசித்தாள் எனத் தெரிகின்றது. எனவே இவ்விரு நூல்கள் தரும் வரலாற்றுக் குறிப்புகளிலிருந்து கௌதம புத்தரே இலங்கையிற் தனது மதத்தைப் பரப்பினார் என்ற கருத்தை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

ஆனால் அசோகச் சக்கரவர்த்தி தம்பபன்னர்களைப் (இலங்கைத் தீவினரை) பெளத்தம் தழுவ எடுத்த முயற்சி கௌதம புத்தர் இறந்து ஏறக்குறைய 200 ஆண்டுகளின் பின் நிகழ்ந்த தொன்றாகும். எனவே அசோகனின் மகன் மகிந்தர் இலங்கை மக்களை மதமாற்றம் செய்ய வந்திருந்தபொழுது, நாகதீபத்தில் (யாழ்குடாவில்) ஆதிதிராவிடக் குடிகளுடன் காலப்போக்கில் ஒன்று கலந்துவிட்ட நாகர் குடிகளில் ஒரு பகுதியினராவது பெளத்தர்களாக இருந்தனர் என்றும், அதேபோற் தென் பகுதியில் மகியங்கணையை அண்டிய பகுதியைச் சார்ந்த இயக்கர் குடிகளும் பெளத்த மதத்தைப் பின்பற்றியிருந்தனர் என்றும் நாம் கருதமுடிகின்றது.† மேலும் இதனை வலியுறுத்தும் வகையில் மகிந்தர் தேவநம்பியதீசனை ஜம்புக்கோளத்திற் (நாகதீபத்தின் பழைய துறையில்) பத்துவித சக்திகளைப் பெற்ற கௌதம புத்தர் நாகர்களை மதம் மாற்றினார் என்பதனை எடுத்துக் கூறுவதனையும் நாம் அவதானிக்கலாம். தேவநம்பியதீசனும் ஜம்புக்கோளத்தில் கௌதமபுத்தரின் காலடிப்பட்ட இடங்களைக் கேட்டறிந்துகொண்டு

† கௌதம புத்தரின் பாதச்சுவடுகள் பதித்த கல்லாசனங்களைக் கொண்ட ஆதிவழிபாட்டுத் தலங்கள் பல யாழ்குடாவிலிருந்து திஸ்ஸமகாராமவரைக் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளமை இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

அந்த இடங்களில் ஜம்புக்கோள விகாரை, தீசமகா விகாரை, பரசினாராமா விகாரை முதலானவற்றைக் கட்டுவித்தான்⁵ நாக தீபத்திற் தேவநம்பியதீசனின் பௌத்தமதத் திருப்பணிகளுக்கு, நாகர்களின் அனுமதிக்கு தடைகள் எதுவும் இருந்ததாகத் தெரிய வில்லை. மேலும் சங்கமித்தை போதிமரக் கன்றுகளை இலங்கைக்குக் கொண்டுவந்தபொழுது, நாகர்களே அதனைப் பாதுகாத்து வைத்தனர் என்றும், காலப்போக்கில் அதனைத் தமதாக்க முனைந்தனர் என்றும் மகாவமிசம் கூறும். (19. 3) மேலும் நாகநாட்டிற் பூஜிக்கப்பட்ட பௌத்த சின்னங்களையே இலங்கைத்தீவில் மகாதுபத்திற் துட்டகைமுனுவினாற் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டது என்றும், இந்தப் பௌத்த சின்னங்களை நாகர்கள் கொடுக்க மறுத்தபொழுது தேரர் ஒருவர் தன் அரிய சக்தியினால் மீட்டுக் கொடுத்தனர் என்றும் தெரிகின்றது. இவ்வாறு இலங்கைத் தீவிலும், நாகதீபத்திலும் வாழ்ந்த இயக்கர், நாகர் குடிகள் மட்டுமன்றி, இந்தியாவின் பல பாகங்களிலும் வாழ்ந்த இயக்கர், நாகர்களையும் கௌதம புத்தர் மதமாற்றம் செய்தமையையும் மகாவமிசம் ஆங்காங்கே விபரிக்கின்றது. இலங்கையிற் பௌத்த மதம் கௌதம புத்தரால் மட்டுமன்றி, வர்த்தகக் குழுவினராலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது என்பதற்காகிய கல்வெட்டு ஆதாரங்களும் கிடைத்துள்ளன. கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டைச்சார்ந்த கல்வெட்டு ஆதாரங்களின்படி வல்லுக, தபசு எனும் இரு ஓரிசாமாகாணத்து வர்த்தகர்கள், கௌதம புத்தரை நேரிற் சந்தித்துப் பெற்ற தலைமுடியினை இலங்கைக்குக் கொண்டுவந்து திரிகோணமலைப் பகுதியையண்டிய திரியாயி எனும் இடத்திற் கட்டிய கிரிகந்த சேதியத்தில் வைத்துக் கட்டினார்கள் எனத் தெரிகின்றது. திரிகோணமலையிலமைந்த இலங்காபுரி நகரிலிருந்து இயக்கர் குடிகளை ஆண்ட குபேரன், இராவணன் முதலான பிராமணகுலத் தலைவர்கள் காலம் முதலாகத் திரிகோணமலை திரிகூடமென்றும், கோகர்ண என்றும் இதிகாச புராணங்களில் போற்றப்பட்டு வந்துள்ளது. மகாவமிசமும் கோகர்ணத்துறை என இதனைக் கிழக்கிந்திய நாடுகளுடன் வர்த்தகத் தொடர்புடைய துறையாகவே எடுத்துரைக்கின்றது. இத்துறைமுகத்தை யண்டி வளர்ந்த பிறநாட்டு வர்த்தகத்தை மையமாகக்கொண்டு பல இன மக்கள் இங்கு வாழ்ந்துவந்துள்ளனர் என்பதற்குத் தபசு, வல்லுகன் எனும் வர்த்தகக் குழுக்களின் வரலாறு ஆதாரமாக அமைகின்றது. எனவே கிழக்கிந்திய வர்த்தகத் துறைகளுடன் கோகர்ணத்துறை வைத்திருந்த வர்த்தகத் தொடர்புகளினாற் பௌத்தமத பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்த வர்த்தகர்களின் வருகை புத்தர் காலத்திலிருந்தே ஆரம்பமாகியிருந்தது என்பது தெளிவாகின்றது. இதனைப் பின்னணியாகக்கொண்டே பாண்டு வாசுதேவனும், புத்தகசனாவும் பௌத்த தேரர்கள்

வேடத்திற் கி. மு. 444ம் ஆண்டளவிற் கோகர்ணத்துறையில் வந்திறங்கினர் எனலாம்.

நாகதீபத்திலும் (யாழ்குடாவிலும்) இலங்கைத்தீவிலும் பெருங்கற் பண்பாட்டினைப் பேணிய ஆதிதிராவிடக் குடிகளும், தாம் வதிந்த கரையோரப் பட்டினங்களில் இந்துக்களாக வாழ்ந்தனர் என்பதற்குரிய ஆதாரங்களை நாம் காட்டினாலும், பௌத்தம் செல்வாக்குற்ற பகுதிகளில் நாகர் குடிகளைப்போன்று இவர்களும் பௌத்தம் தழுவியிருந்தனர் என்று நாம் கொள்ளின் தவறாகாது. கி. மு. 3ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பழைய பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் தமிழ் வணிகர்களால் வழங்கப்பட்ட குகைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. நாவல் நீராவிமலைக் (வடமாகாணத்தில் விளாங்குளத்திலிருந்து எட்டு மைல் தொலைவில் உள்ளது) கல்வெட்டுக்கள், வேலன், கோடி முதலான ஈறுகளைக் கொண்ட பெயர்களுடையனவாகவும், மீன் திரிகூலம், ஓம், சிவஸ்திகா, வட்டம் முதலான குறிகளைக்கொண்டவையாகவும் இருத்தலால் இவை பாண்டிநாட்டுக் கலாச்சாரத்தைப் பேணிய தமிழ்ப் பௌத்தர்கள் வாழ்ந்த குகைகள் எனக் கொள்வதிற் பிழையாகாது. மேலும் குருந்தனூர் மலைப்பகுதியை அண்டியிருக்கும் பகுதிகளில் ஏராளமான பௌத்த அழிபாடுகள் காணப்படுவதனற் புத்தர் இரண்டாவது தடவையாக இலங்கையிற் தரிசித்த இடம் இதுவாக இருக்கலாம்⁷. என்று பாக்கர் கருதுவதற்குத் தூண்டுகோலாக இருந்த காரணிகள், இதன் பழைமையைப் புத்தர் காலத்திற்கே தள்ளிவிடுகின்றன. எனவே ஆதியில் இப்பகுதிகளில் ஆதிநாகர் குடிகளும், ஆதிதிராவிடக் குடிகளுமே இந்த பௌத்த வழிபாட்டுத் தலங்களுக்கு முன்னோடிகள் ஆவர். காலப்போக்கில் பௌத்த வழிபாட்டுச் சின்னங்கள் நிறைந்த இப்பகுதிகளைச் சிங்களப் பௌத்தர்களும் ஆதரிக்க முற்பட்டிருக்கலாம் என்பதில் ஐயமில்லை.

இவ்வாறு நாகதீபத்திலும், இலங்கையிலும் ஆதிநாகர் குடிகள், ஆதிதிராவிடக் குடிகள், ஆதிஇயக்கர் குடிகள், ஆதிக் கிழக்கிந்திய வர்த்தகக்குடிகள் முதலானோர் கி. மு. 5ம் நூற்றாண்டளவிலே பௌத்த மதத்தின் தோற்றத்தைக் கேள்வியுற்றும், புத்தரை நேரிற் தரிசித்துத் தழுவியும், சேதியங்கள் அமைத்தும் புத்த சின்னங்களைத் தாபித்தும், பௌத்த மதத்தை நிலைநிறுத்தியிருந்தார்கள். ஆனால் விஜயனின் வழித்தோன்றல்களான ஆதி சிங்களக் குடிகள் தேவநம்பியதீசன் (கி. மு. 247 - 207) ஆட்சிக் காலம்வரை பௌத்த மதத்தைத் தழுவியிருக்கவில்லை. தம்பன்னியில் (புத்தளப் பகுதியில்) வாழ்ந்த இச்சிங்களக் குடியேற்றத்தினரை மதமாற்றம்செய்யும் பணியைத் தேவநம்பியதீசன் வேண்டு கோட்கிணங்கியே, அசோகச் சக்கரவர்த்தி ஈடுபட்டிருந்தார்.

அசோகர் கல்வெட்டுக்கள் தம்பபன்னர் என்று குறிப்பிடும் பொழுது தம்பபன்னியிற் பெரும்பான்மையினராக வாழ்ந்த பாண்டி நாட்டிலிருந்து குடியேறிய ஆதி திராவிடக் குடிகள், மற்றும் கலிங்கத்திலிருந்து குடியேறிய சிறுபான்மையினரான ஆதிசிங்களக் குடிகளையே குறிப்பிடுகின்றன. மேலும் மகாவமிசம் குறிப்பிடுகின்ற விஜயன் காலத்துப் பாண்டிநாட்டுக் குடியேற்றங்கள், மதுரையிற் தமிழ்ச்சங்கம் அமைத்த ஆதிதிராவிடக் குடிகளின் வழிவந்தவரே. ஆனால் மகாவமிசத்திற்கு முந்திய நூல்களான இராமாயணம், மகாபாரதம், அர்த்த சாத்திரம், இரகுவமிசம் முதலானவை கபாடபுரத்திற் (கொற்கையில்) தமிழ்ச்சங்கம் அமைத்த ஆதிதிராவிடர்களையே குறிப்பிடுகின்றன. இவற்றுள் காளிதாசனின் இரகுவமிசம் கபாடபுரத்தை (கொற்கையை) உரகபுரம் என்று கூறுவதிலிருந்து நாகர்கள் இக்காலத்திலே ஆதி திராவிடக் குடிகளுடன் ஒன்றுகலந்து விட்டனர் என்பதும் உறுதிப் படுத்தப்படுகின்றது. எனினும் அசோகர் கல்வெட்டுக்கள் ஆதி திராவிடர்களைச் சேரர், சோழர், பாண்டியர் என்றே குறிப்பிடுகின்றன. மகாவமிசம் தருகின்ற விபரங்களின்படி, இலங்கையின் தென்பகுதியையடைந்த விஜயன் இயக்கப் பெண்ணாகிய குவேனியுடன் சிறிஸ்தவத்து நகரையண்டிய பகுதிகளில் வாழ்ந்து இரு குழந்தைக்குத் தந்தையாகிய பின்னரே, ஒரு அரசினை உருவாக்கத் தலைப்பட்டான் எனத் தெரிகிறது. எனவே ஒரு அமைதி மிக்கப் பண்பாடுடைய அரசினை உருவாக்கும் மனநிலையுடன் ஆதி திராவிடக் குடிகள் வாழ்ந்த தம்பபன்னிக்கே (தாமிரபர்ணி-தற்போதைய புத்தள மாவட்டப் பகுதி) செல்கின்றான். அங்கு வாழ்ந்த ஆதிதிராவிடக் குடிகள் விரும்பும் வகையிற் பாண்டி நாட்டிலிருந்து பாண்டிய இளவரசியையும், தோழிகளையும் மற்றும் ஆயிரம் பாண்டிநாட்டுத் திராவிடக் குடும்பங்களையும் தருவித்துத் தம்பபன்ன அரசை உருவாக்கிக்கொள்கிறான். இந்த அரசு பாண்டிய அரசின் தலைமைத்துவத்தை மதித்து வருடந்தோறும் விலைமதிப்பற்ற முத்துக்களையும் பரிசாக அனுப்பி வந்துள்ளது. மகாவமிசத்தின் இத்தகவலில் இருந்து தம்பபன்னி அரசின் ஆட்சியின்கீழ்ப் பெரும்பான்மையினராகத் திராவிடக் குடிகள் இருந்தனர் என்பது நிறுவப்பட்ட உண்மையாகும். எனினும் விஜயனின் ஆட்சிக்குப்பின் திராவிடக் கலப்பற்ற அரசாட்சியை ஏற்படுத்த முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன. அதன் விளைவாகவே கலிங்கத்திலிருந்து பாண்டுவாசுதேவனும், புத்தகசனாவும் மாறுவேடத்திற் கோகர்ணத்துறைக்கு (திரிகோணமலைத்துறைக்கு) வருவிக்கப்பட்டனர். தம்பபன்னவில் வாழ்ந்த திராவிடக் குடிகள் அறியாத வகையிற் தனிச்சிங்கள அரசை ஏற்படுத்த எடுத்த முயற்சி இது எனலாம். ஆனாலும் தம்பபன்ன மக்கள் ஏற்கனவே கலப்பு மணத்தாற் புதியதொரு இனத்தினை ஏற்படுத்தியிருந்தனர் என்பதனை நாம் மறுக்கமுடியாது. இந்த மக்களையே

அசோகன் கல்வெட்டுக்கள் தம்பபன்னர்கள் எனக் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே மகாவமிசம் இந்த மக்கள் பௌத்தம் தழுவிய வரலாற்றினையே எடுத்துரைக்கின்றது எனிற் பிழையாகாது. எனினும் இந்த நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்து பல நூற்றாண்டுகளின் பின்னர் இதனை எடுத்துரைக்கின்ற மகாவமிச ஆசிரியர் முழுக்க முழுக்க ஒரு சிங்கள பௌத்தராகத் தாம் இருப்பதாகக் கருதிக்கொண்டே தம்பபன்னவில் வாழ்ந்த ஆதிதிராவிடக் குடிகளின் முக்கிய பங்கினை மறைத்துவிடுகின்றார். ஆனால் தீபவமிசத்திற் பௌத்தமத வருகைபற்றிக் குறிப்பிடுகையில்,

தம்பபன்னிக்குப் போவோமாக. தம்பபன்னி மக்கள் ஆற்றலுடையவர்கள். எல்லாத் துன்பங்களையும் அறிததுவிடக் கூடிய நல்ல மார்க்கத்தைத் தம்பபன்னி மக்கள் கேட்கவில்லை. அவர்களை நாம் திருப்திப்படுத்துவோம். இலங்கைத் தீவிற்குச் செல்வோமாக. (அதி. 12 - பா. 34)

என இனவாரியாக எதுவும் குறிப்பிடாமையை நாம் இங்கு அவதானிக்கலாம். எனவே தம்பபன்னவில் ஆதிச் சிங்களக் குடிகளுடன் கலப்புற்ற ஆதிதிராவிடக் குடிகளும், இச் சந்தர்ப்பத்தில் பௌத்தம் தழுவியிருக்கின்றனர் என்பது தெளிவாகின்றது. இவ்வாறு நாகதீபத்திலும், இலங்கைத்தீவிலும் ஆதிதிராவிடக் குடிகள் பௌத்தம் தழுவிய நிகழ்ச்சி காலத்தால் முந்திய தென்றாகும். ஆனால் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த ஆதிதிராவிடக் குடிகளான சேரர், சோழர், பாண்டியர், அசோகர் காலத்திலும் பௌத்தம் தழுவக்கூடிய சூழ்நிலைகள் அங்கு இருக்கவில்லை. எனவே அசோகர் சேர, சோழ, பாண்டிய நாட்டு மக்களைத் தனது நேச நாட்டினராகக்கொண்டிருந்தாலும், அவர்கள் வரவேற்காத பௌத்தத்தை அவர்கள்மீது திணித்துவிட முயலவில்லை. அதனால் அசோகனின் பௌத்தமதக் குழுவினர் இந்தியாவிற் தெற்கே மைசூர் வரையுமே வந்திருந்தனர். அதனாலே மைசூரிற் பிரம்மகிரி, ஜதிக்கராமேஸ்வர, சித்தாபூர் முதலான இடங்களிற் கிடைக்கப்பெற்ற அசோகனின் கல்வெட்டுக்கள் போன்று எதுவுமே தமிழகத்திற் கிடைக்காமற் போயின. அதாவது அசோகன் தமிழகத்திற்குப் பௌத்த மதக் குழுவினரை அனுப்பினான் என்பதற்காகிய சான்றுகள் எதுவுமே கிடைக்கவில்லை எனலாம். கியுன் சாங் (Hieun Tsang) அசோகர் காலத்திலே காஞ்சிபுரத்திற் பௌத்தம் பரவியதாகவும், மேலும் காஞ்சியிற் கௌதம புத்தர் தீர்த்தங்கரரைத் தோல்வியடையச் செய்து பௌத்தம் தழுவச் செய்தனர் என்றெல்லாம் சில மரபுக்கதைகளைக் குறிப்பிடுவர்.† ஆனால் இவற்றை வலியுறுத்தக்கூடிய

† தெ. பொ. மீ. அவர்கள், கியுன்சாங் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த போது மகிந்தர் கட்டியதாக வழங்கப்பட்ட பௌத்தப்பள்ளி ஒன்றை மதுரையிற் கண்டதாகக் குறிப்பிட்டதை ஏற்றுக் கொள்வதோடு, இங்கு மகிந்தருடன் அறத்தொண்டு புரிந்த

போதிய பிற ஆதாரங்கள் இல்லை. இலங்கை வரலாற்றுக் குறிப்புகளிலிருந்தும் கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுவரை தமிழகத்தில் பௌத்த மதத்தின் நிலைப்பாடுகளை நாம் அறிவதற்கில்லை. துட்டகைமுனு ஏற்படுத்திய (கி. மு. 101-77) ருவான்வெலிசய மகா தூபத்தின் அடிக்கல் நாட்டு விழாவிற்கு இந்தியாவின் பல பாகங்களில் இருந்தும் பௌத்த குருமார் வந்திருந்தபொழுதும் தமிழகத்திலிருந்து பௌத்த குருமார் வந்ததற்காகிய குறிப்புகள் எதுவும் மகாவமிசத்தில் இடம்பெறாமையினால் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் தமிழகத்திற் பௌத்தம் பெருமளவில் அடையவில்லை என்பது தெரிகின்றது. சங்க இலக்கியங்களிலும் இளம்போதியர் போன்ற சில பௌத்தக் கவிஞர்களைப்பற்றிய குறிப்புகள்* தவிர வேறு எத்தகைய தகவலும் பௌத்த மதத்தைப்பற்றி அறியக்கூடியளவிற்கு இடம்பெறவில்லை. ஆனால் வைத்யவாதம் அல்லது மகாயான பௌத்தம் என்ற பிரிவு இந்தியாவில் இந்துமதச் செல்வாக்குடன் கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டளவில் உருவாகியதும், அதற்குத் தமிழகத்தில் ஆதரவு இருந்திருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது. இதன்பின்னரே அங்குத் தேரவாத பௌத்தத்திற்கும் வரவேற்பிருந்திருக்கலாம். தேரவாத அடிப்படையில் எழுதப்பெற்ற மணிமேகலை எனும் தமிழ்ப் பௌத்த காவியம் எழுதப்பெற்ற காலத்தில் (இதன் காலம் கி. பி. 2 முதல் கி. பி. 5க்கு இடைப்பட்டதெனக் கருதப்பட்டு வருகின்றது.) தமிழகத்திற் பௌத்தம் சிறப்பாகக் காஞ்சி, காவேரிப் பட்டினம் முதலிய நகரங்களிற் சிறப்புடன் திகழ்ந்திருந்தது என்பதனை இந்நூலின் வாயிலாக அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. மேலும் மணிமேகலை, களர்கிள்ளி, இளம்கிள்ளி முதலான சோழ அரசர்கள் பௌத்த சைத்தியங்களைக் காஞ்சியிற் கட்டினார்கள் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. இக்காலத்திற் தமிழ் மன்னர்கள் பௌத்த மதத்தினை ஆதரிக்கத்தொடங்கி

வர் இலங்கை அரசின் உறவினரான அரிட்டர் என்றும், அவர் பெயரால் 'அரிட்டபாடி' எனும் ஊர் இன்றும் வழங்கப்பட்டு வருவதாகவும் கூறுவர். மேலும் மகிந்தர் காலத்துப் பிராமி எழுத்துக்கள் வெட்டிய பௌத்தக் குகைகள் அங்குள்ளதாகவும் குறிப்பிடுவர். மகிந்தரின் காலத்திற்குப்பின் ஏறக்குறைய பத்து நூற்றாண்டுகளுக்குப்பின் வந்த சீனயாத்திரிகரின் கூற்றுக்கள் ஆதாரபூர்வமானவை என்பது சந்தேகமே. (பார்க்கவும்: தெ. பொ. மீ. கட்டுரை, "தமிழ் நாட்டில் பௌத்தம்" வெளியீடு, உலக நாகரிகத்தில் தமிழரின் பங்கு, சர்வோதய இலக்கியப்பண்ணை, 1982 பக். 76-81)

* மயிலை சீனிவேங்கசாமி, பௌத்தமும் தமிழும், கழக வெளியீடு 1972 பக். 19.

விட்டார்கள் என்பதனையும் மணிமேகலை தரும் குறிப்புகளிலிருந்து நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

இராஜரட்னாகாரம் எனும் சிங்கள நூல் வீரதிஸ்ஸனின் (வோகரிகதீசன் கி. பி. 269 - 291) ஆட்சிக்காலத்தில் வைதுல்ய என்ற தென்னிந்தியப் பிராமணர், இலங்கைப் பௌத்தர்களைத் தமது மதத்திற்கு மாற்றமுயன்றார் எனக் குறிப்பிடும். இங்கு குறிப்பிட்டது வைதுல்யவாதப் பௌத்தரையேயாம். எனவே இக்காலத்தில் வைதுல்யவாதம் அல்லது மகாயானம் எனும் புதிய பௌத்தமதப் பிரிவு தமிழகத்தில் வேரூன்றிவிட்டதையும், தேரவாதப் பௌத்தம் நிலைபெற்றிருந்த இலங்கையிலும் அதனைப் பரப்பத் தமிழகப் பௌத்தர்கள் முயன்றிருந்தார்கள் என்பதனையும் நாம் அறியக்கூடியதாகவிருக்கின்றது. தமிழகத்து வைதுல்யவாதரின் முயற்சியினால் இலங்கையில் அபயகிரி விகாரைப் பௌத்தர்கள், தமிழகத்திலிருந்து வந்த புதிய மகாயானப் பௌத்தத்தின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டனர் என்றும், அப்பொழுது ஆட்சியிலிருந்த வோகரிகதீசன் மந்திரி கபிலன்மூலம் அபயகிரி விகாரையில் வைதுல்யக் கொள்கையைப் பின்பற்றியோரை அடக்கினான் என்றும், இவனுக்குப் பின்னர் கோதாபயன் (கி.பி. 309 - 322) அபயகிரி விகாரையில் அறுபது பிக்குகளைக் கைது செய்து மறுகரைக்கு நாடு கடத்தினான் என்றும் மகாவமிசம் குறிப்பிடுகின்றது¹⁰ இவ்வாறு இலங்கையிலிருந்து நாடு கடத்தப்பட்ட வைதுல்யவாதப் பிரிவினரே சோழநாட்டிற் காவேரிப் பூம்பட்டினத்திலுள்ள விகாரை ஒன்றிற் புகலிடம் பெற்றுப், பின் அங்கிருந்து காஞ்சிபுரத்துப் புத்த விகாரைகளுக்குச் சென்றனர் எனத் தெரிகின்றது. எனவே கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டிலிருந்து மகாயான பௌத்த சங்கங்கள் காவேரிப் பூம்பட்டினம், காஞ்சி முதலிய நகரங்களில் நிறுவப்பட்டிருந்தன என நாம் கருதக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இவ்வாறு நிறுவப்பட்ட விகாரைகளே இலங்கையிலிருந்து நாடு கடத்தப்பட்ட பௌத்த குருமாருக்குப் புகலிடம் வழங்கி ஆதரிக்கக்கூடிய நிலையில் இருந்தன. ஆனால் இதற்கு மாறாகக் கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து தமிழகத்துக்குப் பௌத்தம்மீது இலங்கைப் பௌத்தம் செலுத்திய தாக்கம் அளப்பரியதாகக் காணப்படுகின்றது.

நாம் இதுவரை ஆராய்ந்ததிலிருந்து தமிழகத்திற் பௌத்தம் கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டு முதலாகச் செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கிற்று என்பதற்குப் போதிய சான்றாதாரங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இக்காலத்திற்கு முன்னரே பௌத்தம் இலங்கையிலிருந்து தமிழகத்திற்கு நகர்ந்திருக்கலாம் என்பதற்குரிய சாத்தியக்கூறுகளையும் நாம் மறுதலிக்கமுடியாது.

நாகதீபத்தில் ஜம்புக்கோளத்துறை, இலங்கைத்தீவில் கோகர்ணத்துறை மற்றும் மாந்தைத்துறை, சலாபத்துறை முதலிய துறைகளில் வர்த்தக நிறுவனங்களை வைத்திருந்த தமிழ் வர்த்தகர்கள் தமிழகத்திற்குப் பௌத்தத்தை அறிமுகம் செய்யும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்திருக்கலாம். அதனோடு தமிழகத்தைச் சார்ந்த சேனன், குட்டன், எல்லாளன் முதலானோர் இலங்கைத்தீவைக் கைப்பற்றி அனுராதபுரத்தைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆட்சி புரிந்த காலத்தில், இவர்கள் பௌத்தமத ஆதரவாளர்களாகவும், பௌத்த மக்கள் விரும்பும் வகையில் நீதியாகவும் ஆட்சிபுரிந்துள்ளனர். இவர்களுட் சோழ இளவரசனாகிய எல்லாளன் (கி. மு. 145 - 101) பௌத்த மக்களாற் பெரிதும் விரும்பப்பட்டவன் ஆவான். அவனது நாற்பத்திநான்கு வருட ஆட்சியில் நண்பர்கள் எதிரிகள் என்ற வேறுபாடின்றி நீதியின் முன் எல்லோரையும் சமமாக நடத்தினான் என்று மகாவமிசம் இவனது ஆட்சியைப் புகழ்ந்து கூறுவதுபோல வேறு எந்தச் சிங்கள மன்னனையும் கூறவில்லை. இவனது நீதியான ஆட்சியை நிரூபிப்பதற்குப் பசு, பறவை, முதியவள் முதலானோர் எல்லாளனின் படுக்கையறை மணியையடித்து நீதிகோரிய வரலாறுகளை எடுத்துரைக்கின்ற மகாவமிசம், இவனது பௌத்தமத ஈடுபாடுகளையும் எடுத்துக்கூறத் தவறவில்லை. இவன் ஒருமுறை பௌத்த சங்கத்தினரை உணவிற்கு அழைப்பதற்காகச் சேதியபர்வதத்திற்கு (மிகிந்தலைக்கு) இரதத்திற் சென்றான் என்றும், அப்போது இரதத்தின் நுகத்தடி ஒரு பௌத்த தூபத்தின்மீது மோதித் தூபத்தின் கட்டிடம் சிதைவுற்றதனால், அதனையறிந்த மன்னன் இரதத்திலிருந்து இறங்கித் தரையிற் படுத்துக்கொண்டு தேரின் சக்கரத்தாற் தன் தலையைக் கொய்து விடுப்படி கோரினான் என்றும், அதனை மந்திரி விரும்பாததனால் இடிந்துபோன பதினைந்து கற்களைக் கட்ட அரசன் பதினைந்தாயிரம் கஹப்பணங்களை வழங்கினான் என்றும் மகாவமிசம் விபரிப்பதனால், இவனின் பௌத்தமத ஈடுபாடுகள் தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றன¹¹. எனவே இந்தத் தமிழ் மன்னர்களின் ஆட்சியிற் பௌத்தம் தமிழகத்தின் ஆதரவைப் பெற இருந்த வாய்ப்புக்களை நாம் நிராகரித்துவிட முடியாது. ஆனால் கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டளவில் வட இந்தியாவிலிருந்து மகாயான பௌத்தம் காலடி வைத்த பின்னரே, தமிழகத்திற் பௌத்தமதம் பெரும் ஆதரவைப் பெற்றதோடு இலங்கைத் தேரவாதக் கோட்பாட்டிற்கும் வரவேற்பிருந்தது என்பதே சான்றூதாரங்களுடன் நிரூபிக்கக்கூடிய வரலாற்று உண்மைகள் ஆவன.

உண்மையில் எந்தப் பௌத்தப் பிரிவினராவது நேரகாலத்தோடு தமிழகத்திற் பெருமளவிற் தாக்கம் செலுத்தமுடியாது முட்டுக்கட்டையாக இருந்த காரணி ஜைனமதம் ஆகும். தமிழ்

முகத்து மரபுக்கதைகளின்படி அசோகனுடைய பாட்டனான சந்திரகுப்த மௌரியர் காலத்திலே ஜைனம் தென்னிந்தியாவை அடைந்துவிட்டதாகத் தெரிகின்றது. மகத நாட்டில் வரட்சியால் பஞ்சம் ஏற்படப்போவதை முன்கூட்டியே உணர்ந்த பத்திரபாகு (Bhadrabahu) என்பவர் 12,000 ஜைனர்களுடன் மைசூரிலுள்ள சிரவணபொல்கொளவிற் குடியேறினார் என்றும், பின்னர் சந்திரகுப்தமௌரியரும் இராச்சியத்தைத் துறந்தபின் இந்தப் பத்திரபாகுவின் சீடனார் எனவும் தெரிகின்றது. இந்த மரபுக்கதைகளைக் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுகின்றன¹². எனினும் சில அறிஞர்கள் சந்திரகுப்தமௌரியர் எப்பொழுதாவது ஜைனராக மாறியிருக்கவில்லை என்றும், யாரோ ஒரு பிரபாசந்திர என்பவரே பத்திரபாகுவின் சீடராக இருந்தார் எனவும் கருதுவர். சந்திரகுப்த மௌரியர் கதை எவ்வாறாயினும் இக்காலப்பகுதியில் ஜைனம் தென்னிந்தியாவில் முதலில் மைசூரை அடைந்து, பின் பத்திரபாகுவினால் அனுப்பப்பட்ட விசாக முனிவரின் தலைமையிற் தமிழகத்திற் பிரசாரம் செய்யப்பட்டபொழுது, உடனடியாக மக்களின் ஆதரவைப் பலபாகங்களிலும் பெறலாயிற்று. அதனோடு தமிழக ஆட்சியிலும் சமணம் ஆதிக்கம் செலுத்தத்தொடங்கிற்று. தமிழகத்தின் அரசாட்சியில் இருண்டகாலமாகக் கருதப்படுகின்ற களப்பிரர்கள் மைசூரில் சிரவணபொல்கொளவிலிருந்து வந்த களப்பிரர்களே என்பதற்காகிய கல்வெட்டு ஆதாரங்களும் கிடைத்துள்ள¹³. இவ்வாறு ஜைனம் ஆதிக்கம் செலுத்திய பின்னணியிற் தமிழகத்திற் பௌத்தத்திற்கு ஆரம்பத்தில் வரவேற்பிற்கிடமிருக்கவில்லை. எனினும் மகாயான பௌத்தத்தின் தோற்றத்துடன் தங்குதடையின்றி பௌத்தம் தமிழகத்தை அடையமுடிந்தது. எனவே காலப்போக்கில் இலங்கையையே தமிழகத்துப் பௌத்தத்திற்குப் பிரதான தாயகம் எனும் அளவிற்கு நெருங்கிய பௌத்தக் கலாசாரத் தொடர்புகள் ஏற்படலாயின.

தமிழகத்திற்கும், இலங்கைக்குமிடையே நிலவிய பௌத்த கலாசாரத் தொடர்புகளை உபசாகஜனாலங்கார என்ற பாலினூல் விரிவாக எடுத்துரைத்து உள்ளது. இவ்வாறு பழைய பாளி, தமிழ் நூல்களின் ஊடாகத் தெரியவந்த தமிழக இலங்கைக் கலாசாரத் தொடர்புகளைப்பற்றி கே. ஜி. அமரதாசு, ஆ. சிவநேசச்செல்வன் முதலானோர் ஆராய்ந்து சில கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்கள்¹⁴. இத்தொடர்புகள் யாவை என்பதனை மேலே நோக்குவோம்.

மகாவமிசம் விபரிப்பதன்படி கோதாபயனால் நாடு கடத்தப்பட்ட தேரோ ஒருவருக்குச், சோழ நாட்டைச் சேர்ந்த

சங்கமித்தர் சீடராக இருந்தபொழுது, தன் ஆசிரியருக்கு நேர்ந்த துன்பங்களை அறிந்து இலங்கை மகாவிகாரைப் பிக்குகளிடம் வெறுப்படைந்தவராகவும், இலங்கை மக்களை மகாயான்ப் பௌத்த மதத்தைப் பின்பற்ற வைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணங் கொண்டவராகவும் இலங்கைக்கு வந்திருந்தார். அதனாற் தூப ராமாவிற் கூடியிருந்த பௌத்த பிக்குகள் கூட்டத்தில் வலிய நுழைந்து, அங்கு சங்கபால பிரிவேணுவில் வசித்த தேரர் சொன்ன வார்த்தைகளுக்கெதிராக மறுத்துரைத்தார். பின்னர் மன்னன் கோதாபயன் மனங்கவரும்படி நடந்து, அவன் அரண்மனையில் நிரந்தர விருந்தாளியாகத் தங்கியிருந்து, அவனின் மூத்த மகன் ஜேததீசனுக்கும், இனைய மகன் மகாசேனனுக்கும் ஆசானாக அமைந்திருந்த காலத்தில், இவர் மகாசேனனிடம் அதிக ஈடு பாடுடையவராக இருந்தார். பின் ஜேததீசன் ஆட்சி பீடத்தி லேறியபொழுது அவனுக்குப் பயந்து சோழநாட்டிற்குத் திரும் பிய இவர், பின் மகாசேனனின் பட்டாபிஷேகத்திற் கலந்து கொண்டு பின்வருமாறு கூறினார். “மகாவிகாரையில் வசிப்பவர் கள் உண்மையான வினயத்தைப் போதிப்பதில்லை. நாங்கள்தான் உண்மையான வினயத்தைப் போதிப்பவர்கள்” அதனைக் கேட்ட மகாசேனன் “மகாவிகாரையில் வசிக்கும் பிக்குகளுக்கு யார் உணவு அளித்தாலும் அவர்களுக்கு நூறுபணம் அபராதம் விதிக்கப்படும்” எனக் கட்டளை பிறப்பித்தான். இதனால் மகாவிகா ரைப் பிக்குகளுக்குப் பசி பட்டினி ஏற்படவே அவர்கள் அதனை விட்டு மலயத்திற்கும், உருகுணைக்கும் சென்றுவிட்டனர். இவ் வாறு ஒன்பது வருடங்கள் மகாவிகாரை காலியாக இருந்த சமயம் அதன் பொருள்கள் யாவும் அபயகிரி விகாரைக்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்டன¹⁵. மகாவமிசம் இவ்வாறு இலங்கையில் முதன் முதலாக ஒரு தமிழ்த் தேரரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பௌத்தமதப் புரட்சியை இனபேத வெறுப்புகளின்றி எடுத் துரைப்பது போற்றற்குரியது. இவ்வாறு சங்கமித்த தேரரை முன்னோடியாகக்கொண்டு தமிழகத்துத் தேரர்கள் ஆற்றிய பணி கள், பாளி இலக்கியப் பின்னணியில் அமைந்ததாயிலும் உண்மை யிற் தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்குரிய இலக்கிய மரபுகளையும் ஒதுக்கி விடவில்லை. இதனைச் சாத்தனார் எழுதிய தமிழ்ப் பௌத்த காவியமான மணிமேகலையிலிருந்து நாம் அறிந்துகொள்ளலாம். தமிழ்ப் பௌத்தர்களால் இயற்றப்பட்ட பிற தமிழ் நூல்களான ளீரசோழியம், குண்டலகேசி, நீலகேசி, பிம்பசாரக்கதை முதலிய நூல்களிற் கைக்கு எட்டுகின்ற பகுதிகளிலும். தமிழ் மரபுகளைக் கண்டு தெளியலாம்.†

† இவை தவிர, ளீரசோழிய உரை, நீலகேசியுரை, சிவஞான சித்தியாரின் ஞானப்பிரகாசர் உரை, தக்கயாகப்பரணி உரை

சங்கமித்திரருக்குப் பின் தமிழகத்திலிருந்து இலங்கைக்கு வருகைதந்த தமிழ்த் தேரர்களிற் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவர் புத்த கோசமகாசாரியர் ஆவர். காஞ்சிபுரத்துப் பௌத்த பள்ளியைச் சேர்ந்த இவர் சுமதி, ஜோதிபாலா முதலான பௌத்ததோரின் வேண்டுகோட்கிணங்கி, மகாநாமன் காலத்தில் (கி. பி. 409-431) இலங்கையில் மூன்று வருடங்கள் தங்கி, மகாவிகாரைப் பௌத்த சங்கத் தலைவராகிய சுங்கபாலரின் வரிகாட்டலின்படி விசுத்தி மார்க்கம் என்ற பாளி நூலை இயற்றினார். இவர் திரிபிடகத்திற்கு இருந்த ஆறு உரை நூல்களைப் பானியில் மொழிபெயர்த்திருந்தார். எனவே இவை யாவும் தமிழிலிருந்த பழைய உரை நூல்களே என்பது தெளிவாகின்றது. தேரவாதரான புத்தகோசமகாசாரியாரின் உரைகள் பௌத்தமதக் கோட்பாடுகளுக்கு அதிகாரபூர்வமாக அமைந்திருந்தன. இவர் காலத்தவரான உறையூரைச் சேர்ந்த புத்ததத்த மகாதேரர் தாம் பௌத்தமத தத்துவங்களைக் கற்றுக்கொள்ள இலங்கைக்கு வந்திருந்ததாகவும், பின் காவேரிப்பூம்பட்டினத்திலுள்ள கணதாசருடைய மடத்திற் தங்கியிருந்து அபிதம்மாவதாரம் எனும் நூலை எழுதியதாகவும், தமது நூலின் முன்னுரையிற் குறிப்பிடுகின்றனர். தமிழகத்தில் வசித்த காலத்தில் இவர் இயற்றிய பிறநூல்கள் மதுரத்தவிலாசினி, வினயவினிச்சயம், உத்தரவினிச்சயம், ரூபாரூபவிபாகம் என்பனவாம். ஜினாலங்காரம், தந்ததாது, போதிவம்சம் முதலிய நூல்களையும் இலங்கையிற் தங்கியிருந்த காலத்தில் இயற்றியிருந்தார். இந்நூல்கள்லிருந்து கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிற் தமிழகத்திற்கும், இலங்கைக்குமிடையிலிருந்த பௌத்த கலாச்சாரத் தொடர்புகளை ஓரளவிற்கு நாம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

ஆசாரியர் தருமபாலர் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிற் காஞ்சிபுரத்துப் பௌத்த விகாரையொன்றிற் ஹீனயான (தேரவாத) கோட்டைப் பின்பற்றிப் மகாதேரராவர். பின் இவர் நாலந்தா பௌத்தப் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்றிருந்தகாலே மகாயானக் கோட்பாட்டைத் தழுவினார். இவர் இலங்கையில் மகாவிகாரையிற் தங்கியிருந்தபொழுது, தமிழ் நாட்டுப் பௌத்தப் பள்ளிகள் வைத்திருந்த பழைய தமிழ் உரைகளையும், இலங்கையிற் பாதுகாக்கப்பட்ட சிங்கள உரை நூல்

என்பவற்றிலிருந்தும் பௌத்தத் தமிழ்ப் புலவர்கள் வேறு பல பௌத்த நூல்களையும், பாடல்களையும் எழுதியிருந்தனர் என நாம் அறியக்கூடியதாகவிருக்கின்றது. சித்தாந்தத்தொகை, திருப்பதிகம் என்ற பௌத்த நூல்களும், பிம்பசாரக்கதை என்ற பௌத்தகாப்பியமும் இருந்தமையை நாம் மேற்குறிப்பிட்ட உரைகள்வாயிலாக அறியமுடிந்தது.

களையும் ஆராய்ந்து திரிபிடகத்திற்குப் பதினான்கு உரைகளை எழுதினார். இவரது பிறநூல்கள்பற்றிய பட்டியலை கந்தவமிசம் எனும் நூலிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளலாம். இக்கால கட்டத்திற்காஞ்சியிற் தங்கிருந்த கியுன்சாங் (Hieun Tsang) இவரின் வாழ்வைப்பற்றி அங்குள்ள பிக்குமாரிடமிருந்து கேட்டறிந்துகொண்டார். கியுன் சாங் அறிந்துகொண்டதன்படி, இவர் காஞ்சிமன்னரின் உயர் அதிகாரி ஒருவரின் மகன் எனத் தெரிகின்றது. மேலும் கியுன் சாங் காஞ்சியில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பௌத்தவிகாரைகள் இருந்ததாகவும், முந்நூறுக்கு மேற்பட்ட இலங்கைப் பௌத்த தேரர்கள் யோக, ஸ்தாவிரப் பிரிவுகளிற் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார்கள் என்றும் கூறுவதிலிருந்து இலங்கைப் பௌத்தர்கள் சில கோட்பாடுகளைத் தமிழகத்துப் பௌத்த சங்கத்தினரிடமிருந்து கற்றுக்கொண்ட சந்தர்ப்பங்களும் உள என்பது தெளிவாகின்றது.

பாண்டிநாட்டைச் சேர்ந்த அநிருத்திரதேரர் சோமவிகாரையின் தலைவராக இருந்தவர். இவர் அபிதர்மார்த்த சங்கிரகம், பரமத்தவினிச்சயம், காமரூபப்பரிச்சேதம் முதலான பௌத்ததரும நூல்களை எழுதியிருந்தார். இவற்றுள் அபிதர்மார்த்தசங்கிரகம் இலங்கைப் பௌத்த சங்கத்தினராலும், பர்மா பௌத்த சங்கத்தினராலும் நன்கு படித்துப் பின்பற்றிய நூலாகும். சோழ நாட்டினரான காஸ்யபதேவரும் பௌத்த உரை நூல்களான மோகவிச்சேதனீ, விமதிவிச்சேதனி, விமதிவிநோதினி, அநாகதவம்சம் முதலானவற்றை எழுதியிருந்தார்.

கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டளவிற் புத்தம்பிய தீபங்கார எனும் சோழநாட்டுப் பிக்கு இலங்கையில் ஆனந்தவனரதனர் எனும் மகாதேரரிடம் பௌத்தசமய தத்துவங்களைக் கேட்டுப் பயின்றிருந்தார். இவருக்குப் பின்னர் காஞ்சிப் பௌத்த பள்ளியினைச் சேர்ந்த ஆனந்ததேரர் இலங்கையிலிருக்கும்பொழுது, பௌத்த தருமத்தைப் போதிப்பதற்காக பர்மாவிற்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தார். இவர் அங்கு தன் பௌத்தக் கோட்பாடுகளைப் போதித்தபின் கி. பி. 1245ல் காமானூர்.

இவ்வாறு தமிழ்நாட்டுப் பௌத்த சங்கம் இலங்கைத் தேரவாதப் பௌத்த கோட்பாட்டிற்காகவும், இலங்கைப் பௌத்த சங்கம் தமிழகத்து மகாயானப் பௌத்தக் கோட்பாடுகளுக்காகவும், ஒன்றையொன்று ஆதரித்துவந்துள்ளன. மேலும், பராக்கிரமபாகு II இன் (கி. பி. 1236 - 1271) காலத்திற் தமிழகத்துப் பௌத்த சங்கங்கள் ஒழுக்கக்கட்டுப்பாட்டிற் சிறந்திருக்கையில் இலங்கைப் பௌத்த சங்கங்கள ஒழுக்கக்

கட்டுப்பாடுகளின்றிச் சீர்கெட்டிருந்தன. இதற்குக் காரணம் தமிழகத்திற் பௌத்தமத கண்டனங்களுடன்கூடிய பக்தியியக் கத்தின் அறைகூவலுக்கு ஈடுகொடுக்கக்கூடியளவில் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகள் அவசியமாக இருந்தன. எனவே இக்காலகட்டத் திற் பராக்கிரமபாகு II சோழநாட்டுப் பௌத்த சங்கங்களுக்குப் பல்வகையான அன்பளிப்புக்களைச் செய்து, சோழ நாட்டுப் பௌத்த தேரர்களை வரவழைத்து இலங்கைப் பௌத்த சங்கத் தினரை ஒழுக்க விதிகளுக்குட்படுத்தினான். அதனோடு தமிழகத்திற் தம்பரட்டவில் (தாமிரலிங்கம் எனக் தருதப்படுகின்றது) கல்வி, அறிவு ஒழுக்கங்களினூற் புகழ்வாய்ந்த தர்மகீர்த்தி என்னும் மகா தேரரை வரவழைத்துப் பௌத்தமதக் கோட்பாடுகளைப் பேண நடவடிக்கைகளும் எடுத்திருந்தான்¹⁷. இத்தமிழ்த் தேரர் “தாட்டாவம்சம்” எனும் நூலைப் பாளி மொழியில் எழுதினார். பராக்கிரமபாகு III ன் மகனான விஜயபாகு IV (கி.பி. 1271-1273) சகஸ்தித்தவில் (தஸ்தோட்ட) நிகழ்ந்த பௌத்தமதப் புனித நீர் விழாவிற்கு வந்திருந்த பௌத்த சங்கத்தினருக்கு வழங்கி எஞ்சிய பொருட்களைப் பாண்டி, சோழ நாடுகளில் வாழ்ந்துவந்த பௌத்த சங்கத்தினருக்கு அனுப்பித் தமிழகத்துப் பௌத்தர் களுக்குத் தன் ஆதரவை உணர்த்தியிருந்தான்¹⁸. பராக்கிரம பாகு IV ம் (கி. பி. 1302-1346) தனது அரசசபைப் பௌத்த ஆசானாகச் சோழநாட்டைச் சேர்ந்தவரும், தன்னடக்கமுடைய வரும், பல மொழியாற்றலுடையவரும், பௌத்த தத்துவங்களை அறிந்தவருமான மகாதேரர் ஒருவரை நியமித்தான். பராக்கிரம பாகு IV மன்னன், இவரிடமிருந்து ஜாதகக் கதைகளைத் தொடர்ந்து கேட்டபின், அவற்றைப் பாலியிலிருந்து சிங்கள மொழியில் மொழிபெயர்ப்புச் செய்தான் என்றும், அதனோடு தனது சோழநாட்டு ஆசானுக்கு நன்றியுடையவனாக வித்து காமத்தில் விகாரை ஒன்றினையும். போதிமரத்துடன்கூடிய வழி பாட்டுத் தலமொன்றினையும் அமைத்துக்கொடுத்தான் என்றும் சூளவமிசம் கூறுகின்றது¹⁹.

இதுவரை நாம் ஆராய்ந்ததிலிருந்து பராக்கிரமபாகு II இன் காலம் முதலாக இலங்கைப் பௌத்த சங்கத்தினரைச் சீர்திருத்தி அமைக்கும் பணியிற், தமிழகத்துப் பௌத்தர்களின் அரும்பணியானது, இலங்கைப் பௌத்தமத வரலாற்றில் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். ஏனெனில் இலங்கைப் பௌத்த சங்கம் சீர்கெட்டு அறிவுறும் நிலையில், அதற்குப் புத்துயிரளித்துப் புனர் வாழ்வளித்த பெருமை தமிழகத்துப் பௌத்தர்களையே சார்ந்ததாகும். ஆனால் இதனைத் தொடர்ந்துவந்த நூற்றாண்டுகளிற் பௌத்த சங்கம் தமிழகத்தில் நிலைகுலைந்து முற்றாக அறிந்து விட்டது. இலங்கையிலும் இராஜசிங்கன் I (கி. பி. 1581-1593)

தன் தந்தையைக் கொன்ற பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்தம் இல்லை என்று பௌத்த சங்கம் கூறியிருக்கையிற், சிவவேடம் தாங்கிய சிவபக்தர்கள் பிராயச்சித்தம் உண்டு எனக் கூறவும், பௌத்த சங்கத்தினர்மீது கோபமடைந்து, பௌத்த சங்கத்தினரைக் கொன்றும், சமயநூல்களை எரித்தும், விகாரைகளை அழித்தும் பழி வாங்கியதனாற் பௌத்த சங்கத்தினர் சங்கத்தைவிட்டு நீங்கி விட்டனர். அதனால் இவனுக்குப்பின் ஆட்சிப் பதவியையேற்ற விமலதர்மசூரியன் I (கி. பி. 1592-1604) இலங்கையிற் பௌத்த சங்கத்திற்குச் சேரக்கூடிய பிக்குமார் இல்லாமையாற் கீழைப் பர்மாவ்லிருந்து பௌத்தபிக்குமாரை வரவழைத்திருந்தான். இக்காலத்திற் தமிழகத்திற் பௌத்தம் முற்றாகவே மறைந்துவிட்ட நிலையினையே இது உணர்த்துகின்றது எனலாம். இவனுக்குப்பின் விமலதர்மசூரியன் II (கி. பி. 1687 - 1707) மற்றும் கண்டி இராச்சியத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்திய மதுரை நாயக்க மன்னர்களும் கீழைப்பர்மா, சீயம் முதலான நாடுகளிலிருந்து பௌத்த சங்கத்தினரைத் தருவித்தனர். ஆனாற் பதினேந்தாம் நூற்றாண்டுவரை தமிழகத்துப் பௌத்தர்கள் தமது இலங்கையுடனான பௌத்த கலாசாரத் தொடர்புகளைப் பௌத்தமத வளர்ச்சிக்காகவும், மேம்பாட்டிற்காகவுமே வைத்திருந்தனர் என்பதனை மகாவம்சம், சூளவம்சம் முதலான நூல்கள் தெளிவாக எடுத்துரைத்துள்ளன.

தமிழகத்தில் மக்களும், மன்னரும் பௌத்தத்திற்கு ஆதரவு வழங்கி வந்ததனாலே அங்கு கி. பி. பதினாண்டாம், பதினேந்தாம் நூற்றாண்டுகள்வரை பௌத்தத்தைப், பக்தி இயக்கம் அணைக்க, அணையாது காற்றுக்கு நான்கு பக்கமும் சுழலும் தீபம் போற் சிலகாலம் எரிந்துகொண்டிருந்துவிட்டுப், பின் முற்றாக அணைந்தேபோய்விட்டது. ஆனால் இலங்கையில் நிலைமைகள் முற்றுமுமுதாக வேறுபட்ட பின்னணியில், இறுதிவரை தமிழ் மன்னர்கள் பௌத்தத்தையும், பௌத்தசாசனத்தையும் பேணியிருந்தார்கள். இலங்கையிற் தமிழ் மன்னரும், தமிழ் மக்களும் பௌத்தமத வளர்ச்சிக்காகவும், பௌத்த சாசனத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் ஆற்றிய பணியை இங்கு சுருக்கமாக ஆராய்தல் அவசியமாகும்.

சேனன், குட்டன் (கி. மு. 177 - 155) எல்லாளன் (கி.மு. 145 - 101) முதலானோர் தாம் ஆளும் மக்களின் உள்ளங்களைக் கவரும் வகையில், அம்மக்களின் மதநம்பிக்கைகளைப் பின்பற்றி அம்மத வளர்ச்சிக்குத் தாமும் ஈடுபடவேண்டும் என்ற கோட்பாடுகளுக்கு முன்னோடிகளாக விளங்கினார்கள். இவர்களுக்குப்பின் அரசாட்சியிற் பங்குகொண்ட சண்டமுகசிவனின் (கி.பி. 103-112) மனைவி தமிழாதேவி தன் வருவாயின் ஒரு பகுதியை ஈசுரமுனிய

(Isurumuniya) எனும் வழிபாட்டுத் தலத்திற்கு அளித்துவந்தாள்²⁰. (பழைய சிவதலமாக இருந்த ஈசுவரமுனியின் வழிபாட்டுத்தலம் இக்காலத்திற் பௌத்ததலமாக மாறிவிட்ட சூழ்நிலைகளையும் நாம் அறிய முடிகின்றது) பின்னர் மகாநாமன் காலத்திலும் (கி. பி. 409 - 431) அவரது மனைவி தமிழமகிஷியின் அரசரிமையினூற் பௌத்த சங்கத்தினருக்கு ஆதரவுகள் கிடைத்துவந்தன. இம்மன்னன் காலத்திலே காஞ்சிப் பௌத்த பள்ளியைச் சேர்ந்த புத்தகோசர் மகாவிகாரையிற் தங்கிப் பௌத்த நூல்களை எழுதியவர் ஆவர். மகாநாமன் மகன் சொத்திசேனன் ஆட்சிக்குப்பின் (கி. பி. 433 - 460 வரை) இருபத்தேழு ஆண்டுகள் இலங்கை மக்களை ஆட்சி புரிந்தவர்கள் பாண்டு, பரிந்த, குட்டபரிந்த, தாதிய, பீதிய முதலான தமிழகத்து மன்னர்களே ஆவர். இவர்கள் யாவரும் பௌத்த மதத்தைத் தழுவிப் பௌத்தத் திருப்பணியிலீடுபட்ட பெருந்தகைகள் ஆவர். இவர்களுட் குட்டபரிந்தனின் மனைவி பௌத்த விகாரையொன்றிற்கு மானியம் வழங்கியதற்கும், பரிந்தன் விகாரையொன்றிற்கு மானியங்கள் வழங்கியதற்கும், தாதியன் கதிர்காமத்திலுள்ள கிரிவிகாரைக்கு மானியம் வழங்கியதற்கும் சான்றுகள் உள²¹. இவர்களுக்குப்பின் அக்போதி IV இன் (கி. பி. 658-674) காலத்தில் அவன் அரசசபையில் முக்கிய தமிழ் அதிகாரிகளாக விளங்கிய பொத்தகுட்டன், மகாகந்தன் முதலானோரும் பௌத்த மதத் திருப்பணிகள் செய்துள்ளனர்²². பொத்தகுட்டன் கட்டிய வழிபாட்டுத்தலம் மாதம்பியா என அழைக்கப்பட்டது. மேலும் அவன் பல விகாரைகளிற் பசாதங்களையும் (Pasadas) அமைத்திருந்தான். மகாகந்தன் மகாகந்த பிரிவேணுவைக் கட்டினான். இவர்களைத் தொடர்ந்து உதயன் I ன் (கி. பி. 792 - 797) மனைவி ஜயசேனபவத எனும் விகாரையைக் கட்டித் தமிழ்ப் பிக்கு மாருக்கு வழங்கினான் எனச் சூளவமிசம் குறிப்பிடுகின்றது²³. இக்குறிப்பிலிருந்து தமிழ்ப் பிக்குமார் பாளி நூல்களிலுள்ள பௌத்த மத தத்துவங்களைக் கற்றுப் பாண்டித்தியத்தைப் பெற்றுப் பௌத்தர் என்ற ரீதியில் ஒருமைப்பாடுடையவர்களாகப் பௌத்த மதப்பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், தாம் ஒரு தனித் தமிழ்ச் சமுதாயப் பிரிவினராகவும் இயங்கினர் என்பது தெளிவாகின்றது. வெந்தோட்டைக்கு அண்மையிலமைந்த ‘‘கலபத விகாரையை’’ (Galapata Vihara) எடுப்பித்தவர் ஒரு தமிழ் அதிகாரி ஆவர். இவர் இந்த விகாரையைக் கட்டி நிறைவேற்ற அவரது தாய் மற்றும் மருமக்கள் முதலானோரும் உதவி செய்தனர்²⁴. பிற்கால அனுராதபுரக் காலத்தைச் சார்ந்த தமிழ்க் கல்வெட்டுடொன்று, பௌத்த விகாரையொன்றிற்கு நான்கு தமிழ் அதிகாரிகள் வழங்கிய மானியங்கள்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன²⁵. இன்னொரு தமிழ்க் கல்வெட்டு பௌத்த நிறுவன

மொன்றிற்குத் தமிழர்கள் வழங்கிய மானியங்கள்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது²⁶. திரிகோணமலையிற் கிடைக்கப்பெற்ற தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களிற் பதினாறு பௌத்தமதத் தொடர்பானவை. இவை சோழ மன்னர்கள் பௌத்த நிறுவனங்களுக்கு வழங்கிய மானியங்கள், அறக்கட்டளைகள்பற்றியன. சோழர்கள் பொல்லநறுவவைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆளுகையிற் திருகோணமலை ஆட்சிப் பகுதியைத் தமது நேரடி நிருவாகத்தில் வைத்திருந்தனர். சைவர்களான இவர்கள் தமிழகத்துப் பக்தியியக்க வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடிய பின்னரும் சமரச உள்ளத்திற்கும் சமயப் பொறைக்கும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியவர்கள். இவர்களுள் இராசராசன் I கடாரதேசத்து ஸ்ரீ விஜயத்து மன்னன் தமிழகத்தில் நாகபட்டினம் எனும் நகரிற் கி. பி. 1005 ல் எடுத்த சூடாமணிவர்ம விகாரைக்கு இறையிலியாக ஒருரை மானியமாக வழங்கியதென லெய்டன் செப்பேடுகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவனுக்குப்பின் முதலாம் குலோத்துங்கனும் சில ஊர்களை இவ்விகாரைக்கு வழங்கினான் என இச் செப்பேடுகள் குறிக்கின்றன. மேலும் இராசராசனால் எடுப்பிக்கப்பட்ட தஞ்சை இராஜராஜேசுவரக் கோவிலின் தெற்கு வாயிலின் கீழ்ப்பாகத்திற் வடிக்கப் பெற்ற கௌதம புத்தரின் உருவச் சிலைகளும், இவன் பெரும் சமரசவாதி என எடுத்தியம்புகின்றன. இராசராசன் இலங்கையிலும் திரிகோணமலையிற் பெரியகுளமெனுமிடத்திற், பௌத்த பள்ளியொன்றினைச் சோழர் கட்டிடப்பாணியிற் புனரமைப்பிற் செய்து, இராஜஇராஜப்பெரும்பள்ளி என பெயரிட்டிருந்தான். இந்தப் பௌத்தப் பள்ளிக்கு நாதனார் கோவில் என்றும், வெல்கம் விகாரை என்றும் பிற பெயர்கள் இருந்தன என்று இங்கு கிடைக்கப்பெற்ற கல்வெட்டுக்கள் தெரிவிக்கின்றன. இந்த மூன்று பெயர்களும் இப்பௌத்த ஆலயத்தைத் தமிழ்ப் பௌத்தர்கள், சிங்களப் பௌத்தர்கள் மட்டுமன்றித் தமிழ் இந்துக்களும் ஆதரித்து வந்தனர் என்பதனை உணர்த்துகின்றன. மேலும் இவ்விகாரையின் சுவர்க் கற்பலகைகளிற் பொறிக்கப்பட்ட இரு கல்வெட்டுக்களிலொன்று, கோவில் விளக்கெரிப்பதற்குப் புதுக்குட்டியான் வழங்கிய எண்பத்துநான்கு பசுக்கள்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது²⁷. இரண்டாவது கல்வெட்டு இராசேந்திரசோழன் I ஆட்சியிற் பன்னிரெண்டாம் ஆட்சியாண்டில் வழங்கிய நான்கு காசுகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றைவிடக் கோவில் வளவிற்குட் கிடைக்கப்பெற்ற கல்வெட்டுக்களில் ஒன்று சோழ நாட்டைச் சேர்ந்த கந்தன் யக்கனால் வழங்கப்பட்ட விளக்கொன்றுபற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இன்னோர் கல்வெட்டுக் கயவாகு கோடியாரின் சீடனாகிய அமுதன் சாத்தன் வழங்கிய விளக்குப்பற்றிக் குறிப்பிடும். இவ்வாறு இலங்கைப் பௌத்த வழிபாட்டுத் தலமான இராஜஇராஜப் பெருப்பள்ளிக்குச் சோழ

மன்னர்கள் மட்டுமன்றிச் சோழக்குடிமக்களும், பிறரும் செய்த திருப்பணிகளின் முக்கியத்துவம் என்னவென்றிற், தமிழகத்திற் பௌத்தம் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் வைத்திருந்த செல்வாக்கினை ஒடுக்கிக்கொண்டிருக்கும் வேளையில், இலங்கையிற் பௌத்தத்திற்கு வாழ்வளிக்க இவர்கள் எடுத்த முயற்சிகளே இவை எனலாம்.

சோழராட்சிக்குப் பின்னரும் பொல்லநறுவையிற் தமிழ்ப் பௌத்தர்கள் வாழ்ந்துவந்தனர் என்பதனை எடுத்துக்காட்டும் வகையில், அங்கு கிடைக்கப்பெற்ற தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் சான்றுகள் பகர்கின்றன. இங்கு கிடைத்த தமிழ்க் கல்வெட்டுகளிலொன்று கஜபாகு II ன் பதினைந்தாவது ஆட்சியாண்டிலும் ஜயபாகுவின் முப்பத்தெட்டாவது ஆட்சியாண்டிலும் (கி. பி. 1157) பொறிக்கப்பட்டதாகும். (இந்த இரு மன்னர்களின் ஆட்சி ஆண்டுகளின் அடிப்படையில் இக்கல்வெட்டின் காலக்கணிப்பு தவறானதாகத் தெரிகின்றது) இக்கல்வெட்டுப் “புத்ததேவரும் வைரத்தாழ்வாரும் பொல்லநறுவையின் விஜயராஜபுரப் பள்ளியின் நிருவாகத்திற்குரிய காசு நூற்றிரண்டுக்குப் பொறுப்பானவர்கள்” எனக் குறிப்பிடுகின்றது²⁸. இதன்படி இலங்கையிற் தமிழர்கள் கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுவரைப் பௌத்த மதத்தைப் பின்பற்றியிருந்தனர் என்பது தெளிவாகின்றது. இந்த நூற்றாண்டிலேதான் சோழநாட்டுத் தமிழ் தேரரான புத்தம்பிய தீபங்காரர் இலங்கையிற் பௌத்தசமய நூல்களைப் பயின்றனர் என்பதும் நினைவுகூரத்தக்கது. மாகன் (கி.பி. 1214-1235) படையெடுப்பின்போது பௌத்த சங்கத்திற்கும், சாசனத்திற்கும் ஏற்படவிருந்த அபாயத்தைத் தவிர்த்துக் கொள்ள வாசிசர. (Vacissara) என்ற மகாதேரரின் தலைமையில் மகாசங்கத்தினர் பாண்டி நாட்டிற்கும், சோழ நாட்டிற்கும் கடல் கடந்துபோய்ப் புகலிடம் தேடினர்²⁹. இவர்கள் திரும்பவும் விஜயபாகு III ன் (கி. பி. 1232-1236) ஆட்சியில் வரவழைக்கப்பட்டுப் பௌத்த சங்கம் பாதுகாக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து பராக்கிரமபாகு II ம் (கி. பி. 1236-1271) சோழ நாட்டுத் தமிழ்ப் பிக்குகளை இங்கு வரவழைத்துப் பௌத்த மகாநாடுகளைக் கூட்டி, இலங்கையிற் தளர்ந்துகொண்டிருந்த பௌத்த சங்கத்தை இவர்கள்மூலம் புனரமைப்புச் செய்ததும், இலங்கையில் இக்காலகட்டத்திற் தமிழகத்துத் தமிழ்ப் பௌத்தர்கள் இலங்கைப் பௌத்தத்திற்கு ஆற்றிய மேலான பணியாகும். இலங்கைப் பௌத்தமத வரலாற்றிற், பௌத்த மதம் அழியக்கூடிய சூழ்நிலையில் அதனைக் கட்டிக்காத்தவர்கள் சோழ நாட்டுப் பௌத்தர்களே ஆவர் எனக்கூறின் அந்தப் பெருமை இன்றுள்ள தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கும் உரியதாகும்.

மன்னர், குடிமக்கள் மட்டுமன்றி நாட்டைக் காக்கும் பணியிலீடுபடுத்தப்படும் தமிழ்ப் படையினர்கூட இலங்கைப் பௌத்தமத வரலாற்றிற் பொன்னெழுத்துக்களாற் பொறிக்கக் கூடிய வகையிற் பௌத்த மதத்தைக் கட்டிக்காத்துள்ளனர் என்பதனைக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் பகர்கின்றன. சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட சோழப்படையினர் (வேளைகாரப்படையினர்) பௌத்த ஆலயமொன்றையும், அதனுள் அடைக்கலம் புகுந்தோரையும் காப்போம் என்று உறுதிமொழி கூறிப் பொறிக்கப்பட்ட பொல்ல நறுவைத் தமிழ்க் கல்வெட்டின் வாசகங்கள் பின்வருமாறு: “நாங்கள் துன்பப்பட்டாலும், உயிரிழக்க நேரிட்டாலும், ஊர்களையும், வேலையாட்களையும், நிலவருவாயையும், இவ்வாலயத்தில் அடைக்கலம் புகுந்தோரையும் தவறாது காப்போம். நாங்கள் ஒரு குழுவாக உள்ளவரையில் இத்திருக்கோயிலை அவ்வப்போது பழுதுபார்த்துக் காத்துத் தருவோம்³⁰. இதேபோன்று பதவியாவிற் கிடைக்கப்பெற்ற பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு வடமொழிக் கல்வெட்டும், வேளைக்காரப்படையினர் கண்காணிப்பிலிருந்த விகாரை ஒன்றினைக் குறிப்பிடுகின்றது. அக்கல்வெட்டின்படி லோகநாததண்டநாயக்கன் என்ற தளபதி விகாரை ஒன்றினைக் கட்டுவித்து, அதனைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பினை வேளைக்காரப்படையினர் பொறுப்பில் விட்டான் எனத் தெரியவருகின்றது³¹.

இவ்வாறு தமிழ் மன்னர்கள், தமிழ்ப் பிரபுக்கள், தமிழ்க் குடிமக்கள், தமிழ்ப் படையினர் யாவரும் பேணி வளர்த்த பௌத்தத்தை, எவ்வாறு தமிழ்ச் சமுதாயம் அனாதரவாகக் கைவிட்டது என்பதனையும் நாம் இங்கு ஆராய்வது அவசியமாகும். தமிழகத்தில் நாத்திக மதங்களான ஜைனம், பௌத்தத்திற்கு எதிராகக் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டளவில் எழுந்த சிவபக்திப் பெருவெள்ளம், இம்மதங்களை வேரோடு களைந்துவிட முயன்றது. இவற்றுள் ஜைனமதத்தைப் பக்தி வெள்ளம் முற்றாக அடித்துக்கொண்டுபோக முடியவில்லையாயினும், பௌத்தத்தைப் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டளவிற் தமிழகத்து மண்ணில் இல்லாமல் இழுத்துச்சென்றுவிட்டது. ஆனால் இலங்கைத் தமிழ்ப் பௌத்தர்களைப் பொறுத்தவரையில் இங்குள்ள நிலையில்லாத அரசியற் சூழ்நிலையின் பின்னணியிற், தமிழகத்துப் பக்திப் பெருவெள்ளம் இலங்கைவரை ஓடமுடியாது தடைப்பட்டு நின்று விட்டது. எனவே இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் உள்ளங்களிலிருந்து பௌத்தம் நழுவமுடியாத வகையிற் சூழ்நிலைகள் இருந்தும், மாகனின் (கி. பி. 1214-1235) ஆட்சி இலங்கைத் தமிழ்ப் பௌத்தர் வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது எனலாம். மாகனின் கேரளப்படையினர் முதலிற் பௌத்த ஆலயங்

களையும், விகாரைகளையும், சங்கத்தினரையும், தர்ம நூல்களையும் அறித்த பின்னரே பாண்டிய மன்னனான பராக்கிரமபாண்டு யின் (கி. பி. 1211-1214) தலைநகரான பொல்லநறுவவைக் கைப்பற்றிச் சூறையாடினர். இத்தருணத்திற் பொல்லநறுவவில் வசித்த மகாதேரர்களிற் சிலர் புத்தரின் பிச்சைப் பாத்திரத்தையும், தந்ததாதுவையும் கொத்மலைக்கு எடுத்துச்சென்று குழி தோண்டிப் புதைத்துவிட்டுப் பாண்டி நாட்டிலும், சோழ நாட்டிலும் புகலிடம் பெற்றுக்கொண்டனர். இவ்வாறு முற்றாகப் பௌத்த சாசனம் தலையெடுக்க முடியாது செய்துகொண்ட மாகன், தன் ஆட்சியைப் பொல்லநறுவவைத் தலைநகராகக்கொண்டு நிறுவியதும், மக்களை இந்து மதத்தைத் தழுவும்வண்ணம் வற்புறுத்தினான்³². அவனுடைய முயற்சியினால் இவனது நீண்டகால ஆட்சியிற் (22 வருடங்கள்) தமிழ்ப் பௌத்தக் குடிமக்கள் இந்து மதத்தைத் திரும்பவும் தழுவினர் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. இவனுக்குப் பின்னர் யாழ்நகரைத் தலைநகராக அமைத்துப் புத்தளம் வரையும் தமதாட்சியை விரிவாக்கம் செய்த ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளும், இந்துமதப் பற்றுடையவர்களானதாற் தமிழ்க் குடிமக்களுடைய பௌத்த வழிபாட்டுத் தலங்களுக்குத் தொடர்ந்து தமிழ் மன்னரின் ஆதரவு குன்றவே, பௌத்தம் தானாகவே தமிழ்க் குடிமக்கள் மத்தியிலிருந்து ஆனாதரவாக நீங்கலாயிற்று. இவ்வாறு இலங்கையிற் தமிழ்ப் பௌத்தர்களின் வரலாறு அறுந்துவிட்ட நிலையிலும், கண்டிச் சிங்கள மன்னர்கள் மதுரைநாயக்க வமிசத்து இளவரசிகளைத் திருமணத் தொடர்பு கொண்டதன்மூலம், தமிழ் இளவரசிகள் பௌத்தமதச் செல்வாக்கிற்குட்படலாயினர். பின் நரிந்தசீகன் (கி. பி. 1707-1739) இறந்தபின் அவனின் நாயக்க வமிசத்துப் பட்டத்தரசியின் இளைய சகோதரன் கண்டி மன்னனாகின்றான். இவனே மதுரை நாயக்கவமிசத்தைச் சேர்ந்த முதற் கண்டி மன்னன் ஆவான். இவன் ஸ்ரீ விஜயராஜசிங்கன் என்ற பட்டப்பெயருடன் அரசு கட்டிலேறியதும், சிங்கள இனக்கலப்பற்ற முறையிற் தனது வமிசத்து ஆட்சியை ஏற்படுத்துவதற்காக, மதுரையிலிருந்து பட்டத்து இளவரசியைத் தருவித்துத் தனது முதற் பட்டத் தரசியாக்கிக்கொண்டான். தாம் ஆட்சிபுரிகின்ற இலங்கை மக்களின் உள்ளத்தைத் தொடும்வகையில் இருவரும், தாம் இதுவரைகாலமும் அனுட்டித்துவந்த இந்துமத வழிபாடுகளைக் கைவிட்டுவிட்டுப், பௌத்த தரும போதனைகளைக் கேட்டும், தீப ஆராதனைகள், தூபங்கள், மலர்கள், பலவகை வாசனைப் பொருட்கள், காவியுடை, உணவுப் பண்டங்கள் முதலானவற்றை அர்ப்பணித்தும் புத்தரின் தந்ததாதுவினைத் தினமும் வழிபட்டும் வரலாயினர். அது மட்டுமன்றி இதுவரைகாலமும் சிங்கள மன்னர்கள்கூடச் செய்திருக்காதவகையிற் பல பௌத்த

மதத் திருப்பணிகளை இவனது ஆட்சிக்காலம் (கி. பி. 1739-1747) கண்டதெனலாம். பௌத்த சாசனத்தை இலங்கையிலிருந்து அழியவிடாது காக்குமுகமாக முதலிற் பௌத்த சங்கத்தினரின் நிருவாகத்திற்கென மானியங்களை வழங்கினான். பௌத்த தருமக் கோட்பாடுகளையும் அழியவிடாமற் பிரதிபண்ணுவித்து, அவற்றைப் பாதுகாக்கும் பணியையும் தன் கடமையாகக்கொண்டான். மேலும் பௌத்த சங்கத்திற்குப் போதிய பிக்குமார் சேர்ந்து கொள்ளாத நிலையிற் பௌத்த சங்கம் அழிந்துவிடுமோ என்று பயந்து, எந்த நாட்டிலிருந்து பௌத்த சங்கத்தினரைத் தருவிக்கலாம் என இவன் ஆராய்ந்துகொண்டிருந்த சமயத்திற், தூரகிழக்கு நாடுகளில் வர்த்தகத் தொடர்புகளை வைத்திருந்த ஒல்லாந்தர்கள் பெகு (Pegu), கீழையபர்மா (Rakkhanga), சீயம் (Saminda) முதலான நாடுகளிற் பௌத்த சங்கங்கள் இருப்பதனை இவனுக்குத் தெரிவித்தபொழுது, இந்நாடுகளுக்குப் பல அன்பளிப்புகளுடன் தூதுக்குழுவினரை அனுப்பினான். அதன்வண்ணம் கி. பி. 1746ல் சீயம் சென்ற தூதுக்குழுவினர், அங்குள்ள பௌத்த சங்கத்தினரை இலங்கைக்கு அழைத்த முயற்சி பயனுள்ளதாக அமைந்திருந்தது. ஆனால் இப்பௌத்த சங்கத்தினர் இலங்கையை வந்தடைய முன்னரே மன்னன் காலமாகிவிட்டான். இவன் மரணத்தறுவாயிலும் தன்னைப் பௌத்தமதத் திருப்பணிக்காக அர்ப்பணித்துக்கொண்ட தமிழ்ப் பௌத்தன் ஆவான். இவனது இத்திருப்பணி தமிழகத்திற் பௌத்த சங்கங்கள் முற்றாக அழிந்தொழிந்துவிட்டதுபோல், இலங்கையிலும் ஏற்படா வண்ணம் பாதுகாக்க முயன்ற அரும்பெரும்பணி ஆகும் எனில் மிகையாகாது. இவன் ஒரு தமிழகை இருந்தும், தான் ஆண்ட சிங்களப் பௌத்த மக்களும், பௌத்த சங்கத்தினரும் உள்ளங்கவரும் வகையிற் செய்த சமயத் திருப்பணிகளைப் பாராட்டு முகமாகச் சூளவமிசத்து ஆசிரியர் தொண்ணூற்றொட்டாம் அத்தியாயம் முழுவதையும் கையாண்டுள்ளமையைக் கண்டு நாம் வியப்படையாமல் இருக்கமுடியாது. இவனுக்குப் பின்னர் அரசு கட்டிலேறியவன் கீர்த்திஸ்ரீ இராஜசிங்கன் எனும் நாயக்க வமிசத்து வழித்தோன்றல் ஆவன். இவனும் தன் முன்னோர் வழி நின்று செய்த பௌத்த மதத் திருப்பணிகளைச் சூளவமிசத்து ஆசிரியர் தமது நூலின் தொண்ணூற்றொன்பதாம், நூறாம் அத்தியாயங்களில் நன்றியுணர்வுடன் பாராட்டுகின்றார். இவனைத் தொடர்ந்து கண்டி அரசு கட்டிலேறிய மதுரை நாயக்க மன்னன் இராஜதிராஜசிங்கன் ஆவன். இவனும் தன் முன்னோருக்கு ஈடுகொடுக்கும்வகையிற் தன்னைப் பௌத்தமதத் திருப்பணிகளுக்காக அர்ப்பணித்திருந்தான். கண்டி அரசின் கடைசி நாயக்க மன்னனான ஸ்ரீ ஸ்ரீ விக்கிரமராஜசிங்கன் பௌத்தமதத் திருப்பணிகளிற் தன்னை ஈடுபடுத்தியவிடத்தும், பயபக்தியற்ற மக்களை

இவன் பெருமளவிற் கொலை செய்விக்கவே கொழும்பு நகர் மக்கள் இவனுக்கெதிராக ஆர்ப்பாட்டம் செய்து, இவனை இந்தியா விற்குக் கி. பி. 1815ல் அனுப்பினீட்டார்கள். இந்தச் சம்பவம் பதினெட்டாம், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் இலங்கையில் அழிவுறும் நிலையிலிருந்த பௌத்த சங்கத்தையும், பௌத்த சாசனத்தையும் பாதுகாப்பதற்காகத் தம் வாழ்வைத், தம் இனத்தைத், தாம் பிறந்து வளர்ந்த மதத்தைத் தியாகம் செய்த தமிழ் மன்னர்களின் சேவைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பதாயிற்று. ஆனாலும் இவர்களாற் பாதுகாக்கப்பட்ட பௌத்த தரும நூல்களும், பௌத்த சங்கமும், கண்டிப் பௌத்த கட்டிடங்களும் இன்றும் அவர்களை நினைவுகூரவைக்கின்றன. இன்று கண்டியில் நடைபெறும் பெரஹராக் கொண்டாட்டங்களிற் புத்தரின் சின்னமாகிய தந்ததாதுவை எடுத்துச்செல்ல எடுத்த நடவடிக்கைகளும், இந்த நாயக்க மன்னர்களின் கைங்கரியங்களே. மேலும் இச்சந்தர்ப்பத்திற் தமிழகத்திலும், இலங்கையிலும் பௌத்தக் கட்டிடக் கலையை வளர்த்த தமிழ்ச் சிற்பிகளின் தொண்டினை இங்கு சுருக்கமான முறையில் மதிப்பீடு செய்வதனாலும் தமிழர்கள் எவ்விதம் இலங்கையிற் பௌத்தத்திற்கும், பௌத்தக் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சிக்கும் தம் கலைத்திறனை வழங்கினார்கள் என்பதனை அறிந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருக்கும்.

தாம் வழிபட்ட தெய்வத்திற்குப் பலவகை முறைகளிற் கோவில் எடுப்பித்து வழிபட்டு வந்தவர்கள் பழந்தமிழ்ப் பெருங்குடிமக்கள் ஆவர். இந்த மரபின் வழிவந்த தமிழ் மக்கள் ஆற்றிய பௌத்த சமயப் பணிகளுட் சிறப்பாக இங்கு குறிப்பிடவேண்டியதொன்று, திராவிடக் கட்டிடக்கலை நுணுக்கங்களைப் பௌத்த கட்டிட வளர்ச்சிக்குக் கையாண்டமை ஆகும். பழந்தமிழ்க் குடிகள் ஜைனம், பௌத்தம் முதலான மதங்களைத் தழுவியவிடத்தும், தமது இந்துமதக் கட்டிடக்கலை நுணுக்கங்களைக் கையாண்டு வழிபாட்டுத் தலங்களை எடுத்துவந்தனர். ஜைனம் தமிழகத்திற் பரவத் தொடங்கியபொழுது தென்மாவட்டத்தில் (மதுரைப் பகுதி) இவர்கள் எடுப்பித்த குகைகள் பல. இவற்றுட் சில இலங்கை வணிகர்களால் எடுப்பிக்கப்பட்டவை எனக் கல்வெட்டு ஆதாரங்கள் கூறுகின்றன. காலப்போக்கில் ஜைனப் பெருங் கோவில்கள் பல எழுப்பப்பட்டன. இவற்றுள் ஜினகாஞ்சியிலமைந்துள்ள வர்த்தமானர் கோவிலும், சந்திரபிரபா கோவிலும் பல்லவ கலை நுணுக்கங்களைக் கொண்டமைந்துள்ளன. இவ்வண்ணமே தமிழ் மக்கள் பௌத்தத்தைத் தழுவியகாற் பௌத்த வழிபாட்டுத் தலங்களையும் எடுக்கலாயினர். ஆனால் ஆந்திரதேசத்தில் இன்றும் அமராவதி, நாகார்ஜுனகொண்டா, பட்டிப்புரோலு, சாலிகுண்டம், ஜெக்கய்ய

பேட்டா போன்றவிடங்களிற் பௌத்தக் கோவில்களும், விகாரைகளும் பரவலாகக் காணப்படுவதுபோற் தமிழகத்தில் எதுவும் இல்லை எனலாம். ஆனாற் சீன யாத்திரிகள் கியுன் சாங் (Hieun Tsang) குறிப்புகளிலிருந்தும், தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்தும், தொல்பொருள் அகழ்வுகளிலிருந்தும் காஞ்சி, காவேரிப் பூம்பட்டினம், நாகபட்டினம் உறையூர், வஞ்சி, பூதமங்கலம், சங்கமங்கை, மதுரை முதலான நகரங்களிற் பௌத்தக் கோவில்களும், விகாரைகளும் தமிழ் மக்கள் எடுத்திருந்தனர் என்பது ஆதாரபூர்வமாக நிறுவப்பட்ட உண்மையாகும். சோழ மன்னரான களர்கிள்ளி, இளம்கிள்ளி காஞ்சியிற் பௌத்தச் சைத்தியங்களை எடுப்பித்தனர் என மணிமேகலை (காதை. 28 வரி 172-175, 200-206) குறிப்பிடுகின்றது. மகேந்திரவர்மனின் (கி. பி. 580 - 630) மத்தவிலாசப் பிரகசனம் காஞ்சிபுரத்திலமைந்த விகாரையொன்றிற்கு வர்த்தகர் ஒருவர் வழங்கிய நன்கொடைபற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. கியுன் சாங் (Hieun Tsang) காஞ்சியிற் பௌத்த விகாரைகள் நூற்றுக்குமேல் இருந்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மரபுக் கதைகள், பழைய பௌத்த தாராதேவியின் கோவிலே, காஞ்சியில் இன்றுள்ள காமாட்சியம்மன் கோவில் என்ற கருத்தைத் தெரிவிக்கின்றன. காஞ்சிக் காமாட்சி அம்மன் கோவிலுக்கு அருகாமையில் நிகழ்த்தப்பட்ட அகழ்வாய்வுகள் ஒரு இடிந்த பௌத்த ஸ்தூபத்தின் அழிபாடுகளை வெளிக்கொணர்ந்தன³³. இன்றும் காஞ்சியில் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்ற புத்தரின் திருவுருவங்கள், பழைய பௌத்த வழிபாட்டுத் தலங்களின் எச்சங்கள் ஆவன. அடுத்துத் தமிழ் இலக்கியங்கள் காவேரிப்பூம்பட்டினமும் புத்தசமயத்தின் இருப்பிடமாகத் திகழ்ந்ததெனக் கூறுகின்றன. இலங்கை வரலாற்று நூல்களும் !இதனை ஆதாரபூர்வமாக நிறுவியுள்ளதை மேலே அவதானித்திருந்தோம். சிலப்பதிகாரம், காவேரிப்பூம்பட்டினத்திலமைந்திருந்த புத்த, சமணமதச் சைத்தியங்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளது. மணிமேகலையிலிருந்து காவேரிப்பூம்பட்டினத்தில் அறவணவடிகள் நடாத்திய பௌத்தப் பள்ளியிலே மாதவியும், மணிமேகலையும் பௌத்தமதக் கோட்பாடுகளைக் கற்றுக்கொண்டனர் என்பது தெளிவாகின்றது. இலங்கை வரலாற்று நூல்களிலிருந்து, கோதாபயனால் நாடு கடத்தப்பட்ட அபயகிரி விகாரைப் பிக்குகள் காவேரிப்பூம்பட்டினத்திலுள்ள விகாரையிலே தஞ்சமடைந்தனர் எனத் தெரிகின்றது. உறையூரைச் சேர்ந்த புத்ததத்தர் என்பவர் கி. பி. 5ம் நூற்றாண்டளவில் இருமுறை புத்தமதக் கோட்பாடுகளைக் கற்றுக்கொள்ள இலங்கைக்கு வந்ததாகவும், பின் காவேரிப்பூம்பட்டினத்தில் அமைந்திருந்த கணதாசருடைய மடத்திற் தங்கியே அபிதம்மாவதாரம் எனும் நூலைத் தாம் எழுதியதாகவும் தமது நூலின் முன்னுரை

யிற் குறிப்பிடுவர். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அகழ்வாய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டபொழுது, பௌத்தப் பள்ளியொன்று அகழ்ந் தெடுக்கப்பட்டது³⁴. இந்தப் பள்ளி வழிபாட்டுத் தலத்தைக் கொண்டதாகவும், துறவுகள் தங்குவதற்குரிய பல அறைகளைக் கொண்டதாகவும் அமைந்திருந்தது. இங்கு புத்தரின் சிறிய செப்புத் திருமேனி, திருவடிகள் முதலியவும் கிடைக்கப்பெற்றன. ஆயினும் பௌத்தக் கட்டிடக்கலை அமிசங்களை உணரக்கூடிய அளவிற்கு அழிபாடுகள் எதுவும் கிடைக்காமையாற், தமிழகத்திற் தமிழர் வளர்த்த பௌத்தக் கட்டிடக் கலையைப்பற்றி ஏதும் கூறுவதற்கில்லை எனலாம். தமிழகத்திற் பௌத்தமதம் தழைத் தோங்கிய இன்னொர் நகரம் நாகப்பட்டினமாகும். இங்கு ஸ்ரீ விஜயத்து மன்னனார் கட்டப்பெற்ற சூடாமணி விகாரைபற்றி லெய்டன் செப்பேடுகள் குறிப்பிடுகின்றன³⁵. இது மூன்று மாடிகளுடன் கூடிய விகாரை என்றும், கி. பி. 1867ம் ஆண்டுவரை பாதுகாப்பாக இருந்ததென்றும், பின்னர் பிரெஞ்சு கிறிஸ்தவ சங்கத்தினர் இதனைத் தரைமட்டம் ஆக்கினர் என்றும் தெரிகின்றது. இது புதுவெளிக்கோபுரம் என அழைக்கப்பட்டதொற் கோபுரவாயிலுடன் கூடிய விகாரை என்பது தெளிவாகின்றது. இவைபோன்ற குறிப்புகள் தமிழகத்தில் ஒரு காலகட்டத்திற் பௌத்தக் கட்டிடக்கலை சிறந்தோங்கியிருந்தது என்பதனை உறுதிப்படுத்துகின்றன. ஆனால் இலங்கைப் பௌத்த கட்டிடக்கலையைத் தமிழர்கள் மட்டுமன்றிச், சிங்களவர்களும் வளர்த்து வந்துள்ளனர். எனினும் தமிழகத்துப் பௌத்த, இந்துக் கலாசாரத் தொடர்புகள் தடையின்றிப் பரிவர்த்தனம் செய்யப்பட்ட கலாசாரப் பின்னணியில், இலங்கைப் பௌத்தக் கட்டிடக்கலை தூய பௌத்தக் கட்டிடக்கலை என்று வரையறுக்கும் வகையில் வளர முடியாமற் போய்விட்டது. அதனால் இலங்கைப் பௌத்தக் கட்டிடக் கலையில், ஒருவர் தென்னிந்தியத் திராவிடக் கட்டிடக் கலையின் தாக்கங்களை அதிக அளவிற்கு அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. சிங்களப் பௌத்தக் கட்டிட வளர்ச்சி நிலைகளில், ஆரம்பத்திற் சாஞ்சி அல்லது அமராவதிப் பௌத்தக் கட்டிடக் கலைகளிற் கையாளப்பட்ட சிற்பக்கலை நுணுக்கங்கள் எதுவுமின்றித் தூய பௌத்தக் கட்டிடக்கலையின் முக்கிய கூறுகிய பாரிய ஸ்தூபங்களையே சிங்களக் கலைஞர்கள் உருவாக்கி இருந்தனர். ஆனால் காலப்போக்கிற் தமிழகத்துடன் கொண்டிருந்த பௌத்தக் கலாசாரத் தொடர்புகளினால் தென்னிந்தியச் சிற்பக்கலை நுணுக்கங்களுடன் கூடிய திராவிடக் கட்டிடக் கலையின் பண்புகள் இலங்கைப் பௌத்தக் கட்டிடக் கலையுடன் கலக்கலாயின. இவற்றுள் நாலந்தாவிற் கட்டப்பெற்ற கெடிகே என்ற பௌத்த ஆலயமும், தெய்வாந்துறையிற் (தொண்டராவில்) கட்டப்பெற்ற உத்பலவண்ணன் (விஷ்ணு) என்ற பௌத்தக் கோவிலும் பல்லவ

கட்டிடக்கலை நுணுக்கங்களைப் பெரிதும் பின்பற்றிய பௌத்த ஆலயங்களாகும். இவற்றைத் தொடர்ந்து சிறப்பாகக் குறிப்பிடக்கூடிய திராவிடக் கட்டிடக்கலை அமிசங்களைக்கொண்ட பௌத்த ஆலயம் இராஜராஜப் பெரும்பள்ளி (வெல்கம் விகாரை) ஆகும். இது திரிகோணமலை மாவட்டத்திற் பெரிய குளமெனுமிடத்தில் அமைந்ததும், தமிழ்ப் பௌத்தர்களாற் பெரிதும் ஆதரிக்கப்பட்டதும் ஆகும். இது ஏனைய பௌத்த ஆலயங்களைப் போலல்லாது முற்றுமுழுதாகச் சோழர் கட்டிடக்கலையிற் புனரமைப்புச் செய்யப்பட்டதாகையால், இலங்கைப் பௌத்தக் கட்டிடங்களுள் தனித்துவமானதாகின்றது. சோழராட்சியின் பின்னர் சிங்கள மன்னர்கள் பொல்லநறுவையிற் கட்டுவித்த கட்டிடங்கள் பெரும்பாலும் இராஜராஜப் பெரும்பள்ளியினைப் பின்பற்றியனவாகக் காணப்படுகின்றன. இந்த வகையினைச் சேர்ந்தவையாக தூபராம, லங்காதிலக, திவங்க முதலான பௌத்த ஆலயங்கள் அமைந்துள்ளன. எனினும் இவை முற்றுமுழுதாகத் திராவிடக் கட்டிடக்கலையினடிப்படையில் எழுந்தவையல்ல. இவை பௌத்தக் கட்டிடக் கலையை மெருகு ஊட்டும் வகையிலே, திராவிடக் கட்டிடக் கலை கலக்கப்பட்டதெனலாம். பராக்கிரமபாகு I தமிழ்க் கைதிகளைக்கொண்டு கட்டுவித்த தமிழ் மகாதூபம், அதன் கலைநுணுக்கங்களிற் திராவிடக் கலையின் பின்னணிகளைக்கொண்டு அமைவது தவிர்க்கமுடியாததாகின்றது. சோழருக்குப்பின் பாண்டியர் செல்வாக்குச் சிங்கள அரசின் பிரிவுகளில் வலுப்பெற்றிருந்தபோது, பாண்டியர் பாணியில் யாப்பகூவ தந்ததாதுக் கோவில் கட்டப்பெற்றதாகும். பதினான்காம், பதினைந்தாம், பதினாறாம், பதினேழாம் நூற்றாண்டுகளில் விஜயநகரக் கலைப்பாணியின் அறிமுகம், பௌத்தக் கட்டிடக் கலை வளர்ச்சியில் திராவிடக் கட்டிடக்கலையின் பங்கினை எடுத்துக்காட்டுமுகமாக அமைகின்றது. விஜயநகரக் கலைப்பாணியைக் கொண்ட பௌத்த ஆலயத்திற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகக் கேகாலை மாவட்டத்தில் அலவதுர (கனேகொட) எனுமிடத்திற் கட்டப்பெற்ற பௌத்த விகாரை அமைகின்றது³⁶. இந்த விகாரையையும் அதன் ஆலயத்தையும் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் முதலாவது தர்மகீர்த்தி சங்கராஜர் எனும் பௌத்த தேரர் கட்டுவித்தார். மேலும் இவர் பௌத்தத்தின் மறுமலர்ச்சிக்காக ஆந்திப் பிரதேசத்தில் ஒரு பௌத்த விகாரையைப் புனரமைப்புச் செய்வித்தார் எனக் கடலதெனிக் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது. இவருடைய காலத்திற் சேனாலங்காதிகாரி எனும் தளபதி இங்கிருந்து ஒரு குழுவினரைக் காஞ்சி நகருக்கு அனுப்பி அங்கு ஒரு பௌத்த ஆலயத்தை அமைப்பித்தான் என நிகாய சங்கிரகம் எனும் நூல் கூறுகின்றது. இவ்விதம் தமிழகத்திலும், ஆந்திரப் பிரதேசத்திலும் பௌத்த மறுமலர்ச்சிக்காக இலங்கைப் பௌத்

தர்கள் முயன்ற காலத்தில், அவ்வதுர விகாரை கட்டப்பெற்றதாகும். எனவே கலாசாரத் தொடர்புகள் தங்குதடையின்றிப் பரிமாறப்பட்ட காலத்திற் தமிழகத்துக் கலைஞர்கள் துணைகொண்டு இவ்விகாரை எழுப்பப்பட்டதாகலாம். இந்த விகாரை அழிபாடுற்றபொழுதும் எஞ்சிய பாகங்களாகிய தூண்களில் விஜய நகரபாணியில் அமிசங்கள் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளன. இதே தருமகீர்த்தி சங்கராயர் தேரர் கி. பி. 1344ல் கண்டி மாவட்டத்திலும் கடலதெனிய எனும் ஆலயத்தை விஜயநகரபாணியிற் கட்டுவித்திருந்தார். இந்த ஆலயம் கல்லிற் கட்டப்பெற்றதனால் இன்றும் முழுமையாகப் பேணப்பட்ட நிலையிற் காணப்படுகின்றது. இதனைக் கட்டியவர்கள் கணேசாசாரியார் தலைமையில் வந்த தென்னிந்தியச் சிற்பிகளே என்று இவ்விகாரையின் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது. இதே நூற்றாண்டிற் கடலதெனிக்கு அண்மையிலுள்ள சிந்துருவான எனுமிடத்திற் கட்டப்பெற்ற லங்காநிலக ஆலயம், கட்டிடக்கலை நுணுக்கங்களிற் பழைய சோழர், பாண்டிய பாணிகளின் அமிசங்களைக்கொண்டனவாக அமைந்துள்ளன. இவ்வாலயத்தின் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடும் ஸ்தபதிராயர் என்ற தலைமை ஆசாரியரும் பிறரும் இலங்கையில் முன்னரே வருவிக்கப்பட்ட தென்னிந்தியச் சிற்பிகளின் வழிவந்தவர்கள். ஆகையினுற் புதிய விஜயநகரபாணியின் சிறப்பம்சங்களைத் தெரிந்திருக்கவில்லை எனத் தெரிகின்றது.

மேற்குறிப்பிட்டவை தவிர, கண்டியில் நாததேவாலயம், ஆதாஹநகளுக்கெடிகே, ரிதிவிகாரை மண்டபம், அம்பெக்க தேவாலயம் முதலானவையும் விஜயநகர கட்டிடக் கலையின் அடிப்படையிற் கட்டப்பட்டனவாம்.

பின் பதினெட்டாம், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் மதுரைநாயக்க வமிசத்தினர் கண்டி இராச்சியத்தை ஆட்சி செய்தபொழுது, நாயக்கர் பாணியிலும் பௌத்த கட்டிடங்கள் கட்டப்படலாயின. கண்டி தலதாமாளிகையிற் கட்டப்பெற்றுள்ள பாத்திருப்பு (Pattiruppuva) எனும் எண்கோணக் கட்டிடம் கண்டியை ஆண்ட கடைசி நாயக்க பன்னாளை ஸ்ரீ விக்ரம இராஜசிங்கனாற் கட்டப்பெற்றதாகும். இதன் தூண் அமைப்புகளில் நாயக்கர் பாணியின் கலையம்சங்களின் சாயலைக் காணலாம். மேலும் களனிய விகாரை தமிழகத்துக் சிற்பிகளை வரவழைத்துப் புதுப்பிக்கப்பட்டபொழுது, நாயக்கர் கட்டிடக் கலைப்பாணியும், கண்டிக் கட்டிடக் கலைப்பாணியும் கலந்து புனரமைப்புச் செய்யப்பட்டதாகும்.

இவ்வாறு மேலே குறிப்பிட்ட உதாரணங்கள் யாவும் இலங்கைப் பௌத்தக் கட்டிடக்கலையிற் தமிழகத்து திராவிடக்

கட்டிடக்கலை செலுத்திய செல்வாக்கினைப் படிமுறை வளர்ச்சியில் முறிவின்றி எடுத்துக்காட்டுகின்றன எனலாம். இலங்கையிற் பௌத்தமத வழிபாட்டுத் தலங்களில் மகாயான பௌத்தத்தின் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்யுமுகமாகத், தமிழ்ச் சிற்பிகள் தொண்டு அளப்பரியதாகும். இந்தப் பௌத்த ஆலயங்களைக் கட்டிய சிற்பிகளை நினைவுகூரும் வகையிற் கல்வெட்டுக்கள் மட்டுமன்றி, நூலா தாரங்களும் கிடைத்துள்ளன. எனவே தமிழகத்திற் பௌத்தக் கட்டிடக் கலையின் கலை நுணுக்கங்களை நாம் அறியமுடியாதிருக்கும் நிலையில், இலங்கைப் பௌத்தக் கட்டிடக்கலை, மற்றும் தமிழகத்துச் சமணக் கட்டிடக் கலைகளின் அடிப்படையில் நோக்கும்பொழுது தமிழகத்தில் வளர்க்கப்பட்டிருந்த பௌத்தக் கட்டிடக்கலையும் ஒரு திராவிடப் பௌத்தக் கட்டிடக்கலையே தான் என்பதில் ஐயமில்லை.

மதுரை நாயக்கமன்னர்கள் தமது ஆட்சியில் வரலாற்றுச் சிறப்புடைய பழைய பௌத்தமதக் குகைகளையும், விகாரைகளையும் காடுகள் மண்டி அறியவிடாது செப்பனிட்டுப் புனருத்தாரணப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதும், தமிழருடைய பௌத்தமத வரலாற்றிற் சிறப்பான அமிசமாகும். இத்தகைய புனருத்தாரணப் பணியில் அதிக ஈடுபாடுகொண்டிருந்தவன் கீர்த்தி ஸ்ரீ இராஜசிங்கன் (கி. பி. 1747-1782) ஆவன். இவரை செப்பனிடப்பட்ட பாறைக்குகைக் கோவிலுக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அரணயக எனுமிடத்திலமைந்துள்ள செலவராஜமகாவிகாரை (Selawa Rajamahavihara) அமைகின்றது. இப்பாறைக்குக் கோவிலின் முதலாவது விக்கிரக அன்றையின் வெளிச்சுவரிற் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டின்படி இதனை முதலிற் கீர்த்தி ஸ்ரீ இராஜசிங்கனும், பின்னர் ஸ்ரீ விக்கிரம இராஜசிங்கனும் புனருத்தாரணம் செய்தனர் எனத்தெரிகின்றது.† உண்மையில் இம்மன்னர்கள், இக்கோவிலைத் தமது பாதுகாப்பு அரணாகத் தேர்ந்தெடுத்த சமயத்திலே விக்கிரக அறைகளின் புனருத்தாரணப் பணிகளையும் நிறைவேற்றித் தம்மகந்தநாயக்க தேரரிடம் கையளித்தனர் எனத் தெரிகின்றது. இவர்களுடைய புனருத்தாரணங்களிற் சிறப்பானது இங்குள்ள மூன்று விக்கிரக அறைகளின் சுவர்களிலும் பௌத்த ஜாதகக் கதைகளைக் கண்டிக் கட்டிடக் கலைப்பாணியிற் தீட்டுவித்தமையாகும். இதனோடு, கீர்த்தி ஸ்ரீ இராஜசிங்கன் கி. மு. 3ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த

† S. W. Samaranayake, "Monastery was first used as a fort by Kirtisri Rajasinha" The Sunday Observer, March, 9, 1986.

தம்புல்லக்குகைச் சித்திரங்களையும் புதப்பித்தான் எனத் தெரிகின்றது.†

இவைதவிர வல்லராஜமகா விகாரையிலும் (Walala Raja Mahavihara) கீர்த்தி ஸ்ரீ இராஜசிங்கன் பல திருப்பணிகளைச் செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. குண்டகசாலையின் எல்லை நகரான பதும்பரவில் அமைந்திருக்கின்ற இந்த வல்ல இராஜமகாவிகாரை, ஆரம்பத்தில் அனுராதபுரத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட வெள்ளரசுக்கன்று ஒன்றினையும், ஓலையால் வேயப்பட்ட சிறிய வறிபாட்டுத்தலம் ஒன்றினையும் கொண்டுருவாகியிருந்தது. இதனைப் பெரியவறிபாட்டுத்தலமாகக் கட்ட நரேந்திர இராஜசிங்கன் (கி. பி. 1707-1739) முயன்றிருந்தான். முழுமையாக நிறைவேற்றப்படாத இத்தலத்தினைப்பற்றிக் கேள்வியுற்ற கீர்த்தி ஸ்ரீ இராஜசிங்கன் தொடர்ந்து கட்டிமுடிப்பதற்கான திருப்பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்தான். இவ்விகாரையின் சுவர்களில் 24 புத்தர்களின் திருவுருவங்களை ஓவியங்களாகத் தீட்டுவித்தவனும் இவனே. மேலும் இவ்விகாரையின் நிருவாகத்திற்காக ஐந்து பலஸ் நெல்வயல்களையும், ஐந்து பலஸ் அயற்காணிகளையும் வழங்கியதோடு ஆலயமணி, ஒருசோடி யானைத்தந்தம், ஒரு பொன்னாலான கழுத்தணி, பழைமைமிக்க சன்னச ஓலை, ஒரு கண்ணாடி என்பவற்றையும் நன்கொடையாக வழங்கினான் என இவ்விகாரையின் வளவிற்குட் பதிக்கப்பெற்ற கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது.* மேலும் அனுராதபுரத்திற்கு கைவிடப்பட்டுக் காடுமண்டிக்கிடந்த தலகுரு விகாரையையும் இவனே புனர்நிர்மாணித்தான்.‡

நாம் இதுவரை மேலே ஆராய்ந்த விடயங்கள் இலங்கைத் தமிழ்க் குடிகள் மத்தியிலும், தமிழகத்துத் தமிழ்க் குடிகள் மத்தியிலும் ஏறக்குறைய பதினேழு, பதினெட்டு நூற்றாண்டுகளுக்குப் பௌத்தம் செலுத்திய தாக்கத்தினை எடுத்துக்காட்டுவதோடு, தமிழ்க் குடிகள் முற்றாகப் பௌத்தத்தைக் கைவிட்ட பின்னரும் பதினெட்டாம், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் மதுரைநாடுக்க மன்னர்கள் ஆற்றிய பௌத்தத் திருப்பணியே இலங்கையில் இன்றும் பௌத்தமும், பௌத்த சாசனமும் பேணப்பட்டுச் சிறப்புடன் திகழ வழிவகுத்தது, என்பதனையும் அறிந்து கொள்ள உதவுகின்றன எனலாம். உண்மையிற் கண்டி இராச்சியத்திற் சிங்கள அரசவமிசம் வாரிசு இல்லாது முடிவடைந்த போது, நாயக்கமன்னர்கள் துணிச்சலுடன் மேலைத்தேய்த்தவர்

† ஜேம்ஸ் இரத்தினம், “காலச்சாரமுக்கோணவாரம்”, வீரகேசரி 16-3-1986.

* S. H. Hoffman, “Fresw Paintings depict the 24 Buddhas” The Sunday, Observer, March, - 2; 1986.

‡ P. B. Jayasekera, ‘Talaguru vihare’ Observer - 17-5-1987.

கையிற் பௌத்தம் அழியாது பேணிப்பாதுகாத்திராவிட்டால், இலங்கையிற் பௌத்தம் முற்றாகத் தளர்ந்து நலிவுற்றிருக்கலாம். ஆனால் தம்மீது விசுவாசம்வைத்த மக்களுக்கு நம்பிக்கைத் துரோகம் ஏற்படாதவாறு தம் வாழ்வை அர்ப்பணித்துத், தேசப் பற்றுடன் அயராது உழைத்த பெருமை இந்த நாயக்க மன்னர்களையே சாரும். இதற்கு நன்றிகூறுமுகமாகச் சூளவமிசத்து ஆசிரியரின் கூற்றுக்கள், பாராட்டுக்கள் அமைந்துள்ளன. இது ஒவ்வொரு தமிழ் மகனுக்கும் பெருமையூட்டக்கூடியதொன்றாகும்.

ஆனால் இலங்கைத்தீவிலும், நாகதீபத்திலும் (யாழ்குடா விலும்) ஆதிப் பௌத்தமத வரலாற்றிற் பௌத்தமத வளர்ச்சிக்காக ஆதி நாகர் குடிகளும், ஆதி திராவிடக் குடிகளும், ஆற்றிய தொண்டினை மட்டிட்டுக்கூற மகாநாமன் முதலான பழைய சிங்களப் பௌத்தர்களோ, அன்றேல் இன்றைய சிங்களப் பௌத்த ஆசிரியர்களோ இதுவரை சகிப்புத்தன்மையுடன் முன்வரவில்லையெனலாம். எனவே இதற்குமாறாக, அன்றுமுதல் இன்றுவரை குறுகிய கோட்பாடுகளே சிங்களப் பௌத்தர்கள் மத்தியில் நிலவிவருகின்றன. அதனால் வடக்குக், கிழக்கு மாகாணங்களில் ஏதாவது ஒரு பௌத்த வழிபாட்டுத்தலத்தின் அழிபாடுகளைக் காணநேரிட்டால், அவை தம் மூதாதையருடைய தெனச் சிங்கள பௌத்தர்கள் உரிமை கோருவதனாற் பதினெட்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாகத், தம் மூதாதையர் பௌத்த வழிபாட்டைப் பேணியிருந்தார்கள் என்பதனை அறியாத தமிழ் மக்களும், இவை தம் கலாசாரத்திற்குரியனவல்ல என்ற கருத்துடையவர்களாக இவற்றை அழித்துவிடவேண்டும் என்கிற உணர்வலைகளைக் கொள்கின்றனர்.

இந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் யாழ் மாவட்டத்திற் பி. இ. பீரிஸ் அவர்கள் நிகழ்த்திய ஆராய்ச்சிச் சுற்றுப்பயணங்களும், சுருக்கமான அகழ்வாய்வுகளும் இம்மாவட்டத்திற் பௌத்தம் வகித்த முக்கியவிடத்தை இன்றைய தலைமுறையினருக்கு முதன்முதலாக எடுத்துக்காட்டின³⁷. ஏற்கனவே நாம் ஆராய்ந்த வரலாற்றுண்மை ஒருபுறமிருக்க, அதன் பின்னணிகளை அறிந்து கொள்ள யாழ்குடாவிற் போதிய அகழ்வாய்வுகள் செய்யப்படாத காலகட்டத்திற் பி. இ. பீரிஸ் மற்றும் எம். எச். சிறிசோம, நேம் சிறிமுத்துக்குமாரு முதலான அறிஞர்கள் இப்பௌத்த அழிபாடுகள் யாவும், இங்கு பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்த சிங்களப் பௌத்தர்களின் வழிபாட்டுத்தலங்களே என்ற கருத்தை வற்புறுத்தலாயினர். நாகதீபத்திற் பௌத்த புனிதத் தலங்கள் என்று மகிந்தர் குறிப்பிட்ட இடங்களிற்³⁸ சிங்கள மன்னர்கள் செய்த திருப்பணிகளுக்காக வரலாற்றுண்மைகளை இருட்டடிப்புச் செய்யவிடாது கந்தரோடை, ஆனைக்கோட்டை அகழ்வாய்வுகள் பாதுகாத்துக்கொள்கின்றன.

பொதுவாக அரசியல் அல்லது இனப்போராட்டமற்ற சூழலில் மன்னர்களும், மக்களும் சமயப்பொறைபுடன்கூடிய சமரச நோக்குடையவர்களாகத் திகழ்ந்திருக்கின்ற சந்தர்ப்பங்கள் பல கீழைத்தேய வரலாற்றில் இடம்பெற்றுள்ளன. இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அசோகச் சக்கரவர்த்தியின் பௌத்த மதப் பிரசாரத்தைக்கொள்ளலாம். அதனோடு அசோகச் சக்கரவர்த்தி பௌத்தமதக் குழுவினரைக் கீழைத்தேய நாடுகளுக்கு அனுப்பியபோது இந்நாடுகளில் மன்னர்களும், மக்களும் தமது பழைய மத நம்பிக்கைகளைக் கைவிட்டுப் பரந்த உள்ளத்துடன் பௌத்த மதத்தைத் தழுவினர். இது இவர்களது பரந்த நோக்கை எடுத்துக்காட்டுகின்றது எனில் மிகையாகாது. இந்த வகையில் இலங்கைக் கஜபாகு I மன்னன் (கி. பி. 174-196) தமிழகத்தில் உருவாகிய கண்ணகி வழிபாட்டை இலங்கைக்கு அறிமுகம் செய்தமையை எடுத்துக்கொள்ளலாம். கஜபாகு மன்னன், சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்கு எடுத்த விழாவிற் கலந்துகொண்டதோடு, கண்ணகி வழிபாட்டைச் சிங்களப் பௌத்த மக்களிடையேயும் பிரசாரம் செய்தான். அன்று சிங்கள மக்கள் பத்தினித்தெய்வ வழிபாட்டைத் தமது மத நம்பிக்கைகளில் ஒன்றாக ஏற்றுக்கொண்டதுடன், இன்றுவரை பௌத்த சமயத்தின் ஓரங்கமாகப் பேணி, வழிபட்டும் வருகின்றனர். அதைற் கண்ணகி பிறந்த தமிழகத்திற் கண்ணகி வழிபாடு அருகிப்போனவிடத்தும், இலங்கையில் இன்றும் கண்ணகியின் பெருமை நிலைத்து நிற்பதற்குக் காரணம், சிங்கள மக்களின் பரந்த உள்ளமெனில் மிகையாகாது. ஆறாவும் ஒருதலைப்பட்சமான கண்ணோட்டமுடையவரான மகாவமிச ஆசிரியர், கஜபாகு மன்னன் அறிமுகம் செய்த கண்ணகி வழிபாடுபற்றி எதுவுமே குறிப்பிடவிரும்பவில்லை. ஆறல் இராஜாவலிப கண்ணகி வழிபாட்டினைக் கஜபாகு I மன்னன் வரவேற்றதனைக் குறிப்பிட்ட பொழுதும், அதைற் பௌத்தத்தின் தூய்மை கெட்டுவிட்டது எனக் கூறுவதனை அவதானிக்கலாம். ஆறல் மன்னனும், மக்களும் இந்தக் குறுகிய கோட்பாட்டிற்கு அடிமைப்படவில்லை என்பதனைக் கஜபாகு கதாவ எனும் சிங்கள நூல் எடுத்துரைக்கிறதெனலாம். மூன்றாவதாகத் தமிழகத்திற் பௌத்தம் சமய குரவர்களின் பக்தியியக்கத்திற்கு ஈடுகொடுக்கமுடியாது தளர்ந்து கொண்டிருக்கின்ற காலகட்டத்திலும், கடாரதேசத்து ஸ்ரீ விஜய புரத்து மன்னன் சோழமன்னர்களின் அனுமதியுடன் நாகபட்டினத்திற் சூடாமணி விகாரையைக் கட்டுவித்தான். அப்பொழுது சைவர்களான சோழமன்னர்கள் தாமும் அவ்விகாரைக்கு மானியங்கள் வழங்கிப் பௌத்தத்தை உயிர்ப்பூட்டிய பெருந்தகைகளாக விளங்கினர். இவர்களைப்போலவே நாகதீபத்து (யாழ்குடா) மன்னர்களும், ஆதிநாக குடிகளும், ஆதி திராவிடக்

குடிகளும் பரந்த சமய நோக்குடையவர்களாகப் பௌத்த மதத்தைப் புத்தரிடமிருந்து கேட்டறிந்துகொண்டனர். பின்னர் இலங்கைத்தீவு (தம்பபன்னர்) மக்களைப் பௌத்தம் தழுவச் செய்யவந்த மகிந்ததேரர், போதிமரக் கன்றுகளைக் கொண்டு வந்த தேரி சங்கமித்தை முதலானோரும் ஜம்புக்கோளத்துறை (நாகதீபத் துறைமுகம்) யினூடாகவே அனுராதபுரத்தை அடைந்தனர். மகிந்ததேரர் புத்தர் நாகதீபத்தில் (யாழ்குடாவில்) நயினூதீவில் மட்டுமன்றி, வேறுபல இடங்களையும் புனிதப்படுத்தினார் என்பதனைத் தேவநம்பியதீசனுக்குக் கூறியிருக்கிறார். அவ்விடங்களைக் கேட்டறிந்த தேவநம்பியதீசன் அவ்விடங்களிற் பாசிமொவிகாரை, தீசமகாவிகாரைகளைக் கட்டியதோடு, போதிமரக் கன்று கப்பலில் வந்திறங்கிய துறையாகிய ஜம்புக்கோளத்துறையிலும் ஒரு விகாரையைக் கட்டுவித்தான். இவனுக்குப் பின்னர் கஜபாகுவின் மாமனான மகல்லநாகன் நாகதீபத்திற் சாலிபவத விகாரையை எடுப்பித்தான். நாகதீபத்துப் பௌத்த விகாரைகளிற் தீசமகா விகாரத்தைக் கணித்த தீசனும் (கி. பி. 209-231); பாசிமொவிகாரையை விஜயபாகு I (கி. பி. 1055-1110) புனருத்தாரணம் செய்தனர், அக்போதி II (கி. பி. 601-611)ம் நாகதீபத்தில் ஒரு ஆலயம் அமைத்தாகத் தெரிகின்றது. நாகதீபத்தில் இவ்வாறு சிங்கள மன்னர்கள் செய்த திருப்பணிகள் யாவும், புத்தரின் தரிசனத்தாலும், பௌத்த மத சின்னங்கள் இங்கு இறக்கப்பட்ட அல்லது பாதுகாக்கப்பட்ட காரணங்களாலும் புனிதமடைந்த தலங்கள் என்று கருதிச் செய்யப்பட்டனவேயன்றிப், பௌத்த சிங்கள மக்கள் இம் மன்னர்கள் ஆட்சிகளில் நாகதீபத்தில் வதிந்ததனால் ஏற்பட்டனவன்று. உண்மையை ஆராயின் முதற் சிங்கள மன்னன் விஜயனின் தலைநகரம் தம்பன்னியிலிருந்து (புத்தளப் பகுதி) பின் அனுராதபுரம் வரையிலே வடக்குநோக்கி நகரமுடிந்தது. ஆனால் தமிழ் மன்னர்கள் சிங்கள அரசின் வட எல்லையான அனுராதபுரத்தை மட்டுமன்றி, இன்னும் தெற்கே பொல்லநறுவை, கண்டி, உருகுண, கதிர்காமம் முதலான இடங்களைத் தமது தலைநகரங்களாக அமைத்து ஆண்டுள்ளனர். இதுபோல் எந்தச் சிங்கள மன்னனாவது நேரடியாக நாகதீபத்தைத் தலைநகராக அமைத்து ஆள முயன்றதில்லை. வடக்கே உறுதியான ஆதிநாக அரசுகள், மற்று ஆதி திராவிட வர்த்தக நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றின் சுதந்திரமான ஆட்சி நிருவாகத்திலிருந்த நாகதீபம் வரை சிங்கள அரசை விரிவாக்கம் செய்வது சிங்கள மன்னர்களின் குறிக்கோளாக இருக்கவில்லை. அதற்குமாறாக இலங்கைத்தீவில் அனுராதபுரத்திற்குத் தெற்கேயுள்ள பகுதிகளிற் தமதாட்சியை உறுதிப்படுத்துவதிலேயே அவர்கள் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தனர்.

மேலும் யாழ்குடாவிற் பௌத்த அழிபாடுகள் மட்டு மன்றிச் சிங்கள மொழியியல்புடைய மீசாலை, மிரிசுவில், சங்கத்தானை, வலிகாமம், கொடிகாமம் முதலான ஊர்ப்பெயர்களும் யாழ்குடாச் சிங்களப் பௌத்த மக்களின் ஆதி இருப்பிடம் என்பதனை மேலும் வலியுறுத்திக்காட்டும் சான்றுகள் எனச் சிங்கள அறிஞர்களிடையே நிலவும் கருத்தாகும். உண்மை என்னவெனில் மகாவமிசம், சூளவமிசம் முதலான சிங்கள வரலாற்று நூல்கள் பௌத்தமத ரீதியாகச் சிங்கள மன்னர்களை நாகதீபத்துடன் தொடர்புபடுத்திக் காட்டியதைத் தவிரச், சிங்களப் பௌத்த சங்கங்கள் அல்லது சிங்கள மக்களை நாகதீபத்துடன் தொடர்புபடுத்தி எச்சந்தர்ப்பத்திலாவது குறிப்பிடவில்லை. சேனன், குட்டன், எல்லாளன் ஆட்சிகளுக்குப் பின்னர் அனுராதபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டிருந்த சிங்கள மன்னர்கள் உருகுணையை நோக்கிப் பின்னோக்கிச் செல்லுகையிற் சிங்கள மக்கள் முன்னோக்கி வந்தார்கள் என்று கூறுவது நடைமுறைச் சாத்தியமற்ற கூற்றாகும். எல்லாள மன்னனுக்கும், துட்டகைமுனு மன்னனுக்குமிடையே நிகழ்ந்த போரானது, உண்மையிற் தமிழ்ப் பௌத்தருக்கும், சிங்களப் பௌத்தருக்குமிடையே ஏற்பட்டதொன்றாகும். எல்லாள மன்னன் பௌத்தகை வாழ்ந்து, பௌத்த சிங்கள மக்களின் அபிலாசைகளை இடையூறின்றி நிறைவேற்றிய இலட்சியவாதியென மகாவமிசம் போற்றுவதனால், இப்போருக்கு மதப்பூசல் காரணமல்ல என்பது தெளிவாகின்றது. உண்மையில் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதில் ஆவலாக இருந்த துட்டகைமுனுவே இனக்குரோதத்தைக் கருவியாகக்கொண்டு போரைத் தொடுத்தவனாகக் காணப்படுகின்றான். மற்று, துட்டகைமுனு, எல்லாள மன்னனைக் கொன்றபின் கவலையுற்றிருந்தபோது ஆறுதல் கூறவந்த பியகுகதீவுப் (புங்குடுதீவு) பௌத்த சங்கத்தினர் ஆதிநாகர் அல்லது ஆதி திராவிடரால் உருவாக்கப்பட்டதொன்றாகும் என்பதற் சந்தேகமில்லை. துட்டகைமுனு, தமிழ் மன்னன் ஒருவனைக்கொன்ற சந்தர்ப்பத்திற், தமிழ்ப் பௌத்த சங்கத்தினரே வந்து துட்டகைமுனுக்கு ஆறுதல் கூறினர் என்பதனை எடுத்துக்காட்டுவதே மகாவமிசத்து ஆசிரியரின் நோக்கமாகும். அடுத்து வல்லிபுரப் பொன்னேடு குறிப்பிடுகின்ற பியகுக என்பதும் இப்புங்குடுதீவாகலாம். மகாவமிசம், இதுகாலவரைச் சிங்கள அரச பரம்பரையில் வந்த பாண்டுவாசுதேவ, தேவநம்பியதீசன், துட்டகைமுனு, வட்டகாமினி முதலானோர் பரம்பரையினின்றும் வேறுபட்ட இலம்பகர்ண குலத்தவனான வசபனின் இருப்பிடம் வடபகுதியில் இருந்ததென்கிறது. இந்த வடபகுதி நாகதீபத்திற்கும் (யாழ்குடாவிற்கும்) அனுராதபுரத்திற்கும் இடையிலமைந்த இராஜரட்டைப் பகுதியாகும். வல்லிபுரப் பொன்னேடு குறிப்

பிடும் அனூராதபுரத்து மன்னன் வசபனும் (கி. பி. 127-171) இவனே. வசபன் தனது ஆட்சியை அனூராதபுரத்தைத் தலை நகராகக்கொண்டு நிறுவியபொழுது, நாகதீபத்தை ஆண்ட தமிழ்க்குறுநில மன்னன் இசிகிரிய (Isigiraya) ஆவன். துட்ட கைமுனு, எல்லாளனால் நிறுவப்பட்ட முப்பத்திரெண்டு தமிழ்க் குறுநில மன்னர்களை அனூராதபுரத்திற்குத் தெற்கே உள்ள பகுதிகளிற் போரிட்டு வென்றான் என மகாவமிசம் கூறுகின்றது. இத்தமிழ்க் குறுநில மன்னர்களும் கிரிய (Giriya) இசரிய (Issariya) போன்ற தமிழ்ப் பெயர்களுடையவர்களாக இருந்தார்கள். எனவே வல்லிபுரப் பொன்னேடு குறிப்பிடும் இசிகிரிய ஒரு தமிழ்க் குறுநில மன்னன் என நாம் ஐயந்திரிபுரக் கூறலாம். அதனோடு புதிய இலம்பகர்ண வமிசத்தைச் சார்ந்த வசபனின் இலம்பகர்ண குலமும் ஒரு திராவிடவினக் குழுவென மொழியியலாளர் கருதுவர்³⁹. இப்புதிய பரம்பரையினர் அரசாட்சியைக் கைப்பற்றியதும், சிங்கள மொழியை ஏற்றுப் பெளத்தத்தை தழுவிப் பல நூற்றாண்டுகள் மக்கள் விரும்பும் வகையில் ஆண்டுவந்துள்ளனர். அதனால் இவர்களை மகாவமிசத்து ஆசிரியர் வேற்றவர் என்று இனம்காட்ட முற்படவில்லை எனத்தெரிகின்றது. ஆனாலும் மகிந்தன் IV (கி. பி. 956-972) கலிங்கவமிசத்து இளவரசியை மணம்புரிந்தபொழுது, இவன் பழைய சிங்கள வமிசத்தை அழியாது பேணிவான் என்று சிங்களவமிசத்தின் உறுதிப்பாட்டைச் சூளவமிசம் வற்புறுத்தத் தவறவில்லை⁴⁰. மேலும் சூளவமிசம் மகிந்தன் IV இன் (கி. பி. 981-1029) காலத்தில் அவன் மகன் கசபன் உருகுணை மக்களை ஆட்சிபுரிந்தான் என்றும், மற்றப்பகுதிகளிற் கேரளர்கள், சீகளர்கள், கன்னடர்கள் தாம் விரும்பியவாறு ஆட்சிபுரிந்தனர் எனக்கூறும்⁴¹. எனவே யசலாக தீசனுக்குப் பின் (கி. பி. 112-120) மகிந்தன் V (கி. பி. 981-1029) காலம் வரையும் சிங்கள வமிசத்தின் ஆட்சியுரிமை குழப்பமானதொன்றாக இருந்ததென்று சூளவமிசத்து ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளது கருத்திற்கொள்ளத்தக்கது. இத்தகைய பின்னணிச் சூழ்நிலையில் நோக்குமிடத்தும், மொழியியலாளர் இலம்பகர்ண பரம்பரை திராவிடக் குழுவினரைச் சார்ந்தது என்று காட்டுவது ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதொன்றாகத் தெரிகின்றது. எனவே நாகதீபத்தினை ஆண்ட குறுநில மன்னன் இசிகிரியன் அனூராதபுரத்தைத் தலைநகராகக்கொண்டு சிங்கள மக்களை ஆண்ட வசபனின் ஆட்சியாண்டினை வல்லிபுரப் பொன்னேடு பொறிக்கும்பொழுது கையாண்டிருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது. எனவே வல்லிபுரப் பொன்னேடு ஆதி சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்டிருந்தமை வசபனோ அல்லது இசிகிரியனோ சிங்கள வமிசாவழியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற கருத்தைத் தருவதொன்றாகாது. நாகதீபத்திற் தேவநம்பியதீசன் முதலான மன்

னர்களின் வழிவந்த பௌத்தமதத் திருப்பணிபோன்றதே இது வாகும். சிங்களமொழியை அதிகாரபூர்வமாக ஏற்றுக்கொண்ட வசபனின் ஆட்சியில் நடைபெற்ற பௌத்தமதத் திருப்பணிக்கு அவனுடைய ஆட்சி ஆண்டினையும், சிங்கள மொழியையும் கையாண்டது, இக்காலகட்டத்திற் பௌத்தப் புனிதத்தலமான நாகதீபத்திற் சிங்களப் பௌத்தர்களின் பௌத்தமதத் துடிப் பினை மதரீதியில் எடுத்துக்காட்டவேயாம். இப்பொன்னேடு நாக தீபத்தில் வாழ் ஆதி நாககுடிகளுக்கோ அன்றேல் ஆதி திரா விடக் குடிகளுக்கோ அறிவிப்பதற்காக எழுதப்பட்டதன்று. அத னேடு இக்குறிப்பிட்ட பொன்னேடு பௌத்த விகாரை ஒன்று கட்டப்பட்ட செய்தியொன்றினைமட்டுமே குறிப்பிடுகின்ற அள விற்குச் சிறியதாகையால், இப்பொன்னேடு அனுராதபுர நகரில் வாழ்ந்த எழுதுவினைஞர்களாற் பொறிப்பிக்கப்பட்டு, எடுத்துச் சென்றிருக்கக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகளையும் நாம் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும். இதுபோன்று வேறுபல சாத்தியக்கூறுகளே யும் நாம் தட்டிக்கழிக்கமுடியாது. தென்னிலங்கையிற் பௌத் தம் உறுதியாகத்தன்னை நிறுவிக்கொள்ளுமுன், நாகதீபம் ஒரு பௌத்தமதக்களமாக இருந்தது. இதனை மகிந்ததேரரே தேவ நம்பியதீசனுக்கு எடுத்துக்கூறியிருக்கிறார். எனவே காலந்தோறும் சிங்களப் பௌத்த மன்னர்கள் நாகதீபத்திற் செய்த திருப்பணி களை நாம் சரியான முறையில் விளங்கிக்கொள்ளும் வகையிற் சிங்கள வரலாற்று நூல்கள் தகவல்கள் தரவில்லை என்பது தெளிவாகின்றது.

உண்மையில் நாகதீபத்தின் அரசியல் வரலாற்றைக் குழப்ப மின்றி அறிந்துகொள்ளக்கூடிய தகவல்களைப் பெறுவதிற் பல இடர்ப்பாடுகள் எம்மை எதிர்நோக்கியுள்ளன. இருந்தும், கௌதம புத்தர் நேரடியாக நாகதீபத்தை அடைந்து, தன் மத போதனைக ளாலும், பிற நடவடிக்கைகளாலும் புனிதப்படுத்தியமையாற் பௌத்த நூல்களான மணிமேகலை, மகாவமிசம் முதலியன சில உபயோகமான குறிப்புகளைத் தந்துள்ளன. ஈழத்துப் பூதந்தேவ னார் பாடல்கள் சில சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றும் நாக தீபத்தின் வரலாற்றினைப்பற்றி எதுவும் கூறுவதாக இல்லை. இந்த வகையில் மணிமேகலை, மகாவமிசம் தரும் குறிப்புகளிலிருந்தே கிறித்துவிற்கு முற்பட்ட காலம்பற்றிய வரலாறுகளை அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது. இந்த நூல்கள் தரும் குறிப்புகளிலிருந்து, ஆதிநாக அரசுகள் கி. மு. 6 கி. பி. 2ம் நூற்றாண்டுவரை தென்னிந்தியாவின் நிலப்பரப்பான கந்தமாதன (இராமேசுவரப் பிரிவு) நாக அரசுகளுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டிருந்தன என்ப தனை நாம் அறிந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருக்கின்றது. ஆரம்பத் தில் இந்த நாக அரசுகள், நாகதீபத்தை மட்டுமன்றி இலங்கைத்

தீவில் மேற்குக் கரையோரமாகக் கல்யாணிவரை (இன்றைய களனியா) தமது ஆட்சியை விஸ்தரித்திருந்தன. காலப்போக்கில் இந்த நாக அரசு கிழக்குக் கரையோரமாகத் திஸ்ஸமகாராம வரையும் தமது ஆதிக்கத்தை விரிவாக்கம் செய்திருந்தமையைத் தொலமியின் புவியியற் படம் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. ஆனால் வடபகுதியில் நாகதீபம் தவிர்ந்த பகுதிகள் இடையிடையே கிங்கள அரசின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டனவாக இருந்திருக்கின்றன. இந்தவகையில் நாகதீபத்தின் (யாழ்குடாவின்) வரலாறு தனித்துவமானதொன்றாக அன்றுமுதல் இன்றுவரை விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது. இன்று நாகதீபம் (யாழ்குடா) முழுமையாகத் திராவிடக் கலாசாரத்தைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுவதுபோன்று கிறித்துவிற்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளிலும் பிரதிபலித்திருந்தது. இதுவரை ஆணைக்கோட்டை, காரைநகர், வேலணை முதலான பகுதிகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற பெருங்கற்பண்பாண்டுத் தடயங்கள்⁴² இப்பகுதிகளிற் (நாகதீபத்தில்) திராவிடக் குடிகளின் கலாசாரத்தைப் பெருங்கற்பண்பாட்டுக் காலத்திற்குத் தள்ளி விடுகின்றன. இப்பெருங்கற் பண்பாட்டு மக்கள், தென்பாண்டி நாட்டுப் பெருங்கற் பண்பாட்டுக் குடிகளின் அரசியல் முறைக்கு நிகரான ஆட்சிமுறையினை இங்கு பின்பற்றியிருக்கலாம் என்பதற் சந்தேகமில்லை. அல்லி அரசாணி குதிரைமலைப் பகுதியையும், மலபார் இளவரசர் அரசடியையும் (கற்பிட்டியையும்) அரசாரும் பொழுது நாகதீபத்துக் குறுநில அரசுகளுடன் தொடர்புடைய அரசுகளாக அமைந்திருக்கலாம். இத்தகைய முறையிற் தன்னிச்சையான பல குறுநில அரசுகள் நாகதீபத்திற் காலந்தோறும் உருவாகியிருந்தாலும், கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலத்திலே நாகதீபத்தில் ஒரு தமிழரசு முதன் முதலாகத் தன்னை அதிகாரபூர்வமாகப் பிரகடனப்படுத்தியிருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது. அதுவரைகாலமும் நாகதீபத்தினதும், இலங்கைத் தீவினதும் கரையோரத் துறைகளில் இயங்கிவந்த சுதந்திர வர்த்தக நிறுவனங்களின் நிர்வாகத்தில் ஈடுபாடில்லாது, ஒரு நாட்டு மக்கள் அனைவரையும் கட்டியாளவேண்டும் என்ற அவாவினால், இலங்கைத்தீவின் அரசாட்சியைக் கைப்பற்றியவர்கள் (சேனன், குட்டன் எனும் வர்த்தகப் பெருமக்கள் ஆவர். பின்னர் எல்லாளன் எனும் சோழ இளவரசன் இலங்கை முழுவதையும் தன் னாட்சிக்குட்படுத்தியவன். இக்காலத்தில் உருகுணையையாண்ட கவந்தீசன் எனும் சிங்கள மன்னனும், இவன் அதிகாரத்தை ஏற்றுத் திறை செலுத்தியவன் ஆவன். எனினும் எல்லாளன் தன் அரசின் பாதுகாப்பைக் கருதி அனுராதபுரத்திற்குத் தெற்கே முப்பத்திரண்டு குறுநில மன்னர்களை நியமித்திருந்தான். ஆனால் துட்டகைமுனு இவர்களையெல்லாம் போரில் வென்ற பின்னரே எல்லாளனையும், அவன் மருமகன் பாலுகனையும் வென்று அனு

ராதபுரத்திற் தன் அரசை அமைத்துக்கொண்டான். இந்தப் போரில் எல்லாளனின் வீழ்ச்சியை தமிழினத்தின்மீது கறைபடிய விடாமல் நாகதீபத்திற் தமிழரசொன்று தன்னை அதிகாரபூர்வமாகப் பிரகடனப்படுத்திக்கொண்டது. இந்த அரசு பரம்பரையின் வழிவந்தவர் முரசூர்முடி நாகனார் ஆவர். இந்த அரசின் உருவாக்கம் கி. மு. 101ல் உருவாகியது என வையாபாடல் (14) குறிப்பிடுகின்றது. இது எல்லாளனின் தோல்வியாண்டிற் தமிழ் அபிமானத்துடன் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட அரசாகையால், எப்பொழுதெல்லாம் இராஜரட்டையிற் (வட இலங்கையில்) சிங்கள அரசின் அதிகாரத்தைத் தென்னிந்தியத் தமிழரசுகள் கைப்பற்றினவோ, அப்பொழுதெல்லாம் இத் தமிழரசு ஆதரவுகாட்டி அவற்றின் அதிகாரத்தை மதித்து வந்துள்ளது என்பதனையும், அதேசமயம் பௌத்தப் புனிதத் தலமாகிய நாகதீபத்திற் சிங்கள அரசுகளின் பௌத்த மதத் திருப்பணிகளுக்கு அனுமதித்துச் சமயரீதியில் நேச உறவுகளை வைத்திருந்தது என்பதனையும், நாம் மறுக்கமுடியாது.

நாகதீபத்தில் ஜம்புக்கோளத்துறை கி. மு. 6ம் நூற்றாண்டளவிற் பிரதான வர்த்தகத் துறையாக விளங்கியிருந்தது. பின் இத் துறையினூடாகப் பௌத்தமத வருகை ஏற்பட்டதும் பௌத்தமத ரீதியிலும் இத்துறை பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் மகாவமிசத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது⁴³ இத்துறை ஒரு சுதந்திர வர்த்தக நிறுவனமாக வளர்ந்திருந்தது என்பதனை வேறுசில சந்தர்ப்பங்களிலும் அவதானித்துள்ளோம். இத் துறையூடாக வர்த்தகத்தை வளர்த்தவர்கள் ஆதிநாகரும், ஆதிதிராவிடக் குடிகளுமேயாவர் என்பதற்கு மேலே காட்டிய ஆதாரங்கள் சான்றுகளாக அமைகின்றன. ஆனால் நாகதீபத்தை ஆண்ட புதிய குறுநில அரசுகள் எவ்வளவுதூரம் இத்துறையினைத் தமது ஆணைக்குள் வைத்திருந்தனர் என்பதற்குத் தகவல்கள் இல்லை. மற்றுத், தமிழகத்திலிருந்து வந்த படைகள் யாவும், மாந்தையினூடாக அனுராதபுரத்தை நெருங்கியதனால் இப்பகுதி படையெடுப்புக்களமாகவும் விளங்கவில்லை என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாம்.

மேலும், கி. மு. 101 அளவில் நாகதீபத்திற் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட தமிழரசு அனுராதபுரத்துத் தமிழரசுகளுக்கு ஆதரவாக இருந்திருக்கலாமென மேலே குறிப்பிட்டிருந்தோம். அதனால் இதன் எழுச்சி அல்லது வீழ்ச்சி என்பது அனுராதபுரத்துத் தமிழரசுகளின் எழுச்சி வீழ்ச்சிகளிற் தங்கியிருந்தது

† அகித்தஜாதக குறிப்பிடும் தமிழ்ராச்சியம் இதுவாக இருக்கலாம்.

எனலாம். வட்டகாமினியை இலங்கையின் அரசாட்சியிலிருந்து நீக்கிவிட்டுப் பதினான்கு வருடங்கள் (கி. மு. 43 - 29) புலகத்த, பாஹ்ய, பணயமாற, பிளயமார, தாதிக முதலான தமிழரசர்கள் அனூராதபுரத்தைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆட்சிபுரிந்தனர். பின் மகாநாமன் காலத்தைத் தொடர்ந்து (கி. பி. 409 - 431) இலங்கைத்தீவில் ஏற்பட்ட அரசியற் குழப்பங்களின்போது ஆறு தமிழ் மன்னர்கள் இருபத்தேழு வருடங்கள் (கி. பி. 433 - 460) இலங்கைத்தீவு முழுவதையும் ஆட்சிபுரிந்தனர். இப்படியான காலகட்டங்கள் நாகதீபத்துச் சிற்றரசுகளுக்கு எழுச்சிமிக்க காலங்கள் எனலாம். ஆனால் நாகதீபத்திலும், கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டளவில் ஒரு இனக் கலப்புள்ள அரசு உருவாகுவதையும் நாம் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. தம்பபண்ணியிற் (புத்தளப் பகுதியில்) தமிழ்க் கலப்புடைய அரசினைத் தோற்றுவித்த விஜயமன்னன் சகோதரன் பரம்பரை வழிவந்த கலிங்கத்து உக்கிரசிங்கன் என்பவன், மாருதப்பிரவிகவல்லி எனும் சோழ இளவரசியைத் திருமணம் செய்துகொண்டு, கதிரமலையைத் (கந்தரோடையில்) தலைநகராக அமைத்துக்கொண்டு ஆட்சிபுரிந்தான் என்று கைலாயமாலை (கன்னி 14-43); வையாபாடல் (17); யாழ்ப்பாண வைபவமாலை (பக்கம் 13-22); முதலான நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், உக்கிரசிங்கன் கி. பி. 795ம் ஆண்டளவிற்பலத்த போராட்டங்களின் பின்னரே ஆட்சியுரிமையைக் கைப்பற்றினான் என யாழ்ப்பாண வைபவமாலை கூறுகின்றது. சூளவமிசமும் வடபகுதியிற் குறுநிலத் தலைவர்களும், மக்களும் மன்னருக்குத் திறைகொடுக்க மறுத்துப் போராட்டம் நடத்தியதாகக் குறிப்பிடும் செய்திகள், உக்கிரசிங்கனுக்கு எதிரான போராட்டத்தைக் குறிப்பிடுவனவாக இருக்கலாம்⁴⁴. ஆனால், இவன் சோழ இளவரசி மாருதப்பிரவிகவல்லியை மணந்துகொண்டு, தனக்கெதிரான இனக்கலவரத்தை ஆறுதற்படுத்திக்கொண்டான் எனத் தெரிகின்றது. அதனாலே தென்னிலங்கை அரசுகள் சாதிக்கமுடியாததொன்றை இவனுக்குச் சாதிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. மாருதப்பிரவிகவல்லி மாவிட்டபுரம் கோவிலைக் கட்டிமுடிக்க இவன் உதவியாக இருந்ததனால், இந்துமத ஆதரவுடையவனாக இருந்தான் என்பதும் புலனாகின்றது. முதலியார் இராசநாயம், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை முதலானோர் நாகதீபத்தின் பழைய இராஜதானி சிங்கை நகரென அழைக்கப்பட்ட வல்லிபுரப்பகுதி என்பர். இவர்களுட் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து சிங்கை நகரைத் தலைநகராகக்கொண்டு, உக்கிரசிங்கனும் அவன் பரம்பரையினரும் ஆண்டனர் எனக் கொள்வர். கலிங்க நாட்டின் பழைய தலைநகரான சிங்கபுரத்தின் பெயரையே இப்பகுதிக்கு இட்டு, இப்பரம்பரையினர் ஆண்டனர்

என்றும் தெரிகின்றது. இப்பரம்பரையினரின் ஆட்சியின்போது இலங்கைத்தீவின் அரசுகளுடன் நேச உறவுகளை இவர்கள் வைத்திருந்தாலும், தம் தனித்துவமான அரசரிமைக்குப் பங்கம் விளைவிக்கும்வகையிற் சிங்களக் குடியேற்றங்களை வரவேற்றிருக்கமாட்டார்கள். ஆனால் இவர்களுடைய அரசியல் உறவுமுறைகளைப் பற்றியும் நாகதீபத்துத் தமிழ்க் குடிகளின் மனவெழுச்சிகளைப் பற்றியும் தெளிவான கருத்துக்கள் இல்லாமற் சிங்கள குடியேற்றங்கள்பற்றி நாம் வற்புறுத்திக் கூறக்கூடிய சான்றுகள் எதுவும் இல்லை. நாகதீபத்தில் உக்கிரசிங்களினின் ஆட்சியின் எதிரொலியாகத் தென்னிலங்கையிலும் சிங்கள வமிசாவழியைக் கட்டிக்காக்க மகிந்தன் IV (கி. பி. 956-972) கலிங்கத்து இளவரசியைத் திருமணம் செய்துகொள்கிறான். இந்த மகிந்த மன்னன் காலத்திலே வல்லவ மன்னன் எங்கள் நாட்டைக் கைப்பற்ற நாகதீபத்திற்கு ஒரு படையை அனுப்பினான் என்றும், அதனை மகிந்தனின் தளபதி சேனன் வெற்றிகொண்டான் என்றும் சூளவமிசம் கூறும்¹⁵ இலங்கைத்தீவு அரசுடன் போர்புரிய நாகதீபம் ஊடாக வந்த வெளிநாட்டுப் படையிதுவேயாம். இலங்கை அரசுக்குச் சார்பான ஒரு அரசு நாகதீபத்தில் இருந்ததொற்போலும் பாதுகாப்புக் காரணங்களுக்காக இப்படை மாந்தை வழியைத் தவிர்த்து இருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது. உக்கிரசிங்களினின் பரம்பரையினர் இப் படையெடுப்பிற்கு எதிராக, மகிந்தன் IV தளபதி சேனனின் வெற்றிக்கு உதவியிருக்கலாம் எனிற் பிழையாகாது. சோழராட்சி இலங்கையில் நிறுவப்பட்டதும் நாகதீபத்தில் உக்கிரசிங்களன் பரம்பரையினரின் ஆட்சி முடிவடைகின்றது. நாகதீபத்தினையும் இணைத்தே வட இலங்கைச் சோழராச்சியப் பிரிவு மும்முடிச் சோழ மண்டலம் என அழைக்கப்பட்டது. எனினும் கி. பி. 1029-1050 ஆண்டுக் காலத்தைச் சார்ந்த சோழர் கல்வெட்டுடொன்று சோழர் பொல்லநறுவையைத் தலைநகராகக்கொண்டு மும்முடிச் சோழ மண்டலத்தை யாண்டபொழுது இலங்கையின் பிற பருதிகளில் ஆண்ட மன்னர்களைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இக்கல்வெட்டின்படி முதலிற்களுத்துறையைத் தலைநகராகக்கொண்டு பாண்டிய இளவரசன் விக்ரமபாண்டு உருகுணையை ஆட்சிபுரிந்தான் என்றும், இவனுக்குப் பின்னர் ஜகதிபால நான்கு வருடங்களும், பின் பாண்டிய இளவரசன் பராக்கிரமபாண்டு இரண்டு வருடங்கள் உருகுணையில் ஆட்சிபுரிந்தனர் என்றும் தெரிகின்றது. இம்மூவரின் ஆட்சி பற்றிச் சூளவமிசமும் குறிப்பிடும். ஆனால் சோழர் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடும் ஈழத்தையாண்ட ஸ்ரீ வல்லவன் மதனராஜனைப்

† இவ்விடயம்பற்றி இயல் 5. பக். 156-159 ஆராயப்பட்டுள்ளது.

பற்றிச்⁴⁶ குளவமிசம் எதுவும் குறிப்பிடுவதாக இல்லை. எனவே இவன் வட ஈழத்தை (நாகதீபத்தை) ஆண்ட தமிழ்க் குறுநில மன்னர்களில் ஒருவன் எனத் தெரிகின்றது. ஆனால் முதலாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் (கி. பி. 1070 - 1118) அவன் தளபதி கருணாகரத் தொண்டமான் நாகதீபத்தை நேரடியாக நிர்வகித்தான் என்பதனை அரண் செய்யக்கூடிய தடயங்கள் உள. கருணாகரத் தொண்டமான் இலங்கையை வென்ற வரலாற்றைக் கலிங்கத்துப் பரணி குறிப்பிடும்⁴⁷. அப்பொழுது இவன் இணுவிலில் வசித்திருந்த காலத்திற் கரணவாய், வெள்ளைப்பரவை முதலிய விடங்களிலிருந்து உப்பைச் சேகரித்துச் சோழ நாட்டிற்கு அனுப்பி வந்தான்⁴⁸. இக்காலத்திலே இவன் இணுவிலிற் கருணாகரப் பிள்ளையார் கோவிலைக் கட்டுவித்தனன் என்பதற்குச் சான்றாக கி. பி. 1567ம் ஆண்டைச் சேர்ந்த கோயிற் கல்வெட்டொன்று இக்கோவிலின் பெயரைக் கருணாகரப் பிள்ளையார் கோவில் என்று குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் இவனே தொண்டமானாற்றை வெட்டு வித்தவன் என்றும் ஐதீகக் கதைகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவற்றோடு செம்பியன்பற்று, சோழங்கன் முதலான ஊர்ப்பெயர்களும் சோழரின் நேரடிச் செல்வாக்கை எடுத்தியம்புகின்றன.

சோழராட்சிக்குப்பின் நாகதீபம் (யாழ்குடா) சேதுபதி மன்னர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. குலோத்துங்கன் II (கி. பி. 1133 - 1150)ன் காலத்தவரான புகழேந்திப் புலவர் நாகதீபத்தினையும், இராமேசுவரத்தையும் ஆண்ட பாண்டிய அரசன் சிங்கையாரிய சேகரனைப்பற்றிப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்⁴⁹. இலங்கையில் விக்ரமபாகு (கி. பி. 1116 - 1137)வின் ஆட்சியிற் பாலந்தீவு அரசனான வீரதேவ படையுடன் மாதோட்டத்தில் வந்திறங்கினான் எனச் குளவமிசம் குறிப்பிடும்⁵⁰. குளவமிசம் குறிப்பிடும் பாலந்தீவு இராமேசுவரப் பிரிவேயாம். ஆதிநாகர் காலத்தில் நாகதீபம் இராமேசுவர அரசின் பகுதியாக இருந்து வந்ததுபோலச், சேதுபதி மன்னர்கள் காலத்திலும் இருந்துவந்துள்ளது என்பது இக்குறிப்புகளிலிருந்து அறிவுறுத்தப்படுகின்றது. இதனை மேலும் வலியுறுத்தும்வகையில் மார்கோ போலோ கி. பி. 1290ல் யாழ்குடா மன்னனைப்பற்றிக் குறிப்பிடுமிடத்து அப்பகுதி சந்தமன் (Sandamain) என அழைக்கப்படும் மன்னனால் ஆளப்பட்டது என்பர். இங்கு சந்தமான் என்பது சேதுமானன் எனும் சேதுபதி மன்னர்களே ஆவர். பாண்டிய வமிதேதுத்தொடர்பு பூண்ட பராக்கிரமபாகு Iன் (கி. பி. 1153 - 1186) ஆட்சியில் ஜம்புத்தீவு (நாகதீபம்) தானாகவே இலங்கைத்தீவுடன் இணைந்ததெனச் குளவமிசம் கூறினாலும், பராக்கிரமபாகு Iன் ஆட்சிக்குப்பின் நாகதீபம் சேதுபதி மன்னரின் நிருவாகத்தின்கீழ் இருந்தமையை மேற்கூறிய ஆதாரங்கள்

உறுதிப்படுத்துகின்றன. மேலும் பராக்கிரமபாகு Iன் நயினாதிவேக் கல்வெட்டு, அவன் அங்கு வாழ்ந்த தமிழ் மக்களுக்காக எழுது வித்ததொன்றாகும். இதனாற் பௌத்தப் புனிதத்தலமான நயினா தீவு பராக்கிரமபாகு Iன் காலத்திற் சிங்களமயமாக்கப்பட்ட பிரதேசமல்ல என்பது தெளிவாகின்றது.

பாண்டிய மன்னனான குலசேகரன் (கி. பி. 1268 - 1308) தளபதியான ஆரியச் சக்கரவர்த்தி என்பவன் புவனேபாகு Iன் (கி. பி. 1273 - 1284) காலத்தில் யாபகூவை அழித்துவிட்டு தந்ததாதுவை அபகரித்து பாண்டிய மன்னனிடம் கையளித் திருந்தான். இந்த ஆரியச்சக்கரவர்த்தி பரம்பரையினரே பிற்கால யாழ்ப்பாண அரசை உருவாக்கி வளர்த்தவர்கள் ஆவர். இவர்களுக்குமுன் சுசங்கீதன் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டனன் என்றும் பின் பாண்டிய அரசுகுமரன் சிங்காரியன் என்பவன் கூண்ணியாரிய சக்கரவர்த்தி எனும் பெயருடன் ஆண்டனன் என்றும் தட்சிண கைலாசம் குறிப்பிடுகின்றது⁵¹. புகழேந்தி பாடிய சிங்கையாரியனா அல்லது குலசேகரன் காலத்து ஆரிய சக்கரவர்த்திகள் பரம்பரைச் சிங்கையாரியரையா தட்சிணகைலாசம் குறிப்பிடுகின்றது என்பது தெளிவில்லையாயினும், யாழ்ப்பாணம் தனிச்சுதந்திர ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது என்பது இதனால் அறிவுறுத்தப்படுகின்றது. ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் நாகதீபத்தில் அரசோச்சியபொழுது யாழ்குடாவிற் கு அப்பாலும் நிர்வாக எல்லைகளை விரிவாக்கம் செய்திருந்தனர். கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட நம்பொத்த எனும் சிங்களநூற் திரிகோணமலை தெமளப்பட்டணத்தில் அடங்கியிருந்தது எனக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும், மேற்கே புத்தளம்வரையும் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் ஆட்சி நிலவியது என்பதனை இப்பின்தூதாவின் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன. ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் செல்வ வளத்தையும், படைப் பலத்தையும் அவன் இலங்கையின் தென்பகுதிக் கடல் மார்க்கமாகச் சென்று கம்பளை, ஜயவர்த்தன கோட்டைகளை முற்றுகையிடமுயன்று தோல்வியுற்றதை, இராஜவலிய கூறுவதிலிருந்து அறியக்கூடியதாக உள்ளது⁵². எனினும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி விக்ரமகிங்கையின் (கி. பி. C. 1330) காலத்திற் தமிழ் - சிங்கள மக்களிடையே மதக் குழப்பங்கள் ஏற்பட்டதென யாழ்ப்பாண வைபவமலை குறிப்பிடும்⁵³. ஆனால் மகாவமிசம், சூளவமிசம், இராஜவலிய முதலான நூல்கள் அனுராதபுரத்திற்குத் தெற்கேயுள்ள பிரதேசங்களிலே தமிழ்ப் படையெடுப்புகள்பற்றியும், தமிழ்ச் சங்களப் போராளிகளின் போர்களையும், அழிபாடுகளையும் குறிக்கின்றனவேயொழிய, நாகதீபத்தில் எச்சந்தர்ப்பத்திலாவது இனப் போராட்டங்களைப்பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. எனவே யாழ்ப்பாண வைபவமலை குறிப்பிடுகின்ற யாழ்

குடாவிலேற்பட்ட தமிழ் - சிங்கள இனக் குழப்பத்திலிருந்து, இங்கு மிகவும் பிற்பட்ட காலத்திற் சிங்களக் குடியேற்றங்கள் சில இருந்தனவாகத் தெரிகின்றது. இதுபற்றி முன் அத்தியாயத்தில் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது. யாழ்குடாவை இறுதியாக ஆண்ட சிங்கள மன்னன் புவனேகபாகு VI (கி. பி. C. 1450) இவனுடைய ஆட்சியை விபரிக்கின்ற இராஜாவலிய எனும் சிங்கள நூலின்படி பராக்கிரமபாகு VI (கி. பி. 1410 - 1468) தன் வளர்ப்பு மகனாகிய செண்பகப் பெருமானை (சோழ வமிசத் தொடர்புடையவன்) யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்துக்குப் படையுடன் அனுப்பியிருந்தான் என்றும், ஆனால் இவன் இரண்டாம்முறையே கி. பி. 1450ல் படையெடுத்துச் சென்று ஆரியச்சக்கரவர்த்தியைக் கொன்று வெற்றியீட்டினன் என்றும் தெரிகின்றது⁵⁴. இவனையே யாழ்ப்பாண அரசினை ஆட்சிபுரியும்படி பராக்கிரமபாகு VI அனுமதித்திருந்தான். செண்பகப் பெருமான் (புவனேகபாகு VI பதினேழு வருடங்கள் யாழ்ப்பாண அரசை நிர்வகித்து வந்த காலத்தில் தமிழ் மக்களின் ஆதரவைப் பெறும்வகையில் நல்லூர் நகரை விரிவாக்கம் செய்ததோடு, நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோவிலையும் கட்டியிருந்தான். மேலும் இவனொரு தமிழ்க் கவிஞன் என்றும் யாழ்ப்பாண வைபவமலை குறிப்பிடும். இதன் காரணமாகவே சூளவமிசம் இவனுடைய சாதனைகள் எதனையும் புகழ விரும்புகவில்லையெனத் தெரிகின்றது. ஆனால் கோகில சந்தேசம் எனும் சிங்கள நூலின் ஆசிரியர் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆட்சிபுரிந்த செண்பகப் பெருமாளுக்குத் தம் (சப்புமால் குமரய அல்லது புவனேகபாகு VI) ஆட்சியைத் தெரிவிப்பதற்காக இந்நூலை எழுதினார் எனத் தெரிகின்றது. எனவே இந்நூலிலிருந்து இவனைச் சிங்கள மக்கள் தமது தேசிய ளீரனாகத் கருதியுள்ளனர் என்பதும் தெளிவாகின்றது. அதனால் சிங்கள மக்களின் அதரவைத் திரட்டு முகமாக இவனுடைய ஆட்சியிலும் சிங்களக் குடியேற்றங்கள் சமூகமாக நடந்திருக்கலாம். அதனாலே விக்ரமசிங்கையின் காலத்திற்குப்பின், சங்கிலியின் காலத்திலும் கி. பி. 1550ல் யாழ்குடாவிற்கு தமிழ் - சிங்கள இனப் போராட்டங்கள் நிகழ்ந்துள்ளனவாகத் தெரிகின்றது. அப்பொழுது அவன் இக் குழப்பத்திற்குக் காரணமாக அமைந்த சிங்களப் பௌத்தக் குடியேற்றங்களை அகற்றிவிட்டுப் பௌத்த வழிபாட்டுத் தலங்களையும் அறித்தான் என்றும் தெரிகின்றது⁵⁵. சிங்களப் பௌத்தர்களின் குடியேற்றங்கள் அற்ப தொகையினராக இருந்தபடியாலேயே இது சாதிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. நாம் மேலே காட்டிய சந்தர்ப்பங்களைத் தவிர வேறு சந்தர்ப்பங்கள் எதுவும் நாகரீபத்தில் சிங்களக் குடியேற்றங்கள் இடம்பெறுவதற்கு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. எனவே துட்டகைமுனுவின் விடுதலைப்போராட்டம் மகாவலிகங்கைக்கு இப்பால் இராஜரட்டையில் வாழ்ந்த தமிழருக்கெதி

ராகவே இருந்தது எனிற் தவறில்லை. அதனோடு துட்டகைமுனு நாகதீபத்தைச் சிங்கள மக்களுக்குரிய பகுதியாகச் செய்ய முயன்ற தற்கான ஆதாரங்கள் எதுவும் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இதற்கு மாறாக இவனின் வெற்றியுடன் நாகதீபத்திற் கி. மு. 101ல் ஒரு தமிழரசு தன்னைப் பிரகடனம் செய்துகொண்டது என்ப தற்கே ஆதாரங்கள் உள.

எனவே நாம் இதுவரை ஆராய்து காட்டிய 'சான்றுகளி லிருந்து நாகதீபத்திற் சிங்களப் பௌத்தர்களின் குடியேற்றங்கள் பிற்பட்ட காலத்தன என்றும், கௌதம புத்தரின் தரும போதத் தைப் பின்பற்றிய ஆதிநாகர்கள், ஆதிதிராவிடர்கள் பௌத்த மதத் திருப்பணிகளைப் பிற்பட்ட காலச் சைவமதத் தாக்கங்கள ளும், சிங்கள மன்னர் காலந்தோறும் செய்த பௌத்தத் மதத் திருப்பணிகளும் மூடிமறைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன என்பதும் தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளது.

அடிக்குறிப்பெண்களுக்குரிய நூற்றொகைப் பட்டியல்

1. மகாவமிசம் 1:23-32; 1:44-62; 1:63-83.
2. மணிமேகலை VIII வரி 1-2; 53-63.
3. மணிமேகலை VI வரி 210-214.
4. மகாவமிசம் 19:25.
5. மகாவமிசம் 26:25.
6. Nemsiri Mutukumara, "The Treasures of Triyaya", Daily News April 28, 1983.
7. J. P. Lewis, Manual of the Vanni Districts, Colombo 1985 P. 298.
8. மகாவமிசம் 7:50-58.
9. „ 7:72-74.
10. „ 36:41; 111-112.
11. „ 21:23-26.
12. கே. வி. இராமன், 'தொல்லியல் ஆய்வுகள்' சேகர் பதிப் பகம், சென்னை. பக். 112.
13. மே. கு. பக்கம் 118.
14. கே. ஜி. அமரதாசு, 'தமிழ் - சிங்கள இலக்கியங்களில் இந்து - பௌத்தசமய உறவுகள்', வீரகேசரி 12-5-1985; ஆ. சிவநேசச்செல்வன், 'பௌத்த

மடாலய நூலகங்களினூடாகத் தெரியவரும் தமிழக ஈழ இலக்கிய உறவுகள், ஐந்தாம் உலகத் தமிழ் மாநாடு - கருத்தரங்கு ஆய்வுக் கட்டுரைகள்.

15. மகாவமிசம் 36:113-116; 37:4; 38:5-7.
16. H. D. Sadkalia, The University of Nalanda, Oriental Publishers, Delhi, 1972. P. 126.
17. சூளவமிசம் 84:7-16.
18. மே. கு. 89:67.
19. ,, 90:80-83; 98:99.
20. மகாவமிசம் 35:48.
21. Epigraphia Zeylanica Vol. IV P. 113-114; Vol. III, P. 218.
22. சூளவமிசம் 46:19-21, 24.
23. மே. கு. 49:21-24.
24. Epigraphia Zeylanica Vol. IV P. 200.
25. S. I. I. Vol. IV No. 1405.
26. மே. கு. No. 1403.
27. Dr. A. Veluppillai, Ceylon Tamil Incriptions Part II. Also Vide: Dr. K. Indrapala, Epigraphia Tamilica Vol. I, II.
28. Annual Report of the Archaeological Survey, Ceylon-1909. P. 27.
29. சூளவமிசம் 81:20-22.
30. க. த. திருநாவுக்கரசு, இலங்கையில் தமிழ்ப்பண்பாடு, சென்னை 1978. பக். 129.
31. கலாநிதி சி. பத்மநாதன் வன்னியர், 1970. பக். 36.
32. சூளவமிசம் 81:75.
33. சா. குருமூர்த்தி, மு. கு. பக். 39-40.
34. டாக்டர் கே. வி. இராமன், மு. கு. பக். 35-36, 39.
35. ஜே. எம். சோமசுந்தரம்பிள்ளை, சோழர் கோயிற் பணிகள், அண்ணாமலைநகர் 6ம் பதிப்பு 1964 பக். 54 அடிக்குறிப்பைப் பார்க்கவும்.
36. கலாநிதி கா. இந்திரபாலா, இலங்கையில் திராவிடக் கட்டிடக்கலை, பக். 44 45, Also Vide: Nandasena Mudivanse, மு. கு.; C. S. Navaratnam Kandyan Architecture.
37. P. E. P. Piers, 'Nagadipa' Journal of the Royal Asiatic Society, (C. B) Vols. XXVI No. 70; XXVIII No. 72 and No. 12 for Nagadipa & Buddhist remains in Jaffna.

38. மகாவமிசம் 19:35-36.
39. T. Burrow & M. B. Emeneau, Tamil Dictionaries for meanings and the Dravidian Etymological Dictionary. Also Vide: Dr. G. C. Mendis, Early History of Ceylon P 5.
40. சூளவமிசம் 54:9-11.
41. மே. கு. 55:11-13.
42. பொ. இரகுபதி, பெருங்கல்பண்பாடு யாழ்ப்பாணம்.
43. மகாவமிசம் 9:23; 11:23; 18:7-8; 19:4,7; 21-23, 25, 28, 35; 26:25.
44. சூளவமிசம் 48:83-85.
45. மேலது 54:12-16.
46. K. K. Pillay மு. கு.
47. கலிங்கத்துப்பரணி கடைத்திறப்பு 64, 152, 200.
48. பேராசிரிபர் க. கணபதிப்பிள்ளை, சங்கிலி, கொழும்பு 1956 பக். XVIII.
49. தமிழ் நாவலர் சரிதை பாட்டு 16.
50. சூளவமிசம் 61:36-37.
51. காந்தத்திலுள்ள தகிண கைலாசபுராணம்.
52. இராஜவலிய பக். 57.
53. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை பக். 19.
54. இராஜவலிய பக். 59.
55. Wilhelm Geiger, Culture of Ceylon in Mediaeval Times. Ed. by Heinz Bechert 1960. Vide P. 8 Note. Also See: Yalpana Vaipava Malai, tr. by: C. Brito, Colombo 1897 P. 33.

இயல் 7

தொல்லியலாய்வுகளும் திராவிடக் கலாசாரமும்†

(மானிடவியலாளர் மனிதவினத்தை இரத்தவுறவு முறையில் ஆராயமுற்பட்டபொழுது அவர்கள் உலகிலே எந்தப் பகுதியிலும் மக்கள் தத்தமக்குரிய தனித்துவமான தூயவினத்தன்மையை இரத்தவுறவிற் பெற்றிருக்கவில்லை என்ற உண்மையைக் கண்டனர். இதற்கு மறுதலையாகப் பல்வேறு நாட்டு மக்களும் தத்தம் இனத்திற்குரிய தூய தன்மைகளை இழந்து கலப்புற்றுக் கொண்டே வந்துள்ளனர். ஆகையினால் இன்று நாம் ஓர் இனத்தைப் பாகுபடுத்துவதற்கு உதவுவது அவர்கள் பேசும் மொழியேயாம். இது குருடன் ஒருவன் யானையைத் தடவி அதன் உறுப்புக்களை இன்னதுபோல் இது இருக்கின்றது என்று மட்டிட்ட நிலைமைகளுக்குச் சமமானதாகும். அதாவது வேறுபட்ட இனமக்கள் சில சமயங்களிற் சந்தர்ப்பவசமாக ஏற்படுத்திக்கொண்ட திருமண உறவுகளுக்கேற்பப் பேணப்பட்ட மொழி, கலாசாரமென்பவற்றைத் தமதுபோற் பேணி வளர்க்கின்றனர். அதனால் ஒருவன் பேணும் மொழியானது, அவன் எவ்வினத்தைச் சார்ந்தவன் என்பதைக் காட்டும் சக்தியை இழந்துவிடுகின்றது. இத்தகைய பின்னணியிலும், ஓரினத்தின் மொழியையும், கலாசாரத்தையும் அழிந்துவிடாமற் பேணப்படவேண்டுமென்ற ஆவல் எல்லாவினத்தாரிடமும் காணப்படுவதனால், இனக்கலப்பையொரு சிறப்பு விதியாக நாம் நோக்கவேண்டுமேயொழிய, அதையொரு பொது விதியாக நோக்கக்கூடாது. இதுதவிர, ஓரினத்தினர் பெருங்குழுவினராக ஓரிடம் விட்டு மற்றோரிடம் புலம்பெயர்ந்து செல்லும்பொழுது தம் மொழியையும், தம் மரபுவழிக் கலாசாரப் பண்புகளையும் வழக்கிறந்துவிடாது பேணப்பட்டுவந்துள்ள பல சந்தர்ப்பங்கள் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வகையினைச் சார்ந்ததொரு புலம்பெயர்தலைக்கொண்டவர்களே திராவிடர்கள் எனத் தெரிகின்றது. இவ்வகையில் மத்தியதரைக்கடற் பிராந்தியங்கள், சிந்துவெளி, தென்னிந்திய மாநிலம் முதலிய

† தினகரன் பத்திரிகையிற் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

பாகங்களிற் தொல்லியல் ஆய்வுகளை நடாத்திய தொல்லியலாளர் கி.மு. 3000 ஆண்டளவில் வாழ்ந்த மத்தியதரை வாசிகளுடனும், கி. மு. 2500 ஆண்டளவில் வாழ்ந்த சிந்துவெளி மக்களுடனும், கி. மு. 1000 ஆண்டளவில் தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்த திராவிட மக்கள் மொழி, கலாச்சாரப் பண்புகளாற் தொடர்புடையவர்களாக இருந்தனர் என எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். இக்கருத்துக்கள் எவ்வகையிற் சாததியமாகலாம் என்பதனை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.)

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திற் தென்னிந்திய நிலப்பரப்பு மனித சஞ்சாரமற்ற வெறும் நிலப்பரப்பாக இருந்ததென்று கருதப்பட்டுவந்தது. ஆனால் 1863ல் ரொபேர்ட் புருஸ்பூட் (Robert Bruce Foote) தமிழகத்தில் நடாத்திய ஆய்வுச் சுற்றுப்பயணத்தின் விளைவாகப் பல உண்மைகள் வெளிக்கொண்டுவரப்பட்டன. இவருடைய ஆய்வுகளின்படி தமிழகம் உலகிலே முதன்மை வகிக்கும் வகையில் ஆதிமனிதனின் வரலாற்றுத் தடயங்கள் நிறையக்கொண்ட பகுதி எனக் கணிக்கப்படலாயிற்று. தமிழகத்தில் வடமதுரையிற் (செங்கல்பட்டு மாவட்டம்) பல்லாவரமெனுமிடத்திற் பெருவாரியாகக் கிடைக்கப்பெற்ற பழைய கற்கால ஆயுதங்கள் தொழில்நுட்ப அடிப்படையில் ஐரோப்பா, ஆபிரிக்க நாடுகளின் அவ்வேவிலியன் (abbevillean) கல்லாயுதங்களின் காலத்தன எனக் கால நிர்ணயம் செய்யப்பட்டுள்ளன. இதனைத் தொடர்ந்து இடைக்கற்காலத்திற்கான கல்லாயுதங்கள் அத்திரம்பாக்கம், குடியம் (செங்கல்பட்டு மாவட்டம்) ஆகியவிடங்களிற் கிடைக்கப்பெற்றன. இவை தொழில்நுட்பத்தில் ஐரோப்பா, ஆபிரிக்கா முதலிய நாடுகளின் கல்லாயுதங்களான அகூலியன் (acheulian) மைகோசுயன் (micoquian) கல்லாயுதங்களைக் காட்டிலும் நுண்ணிய வேலைப்பாட்டினைக்கொண்டன என்பது அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. கடைக்கற்காலக் கருவிகள் சாயர் புரத்திலும் (திருநெல்வேலி மாவட்டம்) அதனைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களிலும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவைதவிர கோர்தலையார் ஓடையிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஆதிமனிதனின் உடலெச்சம் உக்கிய நிலையிலிருந்தபடியால், அவனைப்பற்றி எதுவும் கூறமுடியாத நிலையிலும், அவன் கையாண்டுவிட்டுச் சென்ற கல்லாயுதங்களே தென்னிந்திய வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட காலத்தை வரலாற்றுக் காலத்துடன் முறிவின்றித் தொகுத்துக் காட்டுகின்ற வரலாற்றுகளாக அமைந்துள்ளன. இவ்வாயுதங்கள் தொழில்நுட்ப வடிப்படையிற் கிழக்காபிரிக்கா நாடுகளின் பழைய கற்கால ஆயுதங்களுடன் அதிக ஒற்றுமையுடையனவாகக் காணப்படுதலால், இந்நாடுகளின் ஆதி மனிதனும், தென்னிந்தியா ஆதி

மனிதனும் இரத்தவறுவுடையவர்களாக இருந்திருக்கவேண்டும் என்றும் புருஸ்பூட் கருதுவர்.

இவ்வாறு பழைய கற்காலத்தின் நாகரிகங்கள் பல கட்டங்களில் வளர்ந்து மறையப், புதிய கற்கால நாகரிகத்தின் தோற்றம் தமிழகத்திற் பையம்பள்ளியெனும் இடத்தில் (வட ஆர்க்காடு மாவட்டம்) அவதானிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனாற் கீழை டெக்கானில் (ஆந்திரப் பிரதேசத்தில்) புதிய கற்காலத்தின் கூறுகள் ஏராளமாகக் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இப்பகுதிகளிற் காணப்பெற்ற சாம்பல் மேடுகளைத் தொல்லியலாளர்களான புருஸ்பூட் (Bruce Foote) அல்சின் (F. R. Allchin) முதலானோர் அறிவியல் ரீதியில் ஆய்வுசெய்து, அவை புதிய கற்கால மக்களினால் உருவாக்கப்பெற்றவை என உறுதி செய்தனர்². ஆதாவது ஆந்திரப் பிரதேசத்திற் புதிய கற்கால மனிதன் ஓரிடத்தில் நிலையாக வாழ முற்பட்டபொழுது, தன் அன்றாட தேவைகளுக்காக வளர்த்த மந்தைகளின் சாணிகளைக் குவித்ததனால் ஏற்பட்ட சாணிமேடுகளை அவன்தானே எரிமூட்டியிருக்க வேண்டும். அன்றேல் அவை தானாகவே வெப்பத்தினால் எரிந்து சாம்பல் மேடுகளாக உருவெடுத்திருக்கவேண்டும் என்பது இவர்கள் கருத்தாகும். மேலும் இந்தப் புதிய கற்கால மனிதனின் வழிவந்தோரே தென்னிந்தியத் திராவிடவினத்தினர் என்பது சில அறிஞர்களின் முடிவு. அல்சின் இப்புதிய கற்கால மனிதன் ஆந்திரப் பிரதேசத்திற்கு, இந்தியாவிற்கு வெளியிலிருந்து வடகிழக்கு ஈரானிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து வந்திருக்கவேண்டுமென்பார். ஆனால் இப்புதிய கற்காலத்தைத் தொடர்ந்து தென்னிந்தியாவில் வளர்ந்திருக்கவேண்டிய காலம் செம்புக் காலமாகும். இதற்குமாறாகத் தென்னிந்தியாவில் நாகரிகத்திற் பெருமுன்னேற்றமுடைய இரும்புக்காலம் திடீரெனப் பெருங்கற்சின்ன ஈமக்குழிகளுடன் (megalithic burials) தோற்றம் பெற்றுள்ளது. சிறப்பாகத் தமிழக நாகரிக வளர்ச்சியில், இது ஒரு புதுமையான வளர்ச்சியாகும். இவ்வாறு நாகரிக வளர்ச்சிபெற்ற இரும்புக் காலத்துடன் தமிழக வரலாறு பொதுவாகவும், திராவிடர்களின் வரலாறு சிறப்பாகவும் துலக்கம்பெறத் தொடங்குகின்றது. இதனை அகழ்வாய்வுகளும், சங்க இலக்கியங்களும் உறுதிப்படுத்தியுள்ளன³. எனினும் இந்த வரலாற்றுமூலங்கள் திராவிடர்களின் ஆதித்தோற்றம்பற்றி, அதாவது அவர்கள் எங்கிருந்து, ஏன் புலம்பெயர்ந்து தென்னிந்தியாவிற்குள் பிரவேசித்தார்கள் என்பதுபற்றித் தெளிவான கருத்துக்களைத் தருவனவாக இல்லை. எனினும் சிந்துவெளியில் மொகெஞ்சதாரோ, ஹரப்பா முதலிய பழம் நகரங்களில் நடாத்திய அகழ்வாய்வுகள், இந்தச் சிந்துவெளி நாகரிகம் ஒருவகையிற் தென்னிந்தியத் திராவிட நாகரி

கத்தின்மூலமாக இருந்திருக்கலாம் என்ற கருத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன. எனவே சிந்துவெளியிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து வந்து தென்னிந்தியாவிற்கு குடியேறிய மக்களே திராவிடர்கள் எனக் கருதமுடிகின்றது. இவ்வாறு திராவிட நாகரிகம் எனக் கருதப்படுகின்ற சிந்துவெளி நாகரிகம், எவ்வெவ் அமிசங்களிற் தென்னிந்திய நாகரிகத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றது என்பதனை ஆராய்தல் அவசியமாகும். இக்கருத்தினை ஆராயமுன்னர் திராவிட வினத்தின் தோற்ற வளர்ச்சிகளை ஆராய்ந்த பல அறிஞர்களின் கருத்துக்களை முதலில் நோக்குதல் உகந்ததாகும்.

திராவிடவினத்தின் தோற்ற வளர்ச்சிகளை ஆராய்ந்தவர்களுட் பெஞ்சமின் ரோலண்ட் (Benjamin Rowland) என்பார் இந்தியா முழுவதும் பொதுவாகக் கருநிறமுடைய நீக்ரோ மக்கள் வாழ்ந்துவந்தனர் எனவும் பின் கி. மு. 3000ம் ஆண்டளவிற்கு படைபெடுத்த மொங்கோலியர் இவர்களுடன் கலப்புக் கொண்டதனால் திராவிட இனம் உருவாகிற்று என்பார். அதனோடு பின்வந்த ஆரியரும் இவர்களுடன் கலப்புற்றனர் என்பது இவரது கருத்து4.

ஆனால் ஆனந்தகுமாரசுவாமி அவர்கள் திராவிடர்கள் மேற்குத் தேயங்களிலிருந்து குடிபெயர்ந்து இந்தியாவிற்குள் வந்தவர்களாக இருக்கவேண்டும்; அன்றேல் இந்தியாவிலே வளர்ந்த புதிய கற்கால மக்களின் வழித்தோன்றல்களாக இருக்கவேண்டும் என்பார். காலப்போக்கிலே இவர்கள் ஆரியவினத்துடன் கலப்புற்றுத் தம் திராவிட இனத் தன்மையை இழந்ததுடன் தம் சிறப்பான கலாசாரப் பண்புகளையும் ஆரியருக்குக் கையளித்து விட்டனர் என்பார்5.

ஓல்சின் (F. R. Allchin) புதிய கற்கால மக்களின் வழித்தோன்றல்களே திராவிடவினம் என்ற கருத்தினை வேரோர் வகையில் ஆராய்ந்துள்ளனர்6. இவர் சிந்துவெளி நகர மக்களுடன் தென்னிந்தியத் திராவிடருக்கு நேரடித் தொடர்பு இருந்ததாகக் கருதவில்லை. ஆனால் புதிய கற்கால மக்கள் வடகிழக்கு ஈரானிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து மேற்கு டெக்கானூடாகக் கீழ்நோக்கிப் பரவும்பொழுது, ஏற்கனவே இங்கு ஊடுருவியிருந்த சிந்துவெளி நாகரிகத்தினியல்புகளையும் ஏற்றுக்கொண்டனர் என்பார். இவ்விதம் இடம்பெயர்ந்து தென்னிந்தியாவிற்கு புகுந்த மக்களே திராவிடர்கள் என்பதற்கு அவர் பின்வரும் சான்றுகளைத் துணையாகக் கொள்வர்.

1. தமிழ்ச் சொற்களான “ஆயர்”, “கோன்”, “ஆய்ச்சி” ஆதியன புதிய கற்கால நிலையில் மந்தை மேய்க்கும் தொழி

லடிப்படையில் உருவாகியவை. பின்னர் சமுதாயம் குழுவாக வளரும்போது அக்குழுத் தலைவன், தலைவியர் முறையே “கோன்” “ஆய்ச்சி” என்றும், பின் காலப்போக்கில் “அரசன்”, “அரசி” யைக் குறிக்கும் சொற்களாகவும் மாறின.

2. இன்று தென்னிந்தியத் திராவிட மக்கள் கொண்டாடும் பண்டிகைகளிற் சில பழைய மத்தியதரை நாடுகளின் பண்டிகைகளிலிருந்து மருவி வளர்ந்தவை. புதிய கற்கால மக்கள் ஆயர்களாகையால் எருது ஏற்றம், எருதுச் சவாரி முதலான பொழுதுபோக்குகளை மத்தியதரை நாடுகளிலிருந்து கொண்டு வந்தனர். இவையே சிந்துவெளி முத்திரைகளிற் காணப்படும் ஏறுதழுவும் காட்சிகளுக்கும், கலித்தொகை குறிப்பிடுகின்ற ஏறுதழுவதலுக்கும் முன்னோடியாக அமைந்தன. மேலும் தீபாவளிப் பண்டிகை பழைய மத்தியதரை நாடுகளின் கார்கால (Autumnal Festival) விழாவிலிருந்து மருவி வளர்ந்தது. அடுத்துத் தமிழகத்திலும், ஆந்திர நாட்டிலும் கொண்டாடப்படும் மகா பொங்கலும், வடகிழக்கு ஈரானின் ஜஸ்னி-சதோ (Jasni-Sado) என்ற பண்டிகையிலிருந்து மருவி வளர்ந்ததொன்று.

3. கீழ் டெக்கானில் (ஆந்திர நாடு) மருவி வளர்ந்துள்ள இடப்பெயர்கள் மரபுக் கதைகள் ஆதியனவும் புதிய கற்கால மனிதன் உருவாக்கிய கலாசாரத்துடன் தொடர்புடையன.

ஒல்சின் மேலே எடுத்துக்காட்டிய ஆதாரங்களிற் சில தென்னிந்தியத் திராவிடர்களைச் சிந்துவெளி நாகரிகத்து மக்களுடன் மட்டுமல்லாமல், மத்தியதரை நாடுகளின் மக்கள் கலாசாரங்களுடன் தொடர்புபடுத்துபவாக இருத்தலையும் நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாகவிருக்கின்றது. ஆனால் ஒல்சினின் நோக்கம், வடகிழக்கு ஈரானியரின் கலாசாரத்திற்கும், தென்னிந்தியப் புதிய கற்கால மக்களின் கலாசாரத்திற்குமிடையே உள்ள கலாசார ஒருமைப்பாட்டை வலியுறுத்திக் காட்டுவதாகும். இருந்தும் அதற்கு மாறாகச் சிந்துவெளி, மத்தியதரைநாடுகளின் கலாசாரங்கள் தென்னிந்திய திராவிட கலாசாரத்துடன் ஒருமைப்பாடுடையன என்ற உண்மையைத் தன் உணர்வையீறிக் கூற வேண்டியதாயிற்றுப்போற் தெரிகின்றது.

தென்னிந்தியத் திராவிடர்களின் கலாசாரங்கள் பற்றி ஆய்வு செய்த ஹோல்ட்ரிச் (T. Holdrich)⁷, புருஸ்பூட் (Bruce Foote) என்போர், தென்னிந்தியத் திராவிடர்கள் சிந்துவெளி கலாசாரத்தை வளர்த்த மக்களின் வழித்தோன்றல்களே என்பார், ஹோல்ட்ரிச் என்பார் இரண்டாம் முறையாக மேற்காசி

யாவிலிருந்து புலம்பெயர்ந்த மக்கள் சிந்துவெளிப் பகுதிகளில் நெடுங்காலமாக வாழ்ந்துவந்தவர்கள் என்றும், இவர்கள் தம் இறந்தோர் உடலை ஈமத் தாழிகளிற் புதைக்கும் மரபைக் கொண்டவர்கள் என்றும், மேலும் இங்கு வாழும் காலத்தில் மொங்கோலிய இனத்தைச் சார்ந்த பிராஹுபி (Bruhui) மொழியைப் பேசும் மலைச்சாதியினரின் தொடர்பினூற் திராவிட இனத்தன்மையை இழந்தவிடத்தும், திராவிட மொழியை இன்று வரை பேணி வந்துள்ளனர் என்பர். பின்பு விந்தியக்காடு தடையாகவிருந்ததனால், மேற்குக் கரையோரப் பகுதிகளினூடாகத் தெற்கு நோக்கிப் பரவிச் செல்லுகையிற், பெருங்கற்கள் கிடைக்குமிடங்களிலெல்லாம் பெருங்கற்சின்ன ஈமக்குழிகளை அமைத்துக் கொண்டு, தெற்கு நோக்கிப் பரவினர் எனத் திராவிடர் தென் நோக்கிப் பரவிய வகையினை ஆராய்வர். ஆனால் புருஸ்பூட் சிந்துவெளி நாகரிகத்தை வளர்த்தவர்கள் திராவிடர்களே என நேரடியாகக் கூறிவிடுவர்⁸. பின் இவர்களே தெற்கு நோக்கிக் கேம்பேகுடாவுடாக (Gulf of Cambay) புலம்பெயர்ந்து வரும் பொழுது பெருங்கற்சின்ன ஈமக்குழிகளை அமைத்துக்கொண்டனர் என்பதற்குத் தென்னிந்திய இரும்புக் காலத்துடன் தொடர்புடைய பெருங்கற்சின்ன ஈமக்குழிகளுக்கும், இவைகளுக்குமுள்ள ஒருமைப்பாட்டினை ஆதாரமாகக்கொள்வர்.

பாசாம் (A. L. Basham) புதிய கற்காலக் கலாசார இறுதியிற் சிந்துவெளி உட்பட இந்தியா முழுவதும் முந்தைய-அவுஸ்திரேலியர் (Proto-Australoid) வாழ்ந்து வந்தனர் எனவும், பின் பழைய மத்திய கிழக்கு நாடுகளிலும், எகிப்திலும் சிறப்பாகக் காணப்பெற்ற மத்தியதரை வாசிகள் புலம்பெயர்ந்து இந்தியாவிற்குள் பிரவேசித்தபொழுது முந்தைய-அவுஸ்திரேலியருடன் கலப்புற்று உருவாகிய இனமே திராவிடர் என்பர்⁹. இவர் தனது சுருத்தினை வலியுறுத்தச் சிந்துவெளி அகழ்வாய்வுகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற எலும்புகளின் பரிசோதனை முடிபுகளை ஆதாரமாகக்கொள்வர். ஹரப்பாவிற் கிடைக்கப்பெற்ற எலும்புகளை ஆய்வுசெய்தபொழுது, பெரும்பாலானோர் நீண்ட தலையையும், மெலிந்த மூக்கினையும், மெலிந்தவுடற்கட்டையுமுடைய மத்தியதரை வாசிகளினியல்பினையும், மற்றும்த் தட்டை மூக்கினையும், தடித்தவுதட்டினையுமுடைய முந்தைய-அவுஸ்திரேலியரின்யல்பினையும் கொண்டமைந்திருந்தனர். அதனூற் பாசாம் இவ்விரு இனத்தினரின் கலப்பின் விளைவே தென்னிந்தியத் திராவிடர் எனக்கூறினாலும், தென்னிந்தியத் திராவிடரின் வளர்ச்சியிற் காலவிடைவெளி இருப்பதனூற் சிந்துவெளித் திராவிடர்களுடன் இவர்களைத் தொடர்புபடுத்துவதில் இடர்ப்பாடுகள் உள எனக் கருதுவர். உண்மையென்னவெனிற்பாசாம் திராவிடர்

களைப் பற்றியாராய்ந்த காலத்திற் தென்னிந்தியப் பெருங்கற் சின்ன ஈமக்குழிகளின் ஆய்வுகள் போதியளவு தடயங்களை வெளிப் படுத்தவில்லை எனலாம். அதனால் அவருடைய காலத்திற் தென்னிந்தியப் பெருங்கற் சின்னங்களின் காலக் கணிப்புகள் திட்ட வட்டமாகக் கணிக்கப்படவில்லை. ஆனால் மைசூரில் அலூரில் (Hallur) நடாத்தப்பெற்ற அகழ்வாய்வுகள் பெருங்கற் சின்ன ஈமக்குழிகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற கறுப்பு-சிவப்பு நிறப் பாணைகளின் காலத்தினை கி. மு. 1200 எனக் கணித்துள்ளன¹⁰. மேலும் பழம்பாண்டிய நகரான கொற்கையில் இவற்றின் காலம் கி.மு. 785 எனக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே இவ் அகழ்வாய்வுகளுக்குப் பின் பசாம் கருதுவதுபோற் சிந்துவெளி கலாசாரத்திற்கும், தென்னிந்தியக் கலாச்சாரத்திற்குமிடையேயுள்ள கால இடைவெளி அதிகமில்லை. தற்பொழுது காணப்படும் கால இடைவெளியை நிரப்புவதற்குத் தென்குமரிக் கண்டத்திற் கடல் கொண்ட ஏழு நாடுகளின் கடலுக்கடியில் அகழ்வாய்வுகளை நடத்தினால் நல்ல பலாபலன் கிடைக்கும் எனக்கூறலாம்.

சா. குருமூர்த்தி அவர்கள் சிந்துவெளிப் பண்பாட்டுச் சின்னங்களாகிய கறுப்பு-சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், கிராபிடி, குறிகள், உறைகிணறுகள், வெண்கலப் பொருள்கள் முதலானவை தென்னிந்தியாவில் நடாத்தப்பெற்ற அகழ்வாய்வுகளிலும் கிடைக்கப்பெற்றிருப்பதனால் இவ்விரு பகுதிகளிலும் வாழ்ந்த மக்கள் ஓரினத்தைச்சார்ந்த திராவிடர்களே என்பர்¹¹. மேலும் இத்திராவிடர்கள் தென்னிந்தியாவிற் புதிய கற்காலத்தை வளர்த்தவர்களும் ஆவர் எனக் கருதுவர். இவ்வாறு இவர் இந்த இரு கலாசாரங்களுக்குமிடையேயுள்ள ஒருமைப்பாட்டினை எடுத்தியம்புகின்ற சான்றுகளை விளக்கிச் சிந்துவெளி நாகரிகத்திற்குக் காலத்தாற் தென்னிந்திய நாகரிகம் பிற்பட்டதனால் இவை இரண்டிற்குமிடையே தொடர்பு இருக்கமுடியாது என்போர் கருத்தை மறுத்துரைப்பர். அதனோடு சிந்துவெளி நாகரிகம் தென்னிந்தியாவிற் கி. மு. 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே வேறன்றி விட்டது என்பதனை எடுத்துக்காட்டவல்ல தடயங்கள் தமிழகத்தின் தென்கோடியிலும், தமிழகத்திற்கும், ஈழத்திற்குமிடையிற் கடல்கொண்ட பகுதிகளிலும் அகழ்வாய்வு செய்யின் கிடைக்க வாப்பயுண்டு எனச் சில சாத்தியக் கூறுகளையும் வற்புறுத்துவர்.

மேலும் சா. குருமூர்த்தி கருதுவதுபோற் பெருங்கற்சின்ன ஈமக்குழிகளுடனே அல்லது ஈமத்தாழிகளுடனே திராவிடர்களைத் தொடர்புபடுத்துவதில் இருந்த இடர்ப்பாடுகள் யாவும் இன்று நீங்கிவிட்டன எனலாம். சிறப்பாக ஆதிச்ச நல்லூரிற் (தின்னவேளி மாவட்டம்) கிடைக்கப்பெற்ற ஈமத்தாழிகள் பெருங்கற்

சின்னங்கள் அற்றவையானபடியால், இவை திராவிடருக்கு முற்பட்ட இனத்தினரால் (Proto - Dravidians) நிறுவப்பட்டவை என எம். லபிக்குயி (M. Laticque) கருத்துத் தெரிவித்திருந்தனர்¹³. உண்மையில் இவை பெருகற் சின்னங்களற்றவையாயினும், இவற்றுற் பெருங்கற்சின்ன ஈமக்குழிகளின் சிறப்பியல்புகளான கறுப்பு - சிவப்பு மட்பாண்டங்கள், இரும்பாயுலங்கள், செப்புப் பொருட்கள் ஆதியன கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. சங்க இலக்கியங்களும் ஈமத்தாழிகளைத் திராவிடர் மரபென எடுத்துரைக்கின்றன. அதனோடு மானிடவியலாளரான ஷக்கெர்மன் (Zuckerman) ஆதிச்ச நல்லூர் ஈமத்தாழிகளின் எலும்புகளை ஆய்வுசெப்து, அவை திராவிட மக்களின் எலும்புகள் என உறுதிப்படுத்தியுள்ளார்¹³. இதுதவிர வேறுபல தென்னிந்தியப் பெருங்கற்சின்ன ஈமக்குழிகளற் கிடைக்கப்பெற்ற எலும்புகளை ஆய்வுகளைக்கொண்டு இக்குழிகள் திராவிடர்களுடையது என ஹயிமன்டோவ் (Haimendorf) வலியுறுத்தியுள்ளார். இத்துடன் இவர் இத்திராவிடர்களை மத்திய தரைப் பகுதியிலிருந்து வந்தவர்களெனவும் கருதுவர். அதனோடு பிரம்மஹிரியற் (ஆந்திரநாடு) பண்படாத புதிய கற்கால மக்கள்தம் நாகரிகத்தை வளர்த்துவந்த காலத்தற், திராவிடர்கள் பண்பட்ட மட்கலயங்களுடனும். இரும்பாயுதங்களுடனும் திடரென வந்து புகுந்தவர்களெனவும், பிரம்மகிரியற் கிடைக்கப்பெற்ற அசோகனின் கல்வெட்டுத் தூண்கள் நாகரிகத்திலுயர்ந்த இவர்களைப் பார்த்து விழிக்கப் பெற்றனவேயொழியப், பண்படாத புதிய கற்கால மக்களையன்று என்றும் கூறுவர்.

நாம் இதுவரை கவனித்த அறிஞர்களின் கருத்துக்களுக்கு முற்றிலும் மாறானவகையற், கோடன் என்பவர் திராவிடர்களைத் தென் அரேபிய நாட்டு வர்த்தகர்கள் எனவும், இவர்களே தென்னிந்தியாவிற்குள் முதன்முதலாக இரும்பை அறிமுகம் செய்தவர்கள் என்றும் குறிப்பிடுவர்¹⁴. விவிலிய மறைநூலின்படி சொலமன் மன்னனின் கப்பல்கள் மற்று அரேபிய நாட்டுக் கப்பல்கள் முதலானவை கி. மு. 1000 அளவில் தென்னிந்திய துறைமுகங்களை அடைந்து கீழைநாட்டுப் பொருட்களைச் சேகரித்துச் சென்றுள்ளன எனத் தெரிகின்றது¹⁵. இப்படியான ஒரு வர்த்தகத் தொடர்பைத் திராவிடர்கள், அரேபியர்களுடன் வைத்திருந்ததனற் கலாசார ஊடுருவல்கள் இடம் பெற்றிருக்கலாம் எனக் கொள்வதற் தவறில்லை. மேலும் தப்பிரபேன் (The Taprabane) ஆசிரியர் அரவமொழியைப் பேசிய ஆதிசாலடிய நாட்டு (Chaldians of Western Asia) மக்களே கி. மு. 1400 - 1300க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் தென்னிந்தியாவுடன் வர்த்தகத்தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் எனவும், இக்குழுவினருள் சோழ, கோல, பாண்டி (Chola, Kola, Pandi) என்ற சகோத

ரர்கள் தென்னிந்தியாவிற்கு குடியேறித் திராவிட இனத்தைத் தோற்றுவித்தனர் எனவும் கருதுவர்¹⁶. இவரும் கடல்மார்க்கமாக நேரடியாகத் திராவிடர்களை மத்தியதரை வாசிகளுடன் தொடர்புபடுத்துகின்றார். இப்படியான கடல்மார்க்கமான குடியேற்றங்கள் ஒன்றிரண்டு இடம்பெற்றிருக்கக்கூடிய சாத்திய கூறுகளை நாம் மறுப்பதற்கில்லை. ஆறாற் கூடியபங்கு மத்தியதரை வாசிகள் சிந்துவெளிக்குப் புலம்பெயர்ந்து அங்கு நகர நாகரிகத்தை வளர்த்தபின், இயற்கை அழிவு காரணமாகவோ அல்லது எதிரிகளின் தாக்குதல் காரணமாகவோ பாதுகாப்பான தெற்குப் பிராந்தியங்களுக்குப் புலம்பெயர்ந்திருக்கலாம் என்பதற்காகிய தடயங்களே கூடுதலாகக் கிடைத்துள்ளன.

நாம் இதுவரை எடுத்துரைத்த தொல்வியலாளரின் கருத்துக்களும், மானிடவியலாளரின் கருத்துக்களும் திராவிட மக்களை முதலிற் பெருங்கற்சின்ன ஈமக்குழிகளுடன் தொடர்புபடுத்திப், பின் சிந்துவெளி மக்களுடனும், அதன்பின் மத்தியதரை வாசிகளுடனும் தொடர்புபடுத்துகின்றன என்பதில் ஐயமில்லை. இவற்றுட் திராவிட மக்களைப் பெருங்கற்சின்ன ஈமக்குழிகளுடனும், ஈமத்தாழிகளுடனும் தொடர்புபடுத்தும் கருத்தினைச் சங்கத்தமிழ் இலக்கியங்களிலும் அவதானிக்கலாம். சங்ககாலத்தில் மன்னர்கள்கூட ஈமத்தாழிகளிற் புதைக்கப்பட்டனர் என்பதனைப் புறநானூற்றின் குறிப்புகளிலிருந்து உணரக்கூடியதாகவிருக்கின்றது¹⁷. அகநானூறு, வீரர்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகற்களில், அவர் புகழ் எழுத்துக்களிற் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன எனக் குறிப்பிடுகின்றது¹⁸. மலைபடுகடாம் கன்னட நாட்டின் மலைச் சாரல்களில் எடுக்கப்பட்ட நடுகல் வீரரின் புகழைக் கூத்தர் யாழிசைத்துப் பாடினர் எனக் குறிப்பிடும்¹⁹. இடைச்சங்ககால இலக்கியமார்க்கக் கருதப்படும் மணிமேகலை தமிழகத்தில் மக்கள் கையாண்ட ஈமச்சடங்குகளைக் குறிக்கையில் இறந்தோர் உடலைத் தீயிடல், தாழிகளிற் புதைத்தல், கல்நடுதல், கந்திட்டை எடுத்தல் முதலான பல வகைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது²⁰. இவற்றுள் சில இலங்கையிலும் பொம்பரிப்பு, கதிராவெளி முதலான இடங்களிற் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன²¹.

இந்த ஈமக்குழிகளில் எல்லாம் ஏராளமான இரும்பாயுதங்கள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. அதேசமயம் சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் கலாசாரத்தின் சிறப்பியல்பாகச் செப்பாயுதங்களே விளங்குகின்றன. இந்நிலையில் இரும்பைப் பாவித்த தென்னிந்தியத் திராவிட நாகரிகம் எவ்வகையிற் செப்பாயுதங்களைப் பாவித்த சிந்துவெளி நாகரிக மக்களுடன் இனக்கலாசாரத் தொடர்புடைய மக்கள் என்கூறி ஒருமைப்பாட்டை வற்புறுத்தலாம் என்ற

வினா எழுப்பப்பட்டு வந்துள்ளது. இப் பிரச்சனையைத் தெளிவாக நாம் விளங்கிக்கொள்ளவேண்டுமாயின், நாம் முதலில் எப் பொழுது, எங்கு இரும்பு மனிதனால் உபயோகமாக்கப்பெற்ற தென்பதனை ஆராய்தல் அவசியமாகின்றது. உலகிலே முதன் முதலாக இரும்பைப்பற்றிய அறிவு சின்ன ஆசியாவில் (Asia Minor) கி. மு. 3000 ஆண்டின் இறுதிப்பகுதியில் தெரிந்திருந்தும் அது வெகு மறைவாக வைக்கப்பட்டிருந்தது. மேலும் இரும்பையுருக்கி வார்ப்பதிற் போதிய அறிவுமுறைகள் வளர்ந்தபின்னரும் கி. மு. 1400வரை வெளியுலகுக்குத் தெரியாமல் வைக்கப்பட்டிருந்தது. எனினும் ஈரானிய சமவெளியிற் கி. மு. 2000 ஆண்டளவில் இரும்பு அன்றாட வாழ்க்கையிற் கையாளப்பட்டிருந்தது. ஆனால் கி. மு. 1200 ஆண்டளவில் ஹிட்டைட் (Hittite) இராச்சியம் பிளவுபட்டபொழுதே இரும்பின் உபயோகம் மேற்காசியா, ஐரோப்பா முதலிய பிறநாடுகளுக்கும் பரவலாயிற்று. ஆனால் முதலில் ஈரானிய சமவெளியிலே செப்பாயுதங்கள்மீது இரும்பு ஆதிக்கம் செலுத்தியபின் ஈமக்குழிகளிலும் இடம்பெறத் தொடங்கிற்று. இந்தியாவிற்குள் இரும்பானது கி. மு. 1800-1400 நூற்றாண்டுகளுக்கிடையிட்ட காலத்திலே ஆரியராற் புகுத்தப் பெற்றது²². எனவே சிந்துவெளி மக்கள் இக்காலம் முதலாக இரும்பின் உபயோகத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, சிந்து சமவெளியை விட்டு மேற்குக் கரைகளினூடாகத் தெற்குநோக்கிப் பரவினர் என்பதிற் தவறில்லை. எனவே சிந்துவெளிமக்கள் இக்காலம் முதலாகவே செம்பிற்குப் பதிலாக இரும்பை உபயோகிக்கக் கற்றுக் கொண்டனர் என்பதும் தெளிவாகின்றது.

மேலும் தென்னிந்தியப் பெருகற்சின்ன ஈமக்குழிகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற கறுப்பு-சிவப்பு மட்கலயங்களின் வரலாறும், தென்னிந்தியத் திராவிடரைச் சிந்துவெளி நகர மக்களுடன் மட்டுமல்லாமற் பழைய எகிப்து நாட்டினருடனும் தொடர்பு படுத்துவதாகக் காணப்படுகின்றது. இந்த மட்கலயங்கள் இந்திய தொல்லியற் களங்களில் மூன்று தெளிவான சந்தர்ப்பங்களிற் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன.

1. சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் முக்கிய கப்பல்துறையாக விளங்கிய லோதாலில் (கி. மு. 2400 ஆண்டுக்குரிய மண்தட்டுக்களிற் செப்பாயுதங்களுடன் முதலிற் தோன்றியுள்ளன.
2. இரண்டாவதாக மத்திய இந்தியாவிலும், மேற்கிந்தியாவிலும் ஆரியருடைய மட்கலயங்களாகக் கருதப்படுகின்ற வடநாட்டுக் கறுப்பு வண்ண கட்கலயங்கள்

(Northern Black Polished Ware) தோன்றும். மண் தட்டுக்குக்கீழ் (கி. மு. 1800) தென்னிந்தியாவிற்கு போல இரும்பாயுதங்களுடன் தோன்றியுள்ளன. ஆனால் உஜ்ஜயினி, நக்தா மகேசுவர் முதலான இடங்களில் வடநாட்டுக் கறுப்பு வண்ண மட்கலயங்களுடனும் (கி. மு. 600ம் ஆண்டளவில்) இம்பாயுதங்களுடனும் தொடர்புடையனவாகத் தோற்றம் பெறுகின்றன. மத்திய இந்தியாவில் இம் மட்கலயங்களின் தோற்றம், திராவிடர்களை இப்பகுதிகளுடனும் தொடர்புபடுத்திக் காட்டும் ஆதாரமாகக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது.

3. மூன்றாவதாகத் தென்னிந்தியாவில் ஈமத்தாழிகளைத் தனியேகொண்ட குழிகளிலும் மற்றும் பெருங்கற் சின்ன ஈமக்குழிகளிலும் இரும்பாயுதங்களுடன் கி. மு. 1200 - கி. பி. 500வரை உட்பட காலத்திற் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன.

இவைதவிர கறுப்பு-சிவப்பு மட்கலயங்களில் வெள்ளைக் கோடுகளினால் ஒப்பனை செய்யப்பெற்ற இன்றோர்வகை மட்கலயங்கள் சிந்துவெளி நாகரிக மண்தட்டுக்களில் நவ்டடோலி, அஹர் முதலிய இடங்களிற் தோன்றியதோடன்றிப், பிரம்மகிரியிலும் (ஆந்திர நாடு), உறையூரிலும் (தமிழ்நாடு), பெருங்கற் சின்ன ஈமக்குழிகளிலும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்தியாவிற்கு கறுப்பு-சிவப்பு மட்பாண்டங்களின் வரலாறு இவ்வாறு இருக்கையில், எகிப்து நாட்டிற் கி. மு. 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே சவக்குழிகளில் இந்த மட்பாண்டங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன எனத் தொல்லியல் ஆய்வுகள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. இந்த மட்பாண்டவகையினை எகிப்து நாட்டில், “மேலே கறுப்பு வண்ணமுடைய பாளை” (Black topped Ware) என அழைப்பர். எனவே திராவிடர்களின் வரலாற்று ஆரம்ப நிலைகளைச் சிந்துவெளி நகரங்களில் மட்டுமன்றி மத்தியதரை நாடுகளில் ஒன்றாய் எகிப்திலும் அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது என்பதற்குக் கறுப்பு-சிவப்பு பாளைகளின் வரலாறும் ஆதாரமாக அமைகின்றது எனலாம். இவ்விதமே பெருங்கற்சின்ன ஈமக்குழிகளின் வரலாறும், திராவிடரின் சில பண்டிகைகளின் வரலாறும், மத்தியதரை நாடுகளில் முதலிற் தோற்றம்பெற்று பின் இந்தியாவிற்குள் ஊடுருவின என்பதும் அறிஞர்களால் வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளன.

இவையெல்லாவற்றைக் காட்டிலும் சுவையான ஒரு வரலாற்றுண்மையைத் தெரிவிப்பவை சிந்துவெளி நகர அகழ்வுகளின்

போது கண்டெடுக்கப்பட்ட பொருட்களிற் பொறிக்கப்பட்டிருந்த சித்திரக்குறிகள் எனலாம். இத்தகைய குறிகளைக்கொண்ட பொருட்கள் 3000க்கு மேற் கிடைக்கப்பெற்றபொழுதிலும், அவற்றை வாசித்தறிவதில் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகப் பல அறிஞர்கள் எடுத்த முயற்சிகளை வீணாக்கிவிட்டன. ஏனென்ற சமேரிய, எகிப்து நாட்டுக் கல்வெட்டுக்கள் போலல்லாது இவை மிகக் குறுகியவை. மற்று இவற்றை ஒப்பிட்டு ஆராயக்கூடிய ளவிற்கு வேறு எந்த மொழியும் உதவக்கூடிய நிலையில் இருக்கவு மில்லை. எனினும் இனங்காண்பதிற் பல இடர்ப்பாடுடைய இந் தப் பழைய மொழியையும், எழுத்துக்களையும் ஆராய்ந்தவர்கள் பலர் இந்த மொழியும், எழுத்துக்களும் சிந்துவெளி நாகரிகத்தை வளர்த்த பழைய திராவிட இனத்தினருடையது என்ற கருத்தை வெளியிட்டிருந்தனர். இவர்களுட் சிறப்பாக சேர். ஜோன். மார்சல், எம். வீலர், பாதிரி ஹெரஸ், ஜி. ஆர். ஹென்ரர், பின்னியநாட்டுக் குழுவினர், ரி. பரோ என்போர் குறிப்பிடத் தக்கவராவர். பாதிரி ஹெரகம், ரி. பரோவும் திராவிட மக்கள் ஆரியர் வருகைக்குமுன் வட இந்தியாவின் எல்லாப் பாகங்களி லும் வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதற்கு ஆதாரமாகப் பலுசிஸ்தானத் தில் இன்றும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் பிராஹுயி (Brahni) மொழியைக் காட்டுவர். எனவே பரோ சிந்துவெளிக் கல்வெட்டு மொழி பிற்கால திராவிடமொழிக்கெல்லாம் மூலமான ஆதி மொழி என்பர். மேலே குறிப்பிட்ட அறிஞர்கள் யாவரும் மொழியியல் ரீதியிலும் தொல்லியலாய்வுகளை ஒப்புநோக்கிக் கண்ட உண்மைகளின் அடைப்படையிலுமே தமது கருத்துக்களை வெளியிட்டனர். ஆனால் முலன்முதலாகக் கோபன் கேகன் (Copenhagen) நகரைச்சார்ந்த ஆய்வாளர்கள் கம்ப்யூட்டர் வாயி லாக இம்முத்திரைகளை ஆய்ந்து இந்நாகரிகம் திராவிட நாகரிகம் என அறிவித்தனர்²³. இவர்களைத் தொடர்ந்து சிந்துவெளி முத் திரைகளிற் பொறிக்கப்பட்ட சித்திர எழுத்துக்கள், அதன் மொழி என்பவற்றை அறிந்துகொள்ள விளைந்த லெனின்கிராடைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் யூரிகிளோரோசவ் (Yuriknorozov) என்பவ ரின் வழிகாட்டலின்பேரற் கடந்த இருபது வருடங்களாகச் சோவியத் அறிஞர்கள் விசேட கம்ப்யூட்டர் முறைப்படி ஆய்வு செய்தபொழுது, இந்தச் சித்திர எழுத்துக்களின் மொழி, திரா விட இனமொழிக் குடும்பத்திற்குரிய தன்மைகளைப் பெற்றிருப்ப தாகவும், எழுத்துக்கள் சித்திர எழுத்துவகை அல்லது சொல் இலக்கண அசைவகையைச் சேர்ந்ததாகவும் முடிவுசெய்துள்ள னர்²⁴. எனவே கம்ப்யூட்டர்முறை ஆய்வுகளும் சிந்துவெளி மக் கள் மொழிபற்றி, மொழியியலாளர், தொல்லியலாளர், தொல் லியலாளர்கொண்ட கருத்தினை மாற்றிவிடவில்லை. மேலும் மொழி யடிப்படையில்மட்டும், சிந்துவெளி நாகரிகத்தை வளர்த்த மக்

கள் திராவிடர் என்று கூறுவதிற் சோவியத் அறிஞர்கள் இடர் இருப்பதாகவும் கருதுவர். ஒரு நகர நாகரிகத்தில் 3000க்கு மேற்பட்ட பொருட்களிற் பொறிக்கப்பட்ட பொது மொழியொன்றினை, இன்னொரு இனம் வளர்த்தது என்று நினைப்பது அறிவியல் ரீதியிற் பொருத்தமற்றதாகும். எனினும் இவர்களின் கருத்தினைப் பொறுத்திருந்து அறிதல்வேண்டும்.

மேலும் சிந்துவெளிப் பொருட்களிற் கிடைக்கப்பெற்ற சித்திரக் குறியீடுகளில் 89% வீதமானவை தென்னிந்தியப் பெருங்கற்சின்ன ஈமக்குழிகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற பாளை ஓடுகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற கிராபிடி குறிகள் ஆவன என்று லால் (B. B. Lal) ஆராய்ந்து காட்டியுள்ளார். இன்னும் சில குறிகள் தமிழகத்துப் பிராமி எழுத்துக்களை ஒத்திருக்கின்றன என்பர் சா. குருமூர்த்தி அவர்கள். மேலும் அவர் தென்னகத்திற் கிடைக்கப்பெற்ற பஞ்சு மார்க்கு (பழைய) நாணயங்களிலும், சிந்துவெளிக் குறியீடுகளை ஒத்த குறிகள் வரையப்பட்டுள்ளன என்பர். இத்தகைய ஒருமைப் பாட்டின் பின்னணியிற் திராவிட மொழியின் தோற்றம் சிந்து வெளியிலிருந்து வளர்ந்ததொன்று என்பதனை எவரும் மறுப்பதற்கில்லை எனலாம். மேலும் சோவியத் அறிஞர்களின் ஆய்வில் முக்கிய அமிசமென்னவெளிற் சிந்துவெளி சித்திர எழுத்துக்களில் ஒன்றான காவடி உருவம்பற்றிய விளக்கமாகும். இச்சித்திர எழுத்துக்களில் ஒன்றான காவடி ஒன்றினைத் தாங்கிய உருவம் காப்பவன் எனும் பொருளிலும், சிலசமயம் தெய்வத்தைக் குறிக்கும் பொருளிலும் காணப்படுகின்றது என்பர். மேலும் இதேவகைக் குறியீடு ஒன்று பஹ்ரேனிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஊர் (Ur) பிரதேச முத்திரையிலும் கடவுளின் படிமத்திற்குப் பதிலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதென்றும், அதனோடு தென்னிந்தியாவின் தற்காலத் தைய மட்பாண்டங்களிலும் இடம்பெற்றுள்ளன என்றும், சோவியத் அறிஞர்கள் கூறுவதிலிருந்து அவர்கள் சிந்துவெளிக் கலாசாரக் கூறுகளை நேரடியாக மத்தியதரைக் கடற் பிராந்தியப் பழைய கலாசாரங்களிலா அல்லது இன்றைய தென்னிந்திய மாநிலங்களின் கலாசாரங்களிலோ பிரதிபலிப்பனவாகக் கூற முன்வராவிடிலும் இத்தொடர்புகளை அவதானிக்கத் தவறவில்லை எனலாம்.

மேலும் சோவியத் அறிஞர்கள், ஆரியர்கள் தமது மூதாதையரின் வரலாற்றுடன் இந்தியாவின் வரலாறு தொடங்கவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டவர்களாக இருந்தபடியினாலே, தமக்கு முற்பட்ட ஹரப்பாநகர நாகரிகத்தைப்பற்றி மெளனம் காட்டினார்கள் என்றும், ஏதாவது குறிப்புகள் அவர்களின் இலக்கியங்களில் ஹாரப்பா மக்கள்பற்றி இடம்பெற்றிருந்தால், அது அந்த நூலையாத்தவரின் கவலையினத்தால் ஏற்பட்டதொன்றாகும் என்பர்.

இந்தவகையில் ஆரியரின் இலக்கியமான இருக்கு வேதத்தில் இடம்பெற்ற ஓரிரு குறிப்புகள் ஹாரப்பா நாகரிகத்தை வளர்த்த மக்கள் பற்றியனவாகக் காணப்படுகின்றன. ஓரிரு சந்தர்ப்பங்களில் இருக்கு வேதம், ஹாரப்பா நகர மக்கள் கரிய நிறமுடைய வர்கள் என்றும், அவர்களுடைய இலிங்க வழிபாட்டை ஏளனம் செய்யும்பொழுது தமக்கு முந்தைய மக்கள்பற்றி அசட்டையான முறையிற் குறிப்பிடுவதையும் நாம் சிறப்பாக அவதானிக்கக் கூடியதாகவிருக்கின்றது.

(1) இலிங்க வழிபாட்டையுடையோர் எம் யாகத்தை வெல்ல முடியாதவர்கள் ஆகட்டும்.

(இ. வேதம். VII : 21.5)

(2) நூறு கதவுகளையுடைய வீடுகளில் வசிக்கின்ற இலிங்க வழிபாட்டையுடையோரை இந்திரன் கொண்டு, அவர்களின் செல்வத்தையும் கொள்ளையடித்தான்.

(இ. வேதம். X : 99.3)

சிந்துவெளியில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வுகள். இருக்கு வேதத்தின் இத்தகைய குறிப்புகளை ஆதாரபூர்வமாக நிரூபித்துக் காட்டியுள்ளன. சிறப்பாகக் ஹாரப்பா நகரின் அகழ்வாய்வுகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற நடனமாதுவின் தோற்றம் இன்றைய திராவிட மக்களின் நிறத்தையும், உடற்கட்டையும் நிகர்ந்து அமைந்திருந்தது. மேலும் இந்த அகழ்வாய்வுகளிற் பெருமளவிற் கிடைக்கப்பெற்ற இலிங்க-யோனிக் கற்கள் இருக்கு வேதம் குறிப்பிட்டது போல், இவர்கள் இலிங்க வழிபாடுடையவர்கள் என்பதனை வலியுறுத்தியுள்ளன. இன்றைய தென்னிந்தியத் திராவிடர்களின் சிவவழிபாட்டின் உயிர்நாடியும் இந்த இலிங்க வழிபாடேயாம். அதனோடு அகழ்வாய்வுகளினால் வெளிக்கொணரப்பட்ட சிந்து வெளி நகரங்களான மொகேஞ்சதாரோ, ஹாரப்பா நகரங்களின் நகர அமைப்புத் திட்டங்கள் இரண்டும் தனித்துவமான நகர அமைப்புக்களைக்கொண்டிருந்தன என்றும், இவற்றின் அகன்ற பெருந்தெருக்களின் ஓரங்களில் இடவசதிகொண்ட செல்வந்தர்களின் வீடுகள் வரிசையாக இருந்தன என்றும், இந்த வீடுகள் யாவும் சுடப்பெற்ற செங்கற்களாற் கட்டப்பெற்றுச் சிறந்த கட்டிடக் கலைக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்திருந்தன என்றும் தொல்லியலாய்வாளர்கள் அவதானித்துள்ளனர். கிராமிய நாகரிக மக்களான ஆரியர்கள் நகர நாகரிகத்தை விளங்கிக்கொள்ளும் சத்தியற்ற நிலையிலே “நூறு கதவுகளைக்கொண்ட வீடுகளில் வசிப்பவர்கள்” என விபரித்தனர் எனலாம். மேலும் இன்றைய திராவிடக் கட்டிடங்களிற் காணப்படுகின்ற ஒடுங்கிய முனையுடைய வில்மாடங்கள் (narrow pointed niches) ஹாரப்பாக்கட்டிடங்களிலும் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

பல்கோணங்களிலிருந்தும் திராவிட இனத்தைப்பற்றி நாம் இதுவரை ஆராய்ந்த விடயங்களிலிருந்து பின்வரும் உண்மைகள் துலக்கம் பெறுகின்றன.

(1) சிந்துவெளி நகரங்களிற் கிடைக்கப்பெற்ற மண்டை ஓடுகள், ஆதிச்ச நல்லூர் (இலங்கையிற் பொம்பரிப்பு) முதலான இடங்களிற் கிடைக்கப்பெற்ற மண்டை ஓடுகளுடன் ஒத்ததோடு பழைய மத்தியதரைக் கடல்வாசிகளின் இயல்பினையும் கொண்டவை.

(2) சுறுப்பு-சிவப்பு மட்கலயங்கள் சிந்துவெளி நகரங்கள், மத்திய இந்தியா, வடமேற்கு இந்தியா, தென்னிந்தியா, இலங்கை அகழ்வாய்வுகளில் மட்டுமன்றி எகிப்துநாட்டு அகழ்வாய்வுகளிலும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன.

(3) சிந்துவெளி முத்திரைக் குறிகளில் 89% வீதமானவை தென்னித்தியப் பாணை ஓடுகளிலும், பிராமி எழுத்துக்களிலும், பழைய நாணயங்களிலும் அவதானிக்கப்பெற்றுள்ளன. கம்ப்யூட்டர் ஆய்வுகளும் இக்குறிகள் திராவிட குடும்பத்தைச் சேர்ந்த எழுத்துவகையென்றும், அதன் மொழியும் திராவிட இனக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்ததென்றும் புலப்படுத்தியுள்ளன. மேலும் இத்திராவிட மொழியினைப் பழைய அரேபிய நாட்டு அரவ மொழியுடன் தொடர்புபடுத்தும் சாத்தியக்கூறுகள் மேலும் ஆராயப்படவேண்டிய விடயமாகும்.

4. சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் காலம் கி. மு. 2750 எனக் கணிக்கப்பெற்றுள்ளது. மேலும் இந்நாகரிகத்தின் பரவுகை லோதாவில் (வடமேற்கிந்தியா) கி. மு. 2400 என்றும், மத்திய இந்தியாவிலும், மேற்கிந்தியாவிலும் கி. மு. 1800 என்றும், தென்னிந்தியாவில் கி. மு. 1200 என்றும் கணிக்கப்பெற்றுள்ளது. எனவே சிந்து வெளியிலிருந்து கி. மு. 2750 - கி. மு. 1200 வரையுள்ள கால இடைவெளி மெதுவாகத் தென்னோக்கிப் பரவ எடுத்த காலம் எனத் தெரிகின்றது. அதனோடு தென்னிந்தியாவிற் தமிழகத்தின் தென்கோடியிலும், தமிழகத்திற்கும் ஈழத்திற்குமிடையே கடலுட் தாண்டுபோன ஏழு எழுநாட்டுக் கலாசாரத்தைக் கடலுக்குக்கீழ் ஆய்வதன்மூலமும் தென்னிந்தியாவிற் திராவிடரின் காலவரம்பினைச் சற்று முன்னோக்கித் தள்ள வாய்ப்புண்டு.

(5) சிந்துவெளி நாகரிகம் செம்புக்காலத்தையும், தென்னிந்தியப் பெருங்கற் சின்னக் குழிகள் இரும்புக் காலத்தையும் சித்தரிக்கின்றன. இதற்குக் காரணம் சிந்து வெளி மக்கள் வட இந்தியாவில் இரும்பு பிரபலமாக உபயோகிக்கத் தொடங்கிய

காலத்தில் (கி. மு. 1800-1400) அதன் உபயோகத்தை அறிந்து கொண்டு, தெற்குநோக்கிப் புலம்பெயர்ந்ததாகும். புதிய உலோகத்தின் உபயோகம் படிக்கிரம வளர்ச்சியின் பாற்பட்டது. அதனாலேயே கலாசார வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

(6) பழைய மத்தியதரை நாடுகளிற் பெருங்கற்சின்ன ஈமக்குழிகள் சிறந்த கலாசாரப் பண்பாகப் பேணப்பட்டுள்ள நாடுகளுடன் கலாசாரத் தொடர்புடைய சிந்துவெளி மக்கள், எங்கெங்கெல்லாம் பெருங்கற்கள் கிடைக்கப்பெற்றனவோ அங்கங்கெல்லாம் பெருங்கற்சின்ன ஈமக்குழிகளை எடுத்துவந்தனர். பெருங்கற்களற்ற இடங்களில் ஈமத்தாழிகளில் இறந்தோருடலை அடக்கம் செய்தனர். இந்தவகை ஈமத்தாழிகள் தமிழகத்திலும், இலங்கையிலும் சிறப்பாக அவதானிக்கப்பட்டுள்ளன.

7. சமய அமிசங்களில் இலிங்க வழிபாடு, திருகூலவழிபாடு, சக்தி வழிபாடு, முருக வழிபாடு ஆதியன சிந்துவெளி நாகரிகத்திலிருந்து தென்னிந்தியாவிற்குக் கொண்டுவரப்பட்டனவாம். இவற்றுள் திரிகூலம், வேலாயுதம் என்பன ஆதிச்சநல்லூர், பொன்பரிப்பு முதலிய இடங்களிற் கிடைக்கப்பெற்ற ஈமத்தாழி குழிகளிற் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இருக்குவேதம் சிந்துவெளி மக்களை இலிங்க வழிபாட்டினர் என ஏளனம் செய்தது. ஆனால் அந்த இலிங்க வழிபாடே தென்னகத்தில் இன்று பிரபல வழிபாட்டு மதமாகக் காணப்படுகின்றது.

(8) தென்னிந்தியாவிற் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படும் பொங்கல், தீபாவளி, ஆகிய பண்டிகைகள் எருது ஏற்றம், எருதுச்சவாரி ஆகிய பொழுதுபோக்குகள் பழைய மத்தியதரை நாடுகளின் மரபுவழி வந்தன.

(9) இந்தோ-ஐரோப்பிய இனத்திற்குரியதல்லாத பல சொற்கள் இருக்குவேதத்தில் இடம்பெற்றுள்ளமை அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றை ஆரியர் சிந்துவெளி திராவிட மக்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டனர் என்பதிற் தவறில்லை.

(10) இறுதியாகப் பழைய மத்தியதரை வாசிகளில் ஒரு சாரார் அல்லது ஒன்றிற்கு மேற்பட்டோர் முதலிற் புலம்பெயர்ந்துவந்து சிந்துவெளி நகர நாகரிகத்தை வளர்த்து வந்தனர். பின் ஆரியரின் வருகையோடு இரும்பினுபயோகத்தை அறிந்துகொண்ட இவர்கள், எதிரியின் தாக்குதலாலோ அன்றேல் இயற்கை அழிவாலோ புலம்பெயர விரும்பியவர்களாக மேற்குக் கரைகளினூடாகத் தெற்குநோக்கிப் பரவினர். இவ்வகையிற் புலம்பெயர்ந்த மக்களே பழைய திராவிட மரபினைத்

தென்னிந்தியாவிற் பேணி வளர்க்க முற்பட்டவர்களாவர். இக் கருத்தினடிப்படையில் நோக்கும்போது ஆரியர் வருகைக்கு முன் சுதேசக் குடிகள் மட்டுமன்றி, மத்தியதரை நாடுகளிலிருந்து குடிபெயர்ந்துவந்த நாகரிகத்திலுயர்வுடைய மக்களும் இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதிகளில் வாழ்ந்துவந்தனர் என்பது தெளிவாகின்றது. இதனைக் சிந்துவெளி நகர அகழ்வாய்வுகள், மற்றும் லோதால் துறையின் அகழ்வாய்வுகள் முதலியன உறுதிப்படுத்தியுள்ளன. ஆனால் இன்று திராவிட இனம் என்று குறிப்பிடும்பொழுது இவர்கள் தென்னிந்தியாவிற்கே உரியவர்கள் ஆகின்றனர். அதாவது மத்தியதரை வாசிகளும், இந்தியாவின் சுதேச மக்களும் இனக்கலப்புக்கொண்டு உருவாகிய திராவிட இனம் இன்று சிறப்பாகத் தென்னிந்தியாவிலே வாழ்கின்றனர் எனலாம்.

அடிக்குறிய்பெண்களுக்கூரிய நூற்றொகைப் பட்டியல்

1. Robert Bruce Foote, Catalogue of Prehistoric Antiquities. Madras Govt. Museum 1901. Also See: Neolithic and Palaeolithic finds in South India. Jour. Royal Asiatic Soc. Bengal Vol. Lvi. 1887.
2. F. R. Allchin, Neolithic Cattle Keepers of South India. Cambridge University 1968.
3. Ancient India No. 12 and No. 2; Indian Archaeology 1955-56, 1956-57; மேலும் பார்க்கவும்: இந் நூலின் இயல் 2. அடிக்குறிப்பு 1.
4. Benjamin Rowland, The art and architecture of India 1959 P. 4.
5. A. K. Ananda Coomaraswamy, History of Indian and Indonesian Art, New York 1965. P. 5-8.
6. F. R. Allchin மு. கு.
7. Sir T. Holdrich, The Gates of India.
8. Robert Bruce Foote மு. கு.
9. A. L. Basham, The Wonder that was India, London 1967, P. 25.
10. F. R. Allchins, Birth of Indian Civiligation, 1968, P. 230
11. சா. குருமூர்த்தி, மு. கு. ப. 57-59.
12. A. Rea, Catalogue of Prehistoric Antiquities Adichanallur & Perumbair 1915. Madras See: Preface.

13. A. Rea, மே. கு. Vide: Preface.
14. D. H. Gordon, The Pre-historic background of Indian Culture 1960. Bombay P. 174 ff.
15. The Holy Bible. Vide இயல் 2, அடிக்குறிப்பு 21.
16. H. Neville, "Arabian Colonisation of India, April 1887. P. 39; The Arva Speakers of India, June 1887 P. 68. Appeared in the Taprobane. Also See: மு. இராகவையங்கார், ஆராய்ச்சித் தொகுதி கட்டுரை: "தமிழரும் ஆந்திரமும்" 1964. இரண்டாம் பதிப்பு பக். 313-318.
17. புறநானூறு 228:1-12, 238:1-5, 364:10-14.
18. அகம் V: 53.
19. மலைபடுகடாம் 386-396.
20. மணிமேகலை காதை 6. வரி 66-67.
21. பார்க்கவும் இந்நூலின் பக். 75-76; 78-79. இயல்: 2.
22. D. H. Gordon, மு. கு.
23. Astoparpola, Seppo Keskeniemi and others, Decipherment of the Proto-Dravidian Incriptions of the Indus Civilization. Copenhagen 1969.
24. பேராசிரியர் கிளேரோஜோவ், அபெல்தில், "சிந்துவெளி நாகரிக எழுத்துக்களை இனம் காண்பதில் புதிய கட்டம்" வீரகேசரி 19-5-1985.

இயல் 8

இலங்கையில் ருஸ்லீம் மக்களின்
கலாசாரத்தின் தோற்ற நிலைப்பாடுகளும்,
வளர்ச்சி நிலைகளும்.

இஸ்லாம் மதம் கி. பி. 610ம் ஆண்டளவில் உருவாக்கப் பட்டதெனில், இலங்கைவாழ் இஸ்லாமிய மக்களின் வரலாறும், இக்காலத்தின் பிற்பட்டதாகும் என்பதற் சந்தேகமில்லை. எனினும் இஸ்லாம் மதம் உருவாகமுன்னரே ஆதி அரேபியர்கள் இலங்கையுடன் தொடர்புடையவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதற்காகிய ஆதாரங்களை எவரும் நிராகரிப்பதற்கில்லை. மேலும் ஆதி அரேபியர்களின் இலங்கையுடனிருந்த வர்த்தகத் தொடர்புகள் முடிவின்றித் தொடர்ந்து இடம்பெற்றுக்கொண்டிருந்தமையின் விளைவாகவே, இஸ்லாம் மதம் உருவாகியபொழுது இலங்கைக்குக் காலதாமதமின்றி அறிமுகம் செய்யப்பட்டதெனலாம்.

இலங்கை வரலாற்றில் ஆதி அரேபியரின் வரலாறு கி.மு. 1000ம் ஆண்டளவிலிருந்து இடம்பெறுகின்றது எனில் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. தென் அரேபிய நாடுகளிலொன்றான சவநாட்டை ஆண்ட மன்னன் (King of Sheba), தன் நாட்டு வர்த்தகத்தை விரிவாக்கம் செய்வதற்காக தன் நாட்டுக் கப்பல்களை ஆபிரிக்கா, தென்னிந்தியா முதலிய நாடுகளுக்கு கி. மு. 1000ம் ஆண்டளவில் அனுப்பியிருந்தான் என்பது கிறிஸ்தவமறை நூலின் குறிப்புகளிலிருந்து புலனாகின்றது. விவிலிய நூல் சொலமன் மன்னன் ஜெருசலத்திற் கட்டிய பெருங்கோவிலுக்கு பொருட்களை எடுத்து வருவதற்காக அவனது வேலையாட்களும், ரைரே நாட்டு மன்னனான ஹிராமின் (Hiram the King of Tyre) வேலையாட்களும் உவரிக்கும் (Ophir) தாசிசுக்கும் (Tarshish - இது கொற்கை என அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது.) வந்து சென்றனர் என்று குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் சொலமன் மன்னன் அரேபியநாட்டு வர்த்தகர்களையும், வாசனைத் திரவியங்களைத் தருவிக்கும் வாணிபர்களையும், அரேபிய மன்னர்களையும் தன் கைக்குள் வைத்திருந்தான் எனவும் கூறுகின்றது. இவைதவிர, சவநாட்டரசி (Queen

of Sheba) சொலமன் மன்னனைச் சந்திக்கச் சென்றபொழுது, (தென்னிந்தியத் துறைகளில் கிடைக்கின்ற) வாசனைத் திரவியங்கள், பல்வகை இரத்தினக் கற்கள் மற்றும் (ஆபிரிக்க நாடுகளிற் கிடைக்கின்ற) பொன் முதலானவற்றை எடுத்துச்சென்றாள் என விபரிக்கின்றது¹. விவிலிய நூலின் குறிப்புகளிலிருந்து அரேபியர்களின் வர்த்தக முயற்சி, குறிப்பாகத் தென்னிந்தியத் துறையில் நடைபெற்று வந்தவை நன்கு தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு தென்னிந்தியத் துறைகளுக்கு வந்த அரேபியர்கள் உயர்தர வைரக்கற்களுக்கும், வாசனைத் திரவியங்களுக்கும் பெயர்போன இலங்கைத் துறைகளை நாடி இத்திரவியங்களைச் சேகரித்திருப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. இக்காலகட்டத்தில் இலங்கையின் வடக்கு, வடமேற்குக் கரையோரப் பகுதிகள் முற்றுமுழுதாகத் தென்னிந்திய வணிகரின் வாணிபத் துறைகளாக அமைந்திருந்தன என்று நாம் முதலாம் இயலில் அவதானித்திருந்தோம். எனவே இலங்கையின் சிறப்புமிக்கத் திரவியங்களைச் சேகரித்து ஏற்றுமதி செய்த வடக்கு, வடமேற்கு, தெற்குத் துறைமுகங்களில் அரேபியரின் நடமாட்டம் இலங்கை வரலாற்றிற் சிறப்பமிசமாகும். மேலும் பிற வரலாற்றுக் குறிப்புகள், நாளடைவில் ஆதிஅரேபியர்கள் இலங்கையின் உட்பாகங்களையும் தரிசித்துத் தம் வர்த்தகத்தை விரிவாக்கம் செய்திருந்தனர் எனத் தெரிவிக்கின்றன. மகாவமிசம் கி. மு. 4ம் நூற்றாண்டளவிற் சிங்கள அரசின் இராசதானியான அனுராதபுரத்தின் மேற்கு வாயில் எல்லையில் யோனர்கள் தங்குவதற்குரிய இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றது. (யோனர்கள் என்ற பதத்தினால் இயோனியர், கிரேக்கர், உரோமர், அரேபியர் முதலானோர் குறிக்கப்படலாயினர்) எனவே மகாவமிச ஆசிரியர் கி. மு. 4ம் நூற்றாண்டளவில் அனுராதபுரத்திற் பெருமளவிற் தங்கியிருந்த ஆதிஅரேபியர்களையே யோனர்கள் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார் எனிற் தவறில்லை. மகாவமிசத்தின் குறிப்புகளை மேலும் உறுதிப்படுத்தும் வகையிற் சீனயாத்திரிகரான பாஹியன் (கி.பி.412-413) அனுராதபுரத்திற் தங்கியிருந்த காலத்திற் சவநாட்டுமக்களின் (அரேபியரின்) வீடுகள் சிறந்த கட்டிடக் கலைப்பாணியில் வடிக்கப்பெற்றிருந்தன என்பதனை அவதானித்துள்ளார். இத்தகைய எழுத்தாதாரங்கள் அரேபியர்களை அனுராதபுர நகருடன் கி. மு. 4ம் நூற்றாண்டளவிலிருந்து தொடர்புபடுத்துகின்றன. எனினும் அவர்கள் இலங்கையின் கரையோரத் துறைகளுடன் கொண்டிருந்த தொடர்புகள் இன்னும் முற்பட்ட தென்பதனை விவிலிய மறைநூலின் குறிப்புகளிலிருந்து நாம் மேலே அவதானித்துள்ளோம். பிற்காலத்திலும் மேலைநாட்டு வரலாற்றுசிரியர்கள் பினினி (கி. பி. 1ம் நூற்றாண்டு) பெரி

புளுஸ் (கி. பி. 1) கொஸ்மஸ் (கி. பி. 6) முதலானோரும் அரேபியர் இலங்கையுடன் வைத்திருந்த வாணிபத் தொடர்புகளை ஆங்காங்கே குறிப்பிட்டுள்ளனர். ரெனன்ட் பிளினியிலுள்ள ஒரு தெளிவற்ற வாக்கியம் இலங்கையிற் கி. மு. 1ம் நூற்றாண்டளவிலிருந்த அரேபியக் குடியேற்றங்களை அனுமானிக்கவைக்கிறது என்பர்².

இவை தவிரத் தொல்லியல் ஆதாரங்களை ஆராயுமிடத்தும், அரேபியரின் கடல் வாணிபத்துடன் தொடர்புடைய குதிரைகளின் இறக்குமதிகள்பற்றிய குறிப்புகளும், அவற்றின் தொல்லியல் எச்சங்களும் சில உண்மைகளைச் சான்றுகளுடன் நிறுவுகின்றன. தமிழகத்துப் பெருங்கற்பண்பாட்டுச்சின்ன அகழ்வாய்வுகளில் இறந்தோருடன் புதைக்கப்பட்ட பாவனைப் பொருட்களிற்குதிரை லாடங்கள் அதிகமாகக் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. சங்கத் தமிழ் இலக்கியமான பட்டினப்பாலை ‘‘நீரின் வந்த நிமிர்பரிப்புரவியும்’’ (வரி 185) எனக் கடல் கடந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட குதிரைகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது (விவிலிய மறை நூலின் குறிப்புகளின்படி இக்குதிரைகளை அரேபியர்கள் எகிப்து, சிரியா முதலான நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்திருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது). சூளவமிசமும் (48:145) மகிந்தன் II (கி. பி. 772-792) தமிழ்ப் பிராமணர்களுக்குக் கொடைகள் வழங்கும்பொழுது, தமிழர்கள் மாடுகளை வாங்கமாட்டார்கள் என்பதன்ற குதிரைகளை வழங்கினான் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இத்தகைய ஆதாரங்கள் யாவும் அரேபியக் குதிரை வியாபாரிகளுடன் தமிழ்க் குதிரை வியாபாரிகள் கொண்டிருந்த நெருக்கமான தொடர்புகளையும், தமிழ் மன்னரும், தனவந்தர்களும் குதிரைகளை விரும்பி வைத்திருந்தனர் என்பதனையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன எனலாம். பிற்காலத்திலும் சோழநாட்டுத் துறையாகிய திருப்பெருந்துறையிற் (இது இன்று புதுக்கோட்டையிலிருந்து 27 மைல்கள் தொலைவிலமைந்துள்ள ஆவுடையார் கோவில் என அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது) பிறநாட்டுக் கப்பலொன்று பெருந்தொகையான குதிரைகளுடன் வந்திருக்கின்றது என்ற செய்தியைக் கேட்ட பாண்டியன் இக்குதிரைகளை வாங்கிவரும்படி பெருந்தொகைப் பொன்னைக் கொடுத்து மாணிக்கவாசகரை அனுப்பினான் எனத் தெரிகின்றது. பாதிரியார் ஜி. யு. போப் அவர்கள் இங்கு குறிப்பிட்ட ‘ஆரியநாடு’ என்பது ‘அரேபியர்’ என்றே கொள்வர்³. இதுபோன்று அரேபியரும், தமிழரும் வடஈழத்திற் குதிரை வாணிபம் நடத்திய துறைமுகம் குதிரைமலைத்துறையாகும். மன்னாருக்கும் புத்தளத்திற்குமிடையிலமைந்த குதிரைமலைத்துறையானது இன்று தன்பழைய பெருமைமிக்க வரலாற்றைக் கூறும் நிலையிலில்லை. காலந்

தோறும் ஏற்பட்ட கடல் அரிப்புக்களினாலும். பிற காரணிகளினாலும் அழிந்து, தூர்ந்துபோன குதிரைமலையிற்றான் ஆதிஅரேபியர்களின் கப்பல்கள் குதிரைகளுடன் வந்து நங்கூரமிட்டிருந்தன என்ற வரலாற்றுண்மையை நாம் வரலாற்றேடுகளிற் பதித்தல் அவசியமாகும். இந்த அரேபிய வாணிபருடன் குதிரை வாணிபம் நடாத்திய சேனன், குட்டன் என்ற தமிழ்க் குதிரை வியாபாரிகளே அனுராதபுரத்திலிருந்து ஆட்சிசெய்த சிங்கள அரசின் வளர்ச்சிக்குத் தடைபோடுமுகமாக அரசாட்சியைக் கைப்பற்றி 22 வருடங்கள் நீதியாக ஆண்டனர் என மகாவமிசம் குறிப்பிடுகின்றது. இக்காலத்திலேதான் தமிழர்கள் மாதோட்டத்தில் “மாகண” என்ற வர்த்தக நிறுவனத்தையும், தெய்வாந்துறையிற் “தேவகண” என்ற வர்த்தக நிறுவனத்தையும், அரேபியர்கள் அரிப்புப் பிரதேசத்தில் “இயோகண” என்ற வர்த்தக நிறுவனத்தையும் வைத்திருந்தனர் என்பது தொலமியின் புவிபயற் குறிப்புகளிலிருந்து புலனாகின்றது.

இவ்வாறு பல நூற்றாண்டுகளாக நடாத்திவந்த ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வர்த்தகத் தொடர்புகளினால் இலங்கையிற் பல அரேபியக் குடியேற்றங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. அரேபியர்களுக்கு இத்தகைய சுமுகமான சூழ்நிலை இலங்கையில் ஏற்பட்டிருந்த சூழ்நிலையிலேதான் ஹாஷிம் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அரேபியாவில் கி. பி. 7ம் 8ம் நூற்றாண்டுகளில் ஏற்பட்ட போராட்டத்தை விரும்பாது வர்த்தகத் துறையில் ஈடுபட்டிருந்தபொழுது கொடுங்கோன் மன்னனாகிய கலீப் அப்துல் மலிக்பின்மர்வான் (Caliph Abdul Malikben Merwan) மன்னனாற் துரத்தப்பட்டபொழுது யூப்பிரட்டினிலிருந்து இலங்கைத் தீவிற் குடியேறினர் என்பர் அலெக்சாந்தர் ஜோன்ஸ்டன்⁴. இத்தருணத்தில் இவர்கள் இலங்கையிற் திருகோணமலை, யாழ்ப்பாணம், மாதோட்டம், மன்னார், குதிரைமலை, புத்தளம், பேருவலை, காலி முதலான இடங்களிற் குடியமர்ந்தனர் எனத் தெரிகின்றது. உண்மையில் இப்பகுதிகள் அரேபியர்கள் நீண்டகாலமாக வர்த்தகத் தொடர்புகள் வைத்திருந்த கரையோரப் பகுதிகளேயாம். இக் ஹாஷிம் குடும்பத்தினரே பூரணமான முறையில் இலங்கைக்கு இஸ்லாம் மதத்தை அறிமுகம் செய்தவர்கள் ஆவர். அதனாலே முற்றுமே சிங்களப் பிரதேசமான காலி, பேருவலை முதலிய பகுதிகளில் வாழ்ந்த சிங்கள மக்கள் தம் கரையோரப் பகுதிகளில் வர்த்தகம் நடாத்திய முஸ்லீம் சமூகத்தவருடன் தொடர்புகொள்ள விருப்பமற்றவர்களாக இருந்தனர். இதனைக் கி. பி. 8 - 13ம் நூற்றாண்டுக் கால அரேபிய, பாரசீக எழுத்தோவியங்களிலிருந்து உய்த்துணர்ந்துகொள்ளலாம். அப்படியாயின் இப்பகுதிகளில் இவர்களுடன் வாணிபம் நடாத்தியவர்கள் யாவர் என்ற வினா எழு

கின்றது. அவர்கள் தமிழர்களேயாவர். இலங்கைத் துறைகளுக்கு அரேபியர்கள் வந்த காலங்களில் மலபாரிகளே (தமிழர்கள்) இத்தீவின் எல்லாத் துறைமுகங்களிலும் செல்வாக்குப் பெற்ற வர்த்தகர்களாக விளங்கினர் என்பதனைத் ரெனட் எடுத்துக் கூறுவர். இத்தகைய வரலாற்றாதாரங்கள் மட்டுமன்றிப் பிற மரபுகள், மொழி என்பனவும் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

சிங்கள அரசுகளும் பாண்டுகபாயன் (கி. மு. 4ம் நூற்றாண்டு) காலம் முதலாக அரேபிய வணிகப் பெருமக்களை ஆதரித்து வந்துள்ளனர். பின் அரேபியாவிற் தீர்க்கதரிசியான முகம்மது நபி அவர்கள் கி. பி. 610ம் ஆண்டளவில் இஸ்லாம் மதத்தினை உருவாக்கியிருந்தமையைக் கேள்வியுற்ற சிங்கள அரசு கி. பி. 635ம் ஆண்டளவிற் தனிநபர் ஒருவரைக்கொண்ட நல்லெண்ணத் தூதுக்குழுவினை அனுப்பியிருந்தது. இந்த நல்லெண்ணத் தூதுக்குழு மெக்காவை அடையும் தருணத்திற் தீர்க்கதரிசி முகம்மது மட்டுமன்றி, அவரைத் தொடர்ந்து பதவியேற்ற இஸ்லாம் மதத்தலைவரான கலிப் அபுபக்கரும் காலமடைந்து, கலிப் உமார் மதகுருவாக இருந்ததாகவும், அவரையே இந்த நல்லெண்ணத் தூதுக்குழு சந்தித்ததாகவும் இஸ்லாமிய வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிடுவர். இதன்பின் கி. பி. 712ல் இலங்கை மன்னன் தன் ஆட்சிப் பிரதேசத்தில் விதவை நிலைமையினை அடைந்த முஸ்லீம் மகளிருக்கு அனுதாபம் காட்டி அவர்களைக் கப்பல்மூலம் ஈராக் கவர்னரைப் பாரமேற்கும்படி அனுப்பியிருந்தான். இவை யாவும் சிங்கள மன்னர்கள் அரபு நாட்டு வணிகப் பெருமக்களுக்குக் காட்டிய நன்மதிப்பை விளக்குவனவாக அமைகின்றன.

இலங்கையிற் போலத் தென்னிந்தியாவிலும் ஆதிஅரேபியர்கள், இஸ்லாம் மதத்தின் தோற்றத்திற்கு முன்னரே கரையோரத் துறைமுகங்களிற் குடியேறி வாணிபத்தை நடத்திவந்தனர். இன்று தமிழகத்திற் காயல், நாகப்பட்டினம், நாகூர், அதிராம்பட்டினம், கீழைக்கரை முதலான கரையோரப் பட்டினங்களிலும், கேரளவிற் கள்ளிக்கோட்டை, குயிலன் முதலான பட்டினங்களிலும் அதிகமாக வாழ்கின்றனர். காயலிற் பேணப்பட்ட மர பொன்றின்படி இவர்கள் ஆதியிற் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாணிபம் நடத்திவந்த வியாபாரக் கூட்டத்தினரென்றும், பிற்காலத்திலேதான் குடிபெயர்ந்து வந்தவர்கள் என்றும் தெரிகின்றது. காயலில் வழங்கும் இன்னோர் மரபு கெய்ரோவிலிருந்து கி. பி. 9ம் நூற்றாண்டளவில் அங்கு வந்த இஸ்லாமிய மதத்

தலைவர்கள் மதமாற்றத்திலீடுபட்டிருந்தனர் என்றும் காயல் என்ற பெயரே கெய்ரோ - காஹிரா - காஇல் - காயல் என மருவலாயிற்று என்றும் கூறுகின்றது.†

சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்ற யவனர் என்பவர் கிரேக்கம், அரேபியா, எகிப்து முதலிய மேனாட்டு மக்களேயாம். இவர்களுட் சங்ககாலத்திலும், அதன் பின்னரும் தமிழகத்திற் தங்கியவர்கள் இன்று 'சோனகர்' என்றழைக்கப்படுகின்ற பழைய யவனரேயாவர். பழந்தமிழர் கூறிய பதினெண்தேயங்களுள் ஒன்றான 'சோனகம்' என்பதும் பரதகண்டத்திற்கு மேற்புறத்திலுள்ளதென்பதால், அது அரேபியா என்றே கருதப்படுகின்றது. மேலும் ஆதியிற் தமிழ் மக்கள் அரேபியரை யவனரெனும் பெயராலே அழைத்தனர் என்பதும், பின் யவனர் என்ற பதமே திரிந்து சோனகர் என வழங்கலாயிற்று என்பதும் திவாகரத்தாலும், பத்துப்பாட்டில் வரும் யவனரெனும் பதத்திற்கு நச்சினூர்க்கினியர் 'சோனகர்' எனக் கூறி உரை வகுத்தலாலும் உய்த்துணரத்தக்கது. இந்த யவனரை அடியார்க்கு நல்லார் (சிலப். பக். 333) துருக்கர் என்பர். துருக்கர் என்பார் துருக்கியிலிருந்து குடிபெயர்ந்தோராவர். இவர்களையே இன்று துலுக்கர் என்றும் அழைப்பர். இவர்கள் குடியேற்றங்கள் காலத்தாற் பிற்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. இன்னும் பிற்காலத்திற் பதினெந்தாம் நூற்றாண்டளவிற் போர்த்துக்கேயர் கீழைத்தேசக் கடல்களில் நடமாடத் தொடங்கியபொழுது, இந்தியாவினதும், இலங்கையினதும் மேற்குக் கரைகளில் வாணிபம் செய்த முகம்மதியர்கள் மதத்திலும், மற்ற இயல்புகளிலும் ஸ்பெயினில் வாழ்ந்த அரபிகளை ஒத்திருந்ததனால் 'மொரஸ்' அல்லது 'மூர்ஸ்' என அழைத்தனர் எனத் தெரிகின்றது. இவைதவிர இன்று முஸ்லீம் மக்களை 'மரக்காயர்' என்றழைக்கப்படும் மரபுகளும் உண்டு. மலபாரிகள் சோனகரை 'மார்க்கர்' கப்பலோட்டிகள், கப்பற்சொந்தக்காரர் எனும் பொருளில் அழைக்கலாயினர். மார்கல், கப்பல் எனும் பொருளுடைய அரபுச் சொல்லிலிருந்து இப்பெயர் வந்ததென்பர். அதனாலே சிங்களத்திலும் மரக்கலமினிச (மரக்கலமியக்கி வந்தோர்) என்ற பெயர் ஏற்படலாயிற்று எனலாம். தமிழிலும் மரக்காயர், மரிக்கார் என்ற பதங்கள் இவ்வாறே உருவாகின. மற்றுப் பழந்தமிழ் இலக்கியமான பதிற்றுப்பத்து ஏழாம், எட்டாம்

† பெருவெள்ளங்கள் ஏற்பட்டபின்னர் புவியியல் வளர்ச்சியிற் காயல்களும், கழிகளும் ஏற்படுவது இயல்பு. இதனையே பழைய காயல், புதியகாயல் என்ற பெயர் வளர்ச்சிகளும் உணர்த்துகின்றன. எனவே தூயதமிழிற் சொல் ஒன்றிற்குக் கெய்ரோ குடியேற்றப் பெயரைக் கொடுப்பது பொருத்தமற்றதாகும்.

டாம் பத்துகளில் இடம்பெறுகின்ற 'பந்தர்' எனும் சேரநாட்டூர் முத்துக்களுக்குப் பெயர் பெற்றிருந்தது. சேரநாட்டின் தலைநகராகிய வஞ்சி, அதன் துறையாகிய முசிறி என்பவற்றை அடுத்திருந்தவையே பந்தர், கொடுமணம் எனும் ஊர்கள். அரேபியர்கள் இப்பகுதிகளில் வாணிபத் தொடர்புகள் வைத்திருந்த காலத்திலே 'பந்தர்' எனும் ஊர் உருவாக்கப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதுபவர் மயிலை சீனி வேங்கடசாமி⁶. பந்தர் எனும் அரபுச் சொல்லுக்கு அங்காடி அல்லடி கடைத்தெரு என்பது பொருள். கிரேக்கர் கி. மு. 1ம் நூற்றாண்டளவிற்கு தமிழகத்துடன் வாணிபத் தொடர்புகள் ஏற்படுத்திக்கொள்ள முன்னரே அரேபியர்கள் பந்தர் எனும் ஊரை முத்துச்சலாபமாக வைத்திருந்திருக்கலாம் என்றும் மயிலை சீனி வேங்கடசாமி கருதுவர்.

கேரளவிற்கு பேணப்படுகின்ற மரபுகளின்படி முகம்மதியர்கள் கேரளப் பெண்களை மணந்ததனால் அவர்களை 'மாப்பிள்ளைகள்' என அழைக்கலாயினர். இந்த மரபுடன் தொடர்பான வரலாறு கி. பி. 844ல் அரேபியக் கப்பலொன்று சாலியத் தீவில் உடைந்த பொழுது, அப்பிரதேசத்து இந்து மன்னன் காப்பாற்றப்பட்ட 13 அரேபியர்களையும் தன் நாட்டிற்கு குடியமர்த்தினான் என்றும், இந்நிகழ்ச்சிக்குப்பின்னர் வந்த முஸ்லீம் சமயத் தூதுக்குழு கேரளவிற்கு பல குலங்களிலிருந்து மக்களை இஸ்லாத்துக்கு மதமாற்றம் செய்தனர் என்றும் கூறுகின்றது. அதனால் மாப்பிள்ளைகளும் இவ்வாறு இஸ்லாத்துக்கு மதம்மாறியவர்களே என்று தெரிகின்றது. இத்தகைய மரபொன்று திருநெல்வேலி, மதுரை, தஞ்சாவூர்ப் பிரதேசங்களிலும் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு முகம்மதியர்கள் ஏறக்குறைய எல்லோருமே லப்போய்கள் (Love Boys) - சம்மன்காரர்கள் - லெப்பைகளாக (மாப்பிள்ளைகளாக) இருக்கிறார்கள்⁷.

பிற்காலத்தில் இலங்கை, தென்னிந்தியா முதலான கீழைத் தேய நாடுகளில் முகம்மதியர் குடியேற்றங்களின் வளர்ச்சி நிலைகளை நாம் நன்கு புரிந்துகொள்ளவேண்டுமானால் அரேபியாவில் ஏற்பட்ட மதப்புரட்சிபற்றிச் சுருக்கமாக இங்கு குறிப்பிடுதல் அவசியமாகும். தீர்க்கதரிசி முகம்மதுநபி அவர்கள் கி. பி. 610ல் புதிய மதமான இஸ்லாத்தை உருவாக்கியிருந்தனர். இந்த மதத்தை விரும்பித் தழுவிய அரேபியர்கள், தம் மதத்தை உலகம் முழுவதும் தழுவவேண்டுமென்ற மதப்பற்றும், ஆர்வமும் கொண்டவர்களாக இருந்தனர். இந்த உணர்வலையினால் தூண்டப் பெற்ற கீழைத்தேய அரேபியக் குடியேற்றங்களும், தம் பழைய தேசத்தாரைப் பின்பற்றி இஸ்லாம் மதத்தைத் தழுவலாயினர். இஸ்லாமியர்கள் தம்மின மக்களை மட்டுமன்றிச் சர்வதேச இனங்

களையும் தமது மதசாம்ராச்சியத்தின் கீழ்க்கொண்டு வரவேண்டுமென்று துடித்தனர். இவ்வார்வமும், தூண்டுதலுமே முகம்மதியர்களைத் தீர்க்கதரிசி முகம்மதுநபி இறந்து ஆறு வருடங்களாக முன் சிரியாவையும், எகிப்தையும் தமது மதசாம்ராச்சியத்திற்குக் கீழ்க்கொண்டு வரவைத்தது எனலாம். இதனைத் தொடர்ந்து ஆபிரிக்காவின் வடகரைப் பகுதிகள், ஸ்பெயின், பாரசீகம் முதலான நாடுகளும் அடிபணிந்தன. மதவெறிமீ தூரப் பெற்ற முஸ்லீம் காலீப்கள் ஒரு நூற்றாண்டுக் காலத்திற்குள் மேற்கே பிரான்சின் லொயிறே (Loire) நதியிலிருந்து கிழக்கே ஓச்சஸ், காபுல்நதிவரைத் தம் செல்வாக்கை நிலைநாட்டிக்கொண்டனர். இன்னும் கிழக்கே வடஇந்தியாவின் எல்லைப்புறங்களைத் தரையாலும், கடலாலும் அணுகிக் கொள்ளையடிக்கலாயினர். இக்காலகட்டத்திலேதான் இலங்கை மன்னன் கி. பி. 712 அளவிற சில முஸ்லீம் விதவைப் பெண்களுக்கு அனுதாபம் காட்டி அவர்களைப் பாரமேற்கும்படி ஈராக் கவர்னருக்கு அனுப்பியிருந்தான். இவர்களுடைய கப்பல் சிந்துத்துறையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த சமயம் கடற்கொள்ளைக்காரர் இக்கப்பலைக் கைப்பற்றிக்கொண்டனர். இதனையறிந்த ஈராக் மன்னன், சிந்து மன்னன் தாஹுருக்கு இக்கப்பலிற் பிரயாணம் செய்த முஸ்லீம் பெண்களை விடுவித்துத் தரும்வண்ணம் கேட்டிருந்தான். தாஹர் கடற்கொள்ளைக்காரரை அடிபணியவைக்க முடியாத தன் நிற்க்கதியை ஈராக் கவர்னருக்கு அறிவிக்கவே, கோபமடைந்த ஈராக் கவர்னர் சிந்து அரசினை முற்றுகையிடப் படைகளை அனுப்பினான். முகம்மதிப் படைகள் முதற்படையெடுப்பிற் தோல்விகண்ட பொழுதிலும், சிரியாவிலிருந்து 6000 வீரர்களைப் படைதிரட்டி இரண்டாவது முறை அனுப்பியபொழுது சிந்துமன்னன் முகம்மதிப் படைகளுக்கு அடிபணிய நேரிட்டது. பின்னர் கி. பி. 725ம் ஆண்டளவிற காஸ்மீரம், காதியவார்க்குடா, வடகுஜராட்டிரம், தென் இராஜபுதனா, மால்வார் முதலான பிரதேசங்கள்வரை அரசுகளை வென்று முன்னேறிக்கொண்டிருந்தனர். பின் தெற்கே டெக்கான் எல்லைவரை முற்றுகையிட்ட முகம்மதியப் படையினரைப் பாதாமியையாண்ட சாளுக்கிய மன்னன் புலிகேசி வெற்றிகரமாக முறியடித்தான். இதன்பின் கி. பி. 1310ம் ஆண்டளவிலே மலிக்கபூர் தென்னிந்திய அரசுகளைக் கைப்பற்றுவதில் வெற்றி கண்டான். ஆனால் அரைநூற்றாண்டுக்காலத்திற்குள் தென்னிந்தியாவில் விஜயநகர அரசு ஆட்சி பீடத்தைக் கைப்பற்றியதோடு இந்து மதத்தையும் பேணிப்பாதுகாத்துக் கொண்டது⁸.

இந்தப் பின்னணிச் சூழலில் இலங்கையில் அரேபியரின் செல்வாக்கை மேலும் ஆராய்கையிற் சின்பாத் மாலுமி (கி.பி. 9)

தன் கப்பற் பிரயாணத்தின்போது தனது கப்பல் செரன்டப் (சேரன்டீவு) வடகரையிலுள்ள மலையொன்றின்மீது மோதிய தனும், தான் அக்கரையில் இறங்க நேரிட்டதாகவும், அப் பொழுது தன்னை உபசரித்தவர்கள் மலபார் மக்களே என்றும், இவர்களில் ஒருவர் அரபுமொழியில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். பின் கி. பி. 13ம் நூற்றாண்டில் இலங்கையின் பல பாகங்களையும் தரிசித்த இப்பின்பதுதாபத்தள (புத்தளம்) தமிழ் மன்னனாகிய ஆரியச் சக்கரவர்த்தியின் தலைநகரம் எனவும், தெய்வாந்துறை தமிழ் மக்களின் வாணிப நகரமெனவும் விபரித்துள்ளார். ஏற்கனவே இப்பகுதிகளில் ஆதி அரேபியர்களின் வர்த்தக முயற்சிகள்பற்றியும்; பின் ஹாசிம் குடும்பத்தினர் குடியேற்றங்கள்பற்றியும் விபரித்திருந்தோம். மேலும் கி. பி. 1505ம் காயலிலிருந்து முஸ்லீம்கள் சிலாபத்திற்குக் குடியேற முற்பட்டபொழுது அவர்கள் தர்மபராக்கிரம பாகுவினாற் துரத்தப்பட்டனர் என இராஜவலிய குறிப்பிடுகின்றது. இத்தகைய பிற்காலக் குறிப்புகளிலிருந்தும் முஸ்லீம்கள் தமிழர்கள் வாழ்ந்த கரையோரத் துறைகளிலே அருகருகாகக் குடியேறி வாழ்ந்து வாணிபம் நடத்தினர் என்பது தெளிவாகின்றது. காலப்போக்கிலே இவர்களிடையே திருமணத் தொடர்புகளும், இனக்கலப்புகளும் ஏற்பட வாய்ப்புகள் இருந்தனவாகவும் தெரிகின்றது. சிறப்பாக மட்டக்களப்பு முஸ்லீம்களிடையே !இத்தகைய இனக்கலப்புகள் ஏற்பட்டதற்காகிய ஆதாரங்கள் உள.

மட்டக்களப்பு வாழ் முஸ்லீம் மக்களின் வரலாற்றினை ஆராயுமிடத்து வடஇலங்கையிலிருந்து மலபார்க் குடிகள் மட்டக்களப்பிற்கு வந்ததையடுத்தே முஸ்லீம் குடிகளும் வந்தன என்பர் பிரிதம்⁹. இவருடைய கருத்திலிருந்து வழுவாத சிற்றம்பலம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து முக்குவர்களின் ஏழு குடிகளும் கி. பி. 5ம் நூற்றாண்டளவில் மட்டக்களப்பிற்குக் குடிபெயர்ந்ததைத் தொடர்ந்தே முஸ்லீம் குடிகளும் மட்டக்களப்பிற்குக் குடிபெயர்ந்தனர் என்பர்¹⁰. எனினும் இவருடைய காலக்கணிப்பு இஸ்லாம் மதத்தின் தோற்றத்துடன் முரண்படும்வகையில் அமைவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு இவர்கள் குடிபெயர்ந்து வரும் முன்னர் மட்டக்களப்பிற் திமிலர் திமிலைத்தீவினும், வேடுவர் புளியந்தீவிலும் வாழ்ந்து வந்தனர் என்றும், இவர்களுட் திமிலைத் தலைவனின் ஆட்சியை ஒடுக்குவதில் முக்குவருக்கு முஸ்லீம்கள் உதவி, வெற்றியீட்டியதனால் முக்குவர் முஸ்லீம்களுக்கு தம் ஏழு குடிகளிலிருந்தும் பெண் கொடுத்தனர் என்றும் தெரிகின்றது. அதனாலே மட்டக்களப்பு முஸ்லீம் மக்களிடையே பிறபகுதி முஸ்லீம் மக்களிடையே காணப்படாத சாதி, கோத்திரம், குடி

முறைகள் என்பன பேணப்பட்டு வரப்படுகின்றன. இவ்வாறு முஸ்லீம் மக்கள் முக்குவருடன் கொண்ட திருமணத் தொடர்பினால், இச்சாதிவழமைகள் ஏற்பட்டதென்பது மட்டக்களப்பு மான்மியத்தின் தகவல்களிலிருந்தும் தெளிவாகின்றது. இங்கு வாழ் வெள்ளாளர், முக்குவக் குடிகளின் சாதி வழமைகளைப் போன்று ஏழு வகைக் குடிமரபுகளைப் பேணிக்கொண்டபின்னரே முஸ்லீம் குடிகள் நாடுகாட்டு வெளிகளுக்குக் குடியேற விரும்பியிருக்கலாம் என்பது நாடுகாட்டுப் பரவணிக் கல்வெட்டின் தகவல்களிலிருந்து நாம் உய்த்துணரக்கூடியதாக இருக்கின்றது¹¹. இக்கல்வெட்டு இங்கு குடியேறிய பொன்னாச்சிகுடி, வரிசை நாச்சிகுடி, பணியவீட்டுக்குடி, முகாந்திரநாச்சிகுடி, பூமாலை கட்டிகுடி, கிணிக்கருதன்குடி, மீராலெப்பைகுடி முதலான ஏழு முஸ்லீம் குடிகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இன்று இலங்கையில் மட்டக்களப்புத் தமிழகமே முஸ்லீம்கள் பெருந்தொகையினராக வாழ்கின்ற பிரதேசமாகும். அண்மைக்காலக் கணக்கெடுப்பின்படி 33% அளவில் முஸ்லீம் மக்கள் இங்கு வாழ்ந்துவருகின்றார்கள். ஏற்கனவே அவதானித்த சந்தர்ப்பங்களைத்தவிர வேறு பல சந்தர்ப்பங்களிலும் முஸ்லீம் மக்கள் மட்டக்களப்பிற்கு குடியேறினார்கள் எனத் தெரிகின்றது. முஸ்லீம் குடிகளின் பிற்கால வரலாற்றிற் கி. பி. 1526ல் போர்த்துக்கேயர் கோட்டை மன்னன் புவனேகபாகுவை VII முஸ்லீம் குடிகளை வெளியேற்றும்படி கோரியிருந்தான். அப்பொழுது சீதாவாக்கையையாண்ட இவனது சகோதரன் மாயாதுன்னை முஸ்லீம்களை ஆதரித்துத் தன் இராச்சியத்திற் குடியமர்த்திவைத்தான். பின் சீதாவாக்கைப்படை கோட்டையையாண்ட தொண்டொவையும், போர்த்துக்கீசரையும் கொழும்புத்துறைக்குட் பின்வாங்கவைத்த பின்னர், முகம்மதியர்கள் நீர்கொழும்பு, களுத்துறை, அளுத்தகம், பெந்தோட்டை, காலி, வெலிகம முதலான பகுதிகளிற் பரவி வாழலாயினர். போர்த்துக்கேயர் திரும்பவும் கி. பி. 1626ல் முகம்மதியரைக் கோட்டை இராச்சியத்திலிருந்து வெளியேற்றும்படி உத்தரவிட்டபொழுது, கண்டியை ஆண்ட செனரதன் (கி. பி. 1605 - 1635) முகம்மதியக் குடிகள் 4000 த்திற்கு மேற்பட்டோரை மட்டக்களப்புப் பகுதிகளிற் குடியேற்றிப் பாதுகாப்பு வசதிகளைச் செய்துகொடுத்தான்¹². பின் ஒல்லாந்தரும் முஸ்லீம் குடிகள் கொழும்பைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலிருந்து வெளியேறி அளுக்கமைக்கும் காலிக்கும் இடைப்பட்ட பகுதிகளிற் குடியேற வேண்டுமென்று சட்டமியற்றினர்¹³. இக்காலத்திலேதான் தென்மேற்குக் கரைப்பகுதிகளில் முஸ்லீம்கள் இடத்துக்கிடமாகப் பரவலாயினர்.

இன்று இலங்கைவாழ் முஸ்லீம்கள் எப்பாகத்தில் வாழ்ந்தாலும் (காலிமுனைக்கும் அளுத்தகமைக்குமிடையிலும் கூட) தமிழ்

Prof. V. SIVASAMY
287 UNIVERSITY OF JAFNA

மொழியையே தாய்மொழியாகக் கொண்டிருப்பதை நாம் அவ தானிக்கலாம். இதற்கு முக்கியகாரணம் ஆதி அரேபியரும், ஆதித் தமிழ்க்குடிகளும் இலங்கை, தென்னிந்தியா முதலிய வாணிபத்துறைகளிற்குடி வர்த்தக முயற்சிகளில் ஈடுபட்டமையே யாம். நீலகண்டசாஸ்திரி அவர்கள் பிற மத்தியதரைக் கடல் வாசிகள் கிழக்குக் கடல் மார்க்கத்தைக் கண்டுபிடிக்கமுன், தமிழர் அரேபியருடன் சேர்ந்து மேற்கத்தைய வாணிபத்துறைகளுக்குச் சென்று வந்திருக்கலாம் என்பர். மற்று, அரேபியர்களும் தமிழர் களும் யாவாநாட்டிலும் அருகருகாக வாழ்ந்து வாணிபம் செய்த தற்காகிய சான்றுகளும் உள. எனவே தென்னிந்தியா, இலங்கை, மேற்கத்தைய நாடுகள், தூரகிழக்கு நாடுகள் முதலானவற்றிற் தமிழ்க்கூறும் மக்களுடன் ஆதிமுதல் இணைந்து பன்னூற்றாண்டு களாக வாணிபம் செய்த அரேபியர்கள் முதலிற் தமிழைத் தம் வர்த்தக மொழியாகவும், பின் இலங்கையிலும், தென்னிந்தியா விலும் இடையிடையே ஏற்பட்ட திருமணத் தொடர்புகளினூற் தமிழை விரும்பிப்பேசியும், தமிழைத் தாய்மொழியாகவும் ஏற் றுக்கொண்டனர். இன்று பாமரமக்கள் புரிந்துகொள்ளமுடியாத அளவிற்குத் தமிழ்மொழி தலைமுறை, தலைமுறையாக அவர்களது தாய்மொழியாகக் காணப்படுகின்றது. மட்டக்களப்புத் தமிழகத் திற் தமிழ்மொழியை மட்டுமன்றித் தமிழ்க் கலாச்சாரக் கூறு களையும் தமதாக்கிக்கொண்டுள்ளனர் என்பதனை மேலே அவதானித் தோம்.

அடிக்குறிப்பெண்களுக்குரிய நூற்றொகைப் பட்டியல்

1. The Holy Bible (I Kings 10:2, 11, 14, 22)
2. J. E. Tennent, மு. கு. பகுதி I பக். 580.
3. Rev. G. U. Pope, The Thiruvagam, Oxford 1900. P. XX
4. அலெக்சாந்தர் ஜோன்ஸ்ரன், (a) உரோமன் - டச்சுச் சட் டத்தின் மீதான விரிவுரை - அறிமுகம், (b) அரச ஆகிய கழகத்தின் நிலைய அறிக்கை, இவற்றின் பகுதிகள் எல். எம். அப்துல் அஸீசின், இலங் கைச் சோனகர் இனவரலாறு, சோனக இஸ்லா மியக் கலாசார நிலைய வெளியீடு, 1907 எனும் நூலில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. அவற்றையே நாம் பார்க்கமுடிந்தது.
5. மு. இராகவையங்கார், மு. கு. நூலிற் கட்டுரை 10. "பண்டைக் கைத்தொழில் வியாபாரங்கள்" பக். 154.

6. மயிலை சீனி வெங்கடசாமி, சமயங்கள் வளர்த்த தமிழ் (கட்டுரைத் தொகுப்பு) சிதம்பரம் 1966. பக். 156.
7. எல். எம். அப்துல் அஸிஸ், மு. கு. பக். 32.
8. R. C. Majumdar, Ancient India, Delhi 6th ed. 1971. பக். 264.
9. Pridham, An Historical, Political and Statistical Account of Ceylon Vol II P. 560, Also Vide: R. L. Brohier, Ancient Irrigation Works in Ceylon. Pt. III, Chap. VI, P. 40.
10. பி. ஆர். சிற்றம்பலம், “ஆண்டாண்டு காலம் பேணப்பட்ட இனத்தனித்துவம்” (சோனகர்களும் முக்குவர்களும்) இக்கட்டுரையின் மொழிபெயர்ப்பு இலங்கைச் சோனகர் பற்றிய கடந்தகால நினைவுகள், 1981 எனும் நூலில் 29வது கட்டுரையாக இடம் பெறுகின்றது.
11. F. X. C. நடராசா தொகுப்பாசிரியர், மு. கு. பக். 7.
12. கலாநிதி கே. டபிள்யூ. குணவர்த்தன, “போர்த்துக்கேயர் காலத்திற் சோனர்” இலங்கைச் சோனகர்பற்றிய கடந்தகால நினைவுகளில் 30வது கட்டுரை.
13. மு. கு. 31வது கட்டுரை.
இலங்கை முஸ்லீம் மக்கள்பற்றிய வரலாற்றுண்மைகளை மேலும் ஆய்வுசெய்ய விரும்புபவர்கள் பின்வரும் நூற்றொகைப் யட்டியலைப் பார்க்கவும்.

Andrew D. W. Forbes, The Muslim People of Sri Lanka. A Preliminary bibliographical Survey, appeared in Moor's Islamic Cultural Home Souvenir IV 1977-82. P. 14-34.

செய்துள்ள சமயச் சான்றுகள்
கி. பி. 1881-82 ஆம் ஆண்டு
ஆசிரியர்: அ. சி. சிவசாமி
பக்கம்: 10

ஆசிரியர்: அ. சி. சிவசாமி
பக்கம்: 10

1881-82 ஆம் ஆண்டு
ஆசிரியர்: அ. சி. சிவசாமி
பக்கம்: 10

1881-82 ஆம் ஆண்டு

1881-82 ஆம் ஆண்டு
ஆசிரியர்: அ. சி. சிவசாமி
பக்கம்: 10

1881-82 ஆம் ஆண்டு
ஆசிரியர்: அ. சி. சிவசாமி
பக்கம்: 10

Andrew D. W. Forbes, The Muslim People
of Sri Lanka. A Preliminary Bibliographical
Survey, appeared in Moor's Islamic Cultural
Home Journal IV 1977-82, p. 14-21.

1881-82 ஆம் ஆண்டு

1881-82 ஆம் ஆண்டு

1881-82 ஆம் ஆண்டு

1881-82 ஆம் ஆண்டு

பிற்சேர்க்கை

- பக். 7: மகாவமிசம் தருகின்ற புவியியற் குறிப்புகளின்படியும், பாக்கர் காட்டுகின்ற ஆதாரங்களின்படியும், விஜயன் முதலிற் தென்னிலங்கையிலேயே இறங்கினான் என்ற கருத்தினையே நாம் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கின்றது. எனவே விஜயன் தாமிர பர்ணிப் (தம்பபன்ன) பகுதியைத் தன் தலைநகராக அமைக்க எடுத்த தீர்மானம் காலம் தாழ்த்தி எடுக்கப்பட்டதாகும் என்பது தெளிவாகின்றது.
- பக். 44: இராவணனின் கோட்டைகள் தென்சமுத்திரத்திலமைந்திருந்தன என்ற புவியியற் குறிப்பினடிப்படையிலேயே திரிகூடத்தையும் தென்சமுத்திரக்கரையிலமைந்திருந்தது என்று இராமாயண ஆசிரியர் குறிப்பிட்டிருக்கலாம்.
- பக். 50: “மனுராசச் சோழன் மகனான குளக்கோட்டன்” என்ற குறிப்பு என வாசிக்கவும்.
- பக். 85: கலாசார முக்கோணத்திட்டத்தின்கீழ் அண்மையிற் பேராசிரியர் செனக. பண்டாரநாயக்காவினதும், ஜேர்மன் தொல்லியலாய்வுக் குழுவினரதும் கண்காணிப்பின்கீழ் இப்பன்கடுவ (Ibban Katuva) எனும் இடத்தில் அகழ்வுசெய்யப்பட்ட பெருங்கற்பண்பாட்டு ஈமக்குழிகள் தம்புல்லவிற் குடியேறிய ஆதிமடலாயங்களுடன் தொடர்புடையதாய், வரலாற்றிடைக்காலத்தை (Proto-historic) கலாசாரத்தை வெளியிடுவதாக அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் இங்கு கிடைக்கப்பெற்ற தொப்பிக்கல்மீது பொறிக் கப்பட்ட எழுத்துக்கள், குறியீடுகள் என்பன இலங்கையில் இதுவரை கிடைக்கப்பெற்ற கல்வெட்டுக்களிற் காலத்தால் முந்தியது என்றும் கருதப்படுகின்றது. இப்பெருங்கற்பண்பாட்டுக் கலாசாரத்தின் சிறப்பியல்புகள்பற்றி நாம் முழுமையாக மதிப்பீடு செய்து கொள்ள இவற்றின் ஆய்வறிக்கைகள் வெளிவரும் பொழுதே சாத்தியமாகலாம்.

பக். 87: அடிக்குறிப்பெண் 20: Vimala Begley Proto-historic material from Sri Lanka (Ceylon) and Indian Contacts Ecological Backgrounds of South Asian Pre-history ed Kenneth, A. R. Kennedy and Gregory & Possehl, South Asian Occasional Papers and Theses, Cornell University 1973. P. 190-196.

பக். 90: A. D. T. E. Perera, Asanaghara Shrines of ancient Sri Lanka who built them, the Buddhists or Pre-historic yakkas? J. S. B. R. A. S. New Series. Vol. XX. 1976. P. 31-41.

பக். 121: பணத்திற்கு வாங்கிய ஜேதவராமபூமியை மக்கள் வழிபாடு செய்து, பண்படுத்துவதுபோன்ற நிகழ்ச்சியை பர்குத் சிற்பமொன்று சித்திரிக்கின்றது. கி. மு. 2ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததான இச்சிற்பம் சிறவிங்கக் கோவில்களையும், மரக்கோவில்களையும் மக்கள் வழிபட்டுப், பண்படுத்துவதுபோற் சித்திரிப்பதனால், இப்பூமி பௌத்த வழிபாட்டுத்தலமாக மாற்றப்படமுன் இருந்த வழிபாட்டுக் கோவில்களையே சித்திரிப்பதாகத் தெரிகின்றது. இச்சிவலிங்கக் கோவில்கள் வில்மாடவடிவிலான முகப்பையுடைய குடிசைக் கோவில்களாகக் காணப்படுகின்றன. மேலே கூம்புவடிவான சிறிய ஸ்தூபியையும் கொண்டுள்ளன. (எம். எச். சிரிசோம, கீதா அமரசிங்க, ஸ்ரீவங்கா புராணக் காசுகள்-1, தொல்லியத்துறை, கொழும்பு 1986, பக். 145. நிழற்படம் 1)

பக். 122: இலங்கையிற் கிடைக்கப்பெற்ற புராணக் காசுகள் (கஹபண) யாவும் வர்த்தக நோக்கமாக இந்தியா விலிருந்து இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டவையாகலாம் என்பர் பாக்கர். இவற்றிற் பதிக்கப் பெற்ற சின்னங்களை ஆராயுமிடத்து, இவற்றில் வேலி சூழ்வரப்பெற்ற மரக்கோவில்கள், குடிசை வடிவிலான கோவிலொன்று, மூன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட எண்ணிக்கையுடைய வில்மாடவடிவுடைய விமானங்களையுடைய வழிபாட்டுத்தலங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றின்மீது காணப்படுகின்ற பிறைச் சந்திரன், மயில் முதலான சின்னங்களினடிப்படை

யில் இவற்றைப் பெளத்த சைத்தியங்கள் என்று
கூறுவதைக் காட்டிலும் இந்துக் கோவில்கள் என்று
கூறுவதே பொருத்தமாகும் என்பர் பாக்கர். (பாக்
கர் மு. கு. பக். 507.)

கெடிகே அகழ்வாய்வுகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற மண்ணு
லான காசு அச்சுக்களின் உடைந்த பகுதிகளைக்
கொண்டு, இந்தியப் புராணக்காசுகளைப் பின்பற்றி
இலங்கையிலும் புராணக் காசுகள் வார்க்கப்பட்டன
என்று நாம் அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

பக். 139: கொழும்பிற் கப்பித்தாவத்தை (கதுறுகாவத்தை)
எனுமிடத்திலமைந்துள்ள கைலாய நாதர் சுவாமி
கோவிலும் நாயக்கர் கலைப்பாணியிற் கட்டப்பெற்ற
கோவிலாகும். இக்கோவில் ஒல்லாந்தர் கால இறுதி
யில் இந்திய வணிகச் செட்டியாரான ஸ்ரீ வீரபத்
திரன் என்பவரின் முயற்சியாற் தென்விந்தியச்
சிற்பிகளைத் தருவித்துக் கட்டப்பெற்றதாகத் தெரி
கின்றது.

11508-5-2

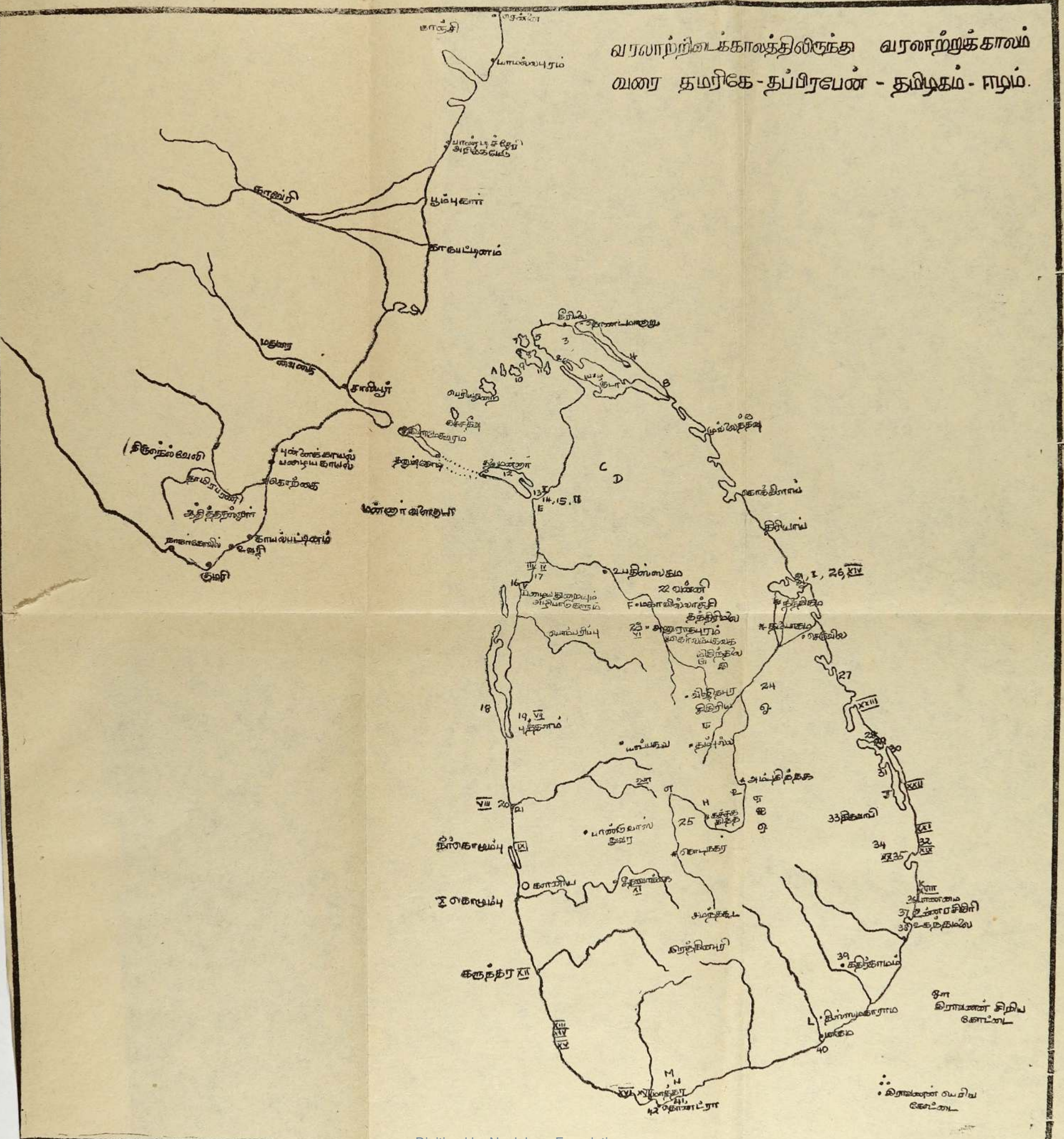
Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Second block of faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side.

Third block of faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side.

PROF. V. SIVASAMY
UNIVERSITY OF JAFNA

வரலாற்றின் காலத்திலிருந்து வரலாற்றுக் காலம்
 வரை தமரிகே - தப்பிரபெண் - தமிழகம் - ஈழம்.

இலங்கை வரைபடத்திற் காட்டப்பெற்ற குறியீடுகளின் விபரங்கள்

(1) இராமாயணம், மகாவமிசம், தொலமி, ஜாதகக் கதைகள், தொல்லியலாய்வுகள் தெரிவிக்கின்ற இயக்கப் பிரிவுகள் :-

- அ. திரிகூட,
- ஆ. இலங்காபுரி,
- இ. அரித்தகிரி,
- ஈ. யக்குரகல,
- உ. லக்கல,
- ஊ. நிகும்பிலாவனம்,
- எ. தாமரக்க,
- ஏ. விந்தனை,
- ஐ. மகியங்களை,
- ஓ. சிறிஸ்தவத்து,
- ஔ. யக்குரே,
- ஐ. இராவணன் சிறிய கோட்டை,
- ஐ. இராவணன் பெரிய கோட்டை.

(2) மணிமேகலை, மகாவமிசம், வாயுபுராணம், சந்தேச நூல்கள், தொலமி, தொல்லியலாய்வுகள் தெரிவிக்கின்ற ஆதிநாகர் எல்லைகள், பின் செல்வாக்கிற்குட்பட்ட பிரிவுகள் :-

- A. நயினாதிவு (ஆதி அரசு),
- B. நாகர்கோவில்,
- C. நாகபடுவான்வில்லு,
- D. குருந்தன் குலம்,
- E. திருக்கேதீசுவரம்,
- F. மகாவில்லாச்சிய (இது ஆதியில் வடபகுதி நாகரின் தெற்கெல்லையாகக் கருதப்படுகின்றது)
- G. நாகபொக்குன (அம்புத்தலவிற்குக் கீழ் சிறிது தூரத்தில் அமைந்துள்ளது)
- H. நாகபவத,
- I. திரிகூட,
- J. மண்டுர் நாகன்சாலை,
- K. நாகர்முனை - நனிகிரி,
- L. நாகதும,
- M. நயிமான,
- N. நாகர்கோவில் (வெள்ளமட),
- O. கல்யாணி (ஆதிப்பிரிவு).

(3) உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு வரலாற்று மூலங்கள், தொல்லியலாய்வுகள் தெரிவிக்கின்ற ஆதிதிராவிடரின் வர்த்தக, சமூக, அரசியற் பிரிவுகள் :-

1. சம்புத்துறை - சாம்பில்துறை,
2. ஆணைக்கோட்டை (அரசு),
3. கந்தரோடை (அரசு),
4. வல்லிபுரம் (அரசு),
5. சுழிபுரம்,
6. யாழ்ப்பாணம் - நல்லூர் (அரசு),
7. காரைநகர்,
8. வேலணை,
9. ஊர்காவற்துறை,
10. புங்குடுதீவு,
11. அல்லைப்பிட்டி,
12. உவரி,
13. மன்றூர்,
14. மாந்தை,
15. மாகண வர்த்தகக் குழு,
16. குதிரைமலை (அரசு),
17. மரிச்சுக்கட்டி,
18. தாமிரபர்ணித்துறை,
19. புத்தளம் (ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் தலைநகரம்),
20. சிலாபம்,
21. முன்னேசுவரம்,
22. வன்னி (13ம் நூற்றாற்றிற் தோன்றிய சிற்றரசுகள்),
23. அனுராதபுரம் (அரசு),
24. புலத்திநகரம் (அரசு),
25. கண்டி (முதன் முதலில் வாலசிங்க மன்னனே இங்கொரு தமிழ் அரசினை உருவாக்கியிருந்தான்)
26. திருகோணமலை,
27. கதிராவெளி,
28. ஏறூவூர்,
29. அமிர்தகழி,
30. மட்டக்களப்பு (அரசு), மண்முனை (அரசு),
31. திமிலைத்தீவு (அரசு),
32. சம்மாந்துறை,
33. திகவாபி,
34. அம்பாறை,
35. இறக்காமம்,
36. பாணமை,

37. உன்னரசிகிரி (அரசு),
38. உகந்தமலை,
39. கதிர்காமம் (பாண்டியர் சிற்றரசுகள்),
40. சுக்கரசோபத்துறை (ஆதியிற் திராவிடரின் சிறிய வர்த்தகத் துறையாயினும் மாகமத்தைத் தலைநகராகக்கொண்டு கிரிந்தநகிக் கரையில் உருகுணை அரசு உருவாகியபொழுது, இத்துறையின் வர்த்தக முயற்சிகளைத் திராவிடர் குறைத்துக்கொண்டிருக்கலாம். மசாவமிசம் XXXV - 27-29 ஈழநாகன் 3 வருடங்கள் அக்கரையிலிருந்து (தென்னிந்திய புகலிடத்திலிருந்து) சுக்கரசு சோபத்துறையை வந்தடைந்தான் என்கிறது)
41. தகண வர்த்தகக் குழு,
42. தெய்வாந்துறை.

(4) ஆதி அரேபியர் வர்த்தக நிலையங்கள், மற்றும் முஸ்லீம் குடிகள் பரவிக் குடியமர்ந்த இடங்கள் :-

- i. மன்னூர்,
- ii. மாந்தை,
- iii. அரிப்பு,
- iv. இயோகண வர்த்தகக் குழு,
- v. குதிரைமலை,
- vi. அனூராதபுரத்தின் மேற்குவாயில் - (இது பாண்டு கபாய மன்னனால் இயோகணருக்கு ஒதுக்கிய பகுதி),
- vii. புத்தளம்,
- viii. சிலாபம்,
- ix. நீர்கொழும்பு,
- x. கொழும்பு,
- xi. சீதாவாக்கை,
- xii. களுத்துறை,
- xiii. பேருவலை - பாபரின்,
- xiv. அளுத்தகம,
- xv. பெந்தோட்டை,
- xvi. காலிமுனை,
- xvii. வெலிகம,
- xviii. பொத்துவில்,
- xix. நிந்தாலூர்,
- xx. இறக்காமம்,
- xxi. கல்முனை,
- xxii. காத்தான்குடி,
- xxiii. வாழைச்சேனை,

xxiv. திருகோணமலை, — வாயுபுராணம் (I, 48 - 26 - 33)
100 யோசனை தூரத்தில் பிறநாட்டினரின்
(நானாமிலேச்சர்) ஆலயம் இருந்ததாகக் குறிப்
பிடுகின்றது. இப்பிறநாட்டினருள் அரேபியர்
வர்த்தகக் குழுக்களே இலங்கையில் அதிக
செல்வாக்குடையனவாக இருந்தன).

xxv. யாழ்ப்பாணம்.

(5) ஆதி ஆரியக் குடியேற்றங்கள் உருவாக்கிய அரசியற் தலை
நகரங்கள், பௌத்த தலங்கள் என்பன படத்திற் குறிக்கப்பட்ட
பிடுக்கின்றன.

* எனும் குறியீடுகள் மகாவமிசம் XXV-75 குறிப்பிடு
கின்ற எல்லா மன்னன் நிறுவிய தமிழ்ச் சிற்றரசர்க
ளுடன், சிங்கள இளவரசன் துட்டகைமுனுவின் படை
யினர் போரிட்ட இடங்களிற் சில. எமது படத்திற்
தவறுதலான இடத்திற் தந்திரிமலை அடையாளமிடப்
பட்டுள்ளது. தந்திரிமலை (தாந்திரிக் கோட்பாட்டைப்
போதித்த இடம்) இன்றைய மதவாச்சிச் சந்தியிலிருந்து
ஏறக்குறைய 18 கில்லோமீற்றர் தூரத்தில் அருவி
யாற்றின் (மல்வத்துஓயா) வலதுகரையில் அமைந்துள்
ளது.

எமது வரைபடத்திற் குறிக்கப்பட்டுள்ள பட்டினங்கள், துறைமுகங்கள் முதலானவற்றின் பெயர் மரபுகளுடன் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ள பழைய பெயர்களின் பட்டியல்.

இன்று வழக்கிலுள்ள பெயர்கள்

பழைய பெயர்கள்

1. சம்புத்துறை
(மாதகலுக்கணித்
தானது)	—	நாவலந்தீவு,
ஐம்புக்கோளப்பட்டினம்.
2. நயினாதீவு	—	நாகதீவு, மணிபல்லவம்,
மணித்தீவு, சம்புத்தீவு.
3. புங்குடுதீவு	—	பியங்குக.
4. பாண்டிச்சேரி	—	பொதுகே.
5. சாலியூர்	—	சாலிகே, சாலோர், சாலே.
6. கொற்கை	—	கொல்கை, கோல்சிஸ், தாசிஸ்.
7. உவரி	—	ஓபிர்.
8. குமரி	—	கோமார்.
9. தலைமன்னூர்	—	தலைகோரி.
10. மாதோட்டம்	—	மாந்தை, மாகாதித்த,
மாதொட்டுவ.
11. குதிரைமலை	—	அசுவசிரி, அந்திரிசிமுந்து,
பழசிமுந்து, ஹிப்பொரஸ்.
12. பொம்பரிப்பு	—	பொன்பரப்பி.
13. புத்தளம் மாவட்டம்	—	தம்மமனநுவர, தம்பபண்ண,
தாமிரபர்ணி, தப்பிரபேன்,
பத்தல.
14. சிலாபம்	—	சலாபம்.
15. களனிய	—	கல்யாணி.
16. தெவிநுவர
(தொண்ட்ராமுனை)	—	தேவநகரம், தெய்வாந்துறை,
தகண - தேவகண வர்த்தக
நிலையம்.
17. மாத்தர	—	மாதுறை.
18. மாகம	—	மாகிரம (உருகுண)

இன்று வழக்கிலுள்ள
பெயர்கள்

பழைய பெயர்கள்

19. மாகமத்திலிருந்த
பழைய துறைமுகம்	—	வக்கரசோபதுறை,
சுக்கரசோப.
20. திஸ்ஸமகாராம	—	திஹுவா, நாகபவத, நாகதும.
21. கதிர்காமம்	—	கஜராகம.
22. திருக்கோவில்	—	மணிநாகபவத, நனிகிரி,
நாகர்முனை.
23. இன்றைய அலுந்
நுவரவிற்குட்பட்ட
பகுதியாய், லக்கல
விற்கு அணித்தான
தாக அமைந்திருந்த
பகுதியாகத் தெரி
கின்றது.	—	சிறிஸ்தவத்து
(இந்த இயக்கர் நகரை மகா
வமிசம், வலாஹச ஜாதகம் No.
196 என்பன குறிப்பிடுகின்றன.)
24. திகவாபி	—	கண்டியாகட்டு,
மகாகண்டியவேவ.
25. மட்டக்களப்பு	—	புளியந்தீவு.
26. ஏரூலூர்	—	ஏரகவில்ல.
27. பொலநறுவை	—	புலத்திநகரம், தோபவேவ.
28. திருகோணமலை	—	திரிகூட, கோகர்ண, கோனாகம,
கோனபட்டினம், லங்கபட்டினம்,
வொகன்ன.
29. தம்பலகாமம்	—	தம்பாகம.
30. திரியாய்	—	கந்தசுவாமிமலை, கிரகந்தசேதிய,
கந்தாத்திரி.
31. வல்லிபுரம்	—	வடகர அதன, சிங்கைநகர்.
32. கீரிமலை	—	இங்கு முதலில் நகுலேசுவரம்
கோவிலும், பின் மாவிட்டபுரம்
கோவிலும் இடம்பெறலாயின.
33. யாழ்குடா	—	நாகதீபம், ஜம்புத்தீவு,
நாவலந்தீவு.
34. தந்திரிமலை	—	திவகபமுனாகம.
35. அனுராதபுரம்	—	அனுரோகம, அனுராசபுரம்.
36. மிகிந்தலை	—	சேதியகிரி.

இன்று வழக்கிலுள்ள
பெயர்கள்

பழைய பெயர்கள்

37. நாகபொக்குண	— நாகசதுக்கம், நாகசோந்தி.
38. ரிதிகல	— அரித்தகிரி.
39. யாப்பகூவ	— சுவபவத.
40. தம்புல்ல	— ஜம்புக்கோள.
41. லக்கல	— லங்காபவத.
42. நாபன	— நாகபவத.
43. கிம்புல்வனய	— நிரும்பிலாவன, நிரும்பலாபுரம்.
44. தும்பர	— தூமரக்கபவத.
45. கண்டி	— செங்கடநகரி, செங்கடகல,
ஸ்ரீ வர்த்தனபுர.
46. விந்தனை	— பம்பராசல.
47. மகியங்கன	— மகாவெலிகம்,
மயங்கன (விந்தினக் கருகாமை
யில் மகாவலிகங்கையையண்டி,
12 மைல் நீளம், 8 மைல் அகல
முடைத்தாக அமைந்திருந்த நகர
மாகத் தெரிகின்றது. புத்தபெரு
மான் புத்த தத்துவ நிலையை
அடைந்த 9ம் மாதம் இங்குவந்து,
முதலில் இயக்கர் குடிகளுக்குத்
தம் மதத்தைப் போதித்தனர்.
எனவே இங்கு இயக்கரால் எழுப்
பப்பட்ட தாகபமே இலங்கையின்
மிகப் பழைய தாகபமாகக் கரு
தப்படுகின்றது.)
48. கொத்மலை	— கொடநகர.
49. சிவனொளிபாதமலை	— சமனொளி, சமந்தகூட,
ஒளிஸ்பாத, பாதபங்கய.
50. அம்பதித்த	— அம்பதித்தக.
51. இன்றைய குருணாகல
மாவட்டத்திலமைந்
துள்ள ஹெட்டி
பொலவிற்கு அரு
கான பகுதிகளிற்
காணப்படுகின்ற
அழிபாடுகள்	— பாண்டுவாஸ் நுவர.

ARCHAEOLOGICAL RESEARCH AND THE DRAVIDIAN CULTURE IN SRI LANKA

By

MRS. THANAPACKIAM GUNABALASINGHAM

B. A. Hons. (Cey.), M. A. (Madras)

(Former Lecturer in Hindu Studies,
Colombo Campus,

and

Part Time Lecturer in Archaeology,
Vidyalankara Campus, Kelaniya)

The text is of great value with its up to date documentation of Archaeological and historical material. It is a rare kind of academic Study which cannot be overlooked by any future researchers on this subject. Furthur, it would be an excellent hand book for all prospective archaeologists of Sri Lanka.

Printed at the St. Joseph's Catholic Press, Batticaloa.